

Duchovní cesta

přijala Olga Schafferová

Díl první – Poselství Lásky

Následující stránky bych chtěla věnovat všem, kteří touží na sobě upřímně pracovat. Svou výpověď bych ráda ukázala průběh své duchovní cesty, jak se mnou přijatá filozofie a zkušenosti z duchovních praktik promítly do mého vnímání světa. Chtěla bych se o to podělit s druhými a podat důkaz, že je to vše skutečně možné, že je krásné to objevovat a uskutečňovat. Chtěla bych dát naději všem, kteří se rozhodnou jít duchovní cestou. Sama z toho co zapisuji a kreslím získávám a chtěla bych to sdílet s druhými. Upřímně děkuji za to, co mi bylo dáno poznat. Stále se cítím být na počátku cesty a tuším před sebou nekonečné obzory všeho co je. Ještě bych chtěla zmínit že myšlenky, které mnou procházejí jsou ovlivněny mou kvalitou, mým dosaženým stupněm vývoje a myšlení, který z pohledu celého vývoje lidstva není vysoký. Není to tak, že by duchovní bytost přímo mluvila skrze mne, jak to bývá u některých médií, ale jsem přesvědčena, že duchovní bytosti jsou při psaní se mnou a posílají mi své myšlenky.

Je důležité ukazovat cestu (slova J. Zezulky).

Lidé, kteří hledají duchovní cestu často považují za důležité pracovat se silami a ovlivňovat realitu, kterou prožívají podle svých vlastních představ dobra. Toto jejich dobro však ještě nemusí být zcela v souladu s tím, jak dobro vidí Tvůrce. Pokud chce člověk ovlivňovat děje, je třeba být vždy v souladu s Tvůrcem, ve stavu: Buď vůle Tvá!

Vstoupila jsem na duchovní cestu a ráda bych se podělila o zkušenosti a poznatky s ostatními, kteří hledají a cítí uvnitř sebe touhu stávat se dobrými, jít životem vědoměji. Vstoupit na cestu považují za důležitější než práci se silami neboť věřím, že práce se silami se může stát postupně na cestě přirozenou součástí života.

Několik let jsem zapisovala myšlenky, které mne spontánně napadaly jakmile jsem pomyslela na nějakou duchovní otázku. Také jsem zapisovala své prožitky z regresních terapií a z meditací. V meditacích mi bylo ukázáno, jak pracují duchovní bytosti a jakým způsobem nám pomáhají, abychom se tomu mohli naučit my sami. Teprve po nějakém čase praktikování meditací jsem pochopila, že „moje postava“, jak jsem nazvala to, co jsem v meditacích viděla, je moje duchovní tělo. To co bych ráda tímto předala je popis toho, jak je možné na sobě pracovat, měnit se, objevovat a vypravit se na cestu ke Světlu.

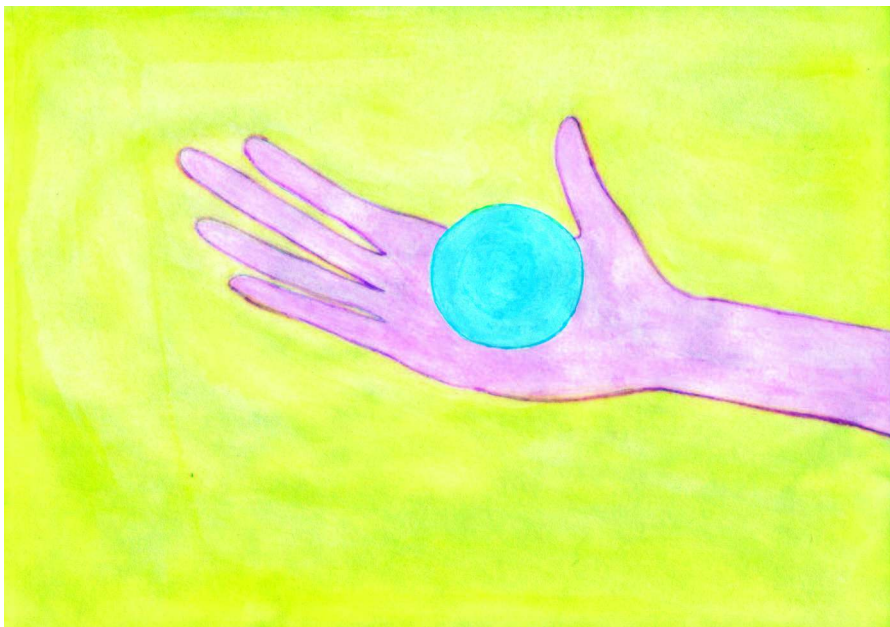
Vstoupila jsem na duchovní cestu a snažím se jít přirozenou cestou. Na počátku svého hledání jsem ani netušila, jaké obzory se přede mnou mohou otevřít. Vlastně jsem chtěla jen zlepšit svůj zdravotní stav, chtěla jsem se cítit lépe. Stále jsem na tom pracovala a postupně jsem objevovala nové a nové věci, o kterých jsem běžně neslyšela, ani nebyly v povědomí lidí okolo mne. Časem se tyto věci staly mojí součástí a trn, který byl zabodnutý v tomto životě do mého těla formou tělesné i psychické nepohody začal přinášet své plody. Pochopila jsem, že za své zdraví jsem odpovědná já sama. Začala jsem pracovat na své fyzické, energetické i psychické části různými alternativními způsoby. Ne že bych odmítala medicínu v případech,

kdy je jí třeba, ale chtěla jsem dojít k příčinám svých problémů a ty odstranit. Dovedlo mne to k duchovní literatuře a hledání odpovědí na to, kdo vlastně jsem a proč jsem zde na zemi a na místě, kde se nacházím se svým osudem. Nakonec jsem zjistila, že jsem na duchovní cestě, že jsem schopna vnímat svoji vývojovou cestu, že si ji mohu ulehčit a nenechat se jen vláčet osudem. Přečetla jsem řadu knih od různých autorů z této oblasti. Především bych chtěla zmínit toho, kdo mne nejvíce ovlivnil a to Josefa Zezulku, českého zakladatele biotroniky. Přijala jsem zcela filozofii jím donesenou a dostávalo se mi odpovědi na moje otázky skrze jeho žáka Tomáše Pfeiffera, který v tomto duchu odpovídá na dotazy lidí na svých přednáškách. Později se mi začaly objevovat v mé mysli odpovědi na mé otázky samy od sebe a začala jsem tyto myšlenky zapisovat. Postupně jsem začala vnímat, že to nejsou zcela mé myšlenky, ale že mnou pouze prochází. Sama jsem byla často překvapena, co jsem napsala. Současně jsem začala kreslit obrazy předávané mi v meditacích, nejprve snad jen pro sebe, abych je nezapomněla, později mne však napadlo, že by to vše mohlo sloužit i druhým lidem, aby i oni mohli nacházet vlastní poznání a Světlo.

Kdo je Josef Zezulka?

Člověk, možná že ne člověk, i když jako obyčejný člověk vypadal, jeho duch byl něčím víc než člověkem. Přinesl nám odpovědi na otázky ohledně základů našeho bytí. Bohužel jsem neměla tu možnost poznat ho osobně, ale z jeho povídání zaznamenaného na magnetofonové páse cítím moudrou a trpělivou bytost. Jeho vědomí se otevřelo ve 33 letech a od té doby měl schopnost přijímat pravdu přímo ze Zdroje. Jeho filozofie není poskládána z nějakých starých moudrostí a domněnek, jak tomu bývá u řady autorů knih tohoto typu. Je úžasná ve své jednoduchosti a logice, podává jasné vysvětlení a bez zbytečných slov vždy směřuje přímo k jádru věci. V jeho duchu pokračuje jeho žák Tomáš Pfeiffer. Na jeho přednáškách, kde je možné podat dotaz na jakoukoliv otázku jež nás trápí ohledně zdraví či filozofie života jsem dostala odpovědi na své otázky, které jsem v jiné literatuře nenalezla. Odpovědi, které jsem zaznamenala na přednáškách jsem vnímala tak, že jsou často podávány tím způsobem, že byl problém rozebrán z několika pohledů, neboť žijeme ve světě dvojnosti a na některé věci není možné odpovědět jednoznačně a také se stávalo, že věc byla jakoby nedopovězena a tím byla ponechána volnost pro vlastní uvažování každého jedince. Takto je člověk donucen k vlastnímu přemýšlení a konečné řešení je vlastně jeho vlastní a o to je pro něho cennější. Způsob učení, předaný J. Zezulkou vypovídá o skutečném zájmu o posunutí člověka na jeho vývojové cestě a o projevené lásce skrze léčebné působení k němu. J. Zezulka nám ukazuje realitu života takovou jaká je a s tím se skutečně ztotožňuji. Pro mnohé se může jeho projev jevit příliš prostě a proto mu lidé nevěnují takovou pozornost jakou by si vše co dává zasloužilo a nevnímají v tom takový přínos jaký by to pro ně mohlo mít.

Druhým darem od J. Zezulky pro nás byly jeho léčitelské schopnosti přesahující možnosti soudobých léčitelů. Sám J. Zezulka zanechal po sobě záznamy ze své

1. *Vše je podáváno na dlani*

biotronické praxe, ustanovil v tomto směru obor „Biotronika“. T. Pfeiffer v této práci pokračuje. Nejsm citlivec na energie a nemohu posoudit jak jeho léčení působí v současnosti, z minulosti však vím o vyléčených pacientech z jejich svědectví mně sdělených, hlavně onkologických pacientů.

Někteří léčitelé přijali název biotronik za svůj, ale nositelem tohoto přízviska by měl být jen žák J. Zzulky, T. Pfeifferovi byla J. Zzulkou předána odpovědnost na výchovu dalších biotroniků. V současné době mi však není známo, že by nějakého žáka měl, to ve mně vyvolává obavy o budoucnost oboru. Naše společnost zatím nevytvořila podmínky pro rozvoj biotroniky, ale dobré věci často nebývají v popředí zájmu lidí až do chvíle, než oni sami potřebují pomoc a dokonce ani potom, když sami pomoc přijmou, nemají velký zájem dopřát podobné i druhým. Myslím, že až lidé pochopí širší souvislosti ve svých osudech a to, že všichni tvorové mají stejnou cenu, bude možné přistoupit k této věci s větším pochopením a podporou. Vždyť vše, co bylo J. Zzulkou předáno je jen pro naše dobro a s otevřeným srdcem (obr. 1 Vše je podáváno na dlani).

Z důvodu nezájmu oficiálních institucí a zpochybňování schopností T. Pfeiffera se okolo něho vytvořila skupina lidí, která zrealizovala projekt výstavby a provozu biotronického centra v Praze, v Soukenické ulici, to je přednáškového sálu a lůžkového oddělení pro léčení nemocných. Léčebné pobyty jsou 5-ti denní, T. Pfeiffer rozhoduje o platbách za pobyt a o tom, kdo je pro léčení vhodný, léčení je zdarma. V sále probíhají pravidelně 2 x týdně přednášky, je to přenos myšlenek

J. Zezulky skrze T. Pfeiffera, na závěr je vždy léčebné působení. T. Pfeiffer založil nadaci, do ní je možno přispívat, vstupné na přednášky je dobrovolné. Pro zájemce o vzdělávání a svůj duchovní postup založil T. Pfeiffer Duchovní univerzitu bytí a v ní I. stupeň, do kterého mohou vstoupit ti, kteří se zřekli jedení masa, neboť nelze nalévat čisté vody do znečištěného poháru. Já jsem do ní vstoupila hned po jejím založení v roce 1995. Učí se zde základy duchovních praktik podle J. Zezulky, jinak jsou přednášky podobné přednáškám pro veřejnost. Neřeší se zde již otázky zdraví jednotlivců, ale všechny ostatní otázky života. T. Pfeiffer vydal některé ze spisů J. Zezulky jako je Bytí, které je již zveřejněno i na webových stránkách Duchovní univerzity bytí www.dub.cz, kde je možné najít všechny potřebné informace.

Proč přichází Josef Zezulka?

Aby pomohl lidem napojit se na Světlo, dovedl je zpět k Tvůrci. Přináší filozofii a skrze ní je zde možnost lepšího pochopení dějů, které okolo nás běží a které prožíváme. To co léčí je Světlo a Láska.

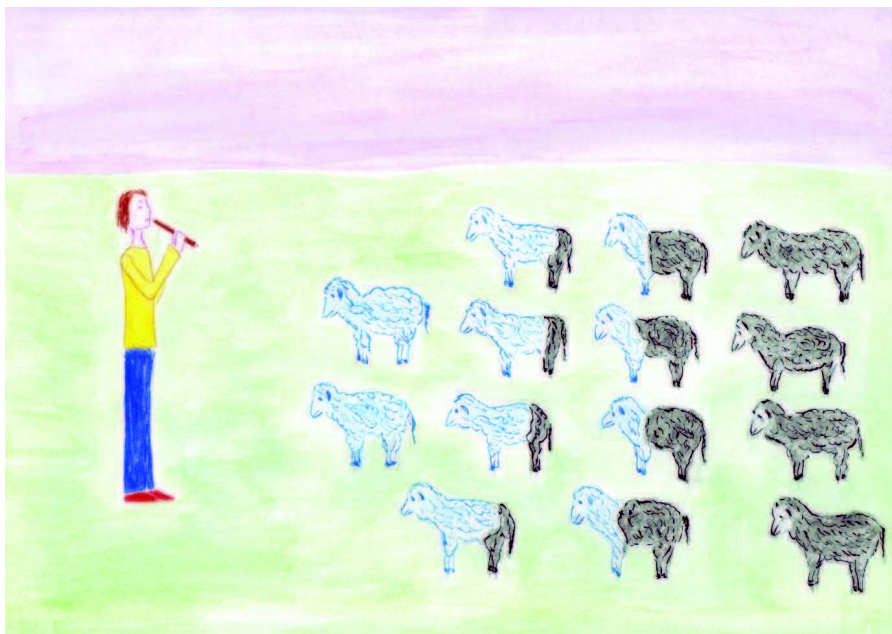
Ze záznamů na magnetofonových páskách, kde odpovídá J. Zezulka na dotazy lidí můžeme ucítit jeho úžasnou moudrost a trpělivost s jakou k nám promlouvá, je si vědom našeho vývojového stupně a citlivě vyčkává na vhodnou chvíli, kdy je žák přístupný a schopen nové věci přijímat. Pokud tomu tak není, nechává mu volnost jeho vyjádření, vyčkává vhodného času a hovoří tak, aby to bylo pro žaka co nejsrozumitelnější. Období přijímání dogmat se časem bude stávat přežitkem. Pokud půjdou lidé správným směrem, budou vedeni k samostatnému myšlení a jeho výsledky budou používány pro prospěch všech, ne pouze pro prospěch vybraných jedinců. Všichni procházíme stejným procesem vývoje bez ohledu na to, kde se právě nacházíme.

O existenci přednášek T. Pfeiffera jsem se dozvěděla díky rozhlasovému pořadu na Frekvenci I a hned po prvním poslechu jsem navštívila jeho živou přednášku. Zpočátku jsem lačně naslouchala slovům skrze něho přicházejícím, později jsem se sama začala zamýšlet nad některými filozofickými otázkami, myšlenky najednou samy začaly procházet mou hlavou a od té doby je zaznamenávám. V současné době již přednášky nenavštěvuji, jsem na vlastní cestě. Děkuji z celého srdce za to, že jsem se mohla s naukou J. Zezulky seznámit jemu i T. Pfeifferovi, který mi toto umožnil jak přednáškami, tak vydanými spisy J. Zezulky. T. Pfeiffera jsem měla možnost poznat osobně. Po deseti letech, kdy jsem pracovala ve svých volných dnech, abych pomohla v provozu nemocnice jsem poznala, že jsou některé osobní vlastnosti T. Pfeiffera pro mne nepřijatelné a z toho důvodu jsem svou práci ukončila. Neobešlo se to bez zklamání, ale přijímám vše takové jaké to je. Je to moje zkušenost, každý si musí udělat svůj názor sám. Nechci tímto svým osobním názorem snížit význam toho co již vykonal pro druhé a nemám právo to hodnotit. K tomu jak jedná T. Pfeiffer mi bylo sděleno duchovními bytostmi toto: „Důležitá je míra prospěchu“.

Co je to náboženská symbolika?

Můžeme ji najít v Bibli, ale používají ji i jiná náboženství. Symboly jsou přirovnání a používají se proto, aby bylo možné některé věci lépe pochopit. Časem je lidé převzali doslovně a tak dnes můžeme vidět některé symbolické obřady, které ale již nemají ten význam, jaký mu lidé přisuzují. Skutečností však je, že určité chtění je zde projevováno.

Například vyjádření: „napít se a omýt v čistém prameni“ by bylo možné pochopit ve hmotné podobě tak, že by člověk měl jít hledat nějakou studánku s čistou vodou, z ní se napít a omýt její vodou. I malíř to může takto vyjádřit. Co tím může být míněno v duchu? Čistý pramen je pramen poznání, je to učení, které je pravdivé a které nám je předkládáno vysokými duchovními mistry jako byli Ježíš, Mojžíš a další. Obětovali se tím, že přišli sem na naši zemi nám pomoci lépe vnímat pravdu. Oni by se k nám již nemuseli vracet, neboť jsou ve vývojovém řetězci bytostí nepředstavitelně výše než my, ale pro vyrovnání naší rovnováhy a z lásky, kterou my ještě nejsme schopni tak cítit, se k nám pravidelně vrací. Oni přinášejí tento čistý pramen poznání, ze kterého se můžeme napít – přijmout jejich filozofii nebo ne, záleží jen na nás. Mají současně schopnost léčení, pracují s vitální energií, která má léčivé schopnosti. S pomocí těchto dvou věcí můžeme své duše omýt svou vlastní změnou, jejíž nutnost pochopíme z jimi předané filozofie a přijatou čistou energií. Naše duše jsou stejně zašpiněny jako naše těla, obojí je třeba neustále očišťovat. K tomu nám dopomáhají právě títo duchovní mistři a jejich následovníci, kteří učení dále přenášejí. Svou jasnou

2. *Pasáček ovcí*

a pravdivou řečí svolávají své ovečky, ty se očistují a nachází cestu zpět k Tvůrci, Bohu, Jednotě (obr. 2 Pasáček ovcí), záleží na každém z nás, jak JEHO nazveme. Je dobré se k těmto mistrům ladit, ochraňovat učení jimi očištěné od nánosů, které vytvoří ti co přijdou po nich a v dobrém či špatném úmyslu učení upravují a zkreslují, neboť nemají schopnost přijímat pravdu přímo jako Oni.

V těžkých dobách, kdy je víra opomíjena nemusí být Tito duchovní učitelé poznání a správně pochopení, protože vždy přináší nové myšlení a je velmi těžké, aby ho lidé přijali, protože přeci „oni ví to své“, to osvědčené, hluboce zakořeněné a pro ně pohodlné.

Křesťané omlouvají krutý skutek ukřižování Ježíše tím, že se za ně obětoval na kříži a přijali to jako symbol, tedy mylný symbol o jeho poslání. Jeho život měl být dokončen a měl předat učení v celém rozsahu, což mu bylo znemožněno. Jeho smrt byla mylně vysvětlena jako dobro pro nás, avšak jeho předčasná smrt způsobila to, že nestačil předat vše co bylo jeho úkolem. Později bylo jeho učení přenášením zkresleno a upraveno, zmínky o převtělování byly z Bible vyškrtnuty církevním koncilem r. 553 n.l., což se stalo brzdou duchovního vývoje.

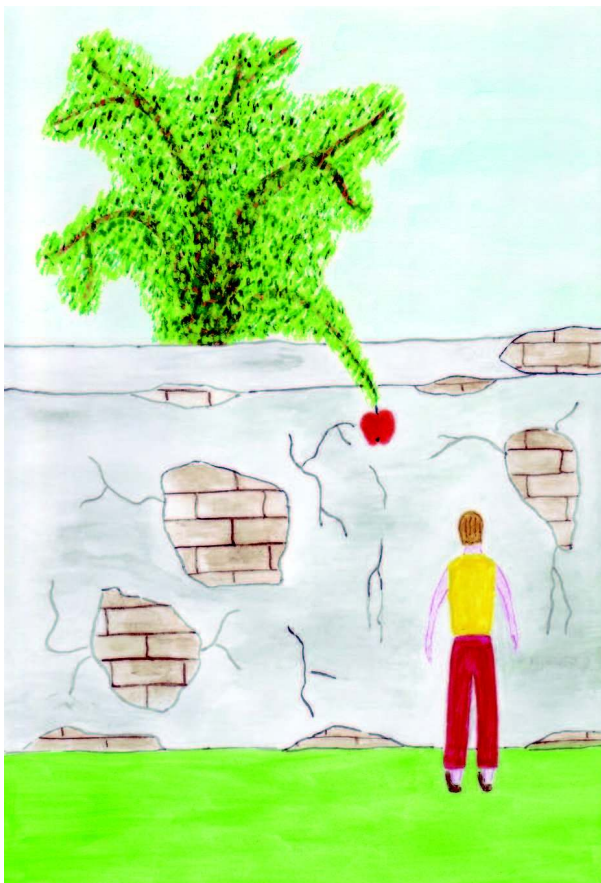
Ježíš bývá většinou spojován s existencí církve a to si myslím není to podstatné, vždyť je součástí všech našich srdcí. Za důležitější považuji to, jak jsme schopni se mu otevřít, jak mnoho toužíme po poznání a pravdě a jak jsme schopni se odputat od starých vzorců myšlení a přijmout nové, chtít to přijmout a změnit se.

Je nutné zbořit staré. Musíme však začít každý sám u sebe, ve své duši. Zboření staré, oprýskané zdi v naší duši nám umožní sáhnout si pro plod, který je nám nabízen (obr. 3 Před starou zdí). Potom stačí jen natáhnout ruku a plod ochutnat...

Žiji již více jak 55 let na této zemi a tak snad mohu trochu zhodnotit svoji cestu. Celý život pracuji jako sekretářka, ale vždy mne zajímaly alternativní způsoby léčení a snažila jsem se nahlédnout do jejích tajů, co vlastně jsou a jak fungují. Na počátku to byly byliny a léčivé čaje, nejvíce mne v tu dobu zaujal páter František Ferda, jako jasnovidný diagnostik, který se dokázal na dálku podle data narození a jména přiladit k člověku a určit v čem spočívá jeho zdravotní problém. Protože studoval bylinkářství, pomáhal lidem svými přírodními recepty, které jsou cenné v tom, že nepoškozují organismus tak jako léky uměle vyrobené. Později jsem se věnovala tělesným cvičením přicházejícím k nám z Indie a Číny a objevováním svého těla, které není pouze tělem z masa a kostí, ale je to především duch a životní energie. Kvalita ducha a energie potom ovlivňuje naše procesy v těle. Dále jsem poznala, že kromě racionálního myšlení je stejně důležitý cit a víra. Protože jsem však nebyla vychovávána jako věřící člověk, chtěla jsem si umět řadu věcí vysvětlit. To mě ochránilo před nepromyšleným přijetím nějakého povrchního směru, řídicího se pouze dogmaty. Došla jsem až k pojmu „duchovní cesta“. Žijeme v době, kdy lidé začínají hovořit o duchovní cestě, nebo duchovní cestu hledají.

Co to je a co vlastně hledají? To je otázka, která dlouho trápila i mne. Dlouho před tím, než jsem byla schopna si na tuto otázku odpovědět, musela jsem projít

3. Před starou zdí

obdobím charakterizovaným pocitem nesmyslnosti života, nechápala jsem proč vlastně na tomto světě jsem a jaký to má smysl, považovala jsem vše za pouhou náhodu. Měla jsem pocit že trpím více než ostatní, a že ostatní jsou na tom lépe než já a nedokázala jsem reálně zhodnotit svou cenu. Jediné, co se mi zdálo přijatelné, byla myšlenka na to, abych si život trochu „užila“. Ani to mne nakonec nedovedlo k uspokojení.

Bylo mi 28 let a představa o životě plném zábavy a vzrušení, který jsem přijala za jediný možný únik a po nějakou dobu ho považovala za úžasný, se nakonec rozplynul. Chybně jsem se domnívala, že žiji život jen pro svou zábavu, že ostatní lidé jsou zde pro mě, že je důležité jen to, co prožívám v tuto chvíli já a na budoucnosti mi nezáleží, protože stejně musím umřít. Život lidí žijících jednoduchý život mi připadal nudný. Občasné pití alkoholu mi dodávalo „křídla“, bez něho bych možná nepodnikala některá bezhlavá dobrodružství. Myslela jsem si, že jsem svobodná,

avšak opak byl pravdou. Hledala jsem lásku šileným způsobem, sama neschopná ji dávat. Nakonec jsem ze všech vztahů prchala, neboť jsem nevěřila, že bych mohla skutečný vztah vytvořit. Svě vnitřní vášně jsem ukryvala a mnohým jsem se zdála nepřístupná. Byly však mou součástí, občas se dostávaly na povrch, až nakonec vyčerpaly všechnu moji energii.

I přes toto vnímání jsem měla v sobě touhu uspět a podvědomá touha po dokonalosti mě někdy doháněla k přehnanému perfekcionalismu. Moje osobnost byla nevyrovnaná a zmítala jsem se mezi pocity méněcennosti a nadřazenosti. To mi způsobovalo vnitřní psychické utrpení, které se projevilo i na fyzické úrovni jako bolesti. Dnes vím, že díky těmto pocitům jsem mohla začít hlouběji přemýšlet o jejich příčinách a hledat cestu ven. To je počátek mého hledání. Myslím, že při mně v tu dobu stál můj „anděl strážný“ a poslal mi myšlenku, že s tím musím něco dělat, že musím něco změnit. Všechny moje pocity a bolesti byly uvnitř mne a nemohly ven. „Vždyť mi stejně nikdo nerozumí!“, říkala jsem si. Naštěstí se mi podařilo vyhledat terapeutickou skupinu, kde si lidé povídali o svých problémech a ta ze mne měla tyto pocity dostat a částečně se tak stalo. Najednou jsem viděla svůj obraz v jiných lidech. Pochopila jsem, že i oni mají stejné problémy a někteří mnohem těžší. Byl to první krok k mému obratu. Tyto přerody probíhají těžce, je to jako skalpel, který projede vaším tělem a odřizne nepotřebný orgán, probíhá však na psychické úrovni. Po ukončení této operace jsem prožila několik nepříjemných psychických stavů. Dnes však vím, že taková přeměna energie uvnitř člověka něco stojí. Měla jsem však dost sil to překonat a tak mi to otevřelo cestu k dalšímu poznání.

Později jsem pochopila, že okolo nás nestojí jen bytosti živé, ale také bytosti, které naším zrakem není možné spatřit, jsou to bytosti na různých stupních vývoje od primitivních až po velmi vysoké duchovní mistry - lidmi nazývaní „andělé“. Ze spiritismu je známo, že je možné navázat kontakty se zemřelými, s lidmi, kteří opustili svá těla a nyní prožívají svou část života bez těla, než se opět znovu zrodí. Tyto bytosti ovlivňují naše myšlení a naše činy podle toho jací jsme a jak myslíme. Takže nám například za krkem sedí náš zemřelý dědeček a nutí nás dělat to, co on měl rád stejně jako my a skrze nás se realizovat a zažívat pocity, které měl, když byl ještě v těle. Při transformačních dějích v našem životě může dojít k odpoutání některých takových bytostí, kteří již neladí s naší myslí a připoutání jiných, odpovídajících naší kvalitě. Je důležité uvědomovat si vlivy těchto bytostí, ale i vlivy lidí okolo nás, kteří nás vědomě či nevědomě ovlivňují a snažit se co nejvíce upevňovat svoji vnitřní jistotu a pevnost, aby naše jednání bylo v souladu s naším vnitřním cítěním, s naším svědomím, neboť v opačném případě nebudeme prospívat sobě, ani druhým, neboť se necháme unášet myšlením lidí a duchů, které může být často silně deformované – nerovnovážné.

Je tomu již řadu let, kdy jsem jela tramvají a poprvé jsem uviděla nápis informující o kurzech jógy. Pocítila jsem v tom cosi tajemného, co bych chtěla poznat. Stačila pouhá myšlenka a souhra okolností již pracovala na realizaci. Najednou se objevila kamarádka, kterou toto zaujalo stejně jako mne, a tak jsme začaly navštěvovat

hodiny jógy společně. Jóga je systém tělesných cvičení, které člověka protáhnou, že je jako z gumy, což přispívá k jeho pohyblivosti, ale to co nejvíce oceňuji jsou závěrečné relaxace. Ty umožní hlouběji vnímat své tělo, své pocity, zklidňovat se, učí vytvořit možnost vnímání vnitřního ticha. Umožňuje to navázání kontaktu se svým vnitřním já a pochopení, že není jen realitou to co vnímáme ve vnějším světě, ale že existuje i realita jiná, kterou je možné objevit jen citlivým vnímáním svého nitra. Jóga mi přinesla objevení vnitřního světa, který jak jsem později zjistila, je možné hlouběji vnímat v meditacích.

Naučila jsem se vědomě relaxovat. Jak taková relaxace probíhá:

Uložím se do polohy na zádech, ruce a nohy mírně od těla, v józe se tomu říká „poloha ležící mrtvoly“. Zavřu oči, vědomě se zklidňuji, procházím postupně každou částičku svého těla od palců u nohou až po vrcholek hlavy, v celém mém těle je klid a mír, tělo je teplé, hlava chladná, soustředím se na svůj dech, vnímám pouze rytmus

4. Představa

svého dechu, jsem uvolněná a klidná, vytvořím si příjemnou představu, procházím loukou s květinami, lesem, prožívám tu představu... například takovou, jaká je na následujícím obrázku (obr. 4 Představa). Na konci si opět uvědomím celé své tělo, jsem opět tady a teď, protáhnu se...

Délka je individuální asi tak 20 - 30 minut. Odborně se to nazývá "autogenní trénink". V případě zájmu je dobré toto prostudovat podrobněji. Cvičení jsem praktikovala delší dobu a skutečně mi to přinášelo pocit hlubšího uvolnění, ale současně se svým dalším hledáním jsem narazila na pojem „meditace“.

Co je to meditace?

Tuto otázku jsem si pokládala dost dlouho. Začala jsem hledat v literatuře, navštěvovat přednášky lidí, kteří v této oblasti pracovali, například manželé Tomášovi, kteří mne v jednom období inspirovali, ale i další, záleželo na tom, jaká kniha zrovna zaujala moji pozornost (obr. 5 Pro E. Tomáše).

V té době jsem se mylně domnívala, že cílem meditace je dosáhnout stavu bez myšlenek, stavu určité blaženosti, kdy člověk není obtěžován vlastním

5. Pro E. Tomáše

myšlením. Dnes jsem velice ráda, že jsem v tomto cvičení nebyla tak důsledná, a že se mi to nepodařilo. Později jsem pochopila, díky přednáškám T. Pfeiffera, že člověk je zde proto, aby myslel a potlačením této přirozenosti se může poškodit do příštích životů. Dále jsem pochopila, že cílem meditace nejsou stavy blaženosti, ale že je to radostná práce. Pomáhá nám to vidět věci v pravdě, můžeme prostřednictvím meditace pracovat na sobě a urychlit svůj vývoj, který by jinak probíhal pomocí osudových událostí, které nás v životě potkávají. Je-li během meditace přítomna naše dobrá vůle a je zde možný průchod pro vstup „vůle vyšší“, můžeme nacházet odpovědi prostě tak, že nás odpověď napadne, nebo formou pro nás srozumitelnou a přístupnou, například skrze symboly, vstupem obrazů do naší mysli, ukazujících nám věci pravdivě, oprostěné od našich domněnek a představ, které tvoří naše nevědomé okolí a naše nevědomé já. Proč říkám nevědomé? Myslím, že u každého člověka musí nastat čas, kdy se začne ptát po smyslu své vlastní existence. Kdo vlastně jsem? Proč jsem na této zemi a jaký je smysl a cíl mého života? Dokud si člověk neklade tyto otázky, žije pouze svým každodenním životem a svými problémy a neuvažuje o širších souvislostech a zákonech života. Jeho vnímání je zúženo pouze na vjemy, které vnímá svými smysly. Když však začne uvažovat i o možnostech jiného, dalo by se říci „nadsmyslového“ vnímání, tento obzor se mu může začít rozšiřovat a rázem obraz reality všedního života nabírá nové rozměry. Začne si uvědomovat souvislosti svého jednání, chování a činů se vším ostatním co kolem sebe pozoruje. Začne chápat, že to co se kolem nás děje není náhodné, a že my sami jsme tvůrci své reality. Tedy částeční tvůrci, neboť nejvyšší tvůrce všeho je Bůh. On je obsažen ve všem, jsme to i my kdo jsme jím a proto máme uvnitř sebe úžasné bohatství, které můžeme zatím tušit pouze z části.

Můj osud pracoval dále a poslal mi přes moji kolegyni v zaměstnání informaci o skupině lidí, kteří praktikují jistý „vyšší druh jógy“ nazvaný sahadža jóga. Je to jóga kde se pracuje s energií, která má žáka ozdravovat, ten ji opět předává druhým, je to takový systém jeden léčí druhého a všichni společně rostou. energii žáci přijímali přes obraz učitele, v tomto případě to je žena, ke které je žák vázán. Tento směr se k nám dostal z Indie. Musím přiznat, že mě tento systém zpočátku nadchnul, neboť představa, že by si lidé mohli takto vzájemně pomáhat mi připadala úžasná. Seznámila jsem se systémem čakr, energetických center uvnitř našeho těla a vše se zdálo být logické, až do chvíle, kdy jsem se vracela z jedné společné schůzky během které jsem na sobě nechala pracovat jednu ženu a cestou domů se mi udělalo špatně. Pocítila jsem chvilkovou slabost a tehdy mne napadlo, že s tímto způsobem léčení nemusí být vše v pořádku. Za nějaký čas po této události jsme měli společnou slavnost, kde se kromě jiného zpívalo a všichni společně tančili v kruhu. Najednou jsem věděla, že se s tímto nemohu ztotožnit, že to nemohu přijmout bez výhrad. Toto učení jsem opustila, dvě věci jsem si však odnesla. Člověk by se měl zbavit pocitu viny a odpustit sobě i ostatním, jinak bude stále svazován a stahován do minulosti. Dále je to prvek pokory, který v západním světě není pěstován, který přináší člověku pochopení, že on sám není středem vesmíru a pánem na zemi.

Symbol, který toto moje období může vyjádřit:

Hledala jsem svou cestu a začala jsem šplhat vzhůru na horu, kterou jsem v dálce uviděla a která měla naplnit má očekávání, touhy a nezodpovězené otázky. Ta hora však byla pro mne planá, strmá, vysoká a neplodná (obr. č. 6 Hora nevědomosti). **Nevzdala jsem to a šla dál, až jsem uviděla dveře vedoucí do té hory. Sáhla jsem na kliku dveří a domnívala se, že do hory mohu vstoupit. Jakmile jsem dveře otevřela, uviděla jsem pouze falešný vchod, který byl mou pouhou iluzí, že jdu tou správnou cestou** (obr. č. 7 Nepravá cesta).

Jednou jsem šla okolo masny a zadívala se do výkladní skříně. Zůstala jsem stát a v mé hlavě proběhla myšlenka, kterou jsem si dříve neuvědomovala. **Vždyť my vlastně jíme zvířata!** Vždyť jsem o tom dříve vůbec nepřemýšlela! Maso jsem považovala za kousky nějaké hmoty sloužící za potravu. Tímto poznáním jsem se však ještě vegetariánkou nestala. Už jsem tušila, že s mou stravou není vše pořádku

6. Hora nevědomosti

7. Nepravá cesta

a praktikovala jsem dokonce některé očistné kúry jogínů, ale nakonec jsem se vždy vrátila k původní masité stravě. Tento přerod potřeboval silnější myšlenku, pochopení odpovědnosti za nižší tvory - zvířata, která člověk stejně jako druhého člověka nemá právo zabít kromě sebeobrany, a pokud toto činí, musí nést odpovědnost za své činy v tomto, nebo v příštích životech. To jsou boží zákony, které platí stále, my je však ještě nedokážeme tak dobře rozpoznat a tak je na tuto zem občas přinášíjí ti „vyšší“, aby nám ulehčili v pochopení a v našich těžkých životech, ve kterých rozhodujeme převážně podle svých domněnek, nebo které přebíráme od druhých, stejně nevědomých jako jsme my sami. V tomto nám může pomoci pěstování soucítění se všemi živými tvory a vnímání skutečnosti, že i jim byl darován život stejně jako nám lidem. Tak bychom snad mohli lépe opustit přesvědčení, že mrtvé schránky zvířat jsou pro náš jídelníček z hlediska výživy nutností a přijmout skutečnost, že všechny potřebné prvky můžeme najít v rostlinné stravě, v mléce a vejcích. Potom by se naše životy mohly stát kvalitnější a nebyli bychom tak nemocní. V Evangeliu Esejských se můžeme dočíst toto:

„Vaše těla jsou tím, čím je vaše strava, stejně jako váš duch je tím, čím jsou vaše myšlenky. Kdo zabíjí, zabíjí sebe, a kdo jí maso zabitých zvířat, jí z těla smrti.

V krvi člověka se každá kapka krve zabitého tvora stává jedem a jeho krev houstne a páchne, hrdkovatí a černá, jeho kosti tvrdnou, vysychají a rozlamují se, jeho maso tučnící a vodnaté, rudné a hnědé hroznými vyrážkami a nádory, jeho střeva se naplňují odpornými nečistotami, dech člověka se stává krátkým a sípavým, oči se zakalují a uši ohluchnou. A jejich smrt se stane jeho smrtí.“

(Esejci – bratrstvo jehož členové předávali velmi čisté učení v období před Kristem a po Kristu, žijící u Mrtvého moře v Palestině a u Marejského jezera v Egyptě, známí jako terapeuti, tj. léčitelé)

Přišel čas, kdy jsem začal chápat, že masitá strava je nevhodná jak pro naše tělo, neboť nemáme tělesné znaky masožravců, to je dravců, ale máme dlouhé střevo uzpůsobené pro trávení rostlinné potravy, stejně tak je zlá pro naši mysl, neboť se podílíme na procesu zabíjení zvířat. Ten je bohužel velkou částí lidstva na zemi považován za přirozený. Z chování lidí se však nejeví běžné, že by měli chuť zakousnout zvíře běžící kolem nich, kromě lovecké vášně zastřelit ho, naopak zabít zvíře je pro mnohé lidi to, co by sami nikdy nebyli schopni udělat. Avšak plody rostlin a stromů, jejich vzhled a vůně v nás vzbuzují chuť je utrhnout a sníst. To, že člověk sáhl na to co není jeho potřebou, bude muset být v budoucnosti napraveno. V Indii je vegetariánství běžnější jev a někteří Indové sní maso pouze ze zvířete, které nějakým způsobem zahyne v přírodě. Tvoří tak menší zlo, protože nepoškozují druhé, ale pouze sami sebe. Naše těla přijímající potravu, která jim nepřísluší, musí na toto reagovat dříve nebo později nemocí. Výsledkem jedení masité stravy je vznik nádorů, bolesti kloubů, cévní onemocnění a další. Dnes již prakticky nevidíme, že by lidé umírali přirozenou smrtí, ale jejich smrt přichází jako následek nějaké choroby.

Naše strava by měla být co nejvíce živá, měli bychom jíst co nejvíce čerstvých plodů a semen. V rostlinné stravě spolu s mlékem a vejci (konzumací mléka a vajec neničíme život) se nachází všechny potřebné minerální látky pro náš život. Upravovaná strava na ohni by měla obsahovat vodu, neboť přepálené jídlo obsahuje kancerogeny, které podporují vznik rakoviny, což prokázaly i vědci ve svých výzkumech. Dále je třeba vnímat existenci přídatných látek v potravinách označovaných jako E... Ty sice zvyšují trvanlivost potravin, jsou to například emulgátory, konzervanty, barviva a další, ale nejsou v přírodě přirozené a proto jsou pro nás škodlivé. Je třeba více přemýšlet o tom co jíme a nenechat se zavést potravinářskými podniky, jejichž cílem je zisk bez ohledu na zdraví.

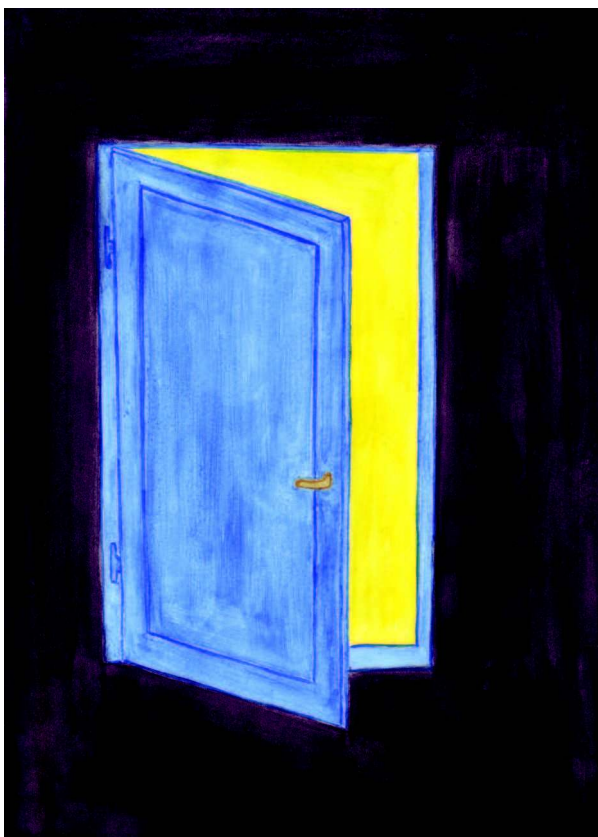
Světová vědecká pracoviště již potvrdila vegetariánskou stravu jako nejpříjemnější pro člověka a nemoci jako jsou arterosklerosa, srdeční a cévní nemoci, cukrovka a rakovina označila za související s konzumací živočišných bílkovin.

Přemýšlejme proto o možnosti očistit svá těla přirozenou stravou a nechme vstoupit do našich srdcí radost namísto agresivity, smysluplnou tvořivost namísto destrukce a pocit vzájemné sounáležitosti namísto pocitu osamocení. Dále je

pro nás dobré pobývat více v přírodě a nechat svá těla očistovat vodou, větrem, sluncem a zemí. Zkusme více vnímat tyto čtyři živly tak, jak to dělávali naši předkové a možná nás to dovede k moudřejšímu nakládání s přírodním bohatstvím.

Co se mi přihodilo v době, kdy jsem uvažovala, že přejdu na vegetariánskou stravu: Jednou v noci mne probudil hlas, který jsem cítila ve své hlavě a ten mi říkal: **„Bud' vegetariánem!“**. Polekala jsem se a vyskočila z postele, ale v místnosti nikdo nebyl. Byla jsem trochu zmatená, co se to vlastně děje. Hlas byl tak jasný. Znovu jsem ulehla a ve chvíli, kdy jsem opět usínala jsem znovu uslyšela: **„Bud' vegetariánem, bud' vegetariánem!“**. Teprve později jsem pochopila, že do byla taková telepatická SMS od mého duchovního učitele, která mi měla pomoci v mém rozhodnutí. Být vegetariánem je totiž základní kámen pro počátek duchovní práce. Kdo tento kámen nepoloží, neměl by se pouštět do dalších experimentů, protože není-li čisté jeho tělo, nemůže být čistá ani jeho mysl. Vždy ale nese následky svého myšlení a svých činů, to je třeba chápat. Děkuji za tuto pomoc.

8. Ze tmy ke světlu

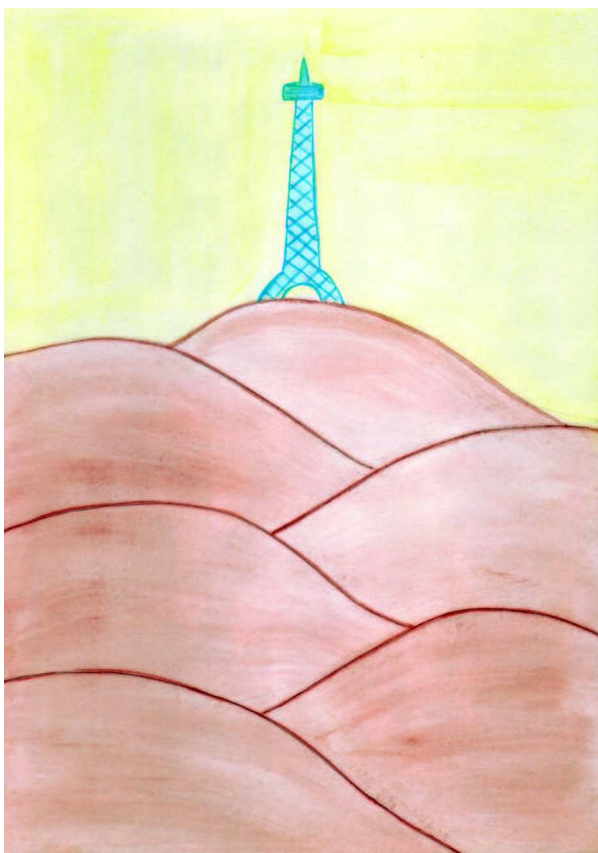
To co bylo dobrým důvodem proč se stát vegetariánkou byl pro mne duchovní růst. Byl to skutečně silný motiv, protože uvnitř mne byla touha se zlepšovat, poznávat a vědět. Pokud chceme do duchovních oblastí vstoupit, vegetariánství je první krok, který je nutné udělat. Jsou to takové dveře, které je nutné otevřít, abychom mohli vystoupit ze tmy a zahlédnout světlo (obr. 8 Ze tmy ke světlu). Pokud se rozhodneme pro duchovní cestu je nežádoucí, aby naše myšlení bylo ovlivňováno touhou po zabíjení jiných tvorů a znečišťováno přijímáním jejich mrtvých těl. Usilování o duchovní cestu by rovněž nemělo být jediným motivem pro to stát se vegetariánem, ale člověk by měl být přirozeně veden soucítěním s našimi nižšími bratry – zvířaty a cítit, že vegetariánská strava je předpokladem pro zachování našeho zdraví. Vegetariánství by mělo být přirozené chování nás všech, měl by to být návrat k naší přirozenosti, skutečně nic nového a výjimečného. Vždyť na počátku vývoje lidských tvorů byl člověk sběračem plodů a živil se tím, co mu v přírodě bylo dáno k jeho obživě z říše rostlin. V tomto se lidé odklonili od své přirozené cesty a měli by se k ní navrátit zpět, pokud si chtějí udržet zdravý a dlouhý život. Na druhou stranu však jedení masa není jediný důvod proč lidé onemocní.

Lidé často argumentují za správnost konzumace masa tím, že je třeba v přírodě udržovat rovnováhu a že se zvířata také mezi sebou zabíjí. Pro dravce je však jejich způsob života přirozeností, oni se narodili s touto potřebou a získávat si takto potravu je pro ně nutností. Mají jiné vlastnosti než lidé, učí se obraně a útoku. Právě oni vytváří rovnováhu v přírodě, aby se některé druhy nepřemnožily. Tento stav byl ideální v dobách, kdy na planetě ještě nebyli lidé. Ve chvíli, kdy lidé začali do přírody násilně zasahovat, převzali odpovědnost za tuto regulaci. Jak to dnes vypadá. Vytváří se umělé chovy, kde se zvířata uměle oplodňují a násilně rozmnožují pouze pro naplnění našich nesmyslných potřeb. Udržování rovnováhy v počtu jednotlivých druhů v přírodě se nám také vymklo z rukou, neboť některé druhy se občas přemnoží a jiné postupně vymírají.

Opačný názor vedený proti vegetariánství, že rostliny také trpí, je možná oprávněný v tom, že pokud nejíme plody, zničíme část nebo celou rostlinu. Něco však jíst musíme, abychom nezemřeli a pro trávení rostlinné potravy máme uzpůsobený trávicí systém. Až budeme vyššími tvory, nebudeme mít potřebu přijímat potravu vůbec. Vlastně se již na naší planetě takoví jedinci vyskytli, nebo vyskytují, kteří téměř nebo vůbec nic nejí a přesto žijí normální život, ani netrpí žádnou tělesnou či psychickou poruchou.

Ze zmíněných faktů došlo k chybě v zařazení člověka ve vývojové řadě mezi všežravce. Posuneme se ve smýšlení o této věci k člověku v pravém slova smyslu lidskému?

Zpočátku jsem vyhledávala knihy z duchovních oblastí, později jsem poznala, že pouhé čtení a vzdělávání se nestačí. Je třeba v tomto duchu konat a promítnout své poznání do činů. Zdrojem veškerého mého poznání v té době se staly přednášky biotronika Tomáše Pfeiffera o jejichž existenci jsem se dozvěděla díky rozhlasovému

9. *Maják na obzoru*

vysílání, ve kterém probíhala pravidelná setkání s ním. Bylo to něco úžasného. Bylo to jako maják, který vyrostl na mé vyprahlé duši (obr. 9 *Maják na obzoru*). Najednou jsem věděla, že právě toto je to co potřebuji slyšet a nedovedla jsem si představit, že bych nějakou přednášku promeškala. Bylo to úplně něco jiného, než jsem doposud četla, nebo slyšela. Ve většině knih, nebo v přednáškách je spousta nepotřebných slov, nedořešených otázek a často se nejde přímo k problému. Zde to bylo naopak, vše mělo logiku a nepožadovalo to od posluchačů bezpodmínečný souhlas, ale naopak nás to podněcovalo k vlastnímu přemýšlení a mnohokrát se mi potom stávalo, že jsem spoustu věcí objevila sama, prostě mne to „najednou napadlo“. „Vždyť je to tak a tak, teď jsem to pochopila!“, říkala jsem si a stále si říkám, když taková chvílka přijde. Je to obrovské objevování úžasných souvislostí a světa, který nemá hranic. Bohužel pro nás je pochopitelný jen z části, ale i to stojí za to. Začala jsem nahlížet za oponu předtím pro mne neznámého světa, který jsem pouze tušila. (obr. č. 10 *Nahlédnutí za oponu*) Začalo se mi odkrývat divadlo života v jeho větší šířce.

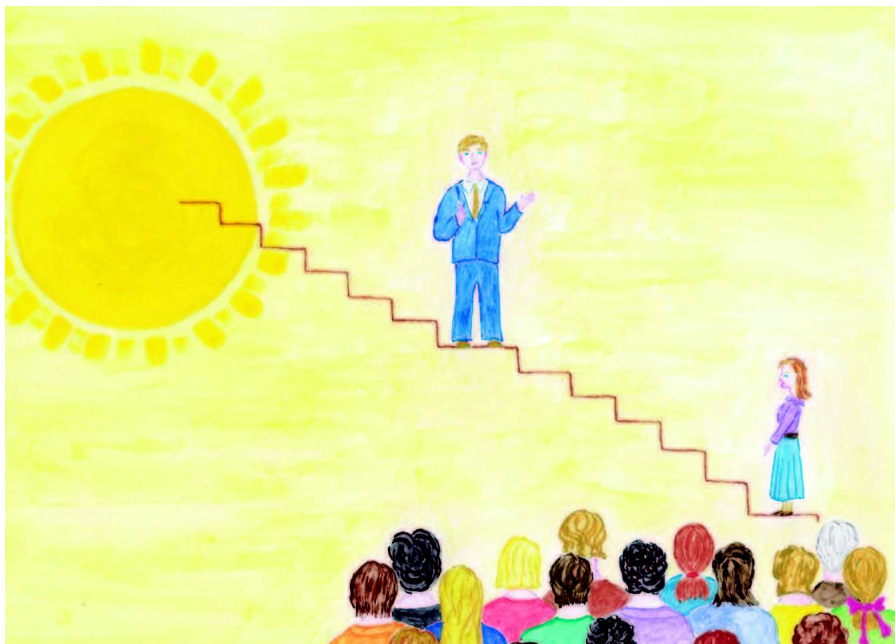
10. Nahlédnutí za oponu

T. Pfeiffer je žákem J. Zezulky a jeho úkolem v tomto životě je zprostředkovat nám možnost vzdělávat se v oblasti filozofie, léčit nemocné a jedince k tomu vhodné učit léčení bioenergiemi, to je působením životních sil na nemocného při problémech, které jsou podle J. Zezulky pro léčení biotronikou vhodné. Ta by měla pomáhat především u nemocí se kterými si lékaři nevědí rady a neznají jejich příčiny, neboť tyto nejsou v hmotném těle člověka, ale v jeho silovém systému, jako je tomu například u onkologických onemocnění. Hledání lékařů bude i nadále marné, pokud se budou ubírat stejným směrem, dokud budou hledat příčiny nemocí pouze ve hmotě. Onemocnění, která mají příčinu v silovém systému člověka může vyléčit pouze člověk s nadáním pracovat v této oblasti. U ostatních nemocí, které je třeba léčit klasickou medicínou, a od ní nikdy T. Pfeiffer nemocné neodrazuje, by bylo dobré podpořit silový systém, neboť pacient se snaží uzdravuje, zvyšuje se jeho přirozená obranyschopnost a imunita.

Duchovně hledající, kteří nejsou nemocní se mohou prostřednictvím přednášek vzdělávat v duchovní filozofii přinesené mám J. Zezulkou a působení na jejich energetický systém prostřednictvím T. Pfeiffera by mělo měnit a zlepšovat jeho kvalitu. Vzdělávání i působení na energetický obal člověka napomáhá jeho duchovnímu růstu. Kvalita energie léčitele musí být vždy vyšší než je léčeného. To, kde stojí léčitel - biotronik a kde stojíme my zobrazuje následující obrázek (obr. č. 11 Biotronik).

Člověk se může ubírat duchovními cestami sám a může dojít určitého poznání. Také se může připojit k nějaké skupině, která má podobné smýšlení, zde je však nebezpečí, že tato skupina i když bude mít zpočátku ty nejčistší úmysly se může postupem času přeměnit v sektu, protože většinou lidé neudrží čistý úmysl a skromnost a začnou se projevovat jejich skryté vlastnosti - ambice, touha po ovládnání druhých, chtění být nejlepší, nebo mít z věci nadměrný hmotný prospěch a jiné.

Přesto si myslím, že je dobré mít svého učitele, být však velmi opatrný na výběr, stále věci promýšlet a hlavně nezapomínat, že i ten nejlepší učitel je jen člověk se svými chybami. Dobrý učitel potom může žáka rychleji posunout k cíli a tento nemusí procházet trpkými životními zkušenostmi, které by musel prožít, může si tedy cestu zkrátit. To je velká milost, kterou může člověk dostat. Učitel nás může naučit číst

11. Biotronik

12. Se svým učitelem

v knize života, naučit nás číst písmenka, ze kterých potom můžeme skládat slova, věty, vnímat jejich hlubší smysl a souvislosti (obr. 12 Se svým učitelem). Duchovní učitel musí být spojen se silami sloužícími Bohu a jeho posláním je předat úrodu, kterou od nich obdrží ostatním (obr. 13 Posel boží). Skupina lidí, kteří se semknou okolo svého učitele může potom vytvořit „duchovní archu“ (obr. 14 Duchovní archa), podobně jako ji vytvořil Noe.

Přijala jsem do svého vědomí myšlenku převtělování, vždyť už jsme byli v tomto procesu mnohým. Rostlinami, živočichy, nyní jsme lidmi a čekají nás další, vyšší inkarnace. Jak se k nám asi chovali lidé, když jsme byli zvířátky a jak se chováme nyní my k nim? Do všech osudů se můžeme kdykoliv navrátit, čas existuje pouze v našich myslích, které jsou nedokonalé a v posloupnosti obvykle vnímáme jako reálný pouze tento jeden život, který právě prožíváme. Vývoj směřuje kupředu a ideální by bylo родit se do stále vyšších a vyšších životů. Pokud se ale podíváme do historie lidstva i na současné lidské skutky, tak náš vývoj není tak přímý. Jestliže bude kdokoliv z nás potřebovat vrátit se z učebních důvodů a prožívat život jakéhokoliv i nižšího tvora, všechny cesty jsou otevřeny. To je to nejdůležitější, co by mohlo změnit náš postoj ke všem živým tvorům na zemi.

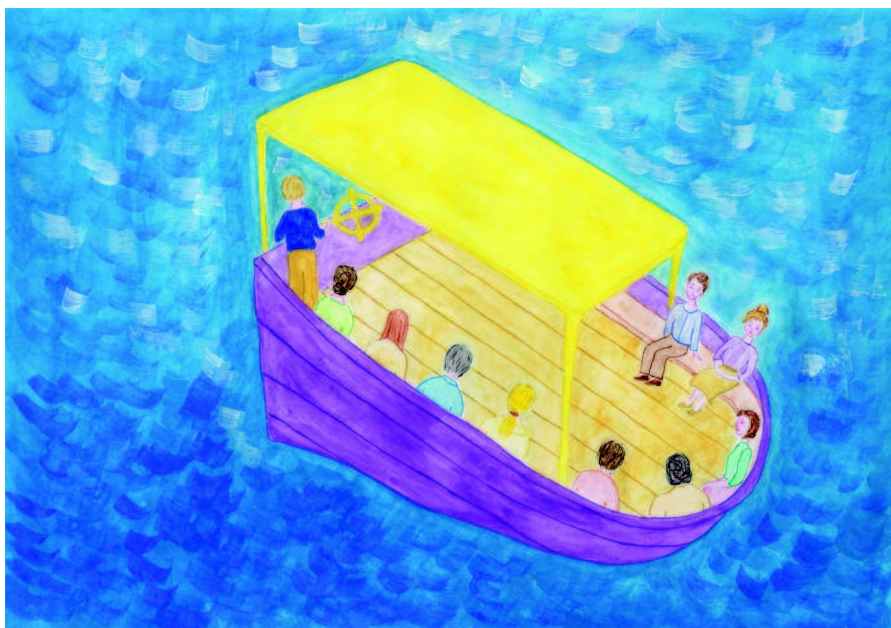
Jak vývoj našich duší a těl vlastně probíhá.

Darwinova teorie vývoje druhů je přínosem v tom, že Darwin popsal vývoj hmotných těl, avšak neuvažoval o duších, která tato těla obydlují. Duše se

13. Posel boží

vyvíjí stejně jako tělo. Od prvotního spojení duše a hmoty se duše stěhuje od nejprimitivnějšího těla do těl stále složitějších a složitějších, od rostlin přes živočichy až do námi poznaného nejsložitějšího těla lidského. Ani zde vývoj bytostí nekončí a v budoucnosti budou naše duše obsazovat těla vývojově vyšších tvorů, až nabudou takového stupně, že se do hmotných těl již nebudou muset rodit a budou existovat jako „bytosti bez těla“ tak dlouho, až se jejich vědomí rozšíří na vjem „všeho“ a nakonec „toto vědomí“ splyne s Bohem, či s Podstatou, ale jenom proto, aby se tato opět rozdělila a projevilo se tak nekonečné pulzování vzniku a zániku, který však takto vnímáme jako lidé a který z pohledu pozorovatele nezávislého na čase či prostoru, stále trvá. Podle vývojového stupně má proto každý tvor jiný stav vnímání. My jsme lidé a tak vnímáme jako lidé. Jak vnímá rostlina či zvíře si běžný člověk nedokáže představit, i když jimi již byl, může se však do těchto tvorů vcítit, což je možné pro vnímavější jedince a přírodní národy nezatížené civilizací.

Duchovní archa

Stejně tak si neumíme představit vjem tvora vyššího než jsme my, jsou však popisovány stavy vědomí u některých lidí, kterým se vjem jejich vnímání na chvíli rozšířil. Z toho lze usoudit, že je pro nás možné do těchto věcí nahlédnout, ale není na našem vývojovém stupni možno mít takový trvalý stav. Ten se stane běžným až v našich budoucích životech.

Co Darwin nevěděl a jak je možné, že vznikne nová, vyšší bytost?

Každá bytost má určitý počet vlastností a tyto vlastnosti se mění s každým prožitým životem. Bytosti v průběhu života stále nabírají zkušenosti, mění své zvyky a mění způsob svého chování a svých činů. Záleží na tom čím a kým jsme v životě ovlivňováni, chvíli jdeme kupředu, chvíli se vracíme, abychom opět vykročili novou cestou. Až bytost ve svém druhu zdokonalí natolik vlastnosti pro její druh určené, přeskočí jeho „duše“ do nového druhu s větším množstvím vlastností, a až tyto opět vypracuje do požadované rovnováhy, opět přejde do vyššího druhu. V některých životech jde rychleji, v jiných „odpočívá“, ale zákon vývoje je pro všechny stejný. Na počtu životů zde nezáleží. Protože jsme všichni spojeni, může dojít ve vývoji k situaci, že se nahromadí velký počet jedinců jednoho druhu, kteří jsou již připraveni na přechod do druhu vyššího, potom se čeká na vhodný průchod k tomuto ději a tyto bytosti tlačí na ostatní bytosti, aby také „dozráli“ a průchod se stal skutečností. Potom se mohou zrodit bytosti s novými vlastnostmi, které můžeme pozorovat ve změně vzhledu, stavbě orgánů nebo ve změně způsobu myšlení.

Pokrok je závislý na spojování jednotlivců, ne na jejich oddělování. K cíli můžeme dojít jen společným úsilím, jsme zde jeden pro druhého a to je důležité chápat pro budoucí časy.

Vědomí bytostí se ve vývoji postupně rozšiřuje „ode mne k druhým“, to znamená, že sobecký charakter lidí stahujících se do sebe bude postupně rozpouštěn, neboť je to oddělování od druhých a bude nahrazován rozšiřujícím se vjemem „já jsem vše“. V tomto procesu nás přetváří osudové události, které nás potkávají a které prožíváme, nebo můžeme svůj vývoj urychlit vlastním úsilím a měnit svůj charakter sami, zdokonalovat se dobrovolně. Je zde přítomna vůle celkového probíhajícího procesu a vůle naše, která může nebo nemusí jít v souladu s tímto dějem, ale vývoj je neúprosný. I když vlastní vůle jedinců jdoucích proti tomuto ději je do určité míry vyšší vůlí respektována, je to jen otázka času, kdy bytost sama změní svá chybná rozhodnutí a pochopí, že vše se děje jen pro její dobro.

Vědomí bytostí ve vývoji se postupně rozšiřuje. Jak je to ale z celkového pohledu tvoření? Na počátku se část Jednoty rozloží do mnohosti a děj tvoření probíhá tak dlouho, až se vše opět do Jednoty složí. Nyní jsme na přelomu doby, kdy může nastat skládání a proces návratu k Tvůrci. Pravda je jednoduchá a je třeba ji hledat. Pokud půjdeme cestou stále složitějších a složitějších postupů ve všech oblastech zkoumání, můžeme objevovat stále nové a nové souvislosti a popsat je, ale prodlouží to naši cestu k cíli. Budoucí vědci budou pracovat více s vědomím Boha, kterým se nechají vést a budou dělat méně chybných rozhodnutí a budou postupovat více směrem k jádru věci. Tím se odstraní riziko tvoření toho, co lidstvu neprospívá, ale naopak škodí, což vědci bez vyššího vedení nemohou v první chvíli zápalu pro objev čehokoliv nového ještě dohlédnout a tyto negativní dopady se projeví až po delší době, bohužel často na úkor lidí, kteří nové metody používají. V současné době je to například klonování, které může vytvořit poškozené jedince. Je to zásah do pole Tvůrce chtěním jedinců, kteří mohou vytvořit zlo, aniž by si to uvědomovali, neboť vidí pouze svůj cíl bez ohledu na to co mohou svým tvořením způsobit.

Proč by měl člověk na sobě pracovat?

Aby nemusel prožívat takové utrpení. Pokud člověk koná a nemá ještě plnou schopnost uvědomovat si následky svých činů, často se domnívá, že na druhé nějakým způsobem vyžrál, že je chytřejší a schopnější než druzí. To je ale omyl, protože člověk často ještě nedokáže dobře posoudit v pravdě dobro a zlo, ty vidí pouze ze svého zúženého pohledu a širší souvislosti mu unikají. Přesto, že může činit z pohnutek dobra, nemusí tomu tak ve skutečnosti být a stejně tak ostatní lidé to mohou nebo nemusí vnímat stejně jako on.

Naše životy provází „vyšší spravedlnost“, můžeme tomu říkat „boží soud“, to znamená, že lidská pravda nemusí být pravdou boží, člověk se „boží pravdě“ může více nebo méně přiblížit. Měl by mít však alespoň snahu ji naplňovat a přemýšlet

o ní. Pokud je ale přesvědčen o vlastní nepřekonatelnosti, na druhé se neohlíží a koná pouze podle svého racionálního rozumu, byť zdánlivě logického, ale bez citu a intuice, může být zaveden do zla, ať je materialista nebo sektář. Zákon činu a následku, nazývaný karmou, nemůže nechat toto bez nápravy. Buď v tomto, nebo v příštích životech musí člověk sklízet následky svých činů, setkávat se s takovými událostmi, které budou jeho konání napravovat a bude prožívat podobné osudy jaké připravil druhým, nebo si osud najde pro nápravu jeho nejslabší místo. To je myslím dobrý důvod proč začít s vlastní opravou.

Jak se opravit?

Myslím, že mnoho lidí je ve své dospělosti poznamenáno ranami z dětství, které utrpěli od svých rodičů vědomě či nevědomě. Asi bychom museli skutečně hledat láskyplné rodiče, které svým dětem dají opravdovou lásku. Děti potom podvědomě přebírají vzory chování svých rodičů a i když se pokouší jednat jinak vůči svým

15. Vnitřní dítě se uzdravuje

dětem, nedokáží se z tohoto bludného kruhu vymanit a opakují stejné chyby, jakých se na nich dopustili jejich rodiče.

Je třeba svoje zranění znovu v paměti vyvolat, nejlépe ve stavu úplného zklidnění, znovu je projít, prožít, odpustit rodičům, že nám nedali tolik lásky jak jsme si představovali my a odpustit sobě, že jsme nebyli tak dobří jak si představovali oni.

Pokusme se uzdravit své vnitřní dítě, svoje já, spojit se s tím dítětem a přijmout je s láskou a bez výhrad (obr. 15 Vnitřní dítě se uzdravuje). Mít to vnitřní dítě, sám sebe rád. Představme si ho... jak je uplakané a vyděšené, vezměme ho do svých rukou a přivíňme ho k sobě, jsme to my, máme se rádi... (obr. 16 Madona – přijetí vnitřního dítěte). Vezměme to dítě do svých rukou a odevzdejme ho Bohu (obr. 17 Odevzdání vnitřního dítěte). On ho očistí, přistupujme s důvěrou a láskou (obr. 18 Dítě se vrací do lůna Tvůrce). On nám ho navrátí do našich rukou jiné,

16. Madona – přijetí vnitřního dítěte

17. Odevzdání vnitřního dítěte

spokojené, klidné, plné lásky a my s ním splyneme, staneme se jím... Můžeme se potom navrátit k ostatním lidem, oni to nemusí poznat, ale my budeme jiní, budeme více chápat, potom můžeme zkoušet splynout i s nimi...

Ve chvíli, kdy člověk dojde ve svém vývoji k poznání, že vlastní také svůj vnitřní svět, je třeba ho uvést do rovnováhy se světem vnějším. Jestliže svůj vnitřní svět pozná a bude se jím řídit, bude se sám cítit jistější a bezpečnější a může lépe vydávat ze sebe pro druhé. Jeho přijímání a vydávání bude v rovnováze. Bude-li mylně spočívat pouze v „blažených“ meditacích, nebude přínosem pro druhé. Bude-li se pouze pro druhé obětovat, bude pro ně velkým přínosem, ale bude to na úkor jeho vlastního růstu. Z toho plyne závěr, že pouze přijímat nebo pouze vydávat nemůže vést k naší rovnováze. Vysocí duchovní učitelé mají v tomto směru širší rozhled, ale jejich život zde na zemi, pokud se nacházejí v těle, je na druhou stranu poznamenán skutečností, že nejsou lidmi dostatečně pochopeni. Není zatím převážně v lidských silách vnímat

18. *Dítě se vrací do lůna Tvůrce*

jako oni. Jsou prostě o kus dál než my a náš pohled a úsudek o běhu věcí je vyjádřením našich možností.

Je dobré si uvědomit místo, kde nyní jako lidstvo stojíme v celkovém vývoji naší planety. Není to tak vysoko, jak lidé často soudí a domnívají se, že oni jsou pány na této zemi a oni mají právo vše v přírodě a v lidských osudech rozhodovat a řídit. Jednou za určitý časový úsek, přibližně za 2000 let, se na naší v planetě objevuje člověk ve vývoji mnohem dále než my, aby nás učil. Musí se však přizpůsobit realitě našeho světa, takže ten kdo od něho čeká nějaké zázraky, čeká marně. To co je v jeho možnostech, je zasahovat do světa jemnohmotných energií, vitálních sil druhých lidí, léčit je a učít nadané jedince pracovat v této oblasti v jeho duchu, aby mohli pokračovat v jeho misi. Výsledky takového léčení jsou dobré zvláště u nemocí, kde současní lékaři neznají příčiny, například u nádorů, a chybně je hledají v oblasti hmotné a nepřipouští možnost existence těchto subtilních sil. Zcela jistě takto léčil ve své době Ježíš.

Na druhou stranu je však třeba být obezřetný a naučit se rozlišovat mezi léčiteli pravými a nepravými. Mezi lidmi se mohou objevit i podvodníci a šarlatáni, kteří zneužívají vědomí o těchto věcech ve svůj prospěch a obohacují se na úkor důvěřivých lidí, nebo mohou mít i dobrý úmysl, ale kvalitní síly nevládní, nebo dávají ze svého vlastního silového systému, tím se oslabují, a oni sami mohou vážně onemocnět. T. Pfeiffer v tomto směru hovoří o tom, že má schopnost průtoku sil mimo svůj silový systém, takže nedává z vlastních sil, je tímto způsobem při léčení ochráněn a může působit i na větší skupinu lidí současně.

Jaká je moje osobní zkušenost s biotronickým léčením T. Pfeiffera.

Řadu let se lékaři pokoušeli vyléčit mou hormonální poruchu související s menstruačním cyklem a musím přiznat, že jsem využívala řadu léků a výsledek byl ten, že jsem si přivodila žaludeční potíže. Nakonec jsem všechny léky odmítla. V období, kdy jsem začala navštěvovat přednášky spojené s léčením se tato porucha postupně upravila a to, co se jevílo již jako neřešitelné bylo jako zázrakem napraveno. Teď si již umím vysvětlit jak je takový „zázrak“ možný. Léčení silami příznivě působí na procesy v těle a hormonální poruchy jsou pro tento způsob léčení vhodné, léčení tabletami je účinné pouze z části, nejde se zde k příčině problému.

Co je to vlastně láska?

Většina lidí ji celý život hledá. Můžeme však my sami říci, že dáváme lásku? Podívejme se kolem sebe a do dějin na naší planetě. Mohla to být láska, která vedla lidstvo k neustálým bojům jednotlivců, skupin i celých národů mezi sebou? Tato planeta je poznamenána vraždami, krví, spory a nenávisť. Takto se lepší svět nevybuduje a člověk jako jedinec ho sám změnit nemůže. Každý z nás je součástí daného osudu země a národa a patří tam, kde se zrodil, i když nemusí žít na stejném místě celý život. To co může člověk změnit je změnit sám sebe, a čím více lidí se změní, tím bude větší možnost změny celkové.

Já sama jsem si uvědomila teprve nedávno, co vlastně v životě hledám. Je to láska. Stále se cítím v tomto nenaplněná. Moje představa lásky je asi větší, než je možné na této zemi od druhých dostat, protože jsme jen nedokonalé bytosti. Ani já sama jsem doposud nebyla schopna takovou lásku dát těm, kteří ji možná ode mne očekávali. Na naší lidské úrovni by se snad dalo říct, že láska je schopnost omezit své vlastní potřeby ve prospěch druhých. Můžeme se pokusit vycítovat lásku Boží.

Toužím po harmonii mezi lidmi. Už jako dítě jsem toužila po harmonii mezi rodiči, nyní je to o harmonii lidí v mé blízkosti a na celém světě. To je asi vysoký ideál. Přesto věřím, že k němu lidstvo dospěje.

Je třeba se zbavit svých vlastních závislostí. Lidé mluví o svobodě a představují si ji tak, že budou vlastnit velký majetek, peníze, krásné a vzdělané partnery, nadané děti, potom budou spokojeni a svobodní. Je to ale skutečná svoboda? Nejsme

naopak v mysli na tyto věci příliš vázání a to tak, že se stále bojíme abychom tu představu naplnili a když ji máme tak si ji udrželi? Je takový strach svobodou? Jistě že ne. Je příjemné žít v dostatku, ale člověk nesmí být na věcech závislý. Ani na věcech, ani na lidech, nakonec ani na svém učiteli, mít však druhé rád a pracovat pro ně, jak nejlépe umí. To však neznamená, že si musí nakládat více, než je v jeho silách. Také by měl mít rád sám sebe takového jaký je a to i nedokonalého.

Dále jsem pochopila, že mít rád sám sebe znamená nepoškozovat se alkoholem a jinými omamnými látkami, i přemíra léků má na náš organismus nepříznivý dopad. V budoucnosti lidé jistě nebudou věřit tomu, co jsme my, dnešní lidé byli schopni sníst a vypít „abychom se měli dobře a užili si toho nejlepšího“.

Jak se vyjádřil o pití alkoholu T.G.Masaryk:

„Pokud se pítí týká, nikdy jsem nepil kořalky, víno jsem píval od chlapectví, narodil jsem se ve vinném kraji, pivo jsem se naučil pít až ve městě. Teprve před svým padesátým rokem jsem poznal, že alkohol není k ničemu dobrému, ale spíš k zlému, a přestal jsem jej pít vůbec. Po mé poslední nemoci mě doktoři nutili, abych pil před jídlem skleničku vína, nechutnalo mi a konečně jsem pokusy zjistil, že to jde bez vína také a ještě lépe. Jako prezident chtěl jsem i své hosty nutit, aby jedli bez vína nebo piva, ale nešlo to. No dobře, myslím si, ať každý dělá, jak se mu líbí, abstinence není mým náboženstvím, ale občas se pokouším své spoluobčany upozornit, jak nemírné pití je, stručně řečeno, hloupé.“

Cesty hledání a poznávání jsou různé a lidem jsou nabízeny možnosti z různých soudků. Sama jsem vyzkoušela oba způsoby, o kterých bych se ráda zmínila. Člověk je tvor, který rád poznává a objevuje. Jedním z možností pro poznávání je alkohol, v dnešní době u nás i drogy přinášející nám zážitky, které bychom bez jejich požití běžně neprožívali. Člověk je zprvu nadšen, cítí se příjemně, opouští ho strachy a předsudky, stává se „společenským motýlem“. Je to takový háček na rybu, aby se chytla. Ta chce postupem času opět prožívat tyto stavy a tak znou sáhne po prostředku umožňující jí tyto prožitky. Dále následují tři cesty. Buď člověk s občasným „vypitím si něčeho“ vydrží až do konce života, nebo si řekne sám ze zdravotních důvodů nebo z poznání, že konzumuje jedy jemu neprospívající „už dost!“, nebo se v nejhorším případě stane závislým a jeho možnost vlastního rozhodování se otupí a stává se služebníkem chvilkového požitku, který musí zaplatit následnou depresí. Takový člověk se stává nevyrovnaným a to mu způsobuje jak psychické, tak fyzické problémy.

Tuto cestu poznávání však lidé rádi používají a mohou jimi problesknout i prožitky chvilkového rozjasnění vědomí, či návštěva jiné dimenze. Tato cesta není ta pravá, není z toho „dobrého soudku“, jež by vedla k nějakému vývojovému pokroku.

Jsem pevně přesvědčena o tom, že existuje cesta opačného postupu, cesta usilující o očistění organismu od všech škodlivých látek a o vytvoření rovnováhy a harmonie v těle. Při zjištění, že existuje nejen vnější svět jako jediná realita, ale

také vnitřní svět člověka plně reálný, může člověk začít objevovat a zkoumat život v jeho pravdivé poloze, ne v iluzi, kterou vytvářel pomocí alkoholu, či jiných chemických látek pro něho nepřírodných. Potom může pochopit že to, co zažíval byl jen útržek toho, co může získat čistým způsobem. Žijeme ve světě dvojnosti a stále se rozhodujeme: „z toho soudku беру a z toho ne“. Stále nás ovlivňuje svět dobra i zla. Když budeme vnímavější, budeme se v něm lépe orientovat. Nejsme však dokonalí, takže máme právo i na chyby. Naším cílem by však mělo být, aby chyb bylo co nejméně a to, že pitím alkoholu se více či méně poškozujeme je jasné.

Naše duše jsou jako ptáci. Chtěly by vzlétnout, ale jsou spoutány našimi závislostmi a naší nevědomostí. V hloubi své duše toužíme po osvobození a mylně se domníváme, že bychom byli svobodní, kdybychom nemuseli nic dělat. Je třeba nechat duši vzlétnout (obr. 19 Spoutaný pták vzlétá). Poznáním a pochopením skutečného smyslu života se bude moci rozlétnout a věřím, že nepříjemné povinnosti

19. Spoutaný pták vzlétá

20. Levitace - svlékání

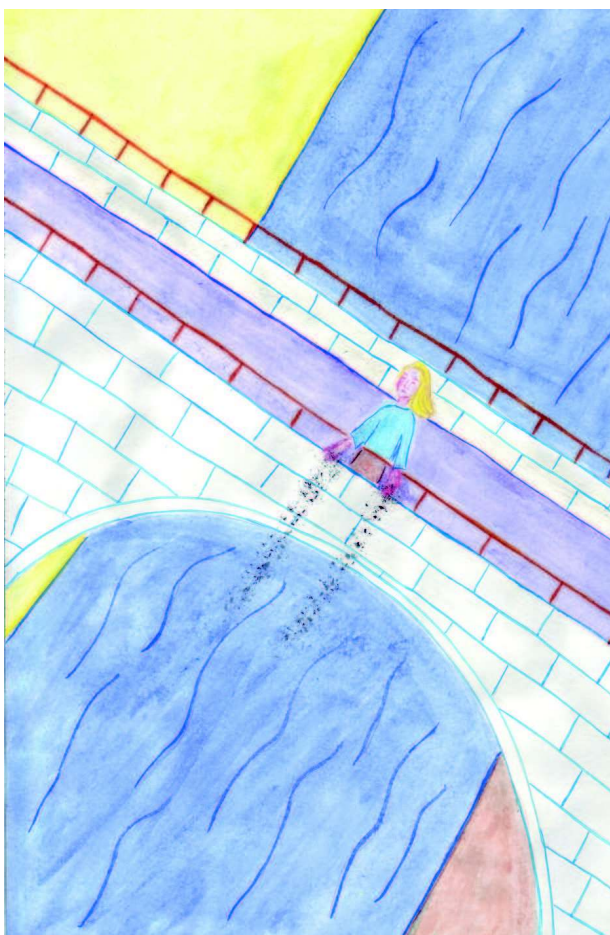

21. Levitace do Světla a Lásky

a strasti, které musí denně překovávat přestanou být pro ni takovým utrpením. To je smyslem poznání.

Často ze svých neúspěchů a problémů obviňujeme své okolí, ale jsme to především my, odkud je třeba začít a zbavit se svých negativních myšlenek, pesimizmu, nepěkných vlastností, zkrátka svléci ze sebe ušmudlaný, tmavý kabát (obr. 20 Levitace - svlékání) a vypravit se na cestu ke Světlu (obr. 21 Levitace do Světla a Lásky).

Ve svých životech stále rozhodujeme o tom, co budeme prožívat v budoucnosti. Dnes a denně řešíme drobné i závažné problémy a velmi záleží na tom, kam upřeme svoji pozornost. Tak jak se dnes rozhodneme, taková bude i naše budoucí realita. Svými myšlenkami tvoříme děje okolo nás a v nich jsme přitahováni a odpoutáváni

22. Odevzdávání negativit

ostatními lidmi, jejich silovými vazbami, podobně jako se pohybují prvky ve sloučeninách. Je to obrovská virtuální hra schopná se neustále přizpůsobovat vytvářeným podmínkám. V této hře jsme nuceni stále volit, jak půjdeme dál. Jako bychom stáli na mostě a uvažovali o tom, na kterou stranu máme přejít. Pod mostem teče řeka, odevzdejme do jejího proudu všechna naše negativa a vydejme se tou správnou cestou. Zkusme si vytvořit ve své mysli takovou představu (obr. 22 Odevzdávání negativit).

Je třeba si uvědomit jak se chováme k sobě navzájem a jak se chováme k naší rodné planetě. Žádosti po hmotných věcech tak ovládly většinu naší planety, že je neúprosně většina našich činností podřízena potřebám průmyslu. Továrny vyrábějící výrobky produkují škodlivé zplodiny, drancuje se přírodní bohatství a samotné výrobky se nakonec stanou naším problémem, protože množství odpadů bude stále narůstat. Nemůžeme již říci, že žijeme v harmonii s přírodou. Měli bychom se do ní vrátit a obnovit to, co se nám podařilo zničit. Jinak budou narůstat přírodní katastrofy. Nerovnováha musí být nějakým způsobem vyrovnána, bez ohledu na to, zda se nám to líbí nebo ne. Nakonec můžeme dosáhnout toho, že budeme jezdit v luxusních autech s plynovými maskami.

A jak je to s naší láskou ke zvířatům?

Zvířata jsou převážně vnímána jako dobrá pro živočišnou výrobu, výrobu kožešin, nebo jako „vzorky na laboratorní pokusy“ bez pochopení, že jsou to živí tvorové, kteří cítí a vnímají. Často žijí v těžkých podmínkách bez ohledu na jejich přirozené potřeby. Lidé jsou na druhé straně schopni rozmazlovat své domácí „mazlíčky“, vždyť jsou jejich majetkem a musí je ochraňovat. Osudy těch, kteří nejsou jejich vlastnictvím je nezajímají. Dokud nevznikne větší soucítění s těmito tvory, nemůžeme očekávat, že se budeme chovat lépe k sobě navzájem.

Na druhé straně jsou lidé, kteří se snaží pomáhat a trochu napravovat činy těch, kteří ničí. Bylo by dobré, aby duch takových lidí na planetě převládl a přestali jsme být hrozbou sami pro sebe, pro vesmír a stali se součástí našich vesmírných bratrů, kteří k nám budou moci přistoupit, až tuto podmínku splníme.

Stále jsme sledováni vyššími bytostmi - anděly, zkusme pocítit jejich lásku. Jsou připraveni nám pomáhat. Zkusme se na to soustředit, zkusme si je vytvořit ve své představě a odevzdat jim naše špatné vlastnosti, které nás tíží jako staré, těžké boty, které už nemůžeme unést a proměňme je v lásku, která nám přinese lehkost a radost ze života. Oni jsou naší součástí a tak to cítí, zkusme i my v sobě vytvořit takový pocit a procítit toto spojení (obr. 23 Já jsem Ty a Ty jsi Já).

Práce na našich vlastnostech není jednoduchá. První impuls je ten, že si člověk to, co zrovna není jeho ozdobou uvědomí. Potom je třeba toto hluboce prožít a odevzdat. Špatné vlastnosti nás svazují a nedovolují nám pohnout se z místa. Uvědomme si ty špatné vlastnosti mezi něž patří pocity nadřazenosti, pýchy, závisti, touhy po moci, hněvu, lakoty, sexuálních perverzí, méněcennosti, strachu, obětí za každou cenu a další. Co nám způsobují emoce a strachy zobrazují následující obrázky

23. Já jsem Ty a Ty jsi Já

(obr. 24. Emoce a obr. 25 Strach). Spoutávají nás a svazují tak, že se můžeme sotva pohnout a pomalu ničí nás i naše okolí, negativně ovlivňují naše jednání a činy. Uvědomme si tyto vlastnosti a hluboce je prožijme. Podívejme se strachu do očí (obr. 26 Představa strachu) a ukažme mu, že se ho nebojíme a on se promění v lásku (obr. 27 Transformace strachu).

To však není konec. Dále budou následovat události, které nás budou prověřovat v konkrétních jednáních a činech. Možná se nám to napoprvé nepodaří a znovu selžeme. Nesmíme ale ztrácet víru a znovu to zkusit, poprvé, podruhé... nakonec nad tím zvítězíme a budeme moci si odechnout - již jsem to zvládnul!

Práce na vlastnostech není jen o nás, je to také o našich partnerech, spolupracovnících a všech lidech okolo nás i na celé planetě. Tam se potom projeví, jak jsme na tom my sami. Lidé jsou často na své partnery velmi nároční, stále jsou nespokojení a očekávají, že se objeví někdo lepší, dokonalejší, bohatší, krásnější

24. *Emoce*

a přitom jim uniká, že možná právě ten jejich partner by byl tím nejlepším, kdyby mu dali více lásky. Někdy se mi zdá, že se tento prvek z našich vztahů vytrácí a můžeme ho zažít jen v televizních seriálech. Láska není lhostejnost, láska ani není o tom někoho vlastnit a nakonec ho spoutat svým sobectvím, že se nemůže ani pohnout. Je dobré si vybírat své partnery odpovědně. Já jsem svého po dlouhé cestě hledání našla a jemu děkuji za podporu, naše životní postoje a názory jsou podobné a toho si velmi cením. Jeden čas jsem se domnívala, že to ani není možné někoho takového potkat. Moji partneři kolem mne procházeli a já se snažila nahlédnout trochu dál. Otvírala jsem pomalu dvířka, abych zahlédla alespoň paprsek světla a našla odpovědi na své otázky (obr. 28 Partneři a já).

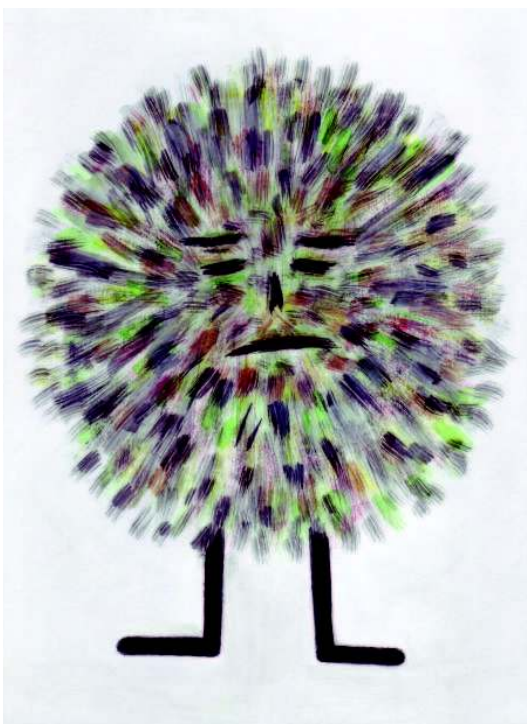
Pokud hledáte partnera mohu vás ujistit, že jakou představu si o něm vytvoříte, takového budete dostávat. Vesmíru se musí dát jasná představa, takže dostanete to, co vytvoříte a co je v rámci vašich možností. To myslím platí pro všechna naše

25. Strach

přání. Vesmír je připraven s námi hrát i komické hry. Několikrát jsem se nakonec musela zasmát tomu, jak se moje chvilková představa dokonale vyplnila i s následky, které jsem potom musela nést a předtím je nedomyslela. Charakterizovala bych to slovy: “Co jsi chtěla, to máš, teď si s tím porad sama!“. Poučilo mne to v tom, že některá přání je lepší si nepřát.

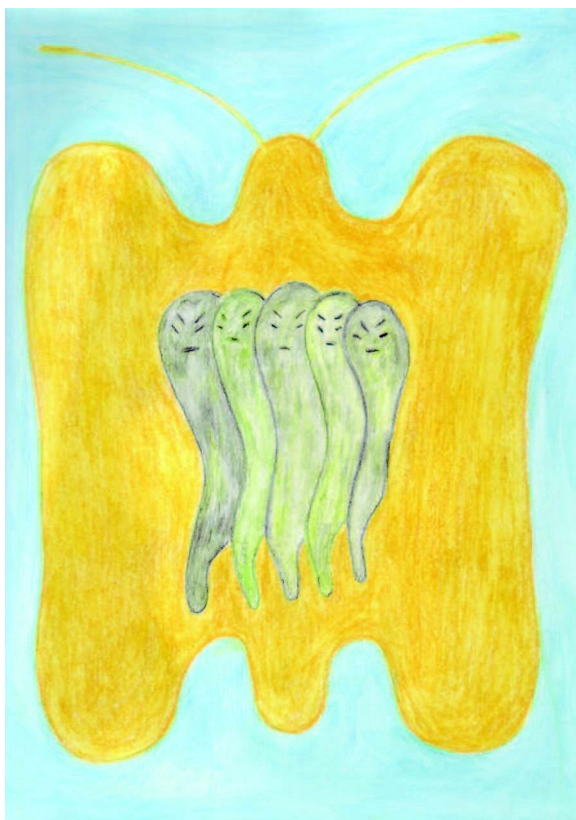
Jací jsme, takový je náš svět, my tvoříme sebe a svět okolo nás. Patříme do tohoto světa, lidé okolo nás jsou odrazem našich vlastností, ať chceme či nechceme. Naše duše ve svém vývoji prochází trpkými zkušenostmi, které nás vybrušují jako diamant k dokonalosti. Postupně poznáváme pravdu. Tu můžeme pochopit pouze v souvislosti s reinkarnací, to je přijetí faktu o převtělování duše, která ve svém putování od nejnižšího tvora přechází postupně k vyššímu a vyššímu. Smýšlení o naší dnešní dokonalosti je velmi nedokonalé. Všichni neseme následky svých minulých převtělení, svých činů, se kterými bychom se nemohli chlubit, nebo nám bylo na druhou stranu hodně ublíženo a proto je neznáme, dokud nenastane čas přijmout vše s pochopením. Mohli bychom se naplnit příliš velkým pocitem viny, nebo bychom naopak neuměli druhým odpustit jejich zlé činy a nemohli bychom normálně v tomto životě fungovat a naplňovat to, co je naším úkolem.

26. Představa strachu

Někdo souvislosti s minulými životy ve svém životě tuší, mohou se projevovat například jako sny, které nás pak vedou k pochopení současných dějů, nebo jako nepříjemné fobie, což jsou následky silných citových a bolestivých prožitků z minulých inkarnací, které z podvědomí vyvstávají do současné reality prožívajícího jedince. Tyto stavy přicházejí z naprosto nepochopitelných příčin a nepříjemně ovlivňují lidské chování (například bezdůvodné strachy z výšek, otevřených či uzavřených prostorů, lidí, zvířat a dalších). Při léčení je třeba nahlédnout v časové stopě zpět k příčině, zde nepříjemnou událost znovu oživit, procítit, pochopit souvislosti a odpustit případným agresorům. K tomu slouží hypnóza, nebo regresní terapie, jsou to návraty do minulých životů.

Pro současného člověka je často těžké přijmout myšlenku o reinkarnaci – převtělování a života po smrti, i když je kolem nás spousta důkazů o existenci těchto jevů. Lidé často vypráví o zážitcích jako jsou zjevení duchů, slyší různé hlasy, dostávají zprávy pomocí automatického písma či kreseb, vstupují do minulých životů buď přirozeně, nebo pomocí druhých lidí ve vedených regresích. Jsou to však důkazy v nehmotné podobě, na které si nemůžeme sáhnout a tak lidé často setrvávají raději ve své hmotné představě o světě. Je to pro ně pohodlnější, i

27. *Transformace strachu*

když musí více trpět, protože nechtějí vědět a Bůh by jistě chtěl abychom věděli, poznávali pravdu, přibližovali se k němu a jeho myšlení se stávalo naším. Bůh je nejvyšší tvůrčí myšlenkou. Andělé jsou vysoké duchovní bytosti naplňující boží myšlenku, kteří již nemusí žít v těle, pouze v případě, že se k tomu dobrovolně rozhodnou, aby nám mohli pomáhat přímo ve hmotné podobě. Taková bytost potom vstoupí do těla, které je pro ni v osudovosti nejvhodnější, ovšem i s jeho osudovými událostmi vytvořenými pro tento osud. Těmito událostmi musí projít jako kdokoli jiný žijící v tom čase a i když vše vnímá v širším rozměru, jistě je pro ni těžké takový život žít, setkávat se s nepochopením druhých, myslících na úrovni té doby. Je však láskyplná, trpělivá a chápaní a pro dobro celku je schopna se obětovat.

Jsme zde na zemi z důvodu vývoje, svým putováním z života do života nabíráme zkušenosti, zdokonalujeme se, pracujeme na svých vlastnostech. Někteří lidé, kteří váhají s přijmout reinkarnaci jako skutečnost se ptají proč lidé na zemi přibývají, nebo argumentují, že se sem všichni převtělení nemohou vejít, nebo naopak že je lidí v této

28. *Partneři a já*

době mnoho. Opomínají, že časová posloupnost je pouze v našich myslích, že je to způsob našeho myšlení, kterým je nám dáno na naše stupni vývoje vnímat. Z pohledu vyššího rozměru čas neexistuje, vše stále trvá a je možné se rodit kamkoli do minulosti i budoucnosti. Také si musíme uvědomit, že ne všechny duše jsou vtěleny, mnoho duší se nachází v tuto chvíli ve stavu bez těla a na vtělení čekají. V příštích životech budeme prožívat takové osudy, jaké odpovídají naší kvalitě a jaký boží záměr bude pro náš vývoj ten nejhodnější. Na druhou stranu však nejsme jen pouhou obětí osudu, v každé inkarnaci můžeme vyjádřit svou vlastní vůli. Jak daleko se vzdalujeme od vůle boží, tak těžké budou další osudové události, které budeme muset prožít ke své nápravě. Z pohledu vyššího jsou námi vnímané špatné události dobrem, to je ale člověk po prožití těžké události schopen přijmout až s odstupem času. V dané chvíli, kdy takovou událostí prochází, jen těžko chápe její hlubší význam. V současné době se nachází tak velké množství lidí na naší planetě z toho důvodu, že se před svým vtělením sami rozhodli prožít tuto významnou přelomovou dobu přechodu z období „Ryb“ do věku „Vodnáře“. Je to těžké období, ale velká šance

do budoucnosti dojít ke skutečnému lidství, je úžasné být u toho přerodu i se všemi těžkostmi, které to s sebou nese. Je to pro nás zkouška, zda budeme schopni takové lidství skrze své hmotná těla realizovat ve svých životech.

Jako lidé jsme si všichni rovni z hlediska našeho božského stvoření a všech životů, kterými postupně procházíme. Z pohledu jednoho života to není tak zřetelné, protože každý člověk řeší v životě něco jiného a z rozdílnosti povah dva lidé vyřeší stejný úkol každý jiným způsobem. Pracuje-li člověk několik životů za sebou na jedné věci, odráží se to v následujícím životě v jeho talentu. Talent není náhoda, ale dlouhý úsek práce, který na sebe v jednotlivých životech navazuje. Člověk je tou prací stále přitahován a fascinován a naplňuje ji do stále větší dokonalosti. Talenty jsou i někteří duchovní učitelé vázaní na své duchovní mistry. I oni jsou na cestě k dokonalosti, avšak o trochu dále než ti hledající. Duchovní učitelé také prožívají své životní příběhy a řeší svoje osobní úkoly, kterými musí v tomto životě projít, ale pokud jsou to dobří učitelé, berou již více zřetel na ostatní lidi a přistupují k druhým jako k sobě samým. Splývají postupně s druhými a vším ostatním v jedno, osudy jiných lidí jsou i jejich osudy, oni to tak cítí, snaží se jim pomáhat, vše ale musí být vedeno nenásilnou cestou. Z toho pro nás plyne ponaučení, že smyslem života není uspokojování našich sobeckých potřeb, ale naplňování našich přirozených potřeb v souladu s potřebami druhých a v souladu s řádem světa. Z toho poznání je myslím možné dojít ke skutečnému vlastnímu naplnění života.

Dlouho jsem přemýšlela o tom, že bych měla něco prospěšného dělat pro to, co mi bylo dáno poznat a nějakým způsobem tomu pomoci. Myslím, že by byla velká škoda, kdyby myšlenky a možnost biotronického léčení donesené nám J. Zezulkou a předkládané nám prostřednictvím T. Pfeiffera zanikly. Jednoho dne jsem vstoupila do domu, kde T. Pfeiffer vybudoval s pomocí lidí, kterým jsou blízké Zezulkovy myšlenky nejen přednáškový sál pro předávání duchovní filozofie, ale i léčebnu sloužící nemocným k jejich ozdravení a navedení na novou životní cestu. Byla mi nabídnuta práce a to úklid lůžkového oddělení. Byla jsem nadšená, neboť jsem mohla být v blízkosti věci, která mne velmi zajímala. Mohla jsem tak nepřímou pomocí vypouštět nemocné pacienty - ptáčky opět k jejich letu, přerušeno nemocí (obr. 29 Vypouštění ptáčků - uzdravování).

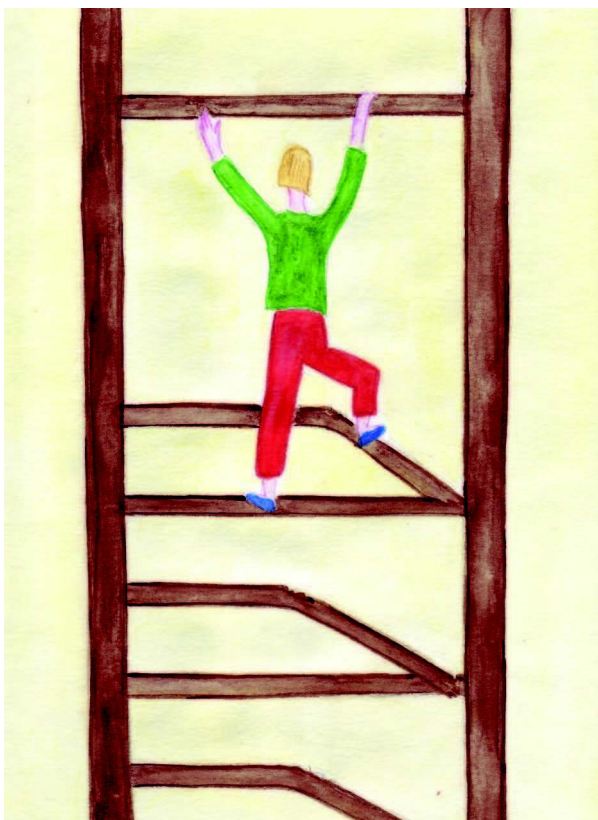
Lidé často přespříliš sledují hodnocení vnějšího světa vůči jejich osobě, je pro ně důležité, co si o nich druzí lidé myslí a jak vypadají. Stávají se pak svými vlastními otroky, aby uspokojili představy druhých a mylně to považují za smysl života. To jim ubírá energii. Kdybychom se řídili svým vlastním svědomím, jistě by nám napovědělo tu správnou cestu. K tomu je třeba být citlivý. Jako lidé ale děláme vše proto, abychom se citlivosti zbavili. Nadměru používáme omamné prostředky jako alkohol, cigarety, uklidňující léky a drogy. Toto vše nás naopak odvádí od jemného vnímání našeho vnitřního světa a vrhá nás to do ještě větších iluzí o světě okolo nás. I přes to nás osud stejně dopraví na místo kam patříme,

29. *Vypouštění ptáčků - uzdravování*

pouze si cestu prodloužíme a bude pro nás bolestnější. Vše je cesta k Bohu, krásná i trnitá, je to obrovská tvůrčí síla, vede nás zpět do jednoty se vším. To, že vnímáme existenci svou i druhých lidí se Bůh projevuje, všichni jsme jeho součástí, z něho bylo vše vytvořeno a k němu se opět vracíme zpátky.

Naše životy jsou jako žebříky, po kterých stoupáme vzhůru. Je dobré pečovat o jejich kvalitu, aby to byly žebříky založené na hledání pravdy, aby byly příčky pevné, nikoliv slabé a křehké, kde pod každým krokem hrozí jejich zlomení. Člověk je někdy hnán k činům obrovskou vnitřní silou a není ještě upevněn ve svých vlastnostech. Potom se mu může stát, že příčky prasknou a on spadne dolů. Polámaný žebřík se musí opravit a začít znovu (obr. 30 Na polámaném žebříku). Někdy nás to stojí řadu životů, nebo můžeme v jednom životě setrvávat po dlouhou dobu ve stejném bludném kruhu. Někdy si připadám jako slepice, která běží urputnou rychlostí a přitom stojí stále na stejném místě (obr. 31 Slepice v kruhu).

30. Na polámaném žebříku

Toto se může stát i v době, kdy jsme již pravý pramen poznání našli (obr. 32 Čistý pramen poznání). Takový pramen většinou nebývá všem na očích. Je dobře ukrytý jako perla a pouze tomu, kdo projeví skutečný zájem a čistý úmysl ho nalézt, je cesta otevřena. Hora nám potom vydá poznání, ze kterého se můžeme napít a občerstvit se věděním, které není zatíženo nečistotou nízkých lidských myšlenek a domněnek. Je to skutečný dar. Lidé však v zápalu své touhy po dokonalosti a vedeni svým nadměrným egem se mohou tak snažit dosáhnout vrcholu hory, že ani pramen neuvidí, i když jsou již u jeho zdroje a z pramene se ani nenapijí. Možná mají pocit, že si ho nezaslouží, nebo míní, že není možné, aby bylo tak lehké se ho dotknout (obr. č. 33 Z hory vytéká pramen poznání). Pravdivé věci jsou jednoduché, složité je děláme my lidé. Domníváme se, že čím složitější postupy vymyslíme, tím budeme vědět více. Lepší je v poznávání postupovat od složitosti k jednoduchosti.

Naše životy jsou jako divadelní představení, buď je představení dobré, nebo špatné, my jsme herci a zahrané představení vypovídá o naší duchovní kvalitě.

31. Slepice v kruhu

Jsme však ovlivňováni i ostatními herci a bytostmi, kteří momentálně nežijí v tělech (obr. 34 Divadlo života).

Neberme vlastní prohry jako prohry, ale vítězství nad námi samými. Co nás nezlomí, to nás otuží. Lidé se domnívají, že jsou prohrami degradováni, ale zkusme je vnímat ne jako krok zpět, ale krok kupředu. Vždyť každá prohra nám může otevřít dveře k něčemu novému.

Proč stále někam spěcháme, stále něco očekáváme, po něčem toužíme a jsme netrpěliví, abychom už to měli? Když to dostaneme, jsme chvíli šťastní, ale opět začneme vytvářet představy o tom co bychom chtěli. Takto můžeme prožít celý život a stále si představovat, že v budoucnosti budeme šťastnější, až si všechno zaopatříme. Přitom nám ubíhá čas a nedokážeme prožít přítomnou chvíli, v klidu o sobě popřemýšlet, vážit si věcí, které máme i když to třeba není úplně podle naší touhy. Na druhou stranu kolik je lidí na této planetě, kteří zdaleka nemají tolik prostředků a možností jako my v naší zemi. Problém s netrpělivostí si uvědomuji

32. Čistý pramen poznání

jako svůj vlastní a pracuji na něm. Často si říkám: „Jsem na tomto místě, v tuto chvíli a jsem v klidu!“. Pokouším se událostmi jakoby „plout“ a vědomě rozpouštět své vnitřní napětí. Snad to časem zvládnu.

Duchovní cesta je dlouhá cesta, ve které v tuto chvíli těžko dohlédneme konce, ale můžeme na ni vstoupit. Nesmíme se ale domnívat, že rozhodneme-li se jít touto cestou budeme prožívat stále jen štěstí. To pro nás ještě není možné, vždyť stále prohlížíme dualitu světa. Může nám to pomoci v překonávání těžkých chvil a překážek a umožnit prožívání smyslupnějšího, radostnějšího života s vnímání krásy všeho stvořeného.

Vstup na duchovní cestu sebou může přinést duchovní krizi. Když jsem změnila svůj pohled na svět, byla jsem tím nadšena a nejraději bych to celému světu sdělila. Vždyť je to tak snadné, pravda je tak jednoduchá! Nejprve jsem myslela, že všichni

33. Z hory vytéká pramen poznání

uvažují stejně jako já. Brzy jsem však pochopila, že to není možné a každý z nás myslí trochu jinak, každý z nás má zde na zemi jiné úkoly, a proto musím být tolerantní vůči názorům druhých a nechat každému jeho vlastní názor a čas, kdy může být přístupný k těmto věcem. Čas vlastně nerozhoduje, budeme žít tolik životů, kolik budeme potřebovat.

Také jsem nabyla mylného přesvědčení, že když na sobě pracuji, tak se mi již nemůže nic stát, protože jdu tou správnou cestou. To byla další chyba. Pracovala jsem v tu dobu v zaměstnání, kde docházelo ke změnám a delší dobu mi hrozilo propuštění. Přetrvávala jsem v tomto stavu a sama jsem nebyla schopna vlastního rozhodnutí že bych odešla sama. Najednou se to stalo a bylo rozhodnuto za mne. Na jednu stranu jsem si oddychla, že už to mám za sebou a že bych mohla dělat něco prospěšnějšího pro druhé, na druhou stranu mě tížila finanční otázka o tom, jak přežít. Nakonec jsem vyřešila obojí, krátce před tím než jsem nastoupila do nového zaměstnání jsem začala pomáhat v již zmíněné léčebně nemocných léčených

34. Divadlo života

biotronikou. Už jsem myslela, že je vše v pořádku, ale naopak jsem se dostala do stavu, ve kterém jsem vůbec nechápala, co se mnou děje. Ráno jsem se probudila a chvíli jsem se nemohla ani hnout, měla jsem tak tísnivé stavy, jako když každou chvíli omdlím. Na chvíli to přešlo, a opět se to několikrát vrátilo. Vzala jsem si prášek na uklidnění a tím se to trochu potlačilo. Později jsem zjistila, že jsem to asi neměla dělat a měla jsem nechat proces proběhnout přirozeně. Ještě delší dobu potom se mi vracely staré pocity, jako někde ze dna duše, které tam byly ukryty a dostaly se ven. Navštívila jsem terapeutku v alternativní medicíně, která mi sdělila, že mám úplně rozhozený energetický systém. Později, při vyprávění jiné terapeutky jsem pochopila, že i jiní lidé prochází podobnou transformací, ona sama tím prošla a nyní pomáhá lidem tyto duchovní krize překonávat. Spouštěcím mechanismem se v takových situacích stávají nějaké náhlé změny v životě, které musí člověk řešit. Později jsem poznala, že pracujeme-li se svou psychikou na mentální úrovni, musí se nějakým způsobem uvolnit emocionální energie související s našimi temnými stránkami z podvědomí, a to například ve snu s traumatickým zážitkem, nebo s nějakými nízkými pudy, ale může to být i bolestivý prožitek v našem fyzickém těle. Vše co je třeba musíme prožít, není možné se z toho nějak vyvázat. Všechno co se s námi a okolo nás děje má svůj důvod a účel. Je to jako když řešíme matematický úkol. Buď ho v tomto životě dořešíme a půjdeme dále, nebo ho nedořešíme, protože jsme ho nepochopili a budeme ho řešit v příštích životech. Vyřešeným se však stane

tehdy, až ho řádně zažijeme. Ještě než se jsem začala lépe chápat co se v mém těle a v mé duši odehrává, kladla jsem si často otázku co to ve mně je, co nemohu stále vyřešit. Cítila jsem, že z tohoto života to nepoznám, a tak jsem se rozhodla nahlédnout do svých životů minulých. Věřila jsem, že tam najdu svoji odpověď. Vložila jsem se do rukou ženy, které jsem důvěřovala a stále jí důvěřuji. Je to Míla Lukášová a podle mého soudu umí skutečně dobře regresí vést, zatím jsem nepoznala nikoho lepšího, ani v literatuře jsem nečetla o něčem podobném. Vždy jde k jádru problému a ten je na každém sezení doveden k řešení. Po několika sezeních mi připadalo úžasné, jak to funguje. Tímto Míle děkuji za to, co jsem mohla díky ní poznat.

Jak taková terapie probíhá. Na počátku jsem byla vedena mým současným životem a zastavovaly jsme se v etapách, které byly pro mne nějak důležité, dalo by se říci traumatické , zvláště z dětství. Bylo to jako vzpomínky a nepřišlo mi to nějak zvláštní. Později se ale objevil obraz, který byl úplně jiný, najednou jsem se

35. Knihovna minulých životů

ocitla v jiné době. Viděla jsem sama sebe a viděla jsem postavy, z nichž některé jsem poznala jako mně blízké z tohoto mého současného života. Věděla jsem kdo jsou a nepochybovala jsem o tom. Nepříjemné události, které jsme v minulých životech prožili se myslím odkryjí do té míry, abychom je unesli a problém musí být terapeutem vyřešen, aby to člověka nepoškodilo. Myslím, že je-li terapeut dobrý a jsou zde přítomny ochranné síly, tak nehrozí nic co by nás poškodilo. V naší mysli se začnou objevovat děje, které nám mají osvětlit souvislosti, které se z minulého života promítají do našeho současného života a docházíme k poznání co a proč jsme prožili a prožíváme a jaký to má pro nás hlubší význam. To co se znovu přehrává v naší mysli jako film je vše o vztazích s druhými lidmi a o tom, že se v našich životech stále objevují stejné situace, které máme co nejlépe vyřešit a dokud je nevyřešíme, tak nás budou stále provázet v různých podobách. Osobní vazby, které jsme v minulých životech vytvořili se stále vracejí a my potkáváme tytéž osoby v různých rolích.

Naše minulé životy jsou jako velká knihovna a v ní je uložena spousta svazků knih, z nichž každá kniha představuje náš jeden pozemský život. Mnoho knih již máme přečtených, mnoho knih nás ještě čeká. Stačí vstoupit do chrámu naší duše a vztáhnout ruku k jednomu svazku, otevřít a číst ze svého podvědomí, kde je vše uloženo (obr. 35 Knihovna minulých životů).

Jedním z cílů přerozování je zharmonizování vztahů a vyrovnání karmických vazeb z minulých životů. To znamená, že například největší nepřítelé z některého z minulých životů stojí v tomto životě vedle sebe jako jedni z nejbližších a kdysi vytvořenou nenávisť k sobě navzájem mají přeměnit odpuštěním v dobrý vztah. Je to vše o pozitivní a negativní energii - vibraci. Obě mají stejnou možnost vyjádření, ale pozitivní síla - láska a pravda nakonec vždy vítězí, ani není z dějin známo, že by nějaký agresor nakonec neprohrál.

Po svém výletu do minulosti jsem poznala, že je třeba se tam vrátit z důvodů pochopení příčin a souvislostí, ale po vyrovnání se s ní je nutné minulost opustit, odpustit sobě i druhým a dívat se vpřed do budoucnosti. Je dobré si vytvořit nové plány na nových základech a ty naplňovat. Budeme-li s minulostí stále spojeni, bude nás stahovat zpět a nebudeme moci vykročit vpřed, budeme se stále tlačit do malých, starých bot (obr. 36 Vstup do malých bot).

Před svou zkušeností s minulými životy jsem se také zúčastnila jedné společné meditace s jinou terapeutkou. Téma bylo zaměřeno na náš životní úkol, uviděla jsem v symbolech toto:

Ocitám se na zelené louce a jsem v pokleku před horou na jejímž vrcholu stojí malá, kulatá kaplička. Pohlédnu doprava na úpatí kopce, vidím skupinu rytířů v lesklém zbroji na koních. Nevěnuji jim pozornost. Cítím se jako mladý chlapec. Jsem oděna jen velmi spíše do hnědého kusu látky s otvorem pro hlavu, v pase přepásaného, krátkého. Pohlédnu do své dlaně, držím v ní malý, oblý kámen. Cítím,

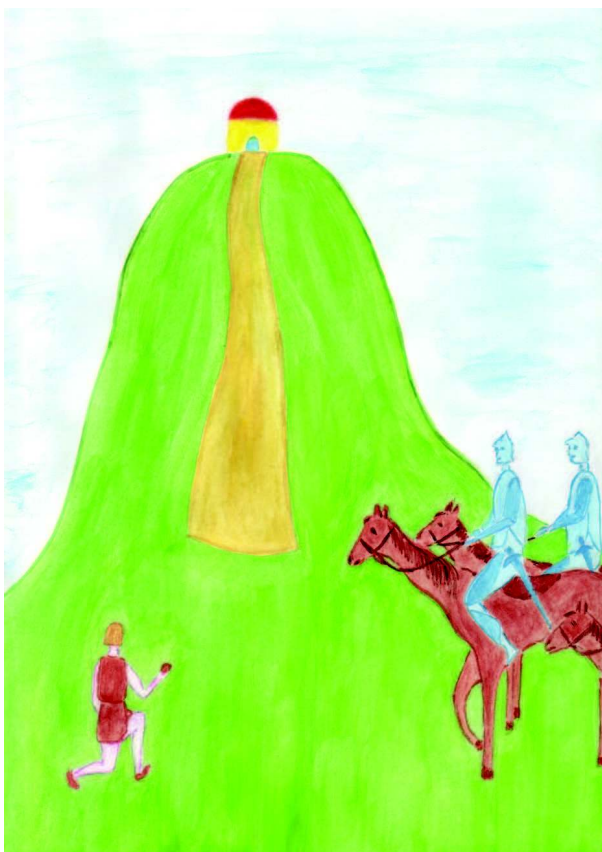

36. Vstup do malých bot

že ho musím donést do kapličky. Ocitám se na cestě, za mnou jde malá skupina lidí stejně prostě oděných, stoupáme k vrcholu. Vstupuji do kapličky. Je kruhovitého tvaru, pohlédnu doprava směrem vzhůru. Vidím velký žlutý, zářící trojúhelník, který má tvář a usmívá se na mne. Je to dotek lásky. Po tvářích mi stékají slzy, procitám... (obr. 37 Pod horou, obr. 38 Společně na cestě, obr. 39 Setkání s Tvůrcem).

Co je to duchovní cesta?

Dříve jsem myslela, že duchovní cesta je jen o vlastním zdokonalování, o prožívání nějakých neobvyklých zážitků, ale je to především o práci. Buď pracuji v božím duchu, nebo proti němu. Více možností nemám, ať dělám cokoliv, třeba i vůbec nic. Nyní je to pro mne cesta zpět domů, ke svému Otci, Bohu, či do Podstaty bytí, ze které jsem vyšla, každý to může nazvat podle svého. Člověk jako bytost, myslím tím i přerody ve zvířatech, prochází dlouhou cestou vývoje. Ta

37. Pod horou

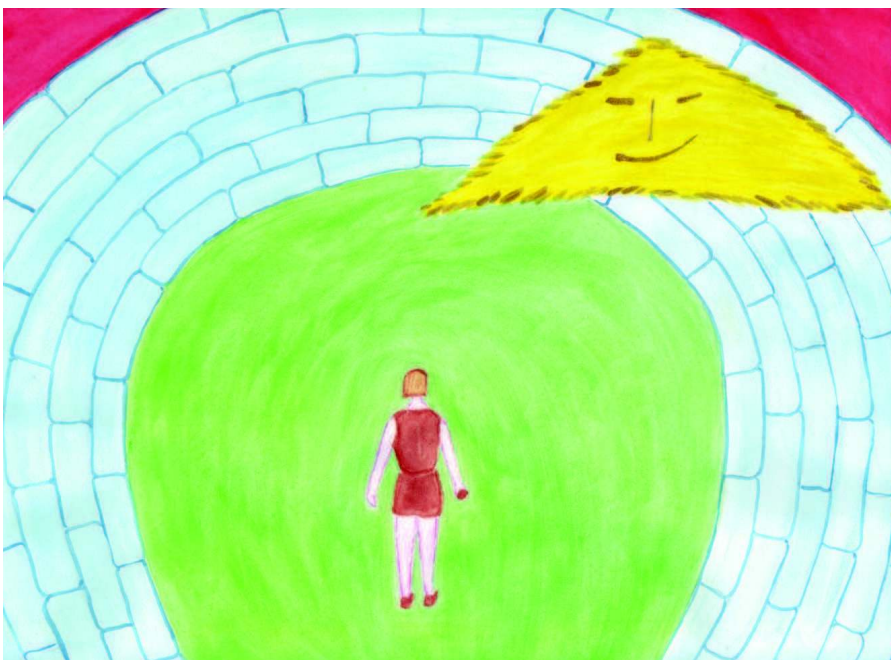
vyšla z jednotného zdroje a rozdělila se na malé částičky, aby se realizovala, aby se skrze projevový život určité fázi vývoje počala stmelovat opět do celku, aby se její vědomí rozšířilo a poté se opět navrátilo do zdroje všeho bytí.

Nižší tvorové ještě nemohou tušit tyto souvislosti, pomáhají jim ti „vyšší“. „Vyšším“ tvorům pomáhají ti „ještě vyšší“, a tak to pokračuje dále. „Vyšší“ se však necítí být „vyššími“, neboť se učí být všemi a všechny cítit jako svou součást. Úkolem „vyšších“ je přirozenou touhou pomáhat „nižším“, aby všichni došli k cíli. O tom všem vypovídají staré obrazy znázorňující anděly pomáhající lidem, nebo anděly skrze lidi hovořící a vedoucí je na cestě. Dojít úplnému spojení s Tvůrcem je naším způsobem vnímání času nepředstavitelně dlouhé období. Čas je ale pojem pouze v našem trojrozměrném světě, je to to čím stále měříme co již uběhlo a co nás čeká. Čas jako veličina vnímaná v čtyřrozměrném prostoru zaniká, vše existuje naráz, rozdíl je tedy v tom kdo a jak vnímá, zda v časovosti nebo bezčasovosti.

38. Společně na cestě

Obrazy starých mistrů jsou úžasné ve svých sděleních o duchovním světě. Často se zde objevuje motiv „Poslední večeře“. I toto může být symbol a nemusí se jednat o večeři v pravém slova smyslu jako o „pojídání ryb“, ale o poslední možnost pro Ježíšovi učedníky přijmout Jeho učení. To, že rozdával „rybu“ je symbolem učení tohoto věku, z astrologického pohledu věku Ryb, učení, které Ježíš přinesl pro následujících 2000 let. Ježíš jistě cítil s živými tvory a rybu by jako jídlo nepřijal, ani by ho neposkytnul svým žákům jako potravu. Tento večer byl poslední, kdy učedníci mohli poslouchat jeho moudrá slova. Bohužel nemohl v tak krátkém čase předat vše co bylo jeho úkolem a tak jeho poselství nebylo v důsledku předčasné smrti naplněno. Lidé, kteří o něm rozhodovali posunuli svým krutým činem jeho osud do krajní hranice – smrti. Jeho život mohl vypadat úplně jinak a oni si mohli svůj osud nadlehčit. Nepochopili správně jeho vyřčená slova a obávali se vlivu, kterým působil na druhé a toho, že by je mohl připravit o výhodné postavení ve společnosti. Jejich následující osudy jim není třeba závidět a Ježíšova poslední slova mluví jasně: „Bože

39. Setkání s Tvůrcem

odpusť jim, vždyť nevědí co činí!“. To jsou slova o nevědomosti, které takové činy a rozhodnutí provázejí. Ježíš jistě věděl i o Jidášově zradě, netvořil však proti němu zlo jako on proti němu. Respektoval možné vyjádření lidí v duálním světě, jejich volbu dobra či zla jako svobodné vůle a ti, kteří o něm rozhodovali mohli v úplnosti vyjádřit svou krutost, aby bylo dobře vidět, kam až jsou lidé schopni dojít. Lidé si však i tento nízký čin přetvořili k obrazu svému a po dlouhá léta omlouvali tuto bezcitnost tvrzením, že se za ně Ježíš obětoval. Jeho oběť spočívá v jiné věci a tou je skutečnost, že k nám přišel z daleké budoucnosti, aby nám v našich osudech ulehčil, vysvětlil nám některé věci na které ještě lidstvo není schopno samo dohlédnout, přiblížil nás k pravdě. On by se k nám nemusel rodit. Při své dobrovolné misi přijal tělo člověka té doby a jeho vědomí, cítící se být vším a každým z nás, muselo být na tuto dobu zúženo, i když v určitých chvílích mnohonásobně přesahovalo naše běžné možnosti. Asi bych to přirovnala k tomu, když lidská duše přeskočí z učebních důvodů do těla zvířete a tudíž část jejího vědomí stojí po dobu takové inkarnace stranou, neboť se celá duše vyšší bytosti do nižšího tvora prostě nevejde. Ježíš a jemu podobní se nepotřebují učit tak jako my, vnímají pravdu přímo. Přicházejí z lásky k nám, vysvětlují, nepotřebují velké citové projevy, jejich pomoc je nezištná. Tolik k tomuto pojmu.

Je třeba věci poznávat, ne je pouze pasivně přijímat, ale ptát se proč. Většinou se lidé bojí nepoznaného, ale v opačném případě nám poznání může přinést pocit

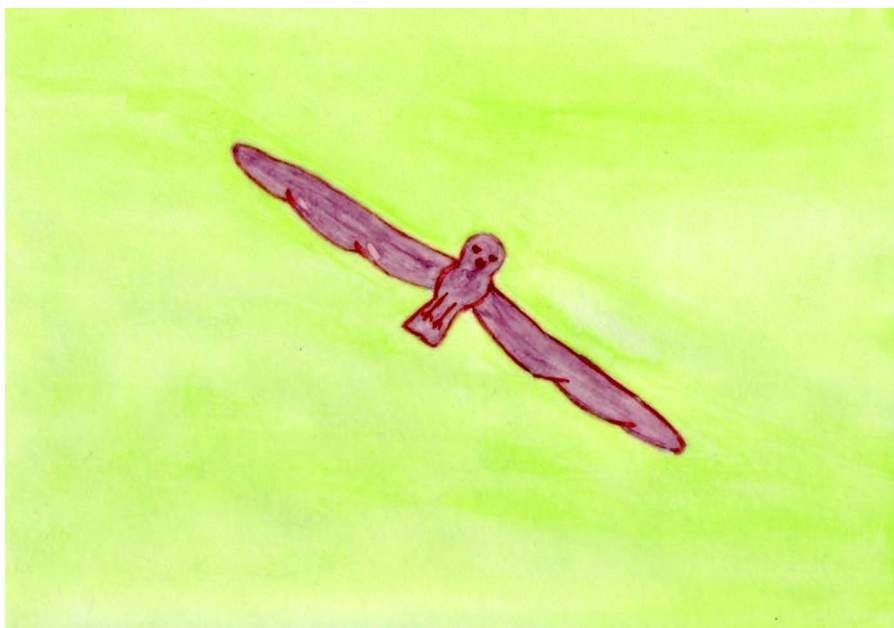
větší bezpečnosti, přestaneme tápat ve světě svých představ a představ druhých lidí, v obrazech jejich světa, je třeba vytvořit své vlastní pravdivé obrazy. Všechno je pouze myšlenka, na to nesmíme zapomínat.

Jestliže je všechno myšlenkou, pak onemocnění orgánů našich těl musí souviset s myšlenkami a pocity, které tvoříme. Kdybychom vložili svoji pozornost do pocitu, který je s nemocným orgánem spojen, možná bychom našli odpověď. Myšlenky a pocity se nejprve promítají do našeho energetického systému. Jsme-li v harmonii, je v harmonii i náš energetický systém. Je-li to naopak, energetický systém nefunguje tak jak by měl, a protože řídí funkci všech orgánů ony onemocní a nepracují tak, jak by měly. Možná bychom mohli dojít k poznání, jaké emoce a myšlenky ten který orgán ovlivňují. Proč onemocní srdce? Možná, že člověk strádá z pocitu nedostatku lásky, nebo může být sám příliš tvrdý vůči druhým. Žaludek umožňuje trávení a onemocní-li, možná nemůže strávit něco, co se okolo něho odehrává, možná nemá sílu sám to ovlivnit, nebo to přijmout. Žaludeční problémy mohou souviset i s nedostatkem pocitu bezpečí, člověk se cítí nějakým způsobem ohrožený. Plíce souvisí s naším dechem, možná se takový člověk cítí svázaný, truchlí, nemůže se z nějakého důvodu rozlétnout, nedokáže realizovat své představy. Ledviny jsou párový orgán a jejich onemocnění mohou ovlivňovat špatné vztahy, převážně partnerské. Žlučník vypovídá o žlučovitém, nespokojeném člověku, pokud se tvoří v jeho těle kameny, může být příliš závislý na hmotě, nosí si hmotu i v těle. Močový měchýř zajišťuje vylučování, možná člověk nedokáže vylučovat své pocity a emoce a proto onemocní. Nemocná slinivka nám nedovolí jíst sladké, možná i v životě si „to sladké“ odpiráme, protože nevěříme, že bychom si to zasloužili. Nemoci pohlavních orgánů mohou vypovídat o našem přílišném chladu, či vášni s absencí lásky. Klouby nás často dělají nepohyblivými, není stejně tak naše myšlení nepohyblivé? Nesetrváváme ve starých zvycích a odmítáme přijmout nové, i když by to bylo v náš prospěch? Poruchy sluchu či zraku mohou ukazovat na fakt, že něco nechceme vidět, či slyšet. A co zuby? Nepadají nám proto, že i když nejsme svým založením masožravci a jako dravci nelovíme, těla jiných tvorů chybně považujeme za svou přirozenou potravu?

Z toho by se dalo usoudit, že počátek každé nemoci je třeba hledat v myšlení. Abychom byli zdraví, což je přirozený stav člověka, musíme zřejmě opravit svoje myšlení. Je nutná jakási zdravá sebereflexe našich myšlenek a činů, ne však taková, která by nás zavedla do opačného extrému stálého „hlídání se“, to bychom se asi zbláznili.

Jaký je rozdíl mezi schizofrenií a vizionářstvím?

Obojí je z jednoho pramene, projevují se zde bytosti, které nežijí v těle a uspořádání vlastností jedince jim umožňuje se projevit. U schizofrenie se jedná o projev nižších bytostí, které danému jedinci škodí a znepříjemňují jeho život. U vizionáře je to projev bytostí vyšších, které nám pomáhají a které mohou pomoci těchto jednotlivců „médii“ předat lidstvu zprávy o existenci duchovního světa,

40. Duše zemřelého

neboť většina lidí na této planetě ještě není tohoto kontaktu sama schopna, jsme teprve na prahu poznání. Proto není možné oba tyto jevy zahrnout do „jednoho pytle“, je důležité je odlišovat a pečlivě zkoumat z jakého zdroje přicházejí. Léčení medikamenty u schizofrenie je jen potlačováním projevu nemoci a nevede k vyléčení pacienta. Vyléčení je možné pouze odpoutáním přivtělené duše od postiženého. Toto může udělat pouze odborník této věci znalý.

Musíme pochopit, že v našem vnímání je vše dočasné, pomíjějící a proměnlivé. Věc, kterou dnes vytvoříme a je krásná a nová podléhá již od této chvíle stárnutí, nakonec se rozpadne a přemění v něco jiného. Vše co nyní vnímáme se neustále mění, i když ve věčnosti to stále trvá. I naše tělesné schránky jsou vytvořeny jako dočasná obydlí pro naši duši. Duše po prožití potřebných zkušeností tělesnou schránku opustí a putuje do dalšího těla. Mezitím si trochu od těla odpočine a nachází se po určitý čas ve stavu bez těla, může být námi vnímána takto (obr. 40 Duše zemřelého). Protože je ale údělem duše projevit se ve hmotě, znovu přijme tělo, své nové rodiče a osud, který je jí určen pro další vývoj, dokud nedojde takové dokonalosti, že její vyjádření v těle již nebude žádoucí a bude žít bez těla do úplného spojení se vším, v boží jednotu.

Vše je vytvořeno ze čtyř základních prvků. V astrologii se mluví o živlech OHĚŇ, VODA, ZEMĚ, VZDUCH. V knize „Bytí“, kterou doporučuji přečíst, je

J. Zezulka nazývá ŽÁR, CHLAD, Odstředivost a Dostředivost. Totéž může být vyjádřeno v psychické složce, člověk je potom NADŠENÝ, KLIDNÝ, SOBECKÝ nebo ALTRUISTICKÝ.

Tyto čtyři prvky se dají vyjádřit barvami takto: žár, nadšení - ČERVENÁ, chlad, klid - ZELENÁ, dostředivost, sobectví - ŽLUTÁ, odstředivost, altruismus - MODRÁ. Čím větší odchylku od rovnováhy mezi těmito prvky člověk vytvoří v psychické, silové a hmotné složce své bytosti, tím dochází k většímu odklonu od ideálu dobra. To znamená, že nevyrovnaný člověk tvoří méně dobra, toho „co je Bohu milé“. Pokud začne tvořit ve zlu, může to být vědomě, nebo to může mylně pokládat za dobro a tvořit zlo nevědomě, což je menší zlo. Nerovnováha však není žádoucí a je postupně napravována až člověk pochopí, že konat dobro „se vyplatí“. Co se stane nakonec? Doufejme, že se zbaví svých „kalkulů“ a konat dobro se stane jeho přirozeností.

41. Žár

42. *S ohněm na cestě*

Barvami jednotlivých prvků můžeme vyjádřit své psychické založení. Já jsem se zmítala mezi nadšením a klidem. Červená barva je vyjádřením mého vlastního žáru - nadšení, který mne nakonec spálil (obr. 41 Žár). Byla jsem jím zotročena a dělala jsem věci, které tuto vlastnost uspokojovaly. Přemírou žáru jsem ubližovala sobě i druhým. Nakonec jsem na popelu své vlastní duše začala budovat nový dům, abych ho projasnila světlem poznání a pokusila se nastolit rovnováhu.

Ve svém nitru jsem ucítila velký díl prvku ohně a zeptala jsem se ho, k čemu mne tento oheň vede. Výsledkem bylo pochopení, že svět se neustále mění, já jsem jeho součástí a musím se naučit těmto změnám přizpůsobovat a přijímat proměnlivost a nedokonalost svoji i jeho. Nic není konečné, vše se neustále vyvíjí. Můj oheň mne má dovést k duchovní práci. To, co se ve mně odehrálo, mi bylo ukázáno takto:

Šla jsem po cestě až jsem došla k velkému, tmavému, dřevěnému domu – domu své duše. Vstoupila jsem dovnitř a uprostřed místnosti jsem uviděla svého duchovního ochránce u ohniště, ve kterém plál oheň. On tento oheň uhasil jakousi hůlkou. Vyšla jsem z domu a kráčela cestou vzhůru. V mé pravé ruce svítil plamínek, který osvětloval mou cestu a já směřovala ke své nové duši, k chrámu s věžičkami který zářil žlutou barvou jako slunce, byl to dům mého Otce, moje zářící duše (obr. 42 S ohněm na cestě).

Pojďme se podívat blíže na člověka a na jeho vyjádření ve zmíněných čtyřech prvcích. Můžeme je pozorovat ve **FYZICKÝCH VLASTNOSTECH** člověka, v tom jaká je jeho stavba těla, stav jeho orgánů a jeho fyzický vzhled. Dále v projevu jeho **SILOVÉ SLOŽKY**, jeho jemnohmotné vitální energie, která vše oživuje a její vyzařování je nazýváno auru. Někteří jedinci mají schopnost auru vidět a popsat, nebo je možné získat její obraz pomocí „kirlianovy fotografie“ (ruský vědec S. Kirlian objevil způsob fotografování aury). Ta dává obraz barev, ale protože zde jde o snímání přes hmotného prostředníka - přístroj, není obraz barev zcela shodný se skutečností, záleží potom na stupni poznání toho, kdo auru vykládá. Pravdivější vjem aury může mít jasnovidný diagnostik, člověk s darem auru vidět. Vyjádření čtyř základních prvků je u člověka možné sledovat i v **PSYCHICKÉ SLOŽCE**. Podívejme se z tohoto pohledu na některé lidské vlastnosti:

Člověk **NADŠENÝ** bude mít přemíru žáru pro všechno, bude plný nápadů, které bude chtít rychle realizovat a nikdy nebude uspokojen se svou prací a s tím co má, protože bude hledat stále něco nového a toužit po stále nových prožitcích. Záleží na tom, do jaké věci své nadšení vloží, pokud to bude věc prospěšná, může být tímto svým přístupem přínosem. Záleží i na jeho další kombinaci, zda to bude člověk sobecký, či altruistický a jak bude schopen ve svém nadšení tolerovat hranice druhých lidí a naplňovat své představy v souladu s nimi a s Tvůrcem

NADŠENÝ SOBEC bude jistě vkládat své nadšení především do uspokojování svých potřeb, bude hromadit majetek a bude chtít své okolí ovládat a mít ho stále pod kontrolou.

NADŠENÝ ALTRUISTA může vkládat své nadšení až příliš do služby pro druhé, takže mu hrozí nebezpečí, že nakonec sám vyčerpá všechnu svou energii. Měl by se naučit odpočívat.

Člověk **KLIDOVÝ** jistě nebude obtěžovat své okolí novými nápady, ale bude mírný, klidný, naopak nebude chtít být ze svého klidu rušen. Takový člověk jistě neudělá v životě tolik chyb jako někdo „nadšený“, protože se do věcí „nepohrne“, může ale uškodit i tím neudělat nic.

KLIDOVÝ SOBEC bude přemýšlet pouze o tom, jak by dosáhl prospěchu pro sebe bez námahy.

KLIDOVÝ ALTRUISTA by mohl být dobrou kombinací, aby však v životě uspěl, musí se posílit v nadšení, aby byl schopen něco vykonat, jinak může skončit pouze u plánů a převratných myšlenek, které nenaplní.

43. Pavouk – spoutanost

Jak by mohl vypadat vztah „nadšeného sobce“ (pavouk) a „altruisty“ (dívka) je vyjádřen na obrázku s pavoučí sítí (obr. 43 Pavouk – spoutanost).

Jak se takové spoutanosti zbavit? Altruista se musí posílit ve svém sebevědomí, poznat svou hodnotu, vytvořit si vlastní plány, odstranit ze své mysli temné myšlenky, nahradit je světlem, a pokud se za tímto světlem vypraví, tak ho již nemůže nikdo ovládat, stane se svobodným a nezávislým (obr. č. 44 Síť - odhození spoutanosti). Potom se mu může podařit vztah zlepšit, nebo takto svázaný člověk najde sílu svého „pavouka“ opustit. Někdy nám osud sám zařídí, že takový pavouk z našeho života náhle zmizí.

Jak by se měl zrovnovážnit člověk příliš „nadšený“? Především by se měl zklidňovat. Vědomě v sobě klid pěstovat. Pokud je „nadšený altruista“, neměl by zapomínat sám na sebe a dělat si ve svém životě malé radosti, nepracovat neúměrně

44. Síť - odhození sputanosti

jen pro druhé. Měl by se umět nacítit na reálné potřeby druhých a na své a nemít z vlastních potřeb pocit viny, že si je nezaslouží.

„Nadšený sobec“ by se měl naopak zaměřit na práci pro druhé, být jim nějak prospěšný, nemyslet jen na svoje potřeby. Nakonec by jistě v této činnosti našel uspokojení. Měl by se více snažit nacítit na druhé a svoje potřeby sladit s jejich potřebami, netvořit na úkor naší planety a měl by se umět zklidnit.

„Klidný altruista“ by měl v sobě pěstovat větší nadšení pro to věci zrealizovat a své myšlenky uskutečnit. Neměl by zapomínat na sebe a věnovat čas péči o své tělo, vzdělání a své hmotné zabezpečení.

„Klidný sobec“ by měl pěstovat nadšení pro uskutečňování svých plánů, ale měl by se naučit vnímat i potřeby druhých a pomáhat jim je naplňovat, nejen se zabývat pasivními představami o tom co by chtěl mít.

Tyto čtyři prvky vyjádřené lidskými vlastnostmi se promítají do partnerských

vztahů, vztahů rodičů a dětí, podřízených a nadřízených a do všech našich kontaktů s ostatními lidmi a mají velké množství variant ve svém projevu.

Zde bych se ráda dotkla vztahu mezi rodiči a dětmi. Rodiče se často mylně domnívají, že děti jsou jejich majetek a tak s nimi i nakládají. Děti jsou svobodné bytosti, které nejsou ve svém vědomí jako nepopsaná stránka, ale mají za sebou dlouhou řadu životů a zkušeností, které si nemusí pamatovat, ale které podvědomě ovlivňují jejich jednání, rozhodování a činy. Povinnost rodičů je dovést své děti do dospělosti, do té doby se o ně postarat a navíc, když to budou moudří rodiče, budou se snažit pozdvihnout jejich dobré vlastnosti a ty špatné potlačit. Budou chtít nechat děti přirozeně se rozvíjet a nesnažit se je zasouvat do svého vlastního vzorce myšlení, který může být deformovaný. Většina dětí však takové štěstí nemá, a tak se musejí samy prokousat tímto těžkým obdobím a v dospělosti hřichy rodičů na nich spáchané uvést do rovnováhy. Jakmile děti dospějí, měly by se děti i rodiče vzájemně odpoutat od přílišné závislosti. Děti samy by měly stát o to být nezávislými a rodiče by si měli uvědomit, že jejich děti mohou být zkušenější bytosti než oni sami, mohou mít za sebou více životů a mohou mít širší rozhled než oni sami. Na to by měli být pyšní a ne flustrovaní, sami se snažit z takového daru čerpat poznání. Na druhou stranu by rodiče neměli být zklamaní, když jejich děti nejsou tak dokonalí jak si představovali, nebo že jsou například tělesně postižené a vnímat to jako nespravedlnost. Každé dítě je stejně cenné a postižené dítě může naopak rodičům otevřít obzory, které dříve netušil. I ono je může obdarovat radostí z malých pokroků a radostí ze života. Možná se mají rodiče těchto dětí v tomto životě naučit pečovat o druhé. Když takové dítě přijde do rodiny, která je natolik vyspělá, že je schopna se o ně postarat, je to potom dar pro dítě. Jiná rodina takovou zátěž nemusí unést a dítě odloží. To sice není nejlepší řešení, ale i to může být součástí osudu takto postiženého jedince. On má potom možnost v tomto životě pochopit co není dobré dělat a v dalších životech se již nikdy ke svým dětem takto macešsky nezachová, i když v minulých životech mohl stejně neuváženě jednat. Odložení může být ale prospěšné pro dítě pokud by bylo týráno, nebo nějak jinak ohrožováno na životě. Vždy je třeba hledat menší zlo. Osudy lidí jsou tak pestré a boží plán je tak široký, že si neumíme představit ani při největší fantazii jeho možnosti. Jedno je však jisté, že je to velký, dokonalý stroj, který nenechává nic náhodě. Je to obrovská tvůrčí myšlenka, kterou uvádíme do pohybu, naplňujeme ji a oživujeme tak celé tvůrčí dílo, nebo boží dílo, záleží jaké kdo používá pojmy.

Vztahy jsou založeny na výměně energií mezi lidmi a na jejich vyrovnávání. U lidí, kteří jsou nám nejbližší se jedná velmi často o karmické vztahy - to jsou vztahy z minulých životů a lidé se v nich často chovají z pohledu druhých lidí naprosto nepochopitelně. Tím je myšleno to, že jsou v rolích agresorů nebo obětí a často to tak sami vůbec nevnímají. Z učebních důvodů lze říci, že oni musí své životy takto prožívat, dokud se síly nevyrovnají, neodpustí si, nezabaví se pocitů vin, nezaharmonizují své životy. Pokud to není možné, je lepší když své životy oddělí buď na nějaký čas, nebo v tom daném životě úplně. Náprava se může stát jejich vlastním

příčiněním a to tak, že oni sami se budou chtít zlepšit, nebo osudovými událostmi, které je budou potkávat, aby bylo dosaženo požadovaného cíle. Cesta je jasná, záleží jen na nás, co budeme v budoucnosti ve svých životech prožívat.

Vraťme se ještě k představě ideálního jedince z hlediska čtyř základních prvků v psychické složce. Myslím, že by to mohl být jedinec s vnitřním klidem, dostatečně nadšený, který je schopen druhým dávat i od nich přijímat.

Vytvořit v sobě nadšení, to znamená zájem o věc je důležité pro každou činnost.

Ráda bych popsala svou zkušenost, kterou jsem prožila. Moje kamarádka mi zavolala, že potřebuje poradit s nějakým rodinným problémem. Na setkání jsem se těšila s nejlepším úmyslem jí pomoci. Její slova jsem při setkání pozorně poslouchala a najednou jsem pocítila, že **její myšlenku cítím jako svoji vlastní**. Byl to skutečně zvláštní pocit. Říkala jsem si: „mám v hlavě cizí myšlenku, není moje a já s ní nesouhlasím!“. Věděla jsem přesně, jak byla myšlena. Sdělila

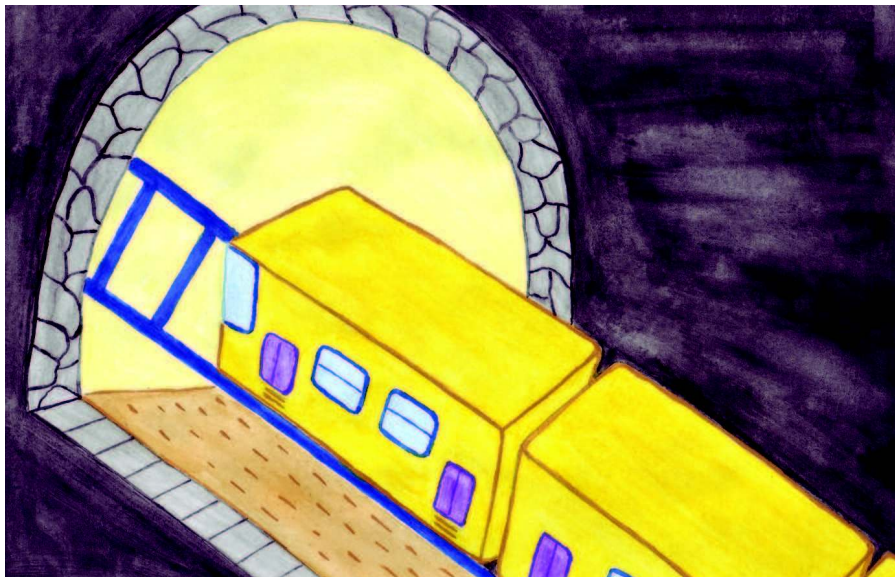
45. Staňme se stromem!

jsem jí svůj názor a snažila jsem se být co nejobektivnější. Přijímání myšlenek druhých se nazývá TELEPATIE a může probíhat mezi bytostmi nacházejícími se v těle, ve stavu bez těla, nebo vzájemně. Věřím, že je to budoucnost v kontaktu mezi lidmi, který se stane běžným, až odložíme své boční úmysly a budeme k sobě navzájem upřímní.

Lidé často povídají věci, které cítí jinak a druzí je také mohou vnímat jinak. Potom si vzájemně nerozumí a myslí, že je ostatní nechápu a jsou z toho nešťastní. Je to takový Babylon, jako bychom mluvili každý jiným jazykem. Je to však tím, že jsme od sebe příliš myšlenkově i citově oddělení. Až budeme více schopni vnímat druhé, poznat co cítí, na co myslí, myslím že budou vztahy mezi námi harmoničtější. Předtím se však musíme zbavit používání nepravd, které v současné době někteří považují za chytráctví, a to nám nedovolí více se k sobě přiblížit. Asi nejlépe se dokáží nacítit matky na své děti.

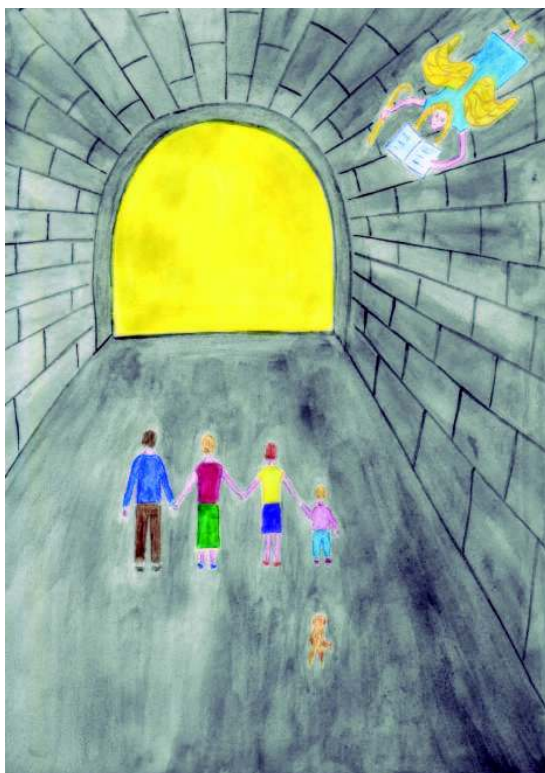
NACÍTĚNÍ na druhé by nám jistě přineslo otevření nových možností v pochopení způsobu života a myšlení nejen druhých lidí, ale i v pochopení způsobu existence rostlin, zvířat a všeho neživého (obr. 45 Staňme se stromem!). Budme vším!

Předtím bychom se mohli naučit alespoň lépe naslouchat lidem okolo nás, co nám říkají a pozorněji sledovat události, které se kolem nás dějí. Všechno má své souvislosti, vše je úžasná božská hra a my jsme její herci. Často totiž nepřikládáme důležitost těmto věcem, příliš nás nezajímají, vždyť máme svou pravdu, nebo vše pokládáme za pouhou náhodu. Při větší pozornosti můžeme zjistit, že z informací,

46. Vlak vyjíždí z tunelu

47. Rodina vychází z tunelu

keré se k nám dostávají můžeme získat hlubší pochopení a to, co se okolo nás děje není náhoda, ale vše má svůj smysl. Nakonec jsme vždy dovedeni tam kam patříme, pouze cesta může být jednoduchá, nebo obtížná. Nikdy však nemůžeme myslet, že jsme na konci cesty, neboť každý konec je opět počátek něčeho dalšího, nového a překvapivého. Jsme teprve na počátku uvědomění si tohoto koloběhu, vše se před námi teprve otvírá. Nové možnosti a objevy, které jsou pro nás dnes jen fantazií, stejně jako byly kdysi knihy Julia Verna technickými vizemi budoucnosti, mohou se stát naše současné představy zítřejší skutečností.

SVĚTLO a TMA. Záleží jen na nás, zda budeme žít ve tmě, či ve světle. Někdy se člověk těžkou osudovou událostí dostane do stavu naprosté tmy, z níž nevidí ani záblesk světla. Je to život v temném tunelu. Z každého tunelu však vede cesta ven a my v něm nesmíme zoufale sedět a dívat se na projíždějící vlaky, ale do jednoho vlaku usednout a jet (obr. 46 Vlak vyjíždí z tunelu). Vlak je však dobré si vybírat, aby nás nezavezl ještě hlouběji do tmy. Pokud najdeme ten správný směr a vypravíme se za světlem i pomalu a pěšky (obr. 47 Rodina vychází z tunelu) buďme si jisti,

že ochránci - andělé se budou radovat a mohou nám poslat tak velkou a zářivou lokomotivu (obr. 48 Zlatá lokomotiva už jede) o jaké se nám ani nesnilo. Nechtějme snít jen o věcech hmotných, ale především o věcech duchovních, bohatství které potom může přijít v různých podobách je pro nás darem, který je třeba ochraňovat a dobře s ním nakládat. To je pro nás velký závazek. Stačí na lokomotivu usednout a jet (obr. 49 Zlatá lokomotiva nás veze)! Podmínkou je se změnit. Musíme stále na sobě pracovat a snažit se být lepší. Později přijdou zkoušky, které nás budou prověřovat o našich kvalitách. Síly zla stále bdí a budou nám posílat nástrahy (obr. 50 Nástrahy na cestě) a zkoušky. Jen na nás bude záležet, zda těmto nástrahám podlehne či ne, zda se necháme strhnout zpět, nebo vykročíme kupředu. Pokud z cesty sejdeme, může nám to trvat řadu životů, než se opět vyšplháme tam, kde jsme už stáli.

Světlo a tma je jako pravda a lež. Objevujeme-li pravdu, objevujeme světlo.

Zde bych vzpomněla výrok Jana Husa:

„Hledej pravdy, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, braň pravdu až do smrti, neboť pravda tě vysvobodí.“

48. Zlatá lokomotiva už jede

49. Zlatá lokomotiva nás veze

Pro duchovní práci lidé odjakživa staví chrámy. Lidé vždy používali tyto stavby, aby se Bohu přiblížili a prožívali na těchto místech duchovní prožitky. Ať to jsou pyramidy, kostely nebo mešity, všechny tyto stavby souží ke stejnému účelu. Jsou to chrámy duše ve hmotě. Do své duše také můžeme vstoupit jako do božího chrámu. Hmotné chrámy musí být čisté, musí se v nich odehrávat čisté obřady, stejně jako naše duše by měly být čisté, měli bychom o své duše pečovat a očišťovat je. Chrámy jsou i některá místa v přírodě. Vyzařují pozitivní energii a mají tu výhodu, že zde tak nepůsobí vlivy jiných lidí. Bývají to hory a takovou vzácnou horou pro Čechy je hora Říp (obr. 51 Říp). Hory jsou symboly duchovní cesty. Poutníci vykonávající cesty na hory vyjadřují touto cestou fyzicky svou vnitřní touhu po jejím naplnění. Půjdeme-li čistě duchovní cestou, dostaneme se do chrámu své božské duše.

Říp je duchovním centrem, kde se lidé scházeli a scházejí při významných událostech. Vzpomeňme praotce Čecha a jeho družinu, kterou dovedl do těchto míst s jasnou vizí a promluvil k nim: „*To je ta země zaslíbená, zvěře a ptáků plná, medem oplývající.*“ I další odvíjející se události v naší historii a vize některých postav z dějin svědčí o budoucím významném úkolu našeho národa. Proroctví Libušino k nám promlouvá: „*Vidím město veliké, jehož sláva hvězd se dotýká...*“. Je to Praha, a nejen Libuše, ale také Karel IV. na základě svých vizí budoval město předurčené k budoucímu duchovnímu významu. V knize „*Národ v lénu bohů*“ vysvětluje

50. *Nástrahy na cestě*

Ivo Wiesner původ slova „Praha“ jako pravděpodobně odvozeného od indoevropského kořene „pragaja“, což znamená nejspíše „setkání“. O jaké setkání se jedná? V souvislosti s vyšehradskou svatyní, kterou autor spojuje s příchodem Keltů do Čech, hovoří o „setkání čistých“, nebo „setkání bohů“. Dokážeme dobře poznat před jakým úkolem náš národ stojí, pochopit ho a naplnit co nejlépe budeme moci?

Kdo tvoří a co je to umění?

Měli bychom si uvědomit, že člověk netvoří, pouze naplňuje tvůrčí myšlenku podle svých schopností. Jak by se mohl považovat za tvůrce, když nevytvořil ani jeden strom, ani jeden kámen, ani jednu květinu, ani vodu, ani oheň, ani vzduch a ani jednu živou bytost. Oživovat ještě není v jeho možnostech, může pouze přetvářet již vytvořené. Skrze něho je však život tvořen, rodí se z něho nové živé bytosti, může život opatrovat, nebo ho ničit. Žijeme ve dvojnosti a stále rozhodujeme co chceme a co ne. Dvojnost můžeme pozorovat i v umění. Umělec může nebo nemusí být spojen s Bohem, podle toho je vliv na diváka buď pozitivní nebo negativní (obr. 52 Umění).

51. Říp

Bůh nám všemi možnými způsoby posílá zprávy o tom, abychom ho následovali (obr. 53 *Následuj mne!*), opustili tmu, špínu a bahno ve kterém se potácíme a často si v něm ještě libujeme. Většinou jsme však slepí, protože naše nevědomé já nám nedovoluje podívat se na sebe z širšího pohledu a nutí nás stále naplňovat nesmyslné požadavky, které v nás vytváří iluzi, že po jejich naplnění budeme šťastni. S Bohem ještě nemůže hovořit každý člověk sám, a tak Bůh má své prostředníky a lidská média a skrze ně se projevuje. Někteří lidé hovořící o těchto svých schopnostech je ale ve skutečnosti nemusejí mít. Pokud sami nebudeme citlivější, nejsme schopni to rozeznat, to znamená, že nám zbývá jim věřit, nebo nevěřit. Takoví lidé se buď chtějí dělat jen zajímavými, nebo v horším případě chtějí druhé ovládat a mít z toho zisky, nebo vůbec neví co to vlastně je a mylně věří, že mají něco co ve skutečnosti nemají. Tito všichni pak mohou ostatní zavádět a tvořit to co je nepravé, což druzí stejně jednou objeví. Takoví lidé nám na cestě nepomohou, zavedou nás zpět do tmy. Pokusme se proto naučit rozlišovat a nacházet pravé duchovní mistry.

52. Umění

Jaký je rozdíl mezi člověkem věřícím a nevěřícím?

NEVĚŘÍCÍ převážně uvažuje v oblasti hmotné. Uznává jen to na co si může sáhnout, jeho realita je jasná a daná. Bývá přesvědčen, že stojí oběma nohama pevně na zemi. Myšlenkami mezi nebem a zemí se nezabývá, považuje je za zbytečné a neužitečné ztráty času. Má svoje pevné přesvědčení o fungování světa a věci, které nejdou materiálně prokázat by narušily jeho představu. Jiné názory než potvrzené současnou vědou a své vlastní bere většinou jako útok proti své osobě.

VĚŘÍCÍ člověk přijímá existenci věcí nehmotných „božích“, jeho život může být skromnější, není tak závislý na hmotných věcech, kromě nepravých věřících, kteří víry zneužívají ve svůj prospěch na úkor jiných lidí. Věřící může být optimističtější, protože pro něho smrt není konec bytí jeho duše. U takového člověka záleží na tom, z jakého pramene bere své poznání, k jaké skupině věřících se připojí a jaký je svým vlastním založením. Také záleží na tom, kdo skupinu vede. Často jsou věřící vedeni k pouhému přijímání dogmat, vykonávají věci o kterých vůbec nepřemýšlí proč je mají dělat, ale protože je dělají ostatní, tak je dělají také. S tím souvisejí

53. *Následuj mne!*

i různé obřady, které z duchovního pohledu nemají žádný význam. Nakonec mohou tvořit i zlo, například krvavé oběti a jiné. Takovými činy se lidé nevykoupí, to jistě Bohu milé není. Hlavním vodítkem pro vyhledávání vhodné skupiny, či učitele je to, že taková osobnost své věřící k sobě nezavazuje, vše je dobrovolné, nenutí je přijímat bezpodmínečně předkládané myšlenky, ale *VEDE JE K VLASTNÍMU MYŠLENÍ*. Nevyžaduje uctívání vlastní osoby, ale on sám je pokorný. Mše je stav spojení s Tvůrcem, kněz je prostředníkem v přenosu tvůrčích sil.

To, že je člověk věří či nevěří neurčuje přímo jeho vlastnostmi. Člověk nevěřící může mít dobré vlastnosti, být morální a etický. Na druhou stranu věřící tyto vlastnosti vůbec mít nemusí. Nevěřící bez morálky je na tom podobně špatně jako stejným způsobem smýšlející věřící, možná o trochu lépe, protože ten, který slouží Bohu přijal větší odpovědnost za své činy než nevěřící. Nejlépe na tom jsou věřící s morálkou a etikou, ti pak mohou lépe naplňovat boží plán, mohou si vytvořit nejlepší podmínky k vnímání skutečně reálného světa, které je v možnostech jim daných.

54. *Všichni jdeme za Světlem*

Co lidé hledají ve víře? Není to něco úplně jiného, například jejich nenaplněné ambice v hmotném světě, ovládání druhých, úniky před vlastními problémy, které nechtějí řešit, či snadný život ve skupině, která zajišťuje určitý druh bezpečí?

Máme ujasněno co víra skutečně je?

Víra je vědomá cesta k Bohu, zpět k Otci, do Podstaty. Je to cesta k sobě i k druhým lidem a společné naplňování této cesty (obr. 54 *Všichni jdeme za Světlem*).

Je třeba, aby se lidé spojili, našli svůj společný „strom poznání“, který jim dává plody. Když takový strom najdou a usednou pod něj, mohou začít nabírat vědomosti a v klidu o nich přemýšlet (obr. 55 *Pod stromem poznání*), až přijde vhodný čas, strom vydá svoje plody. Potom stačí natáhnout ruku a plody přijmout (obr. 56 *Přijímání*). Strom je silný a oni se mohou pod ním radovat (obr. 57 *Lidé okolo stromu poznání*) a přijímat společně světlo, které k nim přichází (obr. 58 *Lidé okolo paprsku světla*). Půjdou-li správnou cestou, budou dostávat plody duchovní i hmotné. Opustí je obavy a strach z vlastní existence.

55. Pod stromem poznání

Z Bible je známý symbol Adama a Evy pod stromem poznání. I zde byla ukázána možnost přijetí božích zákonů jako plodů poznání, aby se lidé mohli vyhnout špatným následkům svých činů. To, co lidé následně po poznání vykonají již záleží jen na nich samotných.

Otevřeme svá srdce! Ať jsou naše srdce klidná a zapálená plamenem ohně! (obr. 59 Modré planoucí srdce) Je nám přinášeno světlo a my ho nevidíme (obr. 60 Andělé přinášejí světlo)! Toto světlo rozehřívá naše zmrzlé příbytky a po období filozofické zimy pomáhá k nástupu jara, vystoupení ze tmy a z nevědomosti. Jsme připraveni uvidět to světlo? Naši andělé – rádci a ochránci stojí při nás a pomáhají nám mnoha různými způsoby. Odevzdejme andělům naše strachy, emoce, všechny špatné vlastnosti, které nás tíží jako kameny a připoutávají nás k zemi a brání našemu rozletu (obr. 61. Odevzdání kamene andělovi). Andělé nás uzdraví svou láskou (obr. 62 Andělé uzdravují). Potom budeme moci projít

56. Přijímání

branou poznání jako vítězové sami nad sebou a andělé se budou nad námi radovat (obr. 63 Brána vítězství - očistění). Nezapomínejme na to, že andělé milují všechny stejně, jejich láska není sobecká a vlastnická jako láska lidská. Spravedlnost, kterou tvoří lidé je jen lidská spravedlnost a ta je pouze na úrovni našeho stupně vývoje. Láska andělů je čistá, jejich energetické vibrace jsou mnohem vyšší než naše, mohou se našich hrubohmotných dotýkat jen zlehka. Mohou vkládat paprsky lásky do našich srdcí (obr. 64 S anděly). Jejich láska nás nadnáší (obr. 65 Andělé nás nadnáší svou láskou) a s jejich pomocí se můžeme pomalu začít přibližovat světlu a lásce, vstoupit do svatyně svého srdce (obr. 66 Jdi za svým srdcem!) a nechat se jím vést.

Andělé zvažují naše skutky (obr. 67 Anděl váží skutky), naše činy jsou stále střeženy a ze zákona činu a následku není možné se vyvázat. Z výpovědí lidí, kteří prošli klinickou smrtí je známo, že když opustili svá těla, setkali se často se zářící

57. Lidé okolo stromu poznání

bytostí a byl jim promítnut znovu celý jejich život se všemi pocity druhých lidí se kterými měli co činit. To je ten „poslední soud“, ve kterém naplno prožijeme to, co jsme během života tvořili, co cítili druzí vlivem našeho jednání a konání. Zde již nic neobejdeme.

Osud není jen o těžkých osudových událostech, je to také o radosti ze života. Staňme se znovu dětmi! Hrajícími si dětmi, které stále něco objevují a jsou nadšeni ze hry života. Nechme se vést našimi strážnými anděly, kteří nás provázejí na cestě a pomáhají nám. Možná to ještě netušíte, ale i vám se může stát, že náhle vstoupí do vašeho vědomí a stanou se vaší novou realitou jako cokoli jiného, co dnes za svou realitu považujete. Odevzdejte jim všechny své těžkosti, trápení, bolesti a zdravotní problémy. Vaše přání však musí být upřímná, klidná a plná velkého očekávání. Možná se váš problém nevyřeší hned, je však třeba myšlenku založit a tím roztočit kolo následných událostí. Na druhou stranu

buďme opatrní na to co si přejeme a svá přání si dobře promysleme, neboť i myšlenka tvoří a má své následky. Nikdy nevytvářejme špatné myšlenky a nevytvářejme zlo, tím bychom si cestu nezkrátili, ale prodloužili.

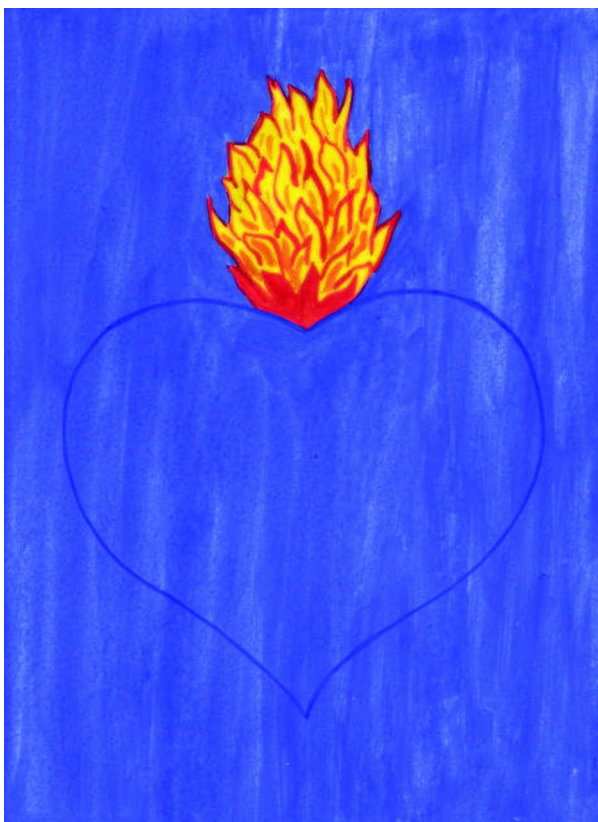
Bylo by pro nás dobré, kdybychom se naučili žít s vědomím, že jsme v bezpečí. Najdeme-li svůj vnitřní klid, najdeme i pocit bezpečí. Vždyť se nám nemůže stát nic horšího, než že zemřeme, naše vědomí opustí hmotné tělo a přejde do jiné dimenze, aby poté opět vstoupilo do nového těla. Smrt je pouze přelomem pokračujícího života v nevtělené podobě. Toto povědomí je třeba pěstovat, vždyť jsme „v rukou božích“ a ty jsou neustále přítomny, i když si to neuvědomujeme. Bezpečí v nás nám potom dovolí uvědomit si své slabosti, budeme moci opustit masku své nezranitelnosti.

Naše duše se po smrti ve spolupráci s našimi rádcí mnohokrát rozhodovaly a budou rozhodovat, jaký bude náš příštích život, do které doby se zrodíme a jaké osudové události bude vhodné prožít pro náš další vývojový růst. Naše duše jsou takoví poutníci životy (obr. 68 Duše na rozcestí).

A co na to vědci? Měli bychom jako lidstvo opustit mýty a dogmata a začít se věnovat skutečnému výzkumu nám nevysvětlitelných jevů. Myslím tím hlavně naši vědeckou část lidstva, která zkoumá hmotu do stále větší složitosti, avšak odpovědi na některé otázky zde najít nemůže, dokud nebude pokornější a nepřipustí, že řada

58. Lidé okolo paprsku světla

59. *Modré planoucí srdce*

úkazů pramení z jiného světa než z materiálního a ty, kteří v těchto duchovních oblastech již pracují nesmete do jednoho koše s podvodníky a šarlatány a začne s nimi vážně spolupracovat. Jenom ve spojení materiálního a duchovního náhledu na svět můžeme pokročit o kus dále.

Co je to vlastně iluze? V duchovních knihách se často píše o tom, že žijeme v iluzi.

Nenazývejme to iluzí, ale naším omezením viděním reality. Člověk žije v určitém výseku světa a je součástí situací, které kolem něho probíhají. S nimi se celý život nějak vyrovnává, řeší je, je to jeho svět a jeho realita. Jsou to jeho denní starosti. Jednoho dne mu však může přijít myšlenka, že vše co se okolo něho odehrává a čeho je součástí není jen pouhá náhoda, ale že vše má nějaký hlubší smysl a význam. Začne-li se o tyto věci zajímat, počne se mu odkrývat mnohem větší svět s širšími logickými souvislostmi. Tím je myšleno vystoupení z iluze, ale přesto je to postoupení o pouhý krůček kupředu protože to, co je schopen člověk svým rozsahem

60. *Andělé přinášejí světlo*

vědomí poznat je zřejmě nicotnost oproti dokonalosti tvůrčí myšlenky boží. Po krůčkách a prožíváním mnoha životů se k této tvůrčí myšlence přibližujeme, stáváme se jí, naše fyzická schránka i naše vědomí a myšlení se stále zdokonaluje. Nejdeme ale vždy přímou cestou, nejsme dokonalí a děláme chyby, proto je v božím díle dána možnost nejenom kráčet životy směrem do budoucnosti, ale také vracet se po časové linii zpět do životů, které jsou pro nás z dnešního pohledu historií minulosti. Dynamika vývoje je ale tak silná, že není možné nepostupovat a každá duše musí nakonec dojít k cíli (obr. 69 Cesta k Jednotě), aby se stala součástí této velké tvůrčí myšlenky a s ní splynula. To je konec a počátek všeho. Toto se stále opakuje, i když v Jednotě je vše ve stálém trvání. Všechno je vytvořeno, záleží pouze na tom, kde v tuto chvíli stojí naše vědomí a co a jakým způsobem pozoruje. Existují zde rytmy, v nichž se projevuje tvůrčí myšlenka. Lidská mysl je omezena možnostmi našeho těla, ale naše vědomí je ve skutečnosti mnohem širší. Až tělo opustíme, naše vědomí se uvolní z těla, což budeme cítit jako osvobození, na druhou

61. Odevzdání kamene andělovi

stranu se ale nebudeme moci vyjadřovat ve hmotě přímo. Až naše vědomí naplní vše, co je potřeba ve hmotě naplnit, odpoutá se od ní nastalo a projev tohoto vědomí bude nehmotný. Asi si neumíme představit, co taková duše v nehmotném světě dělá, ale je-li Bůh tvůrčí myšlenka, pak je možné tvořit myšlenkami.

Vše je v neustálé proměně. Ve chvíli, kdy je něco vytvořeno, již to začíná podléhat přeměně, stárnutí a rozkladu. To, co se nám dnes jeví jako pevné a neměnné se neustále přetváří. Vlastně to ani tak pevné není. Představme si nějaký předmět. I ten nejpevnější je tvořen molekulami, atomy a dalšími částicemi, které teprve poznáváme nebo budeme poznávat, a ty všechny jsou mezi sebou drženy silovými vazbami. Kdybychom se zmenšili, mohli bychom mezi molekulami létat stejně tak, jako mezi planetami (obr. 70 Let mezi planetami).

Když jsem byla malá, žila jsem v domě se zahradou a často jsem pozorovala nebe, rostliny, stromy a hmyz. Bylo to takové malé dobrodružství. Jednou jsem seděla

62. *Andělé uzdravují*

na trávě a pozorovala oblohu. Představovala jsem si vzdálené planety a naši zemi jako malou kuličku v tom nekonečnu. Potom jsem vzala do ruky kamínek a představovala jsem si, že v tom kamínku jsou stejné světy jako je ten náš, že tam probíhá podobný život. Byl to stejný kamínek, jaký jsem po mnoha letech držela v ruce ve své vizi mého úkolu, když jsem stála pod horou jako mladý chlapec.

Vždy je třeba si uvědomovat, že naše lidské vnímání je pouze částečné, omezené naším trojrozměrným vjemem. Všichni tvorové na zemi jsou v neustálém vývoji. V dávné minulosti lidé na zemi nebyli, proč by zde nemohli být v budoucnosti bytosti vyšší než jsou lidé? Až ve svém vývoji pokročíme na úroveň čtyřrozměrného vjemu, vše se nám bude jevit úplně jinak, otevřou se před námi nevídané možnosti. I dnes je možné překročit rámec běžného vnímání u některých jedinců, ale zpravidla pouze ve stavu změněného vědomí, jako je meditace, regrese a jiné duchovní praktiky, ale není to náš přirozený, trvalý stav. Zde je třeba poznamenat, že je nutné být opatrný, některé praktiky nemusí být bezpečné. Jsou zmínky i o náhlých vnuknutích a můžeme sem zahrnout i snění, neboť duše při spánku opouští tělo, vydává se na astrální cesty a může mít ve spánku duchovní prožitky zprostředkované nám duchovními bytostmi z nehmotného světa.

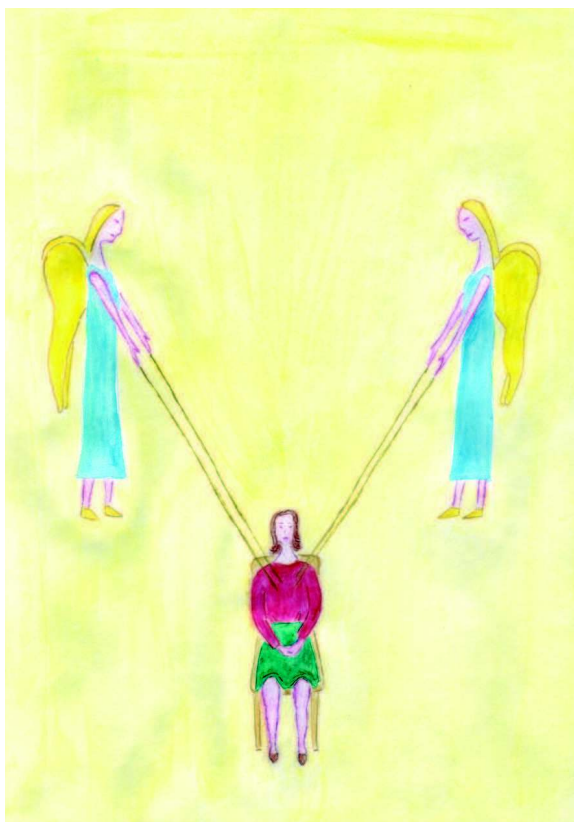
Naši vývojovou cestu bychom mohli vyjádřit jako žebřík (obr. 71 Žebřík do nebe). Žebřík vyjadřuje cestu lidskou, ale museli jsme projít i životy nižších

63. Brána vítězství – očištění

tvorů, tím myslím zvířata a rostliny. Darwinova teorie popisuje vývoj druhů správně, ale opomíjí duši, která putuje z jednoho těla do druhého. Lidský jedinec má již větší možnost rozhodování a tak je jeho život na rozdíl od života rostlin a zvířat více poznamenán činy. Činy jsou výsledkem naší svobodné vůle, která stále rozhoduje na kterou stranu dění se přikloníme. Máme zde duchovní rádce a to ze světa dobra i zla. Ti nás neustále ovlivňují, i když o tom nevíme, nebo si to nepřipouštíme (obr. 72 Bílý a černý anděl). Záleží jakou jsme vytvořili skladbu svých vlastností, záleží na počtu převtělení a nabraných životních zkušenostech za celou dobu našeho odžitého vývoje dodnes. Co je pro jednoho jasné a zažité, to druhý může teprve začít řešit. Zlo není cílem naší cesty, je to dobro a jako v pohádkách dobro nakonec vždy zvítězí. Naším cílem je postupovat k dobru, do Světa, k Bohu. Posouváme se po příčkách života pomalu k cíli, ne v každém životě obstojíme a občas se musíme vracet. Cesta a cíl jsou pro všechny stejné. Měli bychom zapomenout na všechny rozdíly, které nás rozdělují jako je vzdělání, sociální postavení, rasa,

64. S anděly

to jak kdo vypadá, jak je úspěšný a podobně. Naši andělé jsou připraveni nám pomáhat a jednou budeme i my anděly a budeme pomáhat těm, kteří budou vývojem pod námi. Zatím můžeme pomáhat sobě navzájem a našim nižším kamarádům – zvířatům. Měli bychom být oproti nim moudřejší, ale zatím se to tak nejeví, naopak oni nás často učí svou věrností a oddaností. Pokud se rozhodneme vydat se na duchovní cestu věřme, že naši duchovní rádci vyčkávají na čas, kdy se budou moci s námi kontaktovat, je však třeba k tomu vytvořit podmínky. Vždy je pro každého z nás připravena pomocná ruka.

Zatím jsme ještě jako lidé ve skalách (obr. 73 Lidé ve skalách) a odtud se díváme na řeku života a objevujeme postupně její zákonitosti. Musíme nejprve nasadit své autíčko na cestu (obr. 74 Autíčko na cestě) a pokusit se ho rozjet. K tomu je třeba vyčistit svou duši jako zahrádku od všech plevelů, které tam již nepatří a ze semínka, které jsme zasadili nám jednou vyrazí výhonek (obr. 75 Zahrádka s výhonkem), o který je třeba se dobře starat. Člověk není jen fyzické tělo, ale současně i duch

65. *Andělé nás nadnáší svou láskou*

a energetický - vitální systém. Na dalším obrázku jsou v naší zahrádce zobrazeny tyto tři části jako záhonky, o které musíme pečovat. Když budeme dobrými zahradníky, budeme sklízet plody své práce, rostlinky nám porostou a my s nimi budeme moudře nakládat, neboť budeme spojeni s vyšším vedením (obr. 76 Navazování spojení). Potom bude možné vystoupit ze skal nevědomosti a otevřít se světlu, které k nám bude moci vstoupit (obr. 77 Přijímání světla). Naše práce bude tvůrčí a toto spojení budeme pociťovat na každém kroku (obr. 78 Spojení).

Podle astrologie přecházíme nyní z období Ryb do období Vodnáře. Uplynulo přibližně 2000 let od narození Krista, který rozdával „rybu“ a nyní nastupuje období 2000 let „*VODNÁŘSKÝCH*“, přinášejících nám nové poznání, donesné J. Zezulkou. Kdokoliv a kdykoliv, pokud o to bude stát a bude se k němu ladit, bude mít možnost nalévat si čistého vědění z této vodnářské nádoby a z ní pít. (obr. 79 Vodnář)

Cesta za světlem není jednoduchá a pokud se rozhodneme skočit do vody a plavat, musíme doplovat na druhý břeh, abychom se neutopili, nebo nemuseli

66. *Jdi za svým srdcem!*

plavat zpět. Ve chvíli, kdy to zvládneme, budou nás naši duchovní rádci posouvat ke Světlu jak jen to bude možné (obr. 80 Přeplavání řeky). Začneme číst z knihy poznání (obr. 81 Malý ptáček čte z knihy poznání). Potom jako němé ryby vystoupíme na břeh a až uvidíme Světlo a projdeme jím, můžeme o něm vyprávět druhým, aby i oni pochopili a vydali se tím směrem (obr. 82 Němá ryba projde Světlem a hovoří o něm). Pojem lásky už pro nás nebude tak vzdálený. Jako ten malý ptáček, sedící na stromě poznání s prvními zelenými lístky, můžeme zpívat píseň o velkém srdci (obr. 83 Malý ptáček zpívá o velkém srdci). Ucítime sílu energie a její proud nás vynese vzhůru. (obr. 84 Na prameni energie).

V současné době vytváříme databanku našich vědomostí na počítačích a tím je umožněno nahlédnout do všeho, co do ní bylo vloženo, pokud známe cestu jak se k těmto informacím dostat. Mnoho lidí to fascinuje. Vytváříme tak databanku lidského vědění ve hmotné podobě. Toto je ale jen výsek poznání, které je pro

lidstvo dostupné. Stejně tak existuje databanka v duchu, v nehmotné oblasti a jsou lidé, kteří k ní hledají cestu, nebo ti, kteří z ní již mohou číst. Představuji si to jako soubor všeho co existuje, do kterého je možné se svým vědomím kdykoliv a kamkoliv podívat. Stejně jako v již poznaných vědomostech můžeme sáhnout do pramene pravdivého, nebo nepravdivého, stejná zákonitost platí i v duchu. Jaká bude naše duchovní kvalita a jakou cestu k poznání zvolíme, takových odpovědí se nám bude dostávat. Z čistého pramene budou odpovědi pravdivé, z nečistého budou více či méně zavádějící.

Když jsem se začínala zajímat o duchovní věci, velmi mne toto poznávání zapálilo. Říkala jsem si: **„Proč se lidé o toto nezajímají, proč to není v běžné vědomosti lidí, něco tak úžasného?“** Později jsem pochopila, že je řada důvodů, proč tomu tak není. První věc je zájem jedince **chtít se o tyto věci zajímat**. Důležité je prostředí kam se člověk narodí, kdo má na jeho mentalitu vliv, co přebírá od druhých svým rozumem a citem. Totalitní režimy nepomáhají duchovnímu pokroku a všechno nehmotné je považováno za nesmysl. Stejně tak v zemích, kde je převaha věřících jde často jen o uznávání starých, nefunkčních dogmat, poznamenaných lidskými domněnkami, kalkulací, nekritickým přebíráním a přehrabováním se ve starých věcech, pro současného člověka již nepřijatelných, které k duchovnímu vývoji nepřispívají. V obou případech jsou lidé vázání na staré vzorce myšlení.

Dále záleží na stádiu vývoje, ve kterém se lidstvo jako celek nachází. Pokud někdo cítí, že by mohl vědět více než je dostupné v současných duchovních

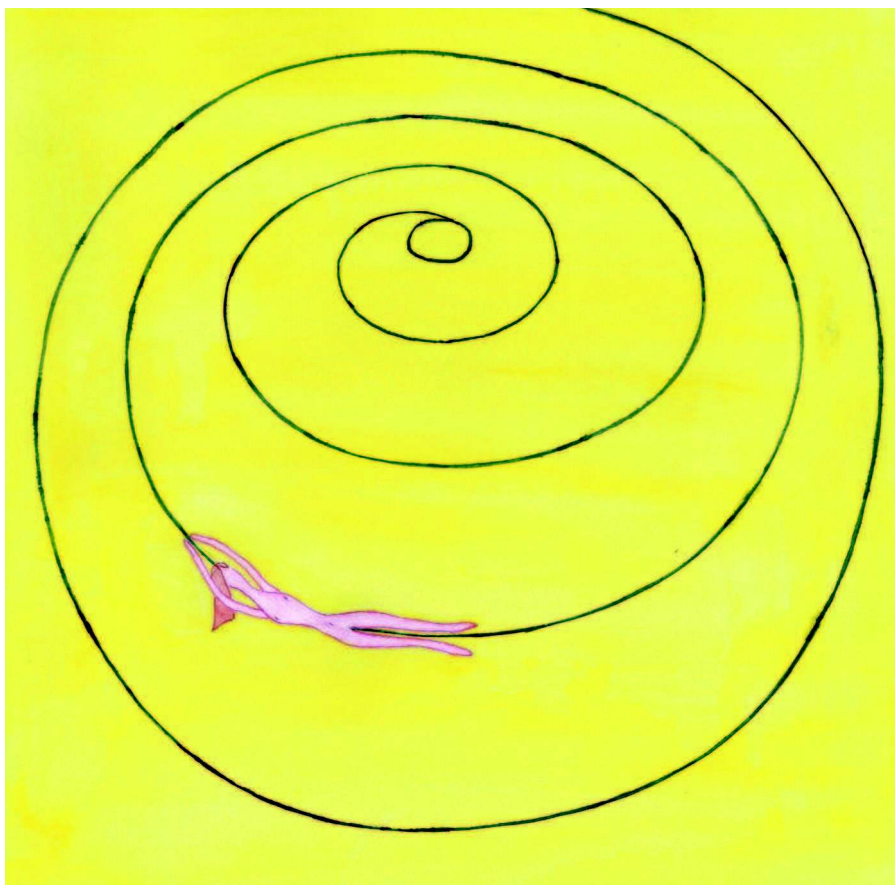

67. Anděl váží skutky

68. Duše na rozcestí

pramenech, je to stejné jako když vědec bádá nad něčím novým ve hmotě a nakonec k novému objevu dojde. Například nám přijde na mysl nějaký pro nás dosud neřešitelný problém a my najednou pochopíme a řekneme si: „Vždyt je to tak snadné, je to tak jednoduché a já jsem to neviděl!“. Všichni můžeme být takoví vědci, všichni máme uvnitř sebe obrovské bohatství, které se nám bude postupně otvírat. Naše duše jsou jako motýli, kteří jsou připraveni vzlétnout, když budeme chtít a připravíme pro ně možnost k projevení se. Zatím jsou většinou ještě v zajetí našich špatných vlastností a zvyklostí, ve kterých si hovíme a nechceme je opustit, ze strachu abychom o něco nepřišli a netušíme, jaké vzácné poklady bychom mohli obdržet, kdybychom se od nich odpoutali. Až se naše duše očistí, budeme moci vylétnout z kukly jako čistí, bílí motýli (obr. 85 Motýl vylétá z kukly). Naše vidění jemnomotného duchovního světa je často ještě obaleno tmavou slupkou nevědomosti, takže existenci tohoto světa můžeme jenom tušit. Naši

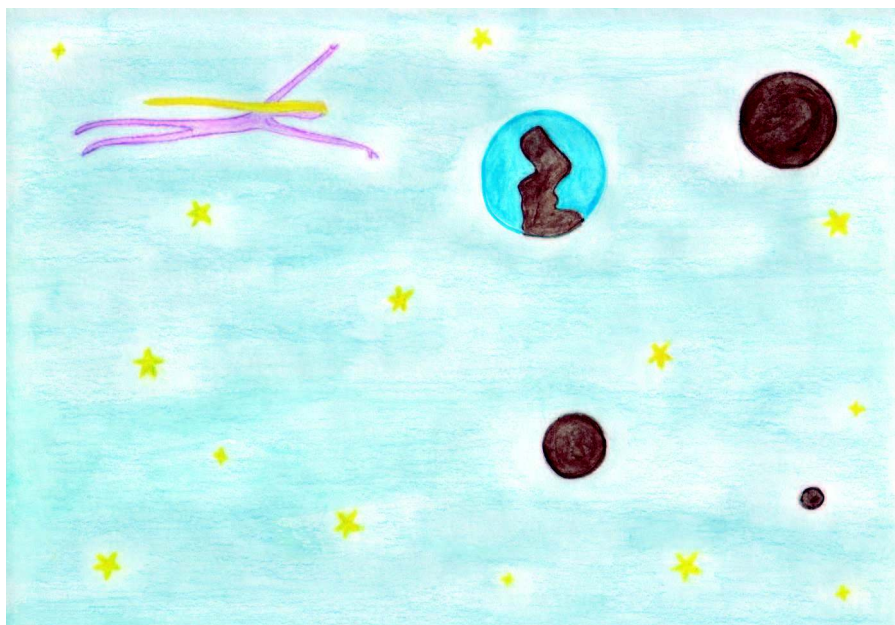

69. Cesta k Jednotě

duchovní průvodci vyčkávají na chvíli, kdy k nám budou moci přistoupit a jejich barevná motýlí křídla nás ochrání a obejmou bezrozměrnou láskou. Zatím je můžeme pouze zahlédnout, avšak i my budeme jednou takovými barevnými motýly – průvodci, ale měřeno v čase musí uplynout ještě dlouhá doba našeho vývoje, zatím se naše motýlí křídla se teprve probouzí (obr. 86 Barevný motýl). Možná si někdy myslíme, že je pro nás takový cíl nedosažitelný a všechno hned vzdáme. Každý krůček kupředu je dobrý a nakonec můžeme být sami překvapeni, co je možné. Měli bychom pamatovat na to, aby naše myšlení bylo stále otevřené k tomu, že dnešní poznání může být zítra úplně jiné, měli bychom být otevření k názorům druhých a být schopni připustit, že vše je možné a nikdy nedělat definitivní závěry.

Občas se ptám, kdo vlastně jsem?

Pokud přemýšlím o svém těle, vnímám ho jako své, ne tak, že já bych byla to tělo.

70. *Let mezi planetami*

Jsem tedy vědomí, které je v těle, skrze tělo a jeho smysly vnímám okolí, vidím, cítím a skrze tělo jedním a činím. Ono mne vede k mým rozhodnutím a činům, proto se o něho musím postarat co nejlépe, aby žilo a promýšlet co potřebuje, co je pro něho dobré a vědomě ho nepoškozovat. Potom skrze tělo mohu lépe realizovat své představy, názory a skrze tělo se učit. Mohu promýšlet co potřebují druzí, co je pro ně dobré a co jim škodí.

Ve svém vnímání mohu jít za hranici svých běžných smyslů a pokusit se vnímat vše živé i neživé hlouběji, vždyť vše je mojí součástí. Mohu se učit vnímat lidi a zvířata nacítěním se na jejich pocity, energie a myšlenky, stejně mohu vnímat rostliny, stromy a proud jejich energie (obr. 87 Stromy a já).

Poznání je pro mne počátek cesty uvádění poznaného do praxe. Nechci zůstat jenom dítětem, které má velkou hlavu ze svých vědomostí, ale nepoužívá je (obr. 88 Mnoho ví a nechodí). Ráda se odevzdám svým duchovním rádcům a učitelům a nechám se jimi vést jako dítě za ruku svých rodičů, kterým plně důvěřuje (obr. 89 Dítě už chodí). Dnes již vím, že objevování je krásné, nadějně, optimistické, skutečné vystoupení ze tmy a osvobození duše.

To však neznamená, že vstupem na duchovní cestu se nám najednou vše vyřeší. Nic není konečné, vše se neustále vyvíjí, chvíli jdeme kupředu a chvíli pozpátku. Protože zdaleka ještě nejsme dokonalí, poznáváme pomalu a postupně. Učíme

71. Žebřík do nebe

se svými chybami a může se nám stát, že budeme bloudit i na cestě, která je pro nás velmi úrodná. Tím se nesmíme nechat odradit. Jsme teprve na počátku v objevování toho, kdo jsme a kam kráčíme. Následuje v obrazech záznam mého vjemu ze společné meditace vedené terapeutkou:

Šla jsem cestou skrze zelené louky, až jsem došla na okraj pole. Pole bylo zralé, klasy velké a těžké. Vešla jsem do toho pole, ale nebyla tam cesta. Musela jsem ji prorážet rukama a klasy mne řezaly do obličeje (obr. 90. Ve zralém poli). Zakryla jsem si hlavu pravou rukou a bylo mi v tom poli nepříjemně. Rozhodla jsem se vrátit zpět. Vystoupila jsem ven a ocitla se opět na cestě. Podél pole jsem došla k malému bílému domku. Otevřela jsem dveře a vstoupila do místnosti, uprostřed které stál muž v prostém oděvu s dlouhými bílými vlasy a vousy. Myslím, že to byl můj duchovní průvodce (obr. 91 Setkání s duchovním průvodcem). Vzal mne za ruku a odvedl k truhle, kterou střežila velká zlatá kobra. Otevřela jsem truhlu a užasla. Před mýma očima zazářil zlatý poklad. Byla jsem vybědnuta, abych si z něho něco vzala. Vzala jsem si zlatý kroužek, který byl do kříže osazen čtyřmi rudými kamínky. Vyšli jsme ven z domku. Pohlédla jsem na zlatý kroužek a přiložila si ho na hrudník...

Pokud jsme přesvědčeni, že jdeme správnou cestou, je třeba v ní věřit, vzít ji za vlastní a nepřeskakovat z jednoho směru na druhý. Světlo se nakonec vždy ukáže.

Již na začátku jsem se zmínila, že jednou za určitý časový úsek se na zemi objevuje člověk, který vlastně není člověk, protože přichází z daleké budoucnosti.

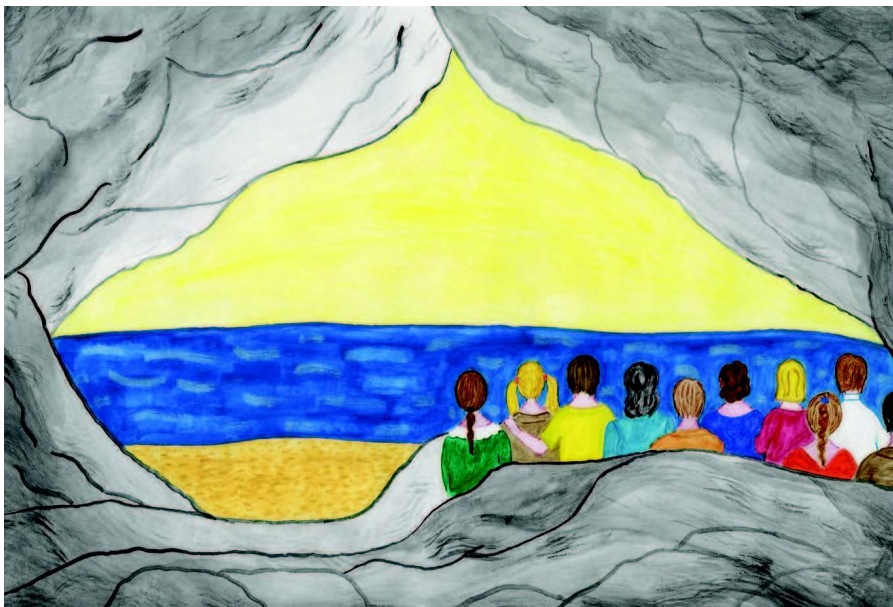
72. Bílý a černý anděl

Nečekejme však, že bude vypadat nějak jinak než my, i on musí převzít na sebe osud člověka dané doby. Přichází dobrovolně, aby nám usnadnil vývoj, zlepšil naše osudy osvětlením filozofických otázek, které nás trápí a má schopnost léčení vitální energií. Jeho dar ducha není načtený z knih, on přijímá pravdu přímo, dochází u něho v určitém věku k „probuzení“. Přichází k nám s láskou, která nám má pomoci pochopit a napravit chyby, kterých se v nevědomosti dopouštíme. Nikoho však nesvazuje svými názory, jeho láska není sobecká. Takový člověk nepotřebuje obdiv druhých, nic neočekává, jeho láska touží pomáhat. V době, kdy není v těle, může promlouvat skrze své hmotné následovníky. Jeho ruka je vždy připravena pro ty, kteří mají zájem vystoupit ze skal na světlo (obr. 92 Ježíš). Bude pro nás možné ho poznat a přijmout do svých srdcí?

Je třeba na sobě pracovat, uvědomovat si své špatné vlastnosti jako jsou zlost, agresivita, závist, povýšenost, touha po moci a jiné, které škodí druhým

a uvědomovat si své špatné pocity – hněv, strach, nejistotu, nerozhodnost a další, které škodí nám. Musíme si uvědomit, že nikdo z nás není v pořádku, v každém je nějaká nerovnováha buď větší, nebo menší. Vztahuje se to i na naše učitele, lékaře a terapeuty, všichni jsme ve stejném vývojovém procesu, všichni se léčíme – měníme se k lepšímu, chceme být lepší, zdravější, rovnovážnější a šťastnější. Pouze hmotné statky nám štěstí nepřinesou, i když mohou náš život ulehčit, ale také ztížit, záleží jak k nim přistupujeme a jak s nimi nakládáme. Stálé štěstí není možné na naší úrovni získat, ty horší chvíle však můžeme prožívat lehčeji, když pochopíme jejich souvislosti a změníme k nim přístup, než když je budeme prožívat bez pochopení a naplno.

Léčitelé, lékaři a terapeuti jsou zde od toho, aby nám ukázali možnosti co by bylo dobré změnit, jak se naladit na vlnu sebeozdravení, jak si pomoci. Pomoci si můžeme pouze my sami, nikdo jiný to za nás nemůže udělat. Pomoz si sám a bude ti pomoheno! Úžasné je o tom vědět. Ještě v generaci našich rodičů takto uvažoval jen málokdo, k takovým informacím ani nebyl přístup. Dnes se již časy mění a to je dobré. První věc je ta, že je třeba si svůj problém uvědomit. Potom můžeme poprosit vyšší síly o pomoc. Naši duchovní rádci jsou připraveni nám pomáhat. V osudu máme různé možnosti. Problém může být vyřešen hned po uvědomění, nebo může být vyřešen později až nastane vhodný čas pro řešení, nebo může být řešení problému v tomto životě uzavřeno a člověk je nucen prožít svůj život tak, jak je mu dáno osudem. Z jeho pohledu se mu může jevit těžký život jako nespravedlnost, z pohledu vyššího je to pro něho dobro, které vede k jeho nápravě v dalších zrozeních.

73. Lidé ve skalách

74. Autíčko na cestě

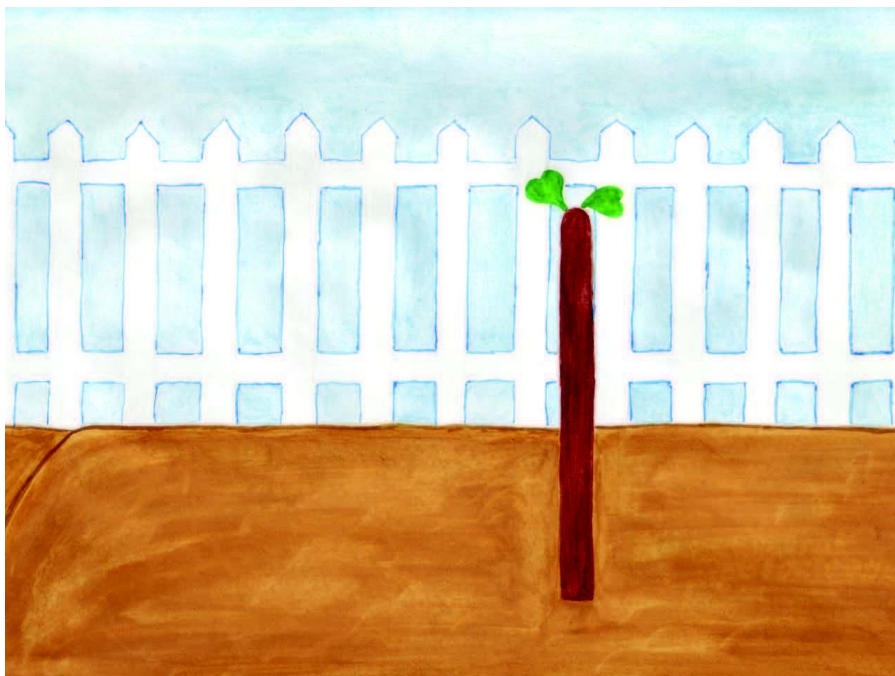
Naše špatné vlastnosti a pocity nám způsobují trápení nejen v mentální oblasti, ale i v našem těle a pokud problém neřešíme delší dobu, projevují se jako bolesti a onemocnění. Naše tělo nám vlastně hlásí, že je s námi něco v nepořádku a volá po nápravě. Je třeba se naučit uvědomovat si své pocity a správně je pochopit. Naše nerovnováha nám stále připravuje v životě situace, které musíme řešit. Dokud je nevyřešíme, budou se učební situace stále opakovat. Nemusí být úplně stejné, ale mají stejnou podstatu problému a to nezávisle na tom, zda problém vznikl v tomto nebo v minulých životech. Jako by byl náš problém v nás zakódován a tento kód je třeba změnit. Nestačí si o těchto věcech číst, ale je třeba na nich začít pracovat. Je to pro nás možnost, je to pro nás cesta, záleží pouze na nás jak se svým životem naložíme. Nikdy však nesmíme druhým naše poznání vnucovat, neboť bychom celou věc zhoršili, každý má právo na své vlastní vyjádření.

Cesta uvědomění si vlastní nedokonalosti je cestou k dokonalosti.

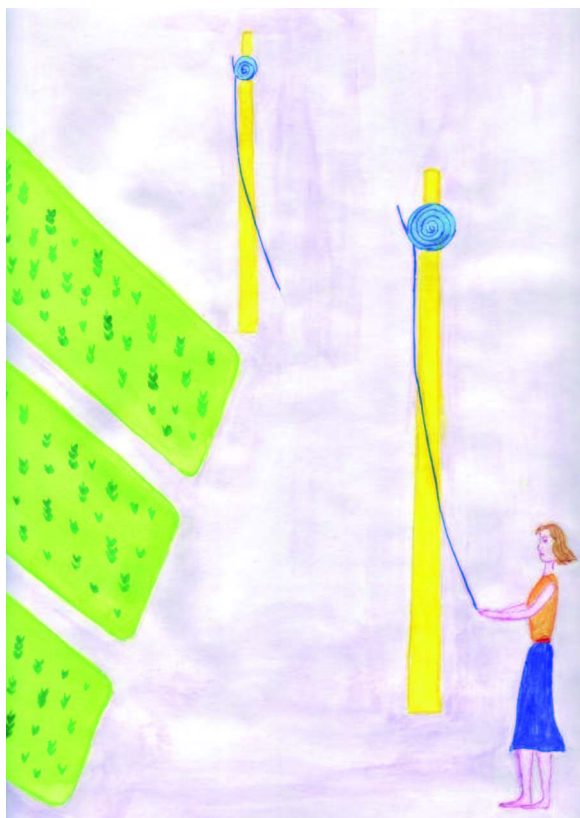
Je dobré naučit se vnímat potřeby a pocity druhých, snažit se jim pomáhat, nacházet své štěstí v jejich štěstí, na druhou stranu se nesmíme nechat vtahovat do negativních

projevů druhých. To znamená, že když se někdo rozčiluje je to jeho problém, ne náš, my musíme především řešit své pocity, měnit svůj přístup k těmto jevům a úměrně se jim bránit. Čím bude více lidí, kteří budou vyrovnanější, harmoničtější, pozitivně myslící, tím bude lépe pro všechny. Nikdy proto nepožadujeme změnu druhého, ale změnu vlastní. Z vlastní změny potom může přijít to, že i okolí se změní, a to může proběhnout různými způsoby mimo nás. To už je v režii Tvůrce skrze co nebo koho vytvoří situaci vedoucí k nápravě. Nechtějme měnit druhé podle svých představ a tvořit nové násilí. Cesta k dokonalosti vede cestou pokory. Tak malý tvor jako jsme my nemůže překonat Tvůrce, na to prostě není vybaven, i když si to často ve své nadutosti myslí.

Často se stáváme otroky svých představ a tužeb, a proto bychom si měli uvědomit jaké představy vytváříme a co je naším skutečným životním cílem. Představy a tužby nás mohou zavádět, vyvolávat v nás neustálé neuspokojení a potom se nemůžeme dobře věnovat potřebným činnostem v našem životě, které máme naplnit. Někdo je lépe schopen konat to co cítí v souladu se svým nitrem, jiný to teprve objevuje, nebo pouze koná bez posuzování zda je to dobré pro něho i jeho okolí nebo ne. Je dobré být v kontaktu se svým nitrem, se svým „svědomím“, které nám může napovědět jakým směrem se máme ubírat. Není třeba spočívat v nějakých dlouhých meditacích, i když meditace je mocným nástrojem pokud jsme schopni ji

75. Zahrádka s výhonkem

76. Navazování spojení

správně vést. Meditovat můžeme i při práci, přemýšlet o sobě, o druhých, o lepším řešení právě prováděné činnosti, mohou nás napadnout řešení různých věcí. Děje stále probíhají a vše se neustále mění. Představuji si to jako obrovskou proměňující se hmotu, která se postupně prosvětluje a blíží se ke svému zdroji – Světlu, či Tvůrci. Síly temnot také nespí a snaží se uplatnit svou moc, ale i oni budou časem proměněni ve Světlo. Cesta ke Světlu vede skrze naše pochopení, poznání, soucit a lásku. Nenávisť, neláska a utrpení připravované sobě a druhým vede do tmy. I tyto špatné vlastnosti nás nakonec převedou k dobru, protože jiné cesty není než k Bohu, to je náš cíl a Bůh je Láska.

Jednou se u mne objevily drobné zdravotní problémy a T. Pfeiffer se mne zeptal, co mne trápí. Seděli jsme spolu v přednáškovém sále a on mi řekl, abychom šli ven do malé zahrady, která se nachází ve dvoře domu. V těchto prostorách se v minulosti nacházela původní stavba - kostelík, ve kterém prý kdysi sv. Anežka pečovala o nemocné. Stáli jsme uprostřed zahrady, kde zpívali ptáci, T. Pfeiffer

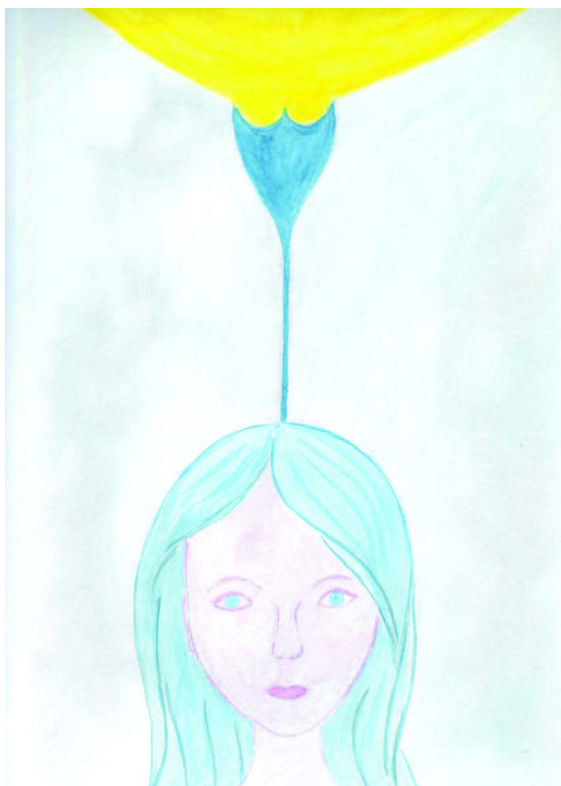

77. Přijímání Světla

náhle odvedl mou pozornost na jejich zpěv. Položil mou ruku na svou. Najednou jsem cítila něco jako dotek něhy. Byl to krátký okamžik. Vrátili jsme se zpět a mně teprve došlo, že to bylo léčení. Přímé léčení T. Pfeiffera, tak jak léčí své pacienty jsem u něho absolvovala v jeho léčebně pouze jednou. Úkony prováděl za mými zády. Při léčení používá ohně na omývání si rukou od negativní energie, to je možné vidět i na fotografii J. Zezulky, kde je dokonce zachyceno, jak oheň prochází jeho rukama.

Co je to víra a kdo je věřící.

Věřící člověk věří, že vše bylo někým, nebo něčím stvořeno. Je zde nějaký Tvůrce, který vše smysluplně řídí a vede své ovečky zpět k sobě, ke zdroji všeho tam, kde je konec i počátek. Je to obrovská láska se kterou je vše tvořeno, ale my lidé si ji ještě tak neuvědomujeme, protože žijeme ve světě dvojnosti a někdy se nám zdá jakoby zlo převládalo. Zlo tvoříme my lidé naším nedokonalým myšlením. To bude v průběhu příštích životů obrušováno jako drahokam, ze kterého nakonec zazáří pravda a láska.

78. Spojení

Zlo nakonec nikdy nemůže zvítězit, protože síla lásky je mocnější a v každém se musí časem probudit toto cítění i za cenu utrpení. To je život, těžký i krásný. Protože jsme na vývojové úrovni v lidských zrozeních ještě hodně nízko, je nám souzeno prožívat takové životy, jaké prožíváme. Až budeme schopni pochopit více, naše životy nebudou tak těžké, nebo je nebudeme jako tak těžké vnímat. Nemůžeme si ale představovat, že Tvůrce je nějaká bytost jako jsme my. Je to nejvyšší tvůrčí myšlenka, která je vším i ničím a ta vytvořila v nekonečném vesmíru velkou pestrost života a bytostí, s nimiž se budeme v budoucnosti seznamovat a rozšiřovat své vědomí o životě vesmíru do stále větší šíře. Zatím si toto můžeme představit jen z části. Víra a poznání mají jít spolu a víru je třeba stále prověřovat. Přemýšlet o věcech a srovnávat to co přijímám od druhých se svým vnitřním já, se svým svědomím. Teprve potom mohu říci: „Vím že je to tak a tak, je to pravda a to je moje cesta“.

Hledáte Boha a ptáte se kdo nebo co to je?

Bůh je vše co je okolo nás, země, voda, vzduch, oheň, rostliny, živočichové, lidé. Je to boží tvůrčí myšlenka projevená ve hmotě. Tou myšlenkou jsme i my. Vše

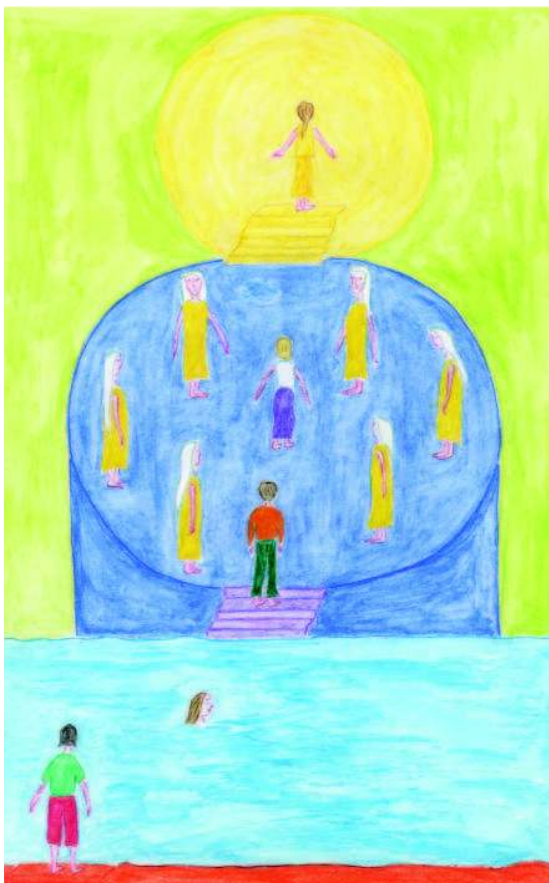

79. Vodnář

bylo původně v jednotě, aby se to rozdělilo a pomalu opět do jednoty skládalo, aby se Bůh projevil. Vše nehmotné, každá rostlina, zvíře či člověk jsem i já, pouze se zatím vnímáme odděleně od sebe, ale to se postupně změní. Jestliže ubližuji druhým, ubližuji sobě. Zákon činu a následku je neúprosný a vše co vytvořím se na mě opět vrátí. A kde můžeme s Bohem rozmlouvat? Je uvnitř nás, v našem tichém nitru. Já jsem Bůh, stejně jako ty. Jsme i tím co našimi omezenými smysly zatím nemůžeme vnímat.

Vše se děje tak, jak má. Často jsme nazlobeni, že se věci kolem nás dějí jinak než si představujeme. Zkusme je přijmout takové jaké jsou. Nechme se unášet tím proudem života a za nějaký čas možná poznáme, že měly svůj význam a byly pro nás důležité a prospěšné. Pokud budeme proti nim bojovat, můžeme dosáhnout jen toho, že se jednou pružina osudu přetrhne a vrátí nás v mžiku nazpět a my se ocitneme opět v bodu, ze kterého jsme vyšli. Nemyslím tím, že bychom měli upadnout do nějaké pasivity, nebo dokonce svou lhostejností podporovat zlo, ale myslím, že některé věci je třeba přijmout takové jaké jsou, protože je stejně

80. Překlávání řeky

nemůžeme změnit. Lepší než měnit věci násilně je měnit sami sebe a svůj náhled na to, co se okolo nás děje a snažit se to více pochopit proč se to děje a k čemu nás to vede. Potom snad můžeme být moudřejší a více chápající. Všichni jsme ve vývoji a toto může být počátek naší vědomé cesty. Nenechme si takovou příležitost protéci mezi prsty.

Jak jsme na tom jako lidstvo?

Ne příliš dobře. Boje o moc mezi jednotlivci, skupinami a národy všechny velmi vyčerpávají. Lidé by měli hledat poctivě společnou cestu, aby bylo všem lépe. Také je nás lidí na planetě velké množství, takže by bylo dobré, aby se počet lidí přirozeně snížil, aby se z vlastního rozhodnutí lidí rodilo méně dětí. Víím, že někteří lidé touží mít více dětí, je ale třeba myslet na budoucí dobro pro všechny. Je mnoho dětí opuštěných, které by mohly být převzaty do péče.

81. Malý ptáček čte z knihy poznání

Dále je zde stále vyčerpávání zdrojů, které velmi narušuje stabilitu naší planety. Je třeba hledat nové zdroje energie. Naše planeta pláče a to způsobuje přírodní katastrofy, které jsou odezvou na naše necitelné zacházení s ní, ať už je to těžba dřeva, uhlí, ropy, či jiných surovin.

Další problém je v tom, že naši vědci začínají sahat do genetických kódů DNA a tvrdí, že je to ve prospěch lidstva. Nejsou však zatím schopni dohlédnout toho co ve skutečnosti tvoří a může se stát, že se zde objeví zrůdy zvířat na kterých budou růst lidské orgány, či znetvoření lidé, v jejichž tělech by si jistě žádný vědec nepřál žít. Je třeba, aby nejprve poznávali duchovní zákony a potom aplikovali své poznání. Zasahováním do genetických kódů zasahují do díla Tvůrce, kde je vše podle řádu dění z nějakého důvodu vyjádřeno. Je třeba hledat příčinu proč si člověk nese s sebou do života nějakou nemoc či postižení a tyto příčiny se snažit napravit a změnit se. Pokud bude toto napravováno násilně, vytvoří se nerovnováha a ta se

82. Němá ryba projde Světlem a hovoří o něm

později objeví nějakým jiným způsobem. Problém řešený genetickou změnou se zprvu může jevit jako vyřešený, ale v budoucnosti přinese svůj následek, který může být ještě těžší a to je třeba vidět.

Co můžeme udělat pro sebe?

Především se změnit. Nechat v sobě vzklíčit semínko poznávání a pochopení proč se co děje a pěstovat čistou rostlinku, aby byla silná, měla pevné kořeny, aby ji nezlomil první vítr. To, jak pevně je rostlinka zasazena se pozná až v našem příštím životě, zda to co jsme chtěli napravit a počali pěstovat se stalo naším skutečným vlastnictvím.

A co udělat pro druhé?

Pomáhat jim vzbudit zájem o vlastní změnu, aby i druzí mohli zasadit nová semínka a pěstovat krásné a silné rostlinky. Vše ale musí být dobrovolné a potřebu změny musí pocítit každý sám. Vždy je nutné respektovat názor druhého a jeho vyjádření. Všichni jsme si rovni, i když každý z nás má jiné množství zrození, jiné zkušenosti a pestrost ve vlastnostech každého jedince je velká. Všichni procházíme stejným vývojem, čas v tomto nehraje roli, i když z okamžitého pohledu se to jako rovnost nejeví. Jsme lidé různých ras, vzdělání, kulturních tradic, inteligence, vnímavosti a dalších znaků, které nám umožňují srovnávat a to je pro naše poznávání důležité.

83. Malý ptáček zpívá o velkém srdci

O co by měli usilovat moudří vládcové?

O upevňování míru mezi národy a náboženskými skupinami, sjednocovat víru a hledat základní pravdy, usilovat o ukončení všech bojů a sporů a snažit se dojednat co nejlepší podmínky pro všechny strany.

Měli by podporovat ekologické programy obnovy přírody.

Měli by podporovat snižování počtu lidí na planetě a lidé by měli pochopit, že je pro ně nanejvýš nutné, aby se rodilo méně dětí.

Měli by usilovat o odstraňování příliš velkých rozdílů mezi chudými a bohatými. Bohatí by měli sami posoudit své reálné potřeby a chudým by měl být umožněn důstojný život.

Měli by usilovat o spojení národů na zemi, rovnost všech ras a rovnocenné podmínky pro všechny. Měli by vést své národy k pochopení, že spojování lidí celého světa je pro ně dobré a užitečné. (obr. 93 Lidé na planetě zemi).

84. Na prameni energie

A co bychom měli zvážít my?

To, co je naším skutečným smyslem života a co nutně ke svému životu potřebujeme. Zda je pro nás nutné vlastnit mnoho stále nových a dokonalejších výrobků, neboť jejich výrobou ničíme své životní prostředí bez ohledu na budoucnost. Jsme skutečně pány nad svými potřebami, nebo nás o nich přesvědčují firmy do jejichž kapes odtékají naše peníze? Jsme skutečně svobodnější čím více vlastníme?

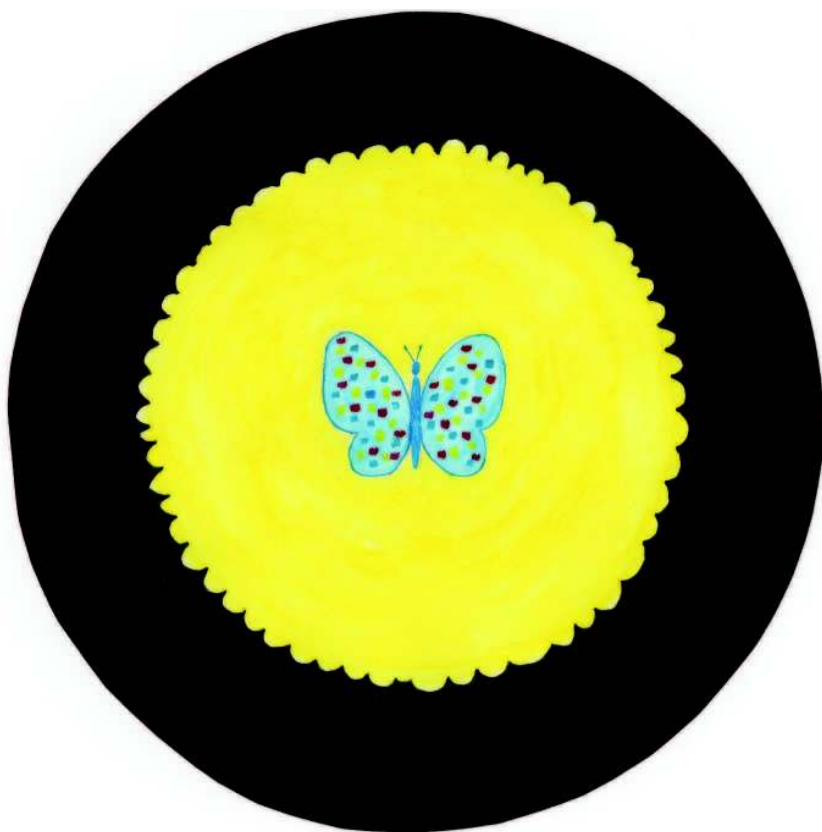
Člověk, který se počne zajímat o duchovní oblasti by se měl vyrovnávat nějakou fyzickou prací, aby nebyl jednostranný, aby příliš „neuletěl“ od reality. Protože právě on by měl být v plné realitě a do ní promítat svoji činnost. Zabývat se pouze studiem filozofie nestačí, je třeba ji uplatňovat ve vlastním životě, to znamená poznané převádět do praxe. To je jejím cílem. Onemocnění vypovídají o naší nerovnováze ve hmotě, duchu a vitalitě. Čemu máme při nápravě věnovat pozornost? Ve hmotě je to naše tělo, proto dobře sledujme co jíme, pijeme a dýcháme. Ve vitalitě záleží

85. Motýl vylétá z kukly

na tom v jakém prostředí se pohybujeme, důležitý je pobyt a pohyb v přírodě, ne však přílišné fyzické přetěžování organismu. V duchu je to způsob našeho myšlení, naše charakterové vlastnosti a v dnešní době záleží hodně na velikosti psychického stresu. Tyto skutečnosti následně ovlivňují hmotu. Je možné říci, že podle toho jací jsme a čím vyživujeme své tělo, tak vypadáme a takové nemoci nás trápí či netrápí. Vše záleží na nás, co sami sobě do budoucnosti připravíme.

Samá se snažím na sobě pracovat a ze zkušenosti, kterou jsem zatím nabyla mohu říci, že od uvědomění si určité nedobré vlastnosti či pocitu do chvíle kdy dojde k nápravě může uplynout kratší či delší čas. V případě, že se rozhodneme k nápravě, osud nám bude vytvářet potřebné situace, jsou to vlastně takové zkoušky, které nás prověří, jak jsme daný problém zvládli. Může se stát, že se nám nepovede napoprvé problém zvládnout, ale neměli bychom se vzdát. Jednou, dvakrát, desetkrát, nebo vícekrát a s vědomím, že to chceme zvládnout, se nám to nakonec určitě podaří. Ve snu se mi

86. Barevný motýl

zdálo, že jsem stromem, velkým mohutným stromem, ze kterého padá suché, hnědé listí a na jeho větvích se objevují nové zelené výhonky (obr. 94 Strom s padajícím listím).

Neměli bychom zapomenout na své ideály a je dobré pěstovat touhu po vnitřní moudrosti. Nesmíme si však myslet, že pokud se šplháme vzhůru k dokonalosti, nemůžeme již spadnout zpět dolů. Jsme chybující lidé, naše vlastnosti jsou ještě značně nevyrovnané, před námi je dlouhá cesta. Cestou vzhůru budeme stále prověřováni, zda jsou naše úmysly čisté. Naše mysl je velmi křehká a stále podléháme svým vlastním pocitům, které nemusí být ještě dostatečně zpracovány a také má na nás vliv okolí. Jako bychom byli koule, která stoupá vzhůru, stále má možnost pohybu do všech stran a je přitahována nebo odpuzována jinými koulemi. Nemůžeme nikdy říci, že už máme vyhráno, protože máme před sebou hodně dlouhou cestu. To bychom si měli stále uvědomovat a uchovávat si v těchto úsudcích

87. *Stromy a já*

skromnost. Každý jsme na jiném vývojovém stupni a tudíž máme každý jinou odpovědnost k životu. Čím více budu „vědět“, tím bude vzrůstat moje odpovědnost k sobě samotnému, k druhým a ke světu.

Také se může stát, že v příštím životě nebudeme mít možnost dostat se k nějakému hlubšímu duchovnímu směru a naše dřímající špatné vlastnosti, které jsme svou sebedisciplínou v tomto životě potlačili se mohou opět projevit.

Příliš rychlý start k cíli může znamenat náš pozdější pád (obr. 95 Na lanovce). Pády bolí a my musíme opět vytvořit vhodné podmínky k tomu, abychom navázali na naši původní cestu. Je třeba se pevně držet svého vyššího vedení, pokud jsme ho přijali do svého vědomí.

U lidí, kteří mají v sobě dostatek ctižádosti převažuje názor, že svou vůli mohou překonat všechno. Vůle je jistě mocný nástroj, ale nelze na ni vsadit doslova. Každý člověk má ve svém osudu určitý rámec kam až může dosáhnout. Také záleží

88. Mnoho ví a nechodí

na našem okolí jak daleko nás pustí a jaký názor převládne u většiny. Kdyby byl na světě jediný člověk, který by měl pravdu, sám by nezmohl i při nejlepší vůli nic, kdyby druzí nebyli ochotni ji přijmout.

Bez vůle se naopak můžeme stát obětí vůle jiných. Je proto dobré sledovat míru svého chtění s ohledem na druhé. Co svým chtěním způsobujeme druhým a jak to vnímají oni? Pokusme si představit co bychom cítili my na jejich místě.

V mládí je člověk plný nadějí a očekávání. Má spoustu energie, snaží se ji uplatnit jak umí, mylně se často domnívá, že je středem světa a vše je vytvořeno jen pro něho. Touží naplnit své představy a motivuje se tím, co mu svět nabízí. V našem „civilizovaném světě“ se většina lidí zaměřuje na hmotu a v ní tvoří, nebo se snaží z ní získat co nejvíce a tím měří míru svého úspěchu. Část lidí vidí ve větším množství hmoty a peněz prostředek k uplatnění moci nad druhými nebo vlastní jistotu.

89. *Dítě už chodí*

Já jsem toužila naplňovat své představy, až mne to unavilo. Nejsem Tvůrce, svůj život jsem si nedala, ani to doufám nebudu já, kdo si ho vezme. Nechám se unášet proudem života tak, abych kormidlovala svou loďku tou nejpřímější cestou jaká je v mých možnostech. Jsem tady v tuto chvíli, nespěchám, protože mi nic neuteče. Když mi někdo poroučí nebo uplatňuje svůj názor je to jeho vyjádření, mohu se nad ním zamyslet. Necítím se podřízeně, když mám pro někoho něco udělat a když je toho moc, musím umět říci ne. Má duše je věčná, teď prohlíží určitý časový úsek a v něm jedná. Dělán co mohu a nemám výčitky svědomí a své pocity viny jsem zapoměla, stejně už nic z minulosti nemohu změnit. Snažím se vyhnout stejným chybám. Nechci už být jako strom ve větru, který je slabý a potácí se ze strany na stranu. Zapouštím a zesiluji své kořeny. Víra je má jistota. Chtěla bych vytvořit silný a zdravý strom pro tento i pro své budoucí životy. To je můj cíl.

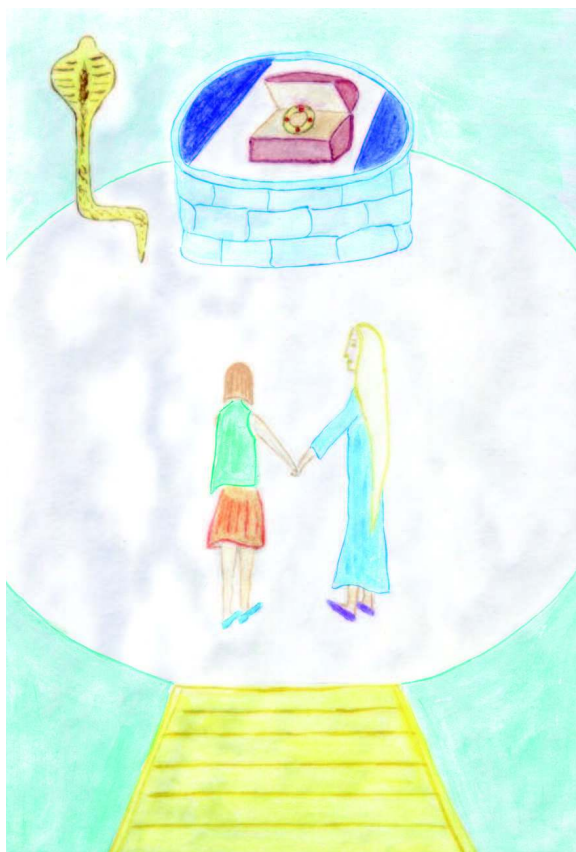
90. *Ve zralém poli*

Jednou se mě kdosi zeptal k jakému poznání jsem ve svém hledání smyslu života došla.

Tehdy jsem odpověděla, že smyslem našeho života je pracovat pro druhé. Dnes bych to rozšířila a řekla bych: Pracovat na sobě, na svých vlastnostech, pracovat pro druhé a pracovat tak, aby to bylo co nejvíce v souladu s boží myšlenkou, pro prospěch druhým a ne naopak. Svě já nemusíme úplně zničit, ale vybrušovat ho jako drahý kámen a své vědomí rozšiřovat od vnímání sebe sama k vnímání druhých lidí, zvířat, rostlin a všeho okolo nás jako sebe samotného.

Každodenní práce by nám potom měla přinášet radost, měli bychom se naučit vnímat potřeby druhých, umět je skloubit s našimi potřebami. Naučit se dávat a přijímat.

Budeme-li chtít setrvávat ve starých zvyklostech a budeme-li si myslet, že věci změnit nejdou, spočineme ve starých kolejích. Nic se nezmění a my zůstaneme tím,

91. Setkání s duchovním průvodcem

kým jsme byli dosud a podle toho jaké jsme vypěstovali myšlení, takoví zůstaneme. Možná si budeme myslet, že to tak musí být, ale zkusme alespoň ochutnat to nové a potom obě možnosti posoudit. Musíme to chtít, pokusit se vnímat jaký máme pocit, co nám ten pocit přináší, jak na nás působí a jak na nás působí nově vytvořená myšlenka, zda se cítíme lépe či hůře. Potom zjistíme, že se můžeme měnit a to je pro nás nejcennější. Nemusíme spočívat v tom starém, ale můžeme se stát tvůrci a umělci nového sebe samého. Tíha vlastního já nám potom nemusí připadat tak těžká. Můžeme zjistit, že nový pocit je pro nás příjemnější.

Nedávno se mi dostala do rukou autobiografie Nikoly Tesly, jako úžasného a ještě dnes zcela nedoceneného vynálezce, kde vypovídá o svých zkušenostech s prací na svých vlastnostech. Potvrzuje zde to, že chtěl-li vědomě získat nějakou vlastnost a tuto pěstoval, skutečně se stala jeho vlastnictvím. My si také pěstujeme své vlastnosti tím, že opakujeme určitý druh jednání a činností a buď je hodnotíme jako příjemné, nebo nepříjemné, ale většinou bez hlubšího pohledu zda jsou

92. Ježíš

pro nás v pravdě dobré či ne. Pohybujeme se tak stále ve stejném kruhu činností, které v nás vyvolávají určité emoce, které nás ovlivňují a my potom těžko postupujeme kupředu ve svém vývoji, dokud nezačneme své emoce a skutky lépe hodnotit v tom co nám přinášejí a jak jimi ovlivňujeme dění okolo sebe. Pokusme se poznávat to špatné a od toho se odpoutávat. Dnes se již snažím nacházet své chyby, přesto však chybují a jistě ještě budu chybovat, ale snad mi to umožní se těm největším omylům vyhnout.

Co všechno můžeme na sobě změnit.

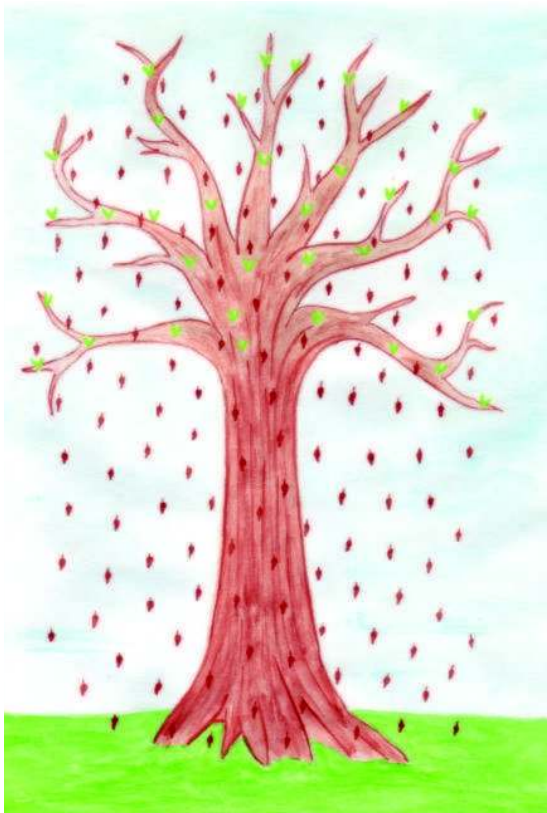
Zmínila jsem se o tom, že je možné měnit své vlastnosti, které nás obtěžují a které již nechceme, aby byly naší součástí. Je třeba si je uvědomit a změnu postoje promítnout do svého jednání a konkrétní činnosti. Podobně můžeme pracovat se svými pocity, abychom se stali vyrovnanějšími a harmoničtějšími. Je dobré si nepříjemný pocit uvědomit a analyzovat ho, jít k jeho příčině, tu pochopit, přijmout a udělat změnu. Můžeme se ho zeptat, co nám ten pocit říká a k čemu nás chce dovést.

93. Lidé na planetě zemi

Pocity je třeba rozlišovat na naše vlastní a cizí, které můžeme přebírat od druhých lidí. Vlastní pocity by nás měly dovést k našemu srdci, k tomu co je pro nás dobré. Zkusme se zaměřit do svého nejhlubšího nitra, do svého srdce co nejpřímněji a přestaňme hrát hru sami se sebou, jen tak můžeme dojít k vlastnímu porozumění a větší radosti ze života. Potom možná pochopíme, že nemusíme hrát hru ani s druhými lidmi a budeme se cítit svobodněji. Vše je ukryto uvnitř nás samých a my můžeme toto postupně objevovat. Je to úžasné dobrodružství o hledání sebe sama. „*Království boží je v nás*“.

Cizí pocity, ať to jsou pocity lidí okolo nás či zemřelých duší je třeba nepřejímat a odmítnout je. To je třeba rozlišovat. Oni si musí vyřešit své pocity sami stejně tak jako my ty své. Nikdo jiný to za ně nemůže udělat. Druhým můžeme pomoci radou, pokud budou mít o pomoc zájem, ale vlatní práci musí vykonat každý sám za sebe. K rozhodnutí o vlastní změně je třeba najít odvahu, chtít vidět věci takové jaké jsou a ne tak, jak jsme si je vytvořili v našich představách a domněnkách, v naší nevědomosti. Jsou lidé, kteří se řídí více svým rozumem a lidé, které řídí jejich

94. *Strom s padajícím listím*

pocity. Lidé s převahou rozumu se mohou stát bezcitnými stroji, lidé řídicí se svými city se mohou chovat nelogicky. Rozum a cit by měl být v rovnováze.

V době, kdy jsem již kráčela po duchovní cestě a uvědomovala si světlo, dobro a lásku a tyto ideály vzbuzovaly mou touhu dojít k nim a naplňovat je, stále jsem v sobě cítila nepříjemné pocity, které mne obtěžovaly a já je vnímala jako omezení ve svém rozvoji. Již jsem věděla, že musím pracovat na své vlastní změně, přesto jsem si nedokázala své špatné vlastnosti plně uvědomit. Dřímaly ve mně a i když jsem stále kolem sebe měla hodně lidí, kteří byly odrazem mých potlačených vlastností, byla jsem jako nevidoucí slepec. Zastavila jsem se na své cestě, uložila hlavu do svých rukou a přemýšlela (obr. 96 Zastavení se na cestě). Najednou jsem v plnosti uviděla odraz svých vlastností ve vlastnostech druhých. Bylo mi dáno na chvíli uvidět skutečnost, že jsem spojena s některými lidmi ve své blízkosti zlatými šňůrami energie, kterými jsou spojena naše těla (obr. 97 Duchovní spojení s druhými). Vlastnosti, které se mi nelíbily jsem najednou ucítila jako svoje

95. Na lanovce

vlastní. Ty špatné vlastnosti jsou i moje! Chybně jsem se domnívala že na cestě ke Světlu již moje nejsou. Já jsem všemi vlastnostmi a tak to musím brát. Své dobré i špatné vlastnosti mohu pozorovat v druhých lidech a jakoukoliv jejich vlastnost mohu projevit i já, stále mohu volit co chci a co nechci. Vše je mojí součástí, nemusím se již cítit od druhých oddělená, jsem vším. Zvedla jsem hlavu a uviděla kolem sebe probíhající děje lidské činnosti, které jsem sledovala jako na běžícím filmu. Vše se kolem mne mění. Já tento film pozoruji, přijímám probíhající změny a učím se... Vzpomněla jsem na slova J. Zzulky: „*Je-li někde nějaká nerovnováha, je to moje nerovnováha*“.

Pochopila jsem, že vlastnosti druhých jsou i moje vlastnosti, že uvnitř mne je vše a záleží pouze na mně, jaké vlastnosti budu rozvíjet. Přijala jsem svoje špatné vlastnosti, i když jsem byla trochu smutná z toho, že jsem se domnívala, že již nejsou mým vlastnictvím. Moje cesta není osamocená, kráčím po cestě s druhými lidmi, jsem jejich součástí a oni mou, ti co kráčí stejnou cestou mi jsou nablízku:

96. Zastavení se na cestě

Šla jsem cestou a po mé pravé ruce jsem míjela tmavou skálu, po mé levé ruce bylo pole plné bílých květů, které jsem nesla v náručí. Došla jsem k řece, vhodila květy do vody a proud je odnesl. Vstoupila jsem do vody a přeplavala řeku. Na břehu jsem oschla a nechala na sebe dopadnout sluneční paprsky světla. Potom jsem vystoupala po schůdkách ke skupince lidí sedících v kruhu, oni vítali mne, já jsem se vítala s nimi a byli jsme spolu spojeni... (obr. 98 Přijetí společné cesty k Tvůrci)

Přijala jsem svoje špatné vlastnosti, přijala jsem svou nedokonalost, přijala jsem sama sebe: Šla jsem cestou skrze pole zrajícího obilí, ve kterém kvetly červené vlčí máky a modré chrpy. Došla jsem k bílému kameni, na který jsem usedla. Moje vědomí se náhle začalo přibližovat k té sedící postavě, kterou objalo a stalo se jí... (obr. 99 Přijetí sama sebe).

Přijala jsem i všechny pocity svého utrpení, které jsem měla. Bylo pro mne důležité toto cítit, neboť bych jinak nikdy nehledala příčiny, nikdy bych nemohla porozumět druhým. Lidé kolem mne jsou prostředníci, kteří mne mají k tomuto poznání dovést. Vše je mou záležitostí a vše musím vyřešit já sama. I já jsem prostředníkem

97. Duchovní spojení s druhými

pro druhé, i oni si musí vyřešit své pocity, poznat své vlastnosti, odstranit své utrpení. Nemusím již obviňovat druhé a cítit křivdu. Všechny moje špatné pocity jsou pro mne dobré, protože mi dávají zprávy o tom, že musím něco změnit, přehodnotit svůj pohled na události, které se mi dějí.

Poté jsem přistoupila k tomu, pokusit se přijmout vlastnosti po kterých jsem toužila a domnívala se, že je nemohu mít. Mohu být i soucitná, chápající, tolerantní, milující, silná, úspěšná, bohatá... a nemusím mít z toho pocit viny, že si některé nezasloužím. Vše je mojí součástí. Mohu uskutečnit věci, o kterých jsem se domnívala, že nejsou v mých silách. Mohu rozvíjet dávání a brání.

V našich myšlenkách a představách je velká síla, na druhou stranu bychom si měli uvědomit, že to co chceme tvořit musí odpovídat reálným možnostem našeho života a současného světa. To platí i o naší duši. Já sama jsem vytvořila iluzi o své duši, že postupuje k dokonalosti, ale ten dům ještě neměl pevné základy. To mi bránilo přistupovat k věcem tvořivým způsobem. Je nutné, abych přijala svou nedokonalost,

98. *Přijetí společné cesty k Tvůrci*

stanovila si reálné cíle a rozvíjela to, co mne baví, co mi přináší radost a co mne baví objevovat. Zde mohu nalézt svůj talent. Budu-li rozvíjet to, co mi nejde, budu investovat svou energii zbytečně a dosáhnou pouze průměrného úspěchu. Budu-li chtít plnit očekávání druhých, nikdy nemohu všechna naplnit. Musím se naučit jednat za sebe. Druhým naopak mohu dát větší prostor, aby se i oni realizovali v tom co umí a co je baví. Lépe potom můžeme dosáhnout společného cíle a mít všichni radost ze společné činnosti.

Je třeba, abychom se učili logickému, samostatnému myšlení v citu, abychom usilovali o to hledat podstatu věcí a naučili se vyjadřovat jasně, bez domněnek a emocí. To by nám mohlo usnadnit vzájemnou komunikaci a mohli bychom se vyhnout zbytečným nedorozuměním.

Nyní bych chtěla vzpomenout na školu, co pro mne znamenala, všem pro mne byla přínosem a jak by mohla vypadat škola v budoucnosti.

99. *Přijetí sama sebe*

Školu základní i střední jsem absolvovala v době socialismu. To, co mne škola naučila bylo z 80 % učení se z paměti. Myslím že žák, který měl dostatečnou vůli a trpělivost, mohl tímto způsobem školu absolvovat s poměrně dobrým výsledkem. Naučené žák odříkal a byl ohodnocen známkou. To co mi ve škole chybělo byla výchova. Každý učitel přednesl látku, kterou musel podle osnov probrat, ale pocítila jsem jen minimálně, že by učitelé vedli žáky k morálním či etickým zásadám, učili je vzájemnému vztahu k sobě i druhým, učili je praktickým věcem, které by jim pomáhaly snadněji se orientovat v řešení životních situací. Pokud jde o filozofii, byla zmíněna jména nejznámějších filozofů s jejich životopisem a několika myšlenkami v průběhu jednoho roku na gymnáziu. Logické myšlení bylo cvičeno v matematice, z mého současného pohledu chybí učení o logice smyslu života a osudu. Dále soudím, že škola by neměla být pro žáky strašákem a způsobovat jim obavy že neuspějí, nebo místem k prosazování síly jednoho nad druhým. Z toho co se odehrává na dnešních školách nevidím posun kupředu, naopak chování dětí

jednoho k druhému i k sobě samotnému, například v konzumaci omamných látek a drog se mi jeví jako zhoršující se. Škola je základem života a zde by mělo být působeno v mnohem větší míře než je dnes. To bych přála příštím generacím, aby škola byla skutečným základem poznání. Ubrala bych v množství probírané látky, kterou žáci z velké části brzy zapomenou a v praktickém životě neuplatní a zaměřila bych se více na výchovu, rozvoj tvůrčích schopností a kreativity. Každý žák je jiný, nelze všechny měřit podle stejného metru, každý má za sebou z minulých životů jiné zkušenosti a schopnosti, nelze očekávat od všech stejné výsledky. V tom by se mělo rozlišovat, co je dobré u každého jednotlivce rozvíjet. K podrobnému studiu určitého oboru by měli být žáci zařazováni podle vlastního zájmu a zapálení pro určitou věc, což by bylo předpokladem, že v jimi vybraném oboru budou moci dosáhnout co nejlepších výsledků. Vždy by se mělo přihlížet k tomu o co má žák zájem a nenutit ho dělat to, co je pouze představou rodičů, že by bylo pro jejich dítě tím nejlepším. Jsou to často jen vlastní nesplněná přání rodičů, či sklon k předvádění se svým potomkem. To potom není o lásce a nevede to ke spokojenému, tvůrčímu a naplněnému životu dítěte. Na druhou stranu si myslím, že člověk k tomu, k čemu má předpoklady většinou stejně dojde vlastním úsilím, ale může ho to stát mnoho sil a času. Roky rychle běží a s dobrým základem bychom mohli lépe naplňovat své životní úkoly, které jsou nám dány osudem, neboť nikdo z nás zde na zemi není nadarmo.

Život na zemi je pro mne velká škola. Zvířata, která pozorujeme v přírodě bojují o své přežití. My jsme již lidé, ale také často pocítujeme svůj život jako boj o přežití. Na rozdíl od zvířat máme ale větší rozum a cit, a tak by naše osobní zájmy mohly postupně přecházet do skutečného a nehraného zájmu o druhé lidi, o zvířata a rostliny, o vše co se na zemi nachází a do přirozené potřeby o to vše dobře pečovat. Jsme jedno, a proto bychom měli usilovat o dobro pro všechny, neboť v něm je obsaženo i naše dobro. Toto úsilí by mělo být upřímné, tedy ne pouhou rouškou pro uspokojení vlastních potřeb. Taková přeměna však bude potřebovat velkou odvahu od každého z nás – změnit se. Toto nemůže nikdo vyhlásit, nebo někomu nařídít, to se musí stát vlastní každému z nás jako jednotlivci. Každý zodpovídáme sám za sebe. Nikdo také nemůže druhého „spasit“, může mu pouze pomoci, aby „se spasil sám“. Nemohu zodpovídat za činy a myšlenky druhých, pouze přijímám že vše je mojí součástí, a tak se neodděluji od celku.

Mohu se tedy měnit sama, ale musím také vnímat to, že se mění svět okolo mne. Nic není statické a přesto často lidé žijí tak, že dosáhnou-li nějakého cíle myslí, že již mají v životě splněno a vlastní něco trvalého. To je však omyl, neboť vše je v neustálém procesu vzniku a zániku a není možné něco uchovat navěky, vše se neustále přetváří a mění. Musíme se tedy naučit přijímat změny a vnímat to, že jsou každodenní součástí našeho života. Příjemné změny přijímáme rádi, ale jsou i události, které cítíme jako velmi těžké a nepříjemné a zde je zvláště důležité zamýšlet se nad tím, proč se nám dějí a kam nás mají dovést, a že ani ony zde nejsou s námi

nastálo. Když se na nějakou pro nás nepříjemnou událost podíváme z jiného úhlu, nemusí se nám zdát tak nepřekonatelná, jak se nám mohla zprvu jevit.

Uvědomme si, že vše vnímáme z našeho pohledu lidského, který vnímá události v časovém postupu, z pohledu vyššího tvora schopného vnímat v bezčasovosti je vše vytvořeno, neexistuje nic co by nebylo vytvořeno. Záleží jen na tom, kde se nacházíme v božím či tvůrčím díle a co jsme svým vývojovým stupněm schopni pozorovat.

Přijala jsem sama sebe a druhé jako svoji součást. Po tom, co jsem si toto uvědomila, jsem se ráno probudila, byl úplněk a já si vzpomněla na svůj sen. Zdálo se mi o tom, že jsem dostala ve škole vysvědčení. Měla jsem sice jednu čtyřku, ale školu jsem dokončila. Po dlouhá léta se mi často opakoval sen ze školního prostředí, že musím udělat zkoušku a že ji nezvládnou, protože nejsem připravena. Asi před dvěma dny mě sen upozornil na to, že bude vysvědčení. Konečně jsem pocítila radost a nadšení namísto strachu a nejistoty. Při citlivějším zkoumání se mi začal jevit nový pocit podobný jako ten starý. Cítila jsem ho jako jednu energii o dvou pólech. Věděla jsem však jistě, že to neznamena, že se už nemusím učit, právě naopak, bylo to však pro mne velmi důležité, abych došla poznání, že mohu věci dokončit a pokračovat dále a lépe.

Zde bych se chtěla zmínit o snech a o tom, co pro mne znamenají. Sny jsou pro mne úžasná sdělení, která ke mně symbolicky – tedy v obrazech a přirovnáních promlouvají. Dnes se již každodenně snažím alespoň část snu zapamatovat a vyhodnotit jeho sdělení, poznat čím mne oslovují, co se mohu o sobě a druhých nového dovědět. Mohu tedy lépe vnímat jaká jsem, co se uvnitř mne odehrává a co bych mohla očekávat v budoucnosti. Často mi sny pomáhají zpracovávat zážitky z minulosti, které jsou hluboko uvnitř mne, byly pro mne nepříjemné a je třeba delšího času k vyrovnání těchto citových prožitků. Ze snových symbolů mohu zmínit například *HORU* – ta pro mne znamená symbol duchovní cesty, nebo *DŮM* – to je symbol mé duše. U domu záleží na tom, jak je velký, z jakého je materiálu, co se nachází uvnitř, jak má pevné základy, aby odolal vnějším vlivům a aby do něho nemohli vniknout nezvaní hosté. Často se v mých snech objevovala *VODA* – což je pro mne symbol klidu. Často jsem do vody vstupovala, nebo se v ní koupala, bylo takto pracováno na mém zklidnění mysli a vyrovnání mé přílišné vnitřní žárovosti.

Nikdy nesmíme opomenout, že žijeme ve dvojnosti a vše je nakonec pro nás dobré, každá zkušenost i ta, kterou cítíme jako velmi těžkou. Křivdu, kterou můžeme cítit od lidí okolo nás, můžeme přeměnit na hybnou sílu pro svou změnu a může nám soužit k tomu, že budeme hledat sami sebe, budeme hledat příčiny lidského chování, jací lidé jsou, co je k takovému chování vede, zda i my máme v sobě sklony chovat se podobně a dále nám mohou přinést sílu to vše špatné v sobě změnit a ukázat vlastní zkušeností cestu druhým k podobné změně. Můžeme se stát takovými světýlky, které se budou rozsvěcovat a zapalovat ostatní kolem

sebe. Ti potom mohou rychleji pocítit potřebu stát se lidmi nesoucími světlo, až tato touha převládne a světlo prozáří naši planetu, tedy síly dobra zvítězí nad tmou, nevědomostí a utrpením. Cesta od velkého já ke světlu bolí, ale to co bolí, to se léčí.

Zatím stále hovořím o vlastní změně, člověk je však tvor hmotný a tak smysl svého života vidí převážně ve hmotě a tu přetváří. Tím ovlivňuje své okolí, pracuje a vyrábí věci, které mají zlepšovat kvalitu jeho života. Je třeba, aby naše tvoření bylo smysluplné, aby nepřevažovala destrukce. Nové výrobky nám mohou přinášet radost a uspokojení, ale neměly by být vyráběny na úkor životního prostředí. Tvoření a udržování života dává smysl našim životům. Jsou lidé kteří tvoří konstrukce věcí a lidé, kteří je uvádějí do hmotné podoby. Obojí je stejně důležité a pěstuje v těch, kdo na nich pracují potřebné vlastnosti pro jejich další vývoj. Stejně tak lidé pracující ve vědě nebo psychické oblasti, jako například vědci, spisovatelé, lékaři, učitelé a další, ti slouží druhým, aby mohli lépe poznávat, tvořit a zlepšovat svůj mentální i fyzický stav. Jiní slouží tím, že druhé baví, nebo v nich probouzí cit k estetice, k etice, jako herci či umělci. Dále je zde oblast životních energií, které umožňují život, ale těmi se naši vědci zatím příliš nezabývají, kromě hmotných energií, a ty mohou stejně tak pomáhat jako ničit. Ti, kteří objevují životní energie a pracují s nimi jsou léčitelé. Každé činění má dvojí význam a to pro nás a pro druhé. Zde bychom se mohli zeptat, jakou úlohu zastávají ti, kteří škodí a společnosti neprospívají. Prvně je třeba se zmínit o tom, že především škodí sami sobě. Jsou to lidé více či méně psychicky narušení, neboť rovnováha netvoří zlo. Je to tedy nerovnováha dané osobnosti. Pěstujeme-li nerovnováhu, nebude naším cílem tvořit dobro. Žijeme v duálním světě a v každém z nás je dobro i zlo, záleží však na tom co převažuje, více zla znamená v budoucnosti více osudových událostí a více bolestí, které naše zlé myšlenky a skutky napravují. Postupem času, našimi zkušenostmi a otvíráním se dobru bude zlo vyrovnáno, neboť dobro je cílem vývojové cesty všech bytostí.

Jaký by měl být dobrý politik?

Politika by měla být spojena s filozofií a vírou. Měla by především hledat pravdu, přibližovat se ke všem lidem, ne se od nich vzdalovat, protože politika má sloužit lidu a ne ho ovládat, nesloužit některým skupinám lidí více a jiným méně. Osobní zájmy politika by neměly být upřednostňovány před potřebami celku. Politici by neměli řešit konflikty válkami, ale co neusilovnějším vyjednáváním vedoucím k mírovým řešením, nikdy by neměli být agresory, vstoupit do války je možné pouze z důvodu obrany. Politici by měli usilovat o spojování národů a nemyslet ve smyslu nadřazenosti některých ras, neboť z hlediska osudovosti jsme si všichni rovni. Jestliže se dnes někdo cítí jako nadřazený rasou či národem, může se v příštím životě narodit do národa, jehož osudem bude útlak. Takto těžce je zbytečné získávat zkušenosti. Snažme se být lidmi již v tomto životě. Snažme se stále hledat pravdu a lásku, snažme se být silnými.

Ani bychom neměli zapomínat na dějiny našeho národa a dějiny celého světa, učit se z nich a pokusit se vnímat hlouběji osudy lidí, kteří museli často procházet

krutými událostmi dějin, vcítovat se do nich a nepodílet se na nových lidských tragédiích, netolerovat zlo a nevytvářet ho. Vzpomeňme osobnosti, které usilovali o povznesení našeho národa jak morálně, tak politicky jako J. A. Komenský, J. Hus, Karel IV., T. G. Masaryk.

T.G. Masaryk, který celý život hledal pravdu a snažil se právě o spojení politiky a víry vyjádřil vlastnosti politika takto: měl by být kritický, vzdělaný, moudrý, čestný, slušný, statečný. Zdůraznil také, že nezáleží na množství titulů, aby toto člověk splňoval. K vyjádření své cesty použil T. G. M. slova: „*Jít za Ježíšem, to je mi všechno*“.

Jaký je rozdíl mezi duchovní cestou a magií?

Duchovní cesta vede člověka k tomu, aby na sobě pracoval, aby se měnil, aby si cestu zkrátil, dával do klidu osudové události, nebo je procházel lehčeji, aby tolik netrpěl, aby kráčel podle svých vývojových možností co nejvíce v pravdě a v souladu s boží vůlí. Pokud ale člověk chce ovlivňovat události, které by musel projít a byly by pro něho nepříjemné a chtěl by je ovlivnit bez vlastního přičinění, bez vlastní změny, bez ohledu na to, že také musí něco obětovat, aby jiné získal, a přesto by o určité věci usiloval a napínal pružinu osudu do krajnosti svých možností a využíval sil, které nemusí být vždy jen ze světa dobra, není zde potom přítomen soulad s vůlí boží a je to magie. Člověk si takto může cestu zkrátit pouze zdánlivě. Může dosáhnout toho po čem touží, je to ale krátkozraké, neboť takto vzniklá nerovnováha bude v budoucnosti napravena. V tomto bychom měli být velmi obezřetní a měli bychom se naučit rozeznávat, co je opravdové a co je pouhé lákadlo a nastražená past jako zkouška, zda se do ní chytíme.

Cítila jsem, že bych chtěla zpracovat své strachy a tak jsem navštívila regresní terapeutku, které jsem důvěřovala, a která měla velké zkušenosti z touto terapií. V následujících řádcích bych se ráda podělila o to, co mi bylo dopřáno poznat.

Po úvodním uvolnění jsme prošly jednu epizodu z mého dětství, která se týkala mého vztahu k matce, kde jsem pochopila, že její zloba byl vlastně strach o mne, aby se mi nepříhodilo něco zlého. Potom jsem se posunula do období početí. Byla to úžasná reakce, obrovský výbuch energie. Objevily se plameny žlutého a červeného ohně, které vyšlehly jako výbuch granátu. Sledovala jsem energie mých rodičů a byly velmi rozdílné. Z otcovi energie byla moje duše nadšená. Dalo by se říci, že do toho šel „naplno“ a to se mi hrozně líbilo. Bylo v tom nadšení a oheň. Energie matky byla jako klidná hladina vody. Cítila jsem její pochybnosti, nevěřila si že se to podaří, před tímto početím prodělala několik potratů a měla jiného muže. Ta energie se mi vůbec nelíbila, bylo mi v ní nepříjemně, bylo to takové ano a ne, byla jsem z toho rozladěná. Najednou mi bylo hrozně líto otce z tohoto přístupu, měla jsem ho ráda. Celé těhotenství jsem pozorovala a cítila jsem všechny pocity obav své matky. Stále jsem se třásla. Měla jsem pocit, že to už nevydřím, ale byla ve mně nějaká velká síla to zvládnout. Obavy a strachy mé matky jsem vnímala stejně jako ona.

Najednou jsem se ocitla v jakési bublině do které začalo pronikat světlo. Celá jsem se třásla, tělesné pocity byly nepříjemné, cítila jsem každý nerv svého těla jak se chvěje. Potom se moje duše jakoby rozevěřela a uvolnila, cítila jsem úžasnou volnost. Poté se tělesné pocity začaly opět zhoršovat, začala jsem rychle dýchat, ale to bylo po chvílce vystřídáno opakem, dýchalo se mi špatně, nemohla jsem se nadechnout. Průnik světla se rozšiřoval, bylo mi to nepříjemné, musela jsem si zakrýt oči, stále jsem se třásla, byla mi zima. Uviděla jsem malé tělíčko venku, schoulené do klubíčka, bylo od krve a miminko mělo hodně vlasů. Někdo ho zdvihl a plácl přes zadeček. V tom okamžiku moje vědomí letělo do toho tělíčka, ale cítilo se nepříjemně, byla tam tma a bylo mu tam těsno, vrtělo se uvnitř, aby zaujalo nějakou příjemnou polohu, snažilo se vyplnit každý kout těla. Říkala jsem si: „Tak už jsem tady, co se dá dělat“. Byla mi stále zima. Někdo mne vzal do rukou a ukazoval mne. Začala jsem se smát na celé kolo a předvádět se, že už jsem tady, aby si mne všichni všimli. Mávala jsem ručičkami a stále se smála, byla jsem taková „radostná duše“. Potom mne odnesli do postýlky s vysokými mřížemi a to se mi vůbec nelíbilo. Nejdřív jsem byla smutná, cítila jsem se tam opuštěně, potom jsem začala brečet, abych na sebe upozornila. Dalí mi dudlík a tak jsem to vzdala, nedalo se nic dělat. Potom přišla máma a vzala mne do náručí. Smála se a byla šťastná, tak jsem se také smála. Stále jsem vše pozorovala, kde jsem a jak ta máma vypadá. Potom mne přiložila k prsu a já začala pít a pila jsem hodně, aby měla radost...

Jak jsem v regresní terapii prožila a sledovala opuštění těla po své smrti.

V jedné z inkarnací jsem zemřela jako žena ve středověkém vězení a byla jsem probodnuta mečem.

*Moje tělo zemřelo a má duše ho opouštěla. Duše vypadala jako malá bílá larva, která opouští hnědou kuklu a dere se ven. Pomalu jsem se posouvala z kukly až jsem vysoukala i poslední koneček svého těla. Ta larva měla malá černá očička a černý čumáček. Vzlétla vzhůru a letěla vstříc motýlovi, který ji k sobě přitahoval. Měl velká bílá křídla s barevnými ornamenty světlých barev, byla tam růžová, modrá, žlutá... Ten motýl začal s larvou rozmlouvat. Najednou měl lidskou hlavu zralého, moudrého muže. Zeptal se jí: „JAKÝ JE TVŮJ VZTAH K DRUHÝM?“ Stále spolu hovořili a on jí vše vysvětloval, ona se začala kroutit a bylo jí velmi nepříjemně z toho rozhovoru, cítila pocit viny z prošlého života. Zdá se, že byly rozebírány skutky jejího života. Cítila jsem, že to byla taková „potvůrka“. Potom se ta larva proměnila a nabrala lidskou podobu mladé dívky. Vše se odehrávalo v prostoru, ona seděla na takovém vzdušném „trámu“ a houpala ve vzduchu nohama. (obr. 100 Duše a duchovní rádce – motýl) **Rozhovor pokračoval...***

Co tomuto rozhovoru předcházelo.

Jdu cestou po kamenité cestě k bráně hradu. Vstupuji dovnitř. Hrad mi připomíná hrad Křivoklát. Vyhlížím příjezd svého muže. Přijíždí na koni. Nejsem ráda ani nerada. Stoupáme po úzkých, dřevěných, točitých schodech do vyššího patra kamenné stavby. Na hlavě mám takový vysoký, úzký kornout se závojem. Vstupujeme

100. Duše a duchovní rádce – motýl

do podélné, větší místnosti. Uprostřed je dlouhý, jednoduchý, dřevěný stůl, na něm stojí nádoby z tmavého kovu, je to džbán, dva poháry a dva talíře. V místnosti je krb s hořícím ohněm. Usedáme za stůl k jídlu. Cítím, že ten muž je můj bývalý manžel z mého současného života. V regresi jsem se posunula dál. Stojím u gotického okna a vyšívám. Někdo přijíždí. Zmocňuje se mne neklid. Pobíhám po místnosti. Přichází manžel. Má v rukou nějaké listiny, ukazuje mi je a obviňuje mne. Přichází ozbrojená stráž, odvádí mne do vězení. Ležím na slámě, přichází nějaký muž a bodne mne mečem do oblasti srdce...

Jaký bude můj další úkol?

Můj duchovní rádce – motýl mne znovu navštívil v mé meditaci.

Šla jsem pěšinou ve zralém poli a ulehla jsem na cestě. Sluneční paprsky se mne dotýkaly a já jsem jimi nechala prohřívát celé své tělo. Cítila jsem se příjemně. Náhle dosedl na moje čelo barevný motýl a já cítila jak mi říká, že zde nemohu ležet, ale musím jít něco dělat. Vstala jsem a vyšla z pole na louku, kde lidé sklízeli seno a skládali ho do snopů. Také jsem začala vázat. Motýl byl stále se mnou a říkal mi: „Už se nemusíš ničeho bát, jsem stále s tebou!“

101. *Pojďme všichni ke stromu poznání!*

Přála bych si, aby co nejvíce lidí mohlo objevovat „tajemství života“, abychom poznávali světlo, lásku a pravdu. Přála bych si, abych mohla dovést co nejvíce lidí ke „stromu poznání“, aby mohli ochutnat jeho plody, které se jim nabízí (obr. 101 Pojďme všichni ke stromu poznání!). Přála bych si alespoň kouskem své mysli přispět k transformaci nás lidí na cestě za poznáním a lepší budoucností všech lidí na zemi. Ať lidé i zvířata žijí vzájemnou láskou, která je opravdová...

Naším cílem není dojít k Bohu a tam se jen vyhřívat jeho světlem a láskou. Je to především práce skrze kterou můžeme vyjadřovat jeho vůli a která se má stát naším životním naplněním. Když nepůjdeme v souladu s Bohem, budeme naplňovat převážně své osobní zájmy, a to je jen polovina naší cesty, neboť i druzí lidé jsou naší součástí a my jsme jejich součástí a jejich dobro je naším dobrem a naopak. Jen my sami rozhodujeme, jakou cestou se dáme a co budeme v kratší či delší budoucnosti sklízet. Pokud se naše špatné činy na nás odrazí v krátké době, bude to pro nás lepší a lépe si můžeme svou chybu uvědomit. Někdy však osud nechává více prostoru k vyjádření a výsledky našich činů se mohou projevit později, nebo až v některých budoucích životech, kdy nebudeme znát příčiny probíhajících dějů a budeme je o to víc prožívat naplno. Takové události ale nelze chápat jako trest, ale jako nápravu ve vývojovém řetězci životů, kde v každém z nich vyrovnáváme a napravujeme nějakou vlastnost. Opět záleží jen na nás jak se zachováme, zda se polepšíme či ještě více zatvrdíme svá srdce. Jsme spisovatelé svých vlastních osudů.

Jak je to s dušemi, které opustí své tělo a bloudí?

Duše po opuštění těla může kratší či delší dobu spočívat v úrovních lidí, kteří právě žijí v tělech a mohou se k nějaké bytosti připojit, projevovat se skrze její vlastnosti a tak ji ovlivňovat v jejím jednání a chování. Aby se taková zbloudilá duše mohla opět vtělit, musí nejprve odejít do Světla, kterého se často obává a je spoutána svými pocity, které jí vážou k nějakému místu, či člověku se kterým má nedořešený vztah. Každá přivtělená duše se ale jednou odpoutá, neboť musí přejít do dalšího života. Vědomě je možno takovou duši odpoutat v regresní terapii. Svoji zkušenost s takovým odpoutáním ke mně přivtělené duše popíše v následujícím.

Zavřela jsem oči a vnořila jsem svou pozornost do svého těla a snažila se co nejvíce uvolnit každou jeho část. Hledala jsem nějakou stopu, která by prozradila přítomnost nějakého návštěvníka. Najednou jsem uviděla ústa, rty nějaké ženy. Byla jsem vrácena do období po mém početí a náhle jsem uviděla pole jako po výbuchu, plné popela a na něm seděla v podřepu žena v šátku a špinavé sukni, která sbírala ohořelé uhlíky. Podívala se na mně a chtěla abych sbírala s ní. Tak jsem přisedla a sbíraly jsme spolu.

Byla jsem vyzvána terapeutkou, abych se podívala na život této ženy. Sledovala jsem ten život, ale nebyla jsem k němu citově vázána jako v regresi, kde jsem sledovala svůj vlastní život. Její příběh byl smutný a nešťastný. Žila v chudé rodině spolu s několika sourozenci a zámecký pán ji platil zlaťáky za pohlavní styk, který s ním měla na zámku v jeho ložnici, kam ji vozil kočárem poté, co jí naložil na cestě, kde na něho čekala. Dítě, které se jí narodilo z tohoto vztahu si koupil pro sebe. Její otec od ní přijímal peníze, které dostávala od pána pro svou početnou rodinu. Po porodu však bylo proti její mysli se dítěte vzdát a odevzdat ho pánovi, ale dítě zabalené v bílé peřince nakonec vložila do jeho rukou. Zlaťáky, které za to dostala začala nenávidět a svého otce také, neboť mlčky souhlasil a střetnutí mezi nimi nakonec ukončila odchodem z domu. Na konci svého života žila opuštěně ve špinavé místnosti, osamělá a nešťastná, všichni se od ní odvrátili a zemřela sama v bídě, v dřevěné posteli přikrytá pytlou. To malé dítě jsem byla já, neboť jsem cítila, že moje vědomí vletělo při porodu do těla toho narozeného dítěte a stalo se jím. Ona byla moje matka. V tomto mém životě se ke mně její duše připojila. Byla jsem vyzvána, abych se jí zeptala jak jí mohu pomoci, a také jsme požádali s mou terapeutkou duchovní bytosti o pomoc při převedení duše. Duše té ženy byla náhle vyděšená, bála se co se s ní stane. Padla na kolena a zakryla si hlavu rukama. Měla velké výčitky svědomí, že opustila své dítě. Přistoupila jsem k ní, vzala její ruce do svých rukou a řekla jí, že jí mám ráda, že jí odpouštím, a že je pro ni to nejlepší odejít do Světla. Zvedla se a pomalu odcházel, otočila se ještě jednou na rozloučenou a potom se mi obrysy jejího těla začaly ztrácet v dálce. Nakonec jsem viděla jen dva paprsky bílého světla. Vrátila jsem se pozorností zpět do svého nitra, do srdeční oblasti a zdálo se mi, jako by se má duše uvolnila, rozšířila do stran a zaplnila moje břicho. Potom jsem se opět pomalu vracela do současnosti.

V regresi jsme hledali místo, kdy se tato duše ke mně připojila. Bylo to v době, kdy jsem vytvořila milenecký vztah s mužem, který byl vlastně mým otcem z onoho minulého života a koupil si mne jako miminko od mé matky za zlaťáky. Ve svém vztahu k němu jsem byla ovlivňována duší této ženy a ta mohla skrze mne znovu prožívat vášeň zakázaného sexu, který přijala ve svém životě se zámeckým pánem jako jediný možný. Tyto moje převzaté pocity se mísily s mými. Občas jsem ve svém partnerovi cítila otcovskou autoritu a zdánlivé zázemí. Byl jemný, inteligentní a pozorný, skutečně mi připomínal šlechtice, velkorysý a nevázaný v koupi všech požitků života. Byl však pro mne stejně nedostupný jako pro mou bloudící matku v jejím nešťastném životě, protože byl svázán manželstvím a svou ženu by neopustil. Společně s duší mé bloudící matky jsme tak znovu prožívali v jiné podobě vztah s tímto mužem. Myslím, že duše onoho šlechtice a mé matky se stále hledaly a já byla prostředníkem v kontaktu, který byl vzhledem k jejich současnému stavu jejich duší, kdy jedna se nacházela v těle a druhá byla nevtělená, tímto způsobem projevován. I můj partner ve mně podvědomě cítil tuto ženu, ke které byl stále vázán. Možná ji stále hledal jako ona jeho. Na tomto příkladu jsem jasně viděla, jak člověk uplatňuje své nabyté vlastnosti v minulých životech ve svém životě současném a podvědomě chce či nechce prožívat podobné věci v závislosti na tom, jaký k nim měl vztah, nebo je připoutáván k některým osobám jenom proto, že to tak cítí a vůbec netuší, proč to chce. Tyto vztahy se potom opakují v řadě životů, dokud nedojde ke vzájemnému odpuštění, zbavení se pocitů viny a přijetí se navzájem.

Uvnitř mnohých z nás je touha po dokonalosti. Jak se tato touha projevuje.

Protože žijeme v materiálním světě a informace o duchovním světě z různých příčin nezachytíme, je naše pozornost soustředěna do materiálního světa a v něm realizujeme svoji touhu po dokonalosti. Naší touhou se může stát krásný dům, auto, šaty, dobré jídlo, pití a jiné. To nás však k vlastní dokonalosti nepřiblíží, neboť budeme usilovat získávat stále více a nikdy nebudeme spokojeni s tím co jsme již získali. Dokonalostí můžeme rozumět nabytou inteligenci, což jsou znalosti z různých oborů. Ty se však do dalšího života nepřenášejí, kromě schopnosti tyto znalosti nabývat. Nejdůležitější jsou proto naše vlastnosti osobní, které z pohledu Tvůrce nás mohou činit více či méně dokonalými, dobrými. Naše úsilí by z tohoto důvodu mělo být prvotně zaměřeno na zdokonalování vlastního já, které se postupně stává obrazem božím a v tomto duchu tvoří své myšlenky a činy. To by měl být směr a cíl naší cesty.

Půjdeme-li cestou zla, i taková cesta je možná a zprvu se nám může zdát úspěšná, znamená to pro naši budoucnost cestu trpkých zkušeností, která je vlastně odbočením od cesty vedoucí přímo k Tvůrci. I zlo může být naším vyjádřením, vždyť žijeme ve světě dvojnosti, ve světě dobra a zla, případně nás může podpořit svým vlivem i někdo z vtělených či nevtělených lidí a bytostí, které se skrze nás mohou projevit. Nakonec ale stejně budeme vráceni na cestu původní a pravou, cestu dobra, protože ta je naším cílem. Z hlediska bezčasovosti délka nehraje roli a tak se můžeme vydovářet donekonečna. Naše vůle je sice ohraničena mantinely, ale ty jsou v každém životě

a pro každého jiné a mohou být tak široké, že se může zdát jakoby zlo často nebylo potrestáno. Takto můžeme soudit děje pouze z pohledu jednoho života. V následujícím životě může být postavení zlého jedince zcela opačné, než bylo v předchozím životě a vítěz dostává roli poraženého. Člověk potom prožívá to co sám vytvořil. Vždy je důležité důkladně promyšlet co tvoříme, jak myslíme, co říkáme.

Na druhou stranu je třeba se zmínit o tom, že ne každý, kdo prožívá nějakou těžkou událost v osudu musel být v minulém životě zlý. Duše si může nabrat těžké události dobrovolně, aby se zlepšovala a pokročila ve vývoji z vlastního rozhodnutí, nebo se může stát dobrovolnou obětí za pravdu a pro prospěch druhých, jak tomu bylo například v dějinách naší vlasti u Mistra Jana Husa. Pozor, abychom v tomto směru nedělali neuvážené a jednostranné soudy.

Shrnula bych to, jaké vztahy ve svém životě řešíme.

JE TO VZTAH K TVŮRCI, ČI BOHU. Zde záleží na tom, zda je člověk schopen přijmout skutečnost, že je součástí tvůrčího procesu a „vyššího řádu“, který řídí existenci všeho, avšak ponechává každému jedinci možnost vlastního vyjádření, a že je k tomuto řádu pokorný.

JE TO VZTAH K SOBĚ SAMĚMU. Pokud máme tento vztah k sobě dobrý, umožňuje nám přijmout se takový jaký jsem a neubližovat si, a to jak myšlením, činy, či přijímáním nevhodné stravy.

JE TO VZTAH K OSTATNÍM TVORŮM, to znamená k lidem a zvířatům. Je-li dobrý, je to o přijetí ostatních tvorů takových, jací jsou s láskou a pochopením, je to o neubližování druhým, ale i o tom nenechat ubližovat sobě.

O čem je celý náš život? Je o čerpání zkušeností, o vyrovnávání a harmonizaci našich vlastností. Budeme-li usilovat o co největší rovnováhu, budou i naše činy rovnovážné, budou sloužit co nejvíce dobru. Je třeba pochopit, že své vlastnosti můžeme ovlivňovat my sami dobrovolně. Tím můžeme dát do klidu osudové události, které by se jinak projevíly, aby tuto práci udělaly za nás a dovedly nás k nápravě. Je důležité mít rád sám sebe i druhé lidi včetně chyb, které máme, neboť všichni jsme jedno, všichni plujeme na jedné lodi. Loď popluje tam, kam ji budeme kormidlovat. Naše budoucnost bude výsledkem našeho současného myšlení a tvoření. Dokud své vlastnosti nevyrovnáme, budeme i v příštích životech zažívat podobné osudové události, které nakonec vždy nerovnováhu vyrovnají, to je zákon vývoje, který neobejdeme. My jsme všechno a *VŠECHNO JE LÁSKA*. Zkusme opustit své sobectví, které nás nikdy nespojí s ostatními, pouze se budeme cítit stále více sami a zkusme přistoupit k sobě, k druhým lidem a ke všemu tvoření s láskou a láska nás vyléčí, protože *LÁSKA JE BŮH*.

To, co nám přináší učení J. Zzulky úžasného je myšlenka, že můžeme *měnit sami sebe*, máme takovou možnost, pokud budeme chtít. Můžeme si ulehčit svůj osud a můžeme uvést naši karmu do klidu. To znamená, že nemusíme prožívat těžké osudové události naplno, když se budeme měnit k lepšímu, k dobru, my

sami. Člověk poznává, že má větší možnost rozhodovat sám o sobě. Při čtení spisů J. Zezulky zjistíme, že jsou jasné, jednoduché a logické, bez nějakého přikrašlování a zbytečných slov. Nic zde není ani růžové, ani černé, vše je naprosto reálné, jde se přímo k jádru věci. To mne velmi zaujalo. Základem jeho učení je existence **ČTYŘ ZÁKLADNÍCH PRVKŮ** promítnutých do hmoty, energie a ducha. I jiné směry se tomuto přibližují, například v astrologii užívané termíny oheň, voda vzduch a země. Zde je však vše logicky zdůvodněno a je to lépe představitelné. Je to důležité pro naše další poznávání, pro bádání nejen v oblasti hmoty, ale i v oblasti ducha a energie - vitality.

Chraňme své životní prostředí!

Zkusme se zamyslet nad tím, jakým podílem přispíváme k poškozování životního prostředí a to každý z nás osobně. Jak nutně potřebujeme jezdit osobními auty, jak mnoho výrobků potřebujeme pro svůj život, jak nakládáme s odpady a jaké množství odpadů po sobě zanecháváme. Nemůžeme si myslet, že tento problém jde mimo nás, vždyť my jsme ti konkrétní spotřebitelé. Množství odpadů bude stále narůstat, proto je třeba brát ohled na příští generace a neuplatňovat jen své momentální potřeby. To bude znamenat v budoucnosti omezení našich potřeb na to, co skutečně k životu potřebujeme, jinak možnost přežití lidského rodu na této planetě bude ohrožována stále více a více.

Nezabíjeme zvířata, vždyť je nepotřebujeme ke své potravě!

Těla mrtvých zvířat ke své potravě nepotřebujeme, protože nejsme dravci - masožravci. Jejich zabíjením zhoršujeme jejich osud do krajní meze smrti a svá těla poškozujeme konzumací jejich těl, což se projevuje v naší nemocnosti, která nám znemožňuje prožít plný a hodnotný život. Zabíjením zvířat pro zábavu, pro trofeje, či pro kožešiny, kromě sebeobrany se ještě více prohřešujeme, neboť jde pouze o rozmar, či přepych, který není k životu nutný. Nejde zde ani o úmysl získání potravy jako nezbytnosti pro zachování života, to je mylná domněnka o nutnosti konzumace zvířecích těl, vždyť člověku bylo dáno mnoho různých plodů a semen, která zcela dostačují jeho životním potřebám. Nevědomě si tak připravujeme do budoucnosti takové osudové události, které budou působit na změnu našeho vztahu ke zvířatům. Je tedy dobré stále promýšlet jakými činy konáme dobro a jakými činy konáme zlo a to na sobě i druhých tvorech. Myslím, že je to práce pro každý den našeho života, pokusit se uvědomit si co se nám povedlo a co ne. Nemusíme ale ztrácet hlavu, když se nám vše nepovede hned, pokud je založen dobrý úmysl, věc se v kratším či delším čase podaří. Máme ještě mnoho životů před sebou a není v našich silách být ze dne na den dokonalí, ale můžeme se k pravdě postupně přibližovat.

Co je to osvícení?

Osvícení je dopad božího světla na nevědomého jedince a jeho prozření (obr. 102 Osvícení). Takový člověk počne chápat děje, které okolo něho probíhají

102. Osvícení

nejen z pohledu vlastního já, ale pravdivěji ve skutečné realitě. Pozoruje-li nějakou věc pozná, jaká ta věc opravdu je, i když druzí o ní mohou mluvit v úplně jiném smyslu a mohou svému podání věřit. Osvícený člověk má svůj pevný názor, ale neodsuzuje, vždyť vše je součástí jeho duše, která se takto odráží v dějích odehrávajících se před jeho očima. Vše je úžasná „božská hra“ a my jsme v této hře herci, naše duše obsazují pro nás vhodná těla a stáváme se kladnými či zápornými postavami v procesu tvoření ve stále trvajícím „božím díle“.

Za jednoho z osvícených mužů považuji J. A. Komenského, který ve své knize *Labyrint světa a ráj srdce* krásně popisuje nepěkné vlastnosti lidí, jejich marné a neplodné činění, jež nazývá „*všelikým to kvalitováním*“, to znamená, že lidé často vkládají velké úsilí do činností, které možná oni ze svého pohledu mohou vnímat jako svůj prospěch, ale z pohledu moudrého člověka, či z pohledu Tvářce tomu tak není.

Naučme se setkávat s Bohem a poznávejme jak Bůh tvoří a jaká je naše úloha v tomto tvoření a skrze něho se nám potom dostane odpovědi na naše otázky.

Jaký je rozdíl mezi láskou a vášní?

Vášeň je příliš silné zapálení se pro nějakou věc, které potom vede k nerozumnému chování. Myslím, že by se to dalo vyjádřit „horká hlava“ a „chladné srdce“, vášnivý člověk se bude umět pro věc zapálit, ale jeho touha brát bude silnější než dávat, jeho dávání bude spíše motivováno chtěním druhého si zavazovat.

Láska to je harmonie, láska se neptá proč dává, je to nesobecký cit. Láska má „planoucí srdce“ a „chladnou hlavu“.

Co nám může způsobit pití alkoholu, užívání drog, léků proti bolesti či narkóza v duchovní oblasti?

Požívání látek, které jsou jedy a jsou nepřírozené pro náš organizmus, ovlivňuje jak naši psychiku, tak náš energetický systém. Našima očima můžeme pozorovat svět, který vnímáme jako reálný, ale existuje i svět bytostí, které již opustily tělo a ty zatím lidé v převážně většině nemohou vnímat. Přesto tento svět existuje a bytosti, které se zde nacházejí nás často velmi ovlivňují. Vyčkávají na vhodnou příležitost, aby se k nám mohly přivtělit a prožívat znovu pocity, které s našimi vlastnostmi rezonují a oni je mohly znovu skrze naše pocity takto nepřímou zažít. Jsou to většinou naše závislosti, které takové duše vyhledávají a ve chvíli našeho oslabení, to znamená při narušení našeho energetického obalu mohou využít této příležitosti a přivtělit se k nám. Sdílí s námi naše pocity a naše rozhodování je potom ovlivněno jejich tužbami a jejich způsobem myšlení. To nás vede k opakování stále stejných chyb, které často ani za chyby nepovažujeme a neuvědomujeme si, že si škodíme. Užívání látek, které do našeho těla nepatří otevírá cestu k těmto dějům. Zde je dobré si uvědomit, kým vlastně chceme být a co je pro nás dobré a co nám škodí. Samozřejmě toto není jediný vliv, který na nás působí. Jsou to i lidé se kterými žijeme, se kterými se setkáváme, zde ale můžeme jejich vliv lépe rozpoznat a lépe či hůře se od něho ochránit. Hovořím zde o negativních vlivech, na druhou stranu je třeba si uvědomit, že ze světa duchovního i hmotného přicházejí také vlivy pozitivní a těm je dobré se otvírat.

Co nám může od negativních přivtělených bytostí pomoci?

Je třeba se změnit, to znamená chtít svůj zlozvyk, nebo nějakou špatnou vlastnost opustit, aby bytost, která s námi v tomto ladí byla odrazena naší novou kvalitou. Zde nám může pomoci terapeut, který má tu schopnost a může bloudící duši odpoutat. V osudu každého z nás zřejmě existuje hranice, kterou nemůžeme překročit, to myslím platí jak u odpoutávání duší, tak v možnostech léčení člověka z nemoci jakéhokoliv druhu. Jednoduše řečeno, něco v daném životě změnit nemůžeme, i když naděje umírá poslední a možnost „boží milosti“ je otevřená.

Nepoškozujeme sami sebe tím, že budeme konat zlo!

Není jedno, co v životě konáme, neboť naše současné činy tvoří naši budoucnost jak v tomto, tak v následujících životech. Konat zlo není ta správná cesta, není to soulad s naším nejvnitřnějším Já, ani s Tvůrcem. Vše co vykonáme ve smyslu zla musíme odčinit. Těžké osudové události nás vedou k tomu stát se lepšími, takže

následek našich špatných činů se stává nástrojem k naší změně. Je třeba, abychom se řídili svým svědomím, které nám mnoho napoví jak se rozhodovat. Vždy si ale musíme uvědomit, že hodnocení dobra a zla z našeho pohledu bytostí na vývojové cestě, kde je před námi ještě velký kus cesty, je vždy jen poměrné, takže náš úsudek o dobru a zlu se může ještě velmi mnoho lišit od pohledu bytostí vývojově vyšších, které jsou schopny lépe pravdu vnímat a naplňovat ji. Na druhou stranu je třeba se zmínit, že i ten, který koná zlo, naplňuje svou kvalitou bytostí to, co má naplnit. Vše je v konečné tvůrčí myšlence dobrem. To však neznamená, že bychom měli zlo podporovat, to by bylo velmi destruktivní. Je třeba se zlu bránit, nikdy ale neodplácet, neboť tím tvoříme neustále se opakující kruh pomsty ten vytváří jen nová utrpení. Důležité je odpuštění a hledání cest, které nás spojují, ne rozdělují. Rovněž bychom neměli zlo trpět, neboť bychom ho tímto postojem podporovali a ani to pro nás není dobré. Zde je namísto přiměřená obrana, nebo alespoň výhrůzka, která zlého jedince odradí od jeho činů. Hlubším pochopením tvůrčích zákonů se můžeme lépe v tomto orientovat a do budoucnosti vytvořit lepší životy pro sebe i druhé.

Proč by člověk neměl spáchat sebevraždu a co je to euthanasie?

Člověk si sám život nedal a proto nemá právo si ho vzít. Pokud člověk zvolí předčasné ukončení svého života z důvodu, že se ocitne v nějaké pro něho neřešitelné situaci, velmi si uškodí ve svém osudu v následujícím životě. Podle výpovědí lidí, kteří se ocitli v klinické smrti, neprožívají duše sebevrahů příjemné pocity, které pociťují umírající při přirozeném odchodu z těla, pocity sebevrahů při opuštění těla jsou nepříjemné. Kromě toho odsunou řešení svého problému do dalšího života, protože dokud člověk to, co má v životě pochopit a vyřešit neučiní, bude nucen prožívat stále podobné situace. Toto hovoří jasně proti sebevraždě. Něco jiného je dobrovolný odchod ze života za nějakým vyšším cílem, jako je obětování se pro druhé, pro celek, jako například Mistr Jan Hus, který neopustil pravdu ani za cenu vlastního života. Pozor ale na činy některých současných náboženských teroristů, kteří usmrcením sebe a současně dalších nevinných lidí chtějí demonstrovat své požadavky takovýmto krutým způsobem. Takové oběti jsou zbytečné a jistě by se našel jiný způsob vyjádření nesouhlasu. Je to vlastně zneužití šlechetného činu oběti k vyjádření zla, zneužití sebedestruktivních sklonnů toho, kdo teroristický čin vykoná a současně zničí další životy. Takový jedinec, deformovaný ve své psychické složce se stává nástrojem ničivých sil. Z pohledu vyšších zákonů, které mohou být v tomto případě špatně pochopeny, nebude pravděpodobně jeho „poslední soud“ tak příznivý, jak předpokládal.

Zde bych se ještě zmínila o problému euthanasie, o dobrovolném odchodu ze života ve chvíli, kdy se život člověka nezvratně blíží ke svému konci a umírající člověk velmi trpí. V takovém případě není prodlužování života a udržování tělesných funkcí pro těžce nemocného prospěchem, ale jeho trápením. V takových případech by mohlo být přistoupeno k ukončení jeho života. Vždy má být volen větší prospěch pro pacienta. Je však velmi těžké toto skutečně pravdivě posoudit

a je nutné především přihlédnout k přání nemocného, pokud je to možné, neboť zde hrozí nebezpečí zneužívání této věci, vždyť lidé často v zaslepení a touze po nějakém prospěchu ze smrti těžce nemocného jsou bezohledně schopni vykonat cokoliv.

Co je pro nás východiskem z našeho trápení?

Přejít do pokory před zákony Tvůrce a splynout s dobrem. Prosazování vlastních potřeb a myšlenek vycházejících z vlastního Já je oddělováním se od celku, nevnímání potřeb druhých a to nám vždy přinese jen utrpení. Cílem je spojování, uskutečňování společného dobra. Takovou cestou je třeba jít.

Většinou lidé vidí příčiny svých problémů v tom, že jim je připravují ti druzí. Jsou i takové události, ale v převaze tomu tak není. Tento chybný postoj je nutno změnit a uvědomit si, že to jsme právě my sami, kdo si připravuje utrpení. V životě procházíme řadou zkoušek a záležití jen na nás, jak se zachováme, jak tyto události prožíváme. To co se nás často silně dotýká bývá projev druhých lidí vůči nám a my musíme být velmi silní, abychom to unesli bez touhy po odplatě. Je to jejich vyjádření, za které odpovídají oni sami, ne naše. Proto záleží nejvíce na tom, jak jsme toto schopni vnímat, jaké máme zakódované vzorce chování, které uplatňujeme a ty velmi souvisejí s prožíváním toho, co nás potkává v dětství. Tam tyto vzorce vznikají, tam jsme často zraňováni, nebo zraňujeme a od těchto pro nás již zapomenutých prožitků se odvíjí náš způsob chování v dospělosti. Dá se říci, že nás naše dětství stále ovlivňuje a můžeme se ptát se ptát, proč má někdo dětství tak těžké a jiný je přijímán s láskou. Nejspíše to souvisí s našimi dluhy z minulých životů, které se k nám znovu vrací a dávají nám novou možnost je odžít a napravit. To je základ. V životě nás potom potkávají další osudové události, které nás mění, a které citovým prožitkem bolesti můžeme přeměnit k pozitivnímu chování a jednání. Je to silný nástroj změny. Ne vždy ale člověk v jednom životě zvládne všechno co by chtěl a někdo může být i stažen do ještě větší temnoty. Životů je mnoho a v každém z nich je možnost nápravy. Zde bych uvedla příklad rozdílu u dvou lidí, kteří prožijí stejně těžkou událost. Jednoho dovede taková událost k rozhodnutí, že bude druhým pomáhat, aby tolik netrpěli, druhý může zatvrdit své srdce, může mít potřebu odplaty, a může se stát krutým nebo zcela zlomeným. Jsme to ale jen my sami, kdo rozhoduje. V případech, kdy těžko řešíme nějaký problém je dobré se podívat zpět do našeho dětství, kde můžeme najít příčinu, která s tímto naším problémem souvisí. Možná se knám rodiče nezachovali pokaždé dobře, jsou jen lidé jako my a mají i špatné vlastnosti, ale je třeba odpustit, vždyť vše je součástí našeho osudu, který druzí naplňují. To co je pro nás dobré je přijmout své bolestné prožitky, jsou naší součástí, je to součást nás samých. Přijmout je s pokorou a mít rád sám sebe i se svými neúspěchy, přestat bojovat sám se sebou, mít se rád takový jaký jsem, vždyť jsem božím tvorem a uvnitř mne je uložen úžasný svět poznání a možností, které mohu objevovat a realizovat v hmotném světě tak, abych mohl žít život, který cítím jako naplněný pro sebe i druhé bez zátěže viny, bez odsuzování druhých. Stejně tak musím být schopen přijmout svět druhých takový jaký je i s jeho chybami, jsem jeho součástí a on je odrazem mého světa, takže nepochybně do tohoto světa patřím.

Přijmout své vlastní bolesti je někdy těžké, protože člověk má sklony potlačovat tyto pocity a ony v nás stále dřímají a omezují schopnost našeho rozhodování.

Usedla jsem na zelené louce ve chvíli svého zastavení se na cestě a cítila jsem se nešťastně sama nad sebou. Náhle se objevil motýl – můj průvodce a řekl mi, ať se porozhlédnu kolem, jak květiny kolem krásně kvetou a slunce svítí. Vstala jsem a vykročila ven z louky. Na okraji louky jsem se musela rozhodnout, zda půjdu doleva, či doprava. Rozhodla jsem se jít doleva, ale šlo se mi velmi ztěžka, nebyla jsem si jista svou volbou. Náhle se na cestě objevil bílý pejsek, který na mne začal skákat, štěkat a olizovat mne. Již nebylo nad čím váhat, rozeběhli jsme se společně a já uviděla před sebou zelenou, zářící horu.

Na cestě nejsme nikdy sami. Pokud je třeba, vždy se objeví někdo, kdo nám ukáže směr, ale rozhodnutí kudy se vydat je jen naše. Záleží i na tom, zda jsme schopni správně vidět, či slyšet. Prostě řečeno: jablko musí být zralé a potom uslyší a koná.

Jak dochází ke změně myšlení většího množství lidí?

Je to jako u objevů, když vědce napadne nějaká věc nad kterou právě bádá a jiného vědce napadne to samé. Stejně tak když se zrodí nějaká nová myšlenka, postupně přechází do vědomí dalších lidí, až je přijata obecným míněním, i když na počátku může vyvolat odpor, přestože je to myšlenka dobrá. Stále ale platí dvojnásob, takže i špatnou myšlenku se může podařit rozšířit, má však dočasné trvání, neboť se dříve nebo později ukáže, co je pravdivé a co nepravdivé.

Žijeme ve velké iluzi.

Ve chvíli, kdy si člověk hlouběji uvědomí kdo vlastně je, kdo jsou druzí lidé a co se vlastně okolo nás odehrává zjistí, že je z mnoha stran manipulován zájmy politiků, médií, reklamami, obchodními firmami, „vědeckými poznatky“, náboženskými sektami a dalšími. Co nám tedy zbývá? Hledat pravdu, důvěřovat vlastnímu citění, být sám sebou, být silný, vše okolo sebe pozorovat, vše unést a umět jít svou cestou a v tomto duchu konat bez ohledu nato, že většina jde jinak. Jistě v budoucnosti přijdou lepší časy, kdy lidé budou schopni lépe poznávat pravdu a nepravdu a předcházet následkům vzniklým z činění v nepravém duchu.

Jak je možné dojít k duchovnímu poznání?

Je to možné dvěma způsoby. Buď přes žijícího učitele, kterého jsme si vybrali, či nepřímo prostřednictvím knih z duchovní oblasti, nebo přes učitele, který nežije v těle, já takového učitele nazývám duchovním rádcem. Některé tyto vysoce postavené nevtělené duchovní bytosti jsou nazýváni „anděly“ a o jejich existenci máme mnoho zpráv z historických záznamů, obrazů a kreseb. Ať máme učitele žijícího v těle nebo nevtěleného, je třeba stále dobře promyšlet k čemu se ladíme, co přijímáme, neboť odtud se odvíjí naše další cesta, náš osud. Všichni velcí učitelé v našich dějinách, kteří přinesli lidem poznání jistě takové učitele měli, kromě Ježíše, Mojžíše a dalších, kteří jsou nejvyššími zástupci Tvůrce na zemi a přijímají pravdu přímo ze Zdroje. Z naší historie byl pro mne jedním z významných učitelů

Jan Amos Komenský. Jeho duchovní rádce Vřezvěd Vřudubud mu pomáhal vnímat svět takový jaký je v jeho skutečné, pravdivé podobě a zbavit ho „brýlí mámení“. I v dnešní době jsou lidé, kteří takové spojení mají, není to však věc, kterou bychom obecně přijímali jako reálnou a tak jí věnuje pozornost jen určitý okruh lidí. V případech těchto spojení je důležité důkladně analyzovat jaké zprávy k nám přicházejí, zda jsou to zprávy k našemu prospěchu, či naopak. Je dobré se učit rozlišovat co chceme a co nechceme přijímat. V těchto oblastech se nenachází jen bytosti dobré, ale i takové, které nás mohou na naší cestě zavést a tím si můžeme činy, které budou vycházet z nesprávných poznání, zhoršit svůj osud i zhoršit osud druhých lidí, které návazně zavedeme my. Zodnocení, jak sdělení odpovídají realitě a zda je jeho hlavní a silnou myšlenkou dobro pro všechny, je zde nanejvýše nutné.

KDE SE NACHÁZÍ RÁJ SRDCE? UVNITŘ NÁS, V NAŠEM TICHÉM NITRU.

JE TŘEBA VYTVOŘIT V SOBĚ TOUHU PO SJEDNOCENÍ SE S BOHEM, aby se jeho vůle mohla stávat postupně i naší vůlí. Jen tak lidstvo může postoupit ve svém vývoji dále, jinak bude více či méně naplňovat zlo, které se rovněž touží projevit a budeme nadále psát dějiny bojů a mocenských ambic.

Prosba o spojení lidské a boží vůle je obsažen v Otčenáši. Je otázkou, zda je v dnešní době správně pochopen.

Otčenáš z Bible kralické:

Otče náš, kterýž jsi v nebesích,

posvět se jméno tvé.

Přijď království tvé.

Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes.

A odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme viníkům našim.

I neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.

Nebo tvé jest království i moc a sláva na věky.

Amen

Sama pro sebe jsem vytvořila tuto modlitbu:

Bože, jenž jsi Tvůrce všeho co jest,

dej ať můžeme uvidět Tvé světlo v našem tichém nitru.

Ať jsou naše srdce zapálena plamenem lásky.

Ať Tvoje vůle je naší vůlí.

Dej nám své vědění, přemýšlejme o něm a naplňujme ho každý den.

Kéž jsme schopni odpustit sobě i druhým.

Kéž rozpoznáme co je dobro a co je zlo,

kéž odoláme nástrahám pokušení, očisti nás od strachu a vášní.

Ty trváš stále, dej ať jsme těmi, kteří v pokoře prohlížejí Tvé dílo a tvoří v jeho duchu.

Jestliže je vše vytvořeno a kdokoliv může jít kamkoliv do vytvořených a neustále trvajících osudů, jak potom funguje historie, když určitou historickou postavou (ale i jakoukoliv jinou) je v počtu x... lidí a každý může vyjádřit v daném osudu jinou kvalitu?

Protože si neumíme představit nekonečnost ani bezčasovost, můžeme si alespoň představit všechny tvory jako energetické kuličky, které se stále přitahují a tvoří společný osud určité časové linie, vytvořené v čase pro naše vnímání. Můžeme říci, že putováním z osudu do osudu jsme přitahováni ke stejným skupinám a vytváříme jak svůj vlastní osud, tak osud celé skupiny, národa, lidstva... Je to osud jedné vývojové řady, vyjadřující se do všech stran, každý sám za sebe i vyjádření většího celku. V nekonečnosti může být takových vyjádření nekonečně mnoho opět s vyjádřením do všech stran. Je to jako velká měňavka, která je v neustálém pohybu, vše se vzájemně ovlivňuje a prolíná. V konečné podobě je ale všechno vytvořeno a trvá to.

A do jaké míry je pravdivá historie?

Záleží na dochovaných datech, ale je to jen z části. Určitá fakta jsou jasná, ale události jsou vždy popsány někým, kdo do nich vkládá vlastní úsudek. Těžko by někdo na našem vývojovém stupni dokázal zaznamenat události zcela objektivně. Pouze v regresi, či ve stavu změněného vědomí je možné pravdivě uvidět sled historických událostí souvisejících s naší osudovou nití tak jak se skutečně staly. Jiné to bude až budeme vyššími bytostmi, které více vnímají vše jako jeden celek. Potom bude přirozeností moci nahlížet kamkoliv do osudů všeho co existuje a to se bude postupně stávat v budoucnosti skutečností pro každého z nás. Zatím víme to co víme, pomalu a postupně se můžeme přibližovat k větší pravdivosti o historii a měnit náhled na některé věci stejně jako na cokoliv jiného. Nic není pevně dáno, vše se stále mění.

Člověk může do hloubky své duše uložit jen to, co skutečně citově prožije. Proto zde jsou osudové události, které prožíváme přímo a které nás mění, i když jsou často velmi těžké, bolestné a citově je silně prožíváme. Jinou možností změnit sled našich osudových událostí je chtění vlastní změny. V tomto případě můžeme na sobě pracovat buď sami a v hlubokém vnitřním klidu požádat o změnu, nebo pomocí terapeuta. Ten nám může otevřít možnost pro průchod hlubšího uvědomění buď naší přímou výpovědí, nebo citovým prožitkem pomocí návratů v současném či minulém životě a znovu prožitím těžkých událostí, které nás blokují a které tvoří stále stejná schémata našich rozhodnutí a řešení životních událostí, které pro nás nejsou konstruktivní a omezují naše svobodné vyjádření. Také jsme spoutáváni závislostmi ve vztazích, které nejsou vedeny láskou, nýbrž pocity strachu, touhou po ovládnání druhých, vášněmi a jinými nízkými pudy, které mohou být i pozůstatky zvířecích inkarnací, kde bylo naším hlavním smyslem života učit se obraně a útoku.

Jak nás ovlivňují prožitky z dětství v našem chování v dospělosti, jak nás ovlivňují svým chováním druzí, jak ovlivňujeme svým chováním sami sebe a jak to můžeme změnit.

Zde uvedu příklad dítěte, které je zvědavé a chce udělat své matce radost tím, že udělá něco, co se mu příliš nepovede. Je z toho smutné. Matka reaguje podrážděně, že dítě způsobilo škodu a ne užitek, je mu to vyčítáno, matka se na něho zlobí i když jí dítě prosí, aby se již nezlobila. Nakonec se stáhne do kouta a cítí se být samo. Takto vypěstovaný vzor chování se přenáší i do jednání dospělého jedince. V případě, že se setká s osobou uplatňující nadřazený postoj, stahuje se do sebe, nechce vzbudit zlobu a neuplatní své nápad, protože si nevěří, že budou dobré. Ve chvíli, kdy jedinec znovu citově prožije tyto situace z dětství, uvědomí si souvislost se svým shodným jednáním v současnosti, může nastat změna rychleji, než by se stala dalším opakováním stále stejných situací, které člověka ubíjejí.

Stejně tak dítě, které je agresivní a nejsou mu dány hranice v jeho chování, může v dospělosti své chování považovat za samozřejmost a pokračovat ve svém „úspěšném“ postavení, kdy cítí převahu nad druhými a to mu dává iluzorní pocit síly. I on může v dospělosti toto vědomě ve své mysli prožít a učinit nápravu chování. Stále musíme mít na mysli, že vše je vyjádření jedné síly ve dvou pólech. Může proto dojít v průběhu života i k opačnému vyjádření jedince. Z ponižovaného se může stát agresor a z agresora ponížený. Je to hra sil. Pro každého z nás přijde jednou den kdy si uvědomíme, že tyto síly máme ve svých rukou a nejsme jen obětmi svých emocí, které nám vládnou.

Proč někdo chce změnu a druhý ne?

Zde záleží na tom, jak člověk své postoje cítí, jak cítí potřebu změny, nebo zda je se svým vyjádřením spokojený. Máme svobodnou vůli a tu je nutné respektovat.

Jak my ovlivňujeme svými současnými činy své budoucí životy.

O tom, že se člověk může rodit i do zvířete, což ale není možné chápat pouze jako trest, ale je to právě z učených důvodů, aby člověk lépe pochopil svůj vztah k nižším tvorům, vypovídá příběh jednoho terapeutického sezení, kdy muž, který byl v jednom ze svých životů pytlákem, se v příštím zrození narodil jako srnka, která byla zastřelena. Touto přímou zkušeností prožil to co cítí zvíře, které je zabíjeno, tak jak on to dělal bez soucitu k živým tvorům v roli pytláka. To je příklad takového „odskočení si“ do nižšího tvora. Z takového člověka se v dalším zrození může stát například ochránce přírody, veterinář, či vegetarián, neboť z hloubky svého nitra snáze pocítí co je v tomto případě špatné a co je dobré. Toto je jeden příklad, ale možných lidských vyjádření je nekonečně mnoho.

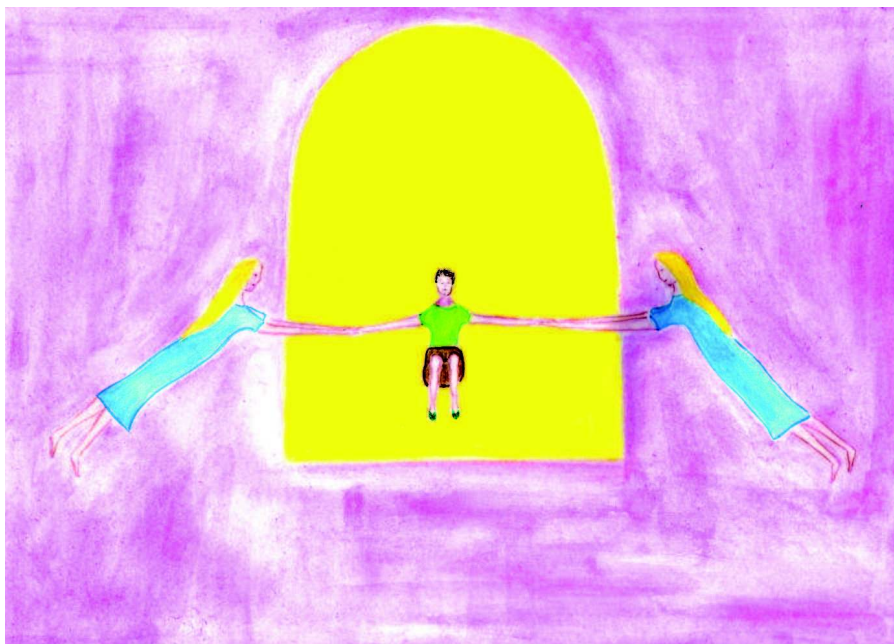
Dobré je si uvědomit, že my nejsme těmi hráči, kteří v životě rozdávají karty, ale musíme umět hrát s těmi kartami, které dostaneme. Pokud si budeme vytvářet falešné ideály, bude na našem konci života rozčarování, že život neprobíhal podle našich představ a budeme z toho dost flustrovaní. Je třeba přijímat život takový jaký je s jeho radostmi i starostmi a vytvářet takové ideály, které jsou pro nás dostupné a které jsou ušlechtilé a v případě, že se věci nedějí tak jak to očekáváme, jsme schopni i toto přijmout s pokorou, bez ohledu jak nás hodnotí druzí. Vše je jen naší záležitostí a my odpovídáme za to, co tvoříme.

Na jednom sezení s regresní terapeutkou jsem řešila svůj vztah s mou zemřelou matkou. **Nejprve jsem prošla životní situace, které mne v kontaktu s matkou hlouběji ovlivnily, potom jsem se dostala do kontaktu s její duší a uviděla obraz její podoby z období jejich středních let. Měla na sobě proužkovaný svetřík, který jsem jako dítě dobře znala. Seděla u stolu a já cítila, že je nešťastná, neboť její život neprobíhal tak jak si představovala. Komunikace probíhala na mentální úrovni. Sdělila jsem jí své pocity, které mne stále tížily a požádaly jsme s terapeutkou vyšší bytosti o pomoc. Proběhl krátký kontakt mezi nimi a mou matkou a oni jí cosi vysvětlovaly. Pohlédla na ně s velkým překvapením a sdělovala jim, že myslela, že to bylo jinak. Po vzájemném odpuštění mezi mnou a matkou a vyjádřením, že se máme rády, uchopily duchovní bytosti moji matku za ruce a já jen sledovala, jak se její postava vzdaluje a jako tečka nakonec zmizela v zářícím žlutém světle** (obr. 103 Odvedení do Světa).

Zde je dobře vidět, jak naše představa o tom co děláme, jak se chováme k druhým lidem a jak myslíme může být úplně jiná než to co cítí oni a než to vnímají bytosti vyšší než jsme my. Představa o námi konaném dobru či zlu je zkruslena naším nízkým vývojovým stupněm, je zatím vzdálena pravdě z pohledu Tvůrce a na to je třeba stále myslet.

Ti, kteří nám pravdu přinášejí, aby nám pomohli ve vývoji se zrozují přibližně jednou za 2000 let do hmotného těla, jsou to bytosti mnohem vyšší než my a mají

103. Odvedení do Světa

schopnost přijímat pravdu přímo ze Zdroje. Před 2000 lety to byl Ježíš, který přišel lidem pomoci v jejich cestě, bohužel nemohl své poselství naplnit zcela, neboť byl jeho život předčasně ukončen. To znamenalo celé dvoutisícileté období zhoršením osudovosti všech lidí na planetě.

Jak zlepšit naše partnerské a rodinné vztahy.

Základem dobrých vztahů v partnerském životě je množství lásky, které každý z nás dostane od své matky, od svých rodičů, nebo od jiných blízkých osob a kolik lásky on byl schopen dát ve svých minulých životech druhým. Odtud se potom odvíjí naše schopnost předávat lásku dále a tvořit dobré a harmonické vztahy. Děti nejsou jen tvorové, které živíme a šatíme, ale velmi vnímavé a citlivé bytosti, které dobře zhodnotí a vycítí jak se dospělí lidé chovají. Oni touží po lásce svých rodičů a této potřebě přizpůsobují své chování. Dospělí také touží po lásce od svého partnera, často však tak nešťastným způsobem, že mu mohou připravit těžké chvíle, nebo ho odradit, nebo se dokonce zabydlet v roli „nikoho nepotřebuji“. V dětství si tvoříme vzorce chování a ty potom uplatňujeme stále opakovaně, aniž bychom si uvědomovali, že by bylo dobré je změnit, ať jsme již prožili cokoliv. Bez této sebereflexe můžeme selhávat ve vztazích, na kterých nám často záleží a chybně hledáme příčiny u partnera, nebo si je kompenzujeme jinými činnostmi, které toto nahrazují a na kterých se můžeme stát závislími. Je dobré zkusit se podívat na svůj život pravdivě jako nezávislý pozorovatel. Celý obraz naší vykonstruované představy se může rázem změnit. Lékem na vztahy je láska a schopnost ji dávat a brát, věřit a dokázat přijmout i utrpení, ale i schopnost poznat hranice, kam až mohu druhého vpustit a kdy se musím bránit, abych tvořil co nejmenší zlo proti druhým i proti sobě. To je velké umění života.

Proč máme na sobě pracovat a co nám to přináší.

Přináší nám to osvobození a to, že tolik netrpíme. Příčiny problémů se kterými se potýkáme je třeba hledat v nás samých, to je myslím ten nejzákladnější krok, který je třeba udělat. (*Mudrc hledá všechno v sobě, nerozumný člověk v druhém* – Konfucius). V tu chvíli se nám odkryjí úplně jiné souvislosti našich životních příběhů, než jak jsme je viděli z pohledu našeho velkého já, které si vytvořilo iluzorní představu. Tato představa nám zakrývá skutečnou realitu dějů a je zdrojem našich bolestí a proher. Ve skutečnosti by měla být prohra vítězstvím, neboť napravuje to, co sami zatím nejsme schopni napravit. Je dobré naučit se prohry přijímat a čerpat z nich poučení. Být schopen jít dál. Druzí jsou odrazem našich vlastností. Chtějme být dobrými a odstraňujeme v sobě to, co se nám na druhých nelíbí (*Uvidíš-li ušlechtilého, snaž se mu vyrovnat, uvidíš-li špatného, zpytuj svědomí* – Konfucius).

Z takového postoje můžeme čerpat velkou sílu.

To co je v životě tak těžké, je být schopen uvidět sám sebe skutečně takového, jaký jsem. Přijmout pravdivý obraz o sobě, opustit domněnky, či nekritické hodnocení z pohledu vlastního, velkého já. Alespoň pro mne to bylo těžké a po všech

znalostech, které jsem se snažila získat mi trvalo dlouhou dobu, než jsem si byla schopna odpovědět na to, jaká skutečně jsem a připustit si skutečnosti, které bych od druhého nerada slyšela. Bylo to docela překvapující, ale současně osvobozující, jako bych se odpoutala z nějakého sevření, které mne drželo ve své moci. Vzala jsem si tužku a papír a poctivě a z hloubi své duše jsem si odpověděla na své otázky, potom jsem si odpovědi přečetla. Bylo to jako odhalení dávného tajemství. Nevím, zda by tímto způsobem došel k odpovědím každý, ale je možné pracovat podobně s pomocí terapeuta nebo v regresi.

V regresi procházíme znovu své vlastní pocity, stejně jako můžeme sledovat pocity druhých lidí. Tím je nám umožněno vidět sebe i druhé pravdivěji, sledovat skutečné motivy vlastního chování a chování druhých, záleží jen na nás zda jsme ochotni a schopni přijmout nový pohled, či ne.

Co nás vede ke skutečnému lidství?

To, že se podíváme sami na sebe pravdivě, budeme vědomě odstraňovat špatné a projevovat dobré. Toho můžeme dosáhnout pochopením a přijetím pravdivých božích zákonů, bez kterých je pro nás rozlišování mezi dobrem a zlem na této naší vývojové úrovni dost těžké. Slovy J. Zezulky: „*STAŇME SE Kladnou složkou tvůrčího díla!*“, je vyjádřen potřebný postoj k vývojové změně v myšlení nás všech. Osobní zájmy nemohou být uplatňovány před zájmy celku. Zde je základní problém v nepochopení našeho místa v tvůrčím projektu a často uplatňovaný přístup „po mně potopa“ vede jen k celkovému úpadku lidstva, skrytého za produkci blýskavých technických výrobků, utvrzujících nás v iluzi o „vyspělé technické společnosti“. Pokud lidstvo nedojde ke změně v postoji k životu, nemůžeme očekávat celkovou změnu k lepšímu, ale neustálý koloběh vzájemných střetů a bojů mezi jednotlivci, skupinami, státy a podobně. Stálým vytvářením nového zla se nikdo neosvobodí, ani nevytvoří spravedlnost, i když ji může jako spravedlnost chybně vnímat a může prožívat i vítězství, která jsou pouze dočasná. Vytvořené zlo se jako bumerang vrací zpět na toho, kdo zlo vyvolal. Čas zde nehraje roli, to je třeba pochopit.

Vše je myšlenkou a jedno ovlivňuje druhé.

Aby člověk uvedl myšlenku do pohybu, musí se pro ni nadchnout a potom ji může promítnout i do hmoty, může hmotu přetvářet do forem podle svých představ, může měnit podobu stávajících věcí na jiné. Co chci, to oživuji myšlením a činy. V krajních mezích mohu vytvořit nejvyšší dobro nebo nejvyšší zlo, které je v možnostech tvora v mém vývojovém stupni. To co po sobě zanechám jako stopu záznamu svého života, to bude zhodnoceno po mém opuštění tělesné schránky bytostmi mnohem vyššími než jsem já a to právě z hlediska dobra a zla, neboť my nejsme ještě schopni tak dobře rozlišovat. Jejich pohled bude pro nás vysvětlením souvislostí, které nám v průběhu života unikaly a které jsme chybně pochopili. Při svém myšlení a činění stále podléháme vlivu svého okolí, to modeluje naše myšlení a činy. Opět záleží na tom, co mne z vnímaného okolí zaujme, jak dalece se nechám ovlivnit, jak jsem pevný ve svých postojích, jaké kvality jsou uvnitř

mne uloženy. Stačí si vytvořit určitou představu a buňky našeho mozku a všechny jejich části začnou měnit své postavení tak, jakým způsobem byly vzrušeny. Tím způsobem je potom vedeno následující myšlení a činění člověka. Sám mozek ale nemyslí, umožňuje přenos spojení mezi duchovním a hmotným světem, hmotná kvalita mozku potom ovlivňuje způsob myšlení. Člověk je tvorem tvůrčím a svým činěním se realizuje. Záleží na co zaměří svou pozornost, co ho baví a co rozvíjí. Jedna věc ovlivňuje druhou a malé činy mohou být velkými a velké malými. Vše se přetváří, jedno zaniká a druhé vzniká, ať je to živé či neživé. Například dvě věci, které na sebe naléhají se postupně ovlivňují, spojují se, jedna věc v druhé zanechává svůj otisk. Totéž se děje u živých tvorů. Lidé se neustále ovlivňují na psychické a silové úrovni a dokonce i na hmotné, například manželé žijící spolu po dlouhou dobu se fyzicky stávají podobní jeden druhému.

Kdo jsem já?

Věřím, že jsem duše, která putuje z těla do těla, učí se, vyvíjí se, poznává, raduje se, trpí, miluje i nenávidí, a až spojí všechny své projevy dvojnosti do rovnováhy, splyne se vším a stane se vším co existuje i neexistuje, projev dvojnosti se postupně složí do celku. Vnímám to jako cestu, která zjednodušením, složením a zharmonizováním k požadovanému středu vede do rozšíření vjemu. Čím větší polarita, tím zúženější pohled. V praxi je vidět, že nejdeme nejschůdnější cestou neboť soudíme, že v mnohosti je náš širší rozhled.

Co je naším úkolem zde na zemi?

Především je to potřeba a všem živým tvorům na zemi sloužit a ne je ničít, naplňovat tvůrčí dílo k „obrazu božimu“. Nejde o naše sobecké zájmy a potřeby, s takovým přesvědčením daleko nedojdeme a nakonec budeme v závěru života zklamáni, neboť nepocítíme naplnění z tvořivého a dobrého života, který byl pro druhé přínosem. To si člověk v období, kdy cítí hodně sil většinou neuvědomuje. Často se lidé připojí k nějakému směru, který může naplňovat potřebu jejich vnitřního přesvědčení, nebo vsadit jen na své vlastní schopnosti, bez stálého a hlubšího promyšlení svých postojů a činů. Bez víry ve „vyšší spravedlnost“ však není možné dosáhnout trvalejšího uspokojení a vyrovnání osobnosti a jde pouze o přechodné úspěchy viděné pouze našima očima, které musí být opět vyrovnány „neúspěchem“, který potom vnímáme jako nespravedlnost, neboť naše já není schopno vnímat události jako hybnou sílu napomáhající našemu vývoji a vracející nás na cestu, která je pro nás tou nejschůdnější.

Vyvstal mi v mysli obraz cesty po které jde spousta lidí a tito lidé se s velkou silou šplhají na vrcholky u kraje cesty a chybně se domnívají, že tam je jejich cíl. Před nimi je zářivá cesta a na konci ní Světlo. Oni to Světlo nevidí, jsou zaujati svou činností a svou plnou silou. Oni chtějí být na vrcholcích těch hor. Jejich cesta je příkrá a těžká. Nakonec spadnou dolů a pochopí, že se mohou vydat pohodlnou cestou ozářenou světlem přímo k cíli, avšak musí opustit své vlastní ambice a chtít kráčet s druhými, neboť všichni jsme součástí jednoho celku a sami zmůžeme jen velmi málo.

Bez druhých nemůžeme žít.

Toto bychom si měli uvědomit, že od svého příchodu na svět jsme součástí života druhých lidí, bez jejich pomoci bychom těžko přežili. Při svém narození jsme závislí na péči druhých, při své smrti a v nemoci často také, někdo pro nás musí vyrobit potraviny, pokud nehosподаříme sami, někdo nám postaví dům, pokud to neuděláme sami a tak podobně. Každý je v něčem závislý na druhých, povyšování jednoho nad druhého není namístě. Vše je spolupráce, i když osud každého z nás je jiný. Dále při nás stojí naši blízcí zemřelí a naši duchovní rádci „andělé“. Ti nám pomáhají, i když můžeme či nemusíme jejich pomoc vnímat.

Jaký by měl být náš vztah k druhým?

Měl by vycházet z jejich potřeb a ne z našich. Tím není míněno vydávat se zcela vlivu druhých lidí, to jistě ne, je nutné chránit i sebe, jinak bychom konali zlo sami na sobě a to není žádoucí. Je to myšleno z pohledu většího pochopení druhých, jejich postojů a způsobu jejich myšlení a z toho vždy vycházet. Prosazování vlastních zájmů a vlastních názorů vede pouze ke konfliktům, je třeba hledat co největší rovnováhu a prospěšnost pro všechny a dokázat tolerovat rozdílné názory. Pokud chci druhému pomoci, musím vycházet z jeho myšlenek a pocitů a pokud si přeji jeho změnu, musím vytvořit příklad svým vlastním chováním, nebo činem. V tom je síla vlivu. Stále je potřebné přemýšlet o tom, co je skutečné dobro a zlo a být schopen přehodnotit svůj dosavadní chybný postoj, jinak se stanu zkostnatělým a půjdu po zcela jiné koleji, než jakou jde vývoj. I tak mohu jít, ale tato cesta mne může dovést do hloubky lesa, kde budu osamělý a bude mne stát mnoho sil opět se vrátit na původní cestu. Všechny bloudící duše se jednou na tu pravou cestu vrátí, odbočky jsou dobrodružství i utrpení, je to naše zkušenost, je to naše volba.

Na duchovní cestě je třeba zachovávat skromnost.

Skromnost je důležitá vlastnost pro zachování rovnováhy v myšlení, neboť objevením duchovních zákonitostí a prvními duchovními zážitky se u nás může projevit pýcha, že začínáme vnímat něco více než lidé běžně vnímají. Neskromnost se objevuje i v jiných oborech, například vědeckých, u politiků, prosperujících podnikatelů a jiných. Moudrý člověk si skromnost vždy ponechá a nepřisuzuje sám sobě výjimečnost a to že je dobrý v nějakém oboru vnímá jako službu druhým, neboť každý člověk je důležitý, každý člověk má jiný úkol a jiné schopnosti. Pocit výjimečnosti člověka stahuje k fanatizmu, nebo se může stát vůči druhým nadřazeným despotou a to je právě opak tvůrčího a vývojového záměru. Poznání a duchovní zážitky nejsou cílem naší cesty, ale cenným nástrojem a klíčem k lepšímu rozpoznávání dobra a zla v našem konání, k naší smysluplnější činnosti k prospěchu všech. Promýšlejme, z jakého zdroje poznání čerpáme, jak jsme sami schopni poznání zhodnotit, procítit a uplatnit v praktickém životě. Vše co můžeme poznat, nemusí být pro nás dobré a vhodné. Nyní mám na mysli některá duchovní cvičení, která nám nemusí prospívat, i když to zpočátku

nemusíme tak vnímat a může nás nadchnout skutečnost, že prožíváme něco mimořádného. Některá cvičení mohou mít opačný vliv než je žádoucí a mohou vytvořit nerovnováhu v naší psychické i silové složce. To by jistě nikdo z nás nechtěl a tak je třeba být opatrný.

Co způsobuje naši nemoc.

Měli bychom vyhledávat to, co nás harmonizuje, ne to co způsobuje nerovnováhu a chaos. Nejvíce nás ovlivňují mezilidské vztahy, to jak jednáme a jak činíme, dále co jíme, v jakém prostředí se pohybujeme z hlediska silového (počítače, geopatogenní zóny a další), dále do čeho se vcítujeme (hudba, literatura, filmy a další). Pokud pracujeme na zvyšování nerovnováhy, projeví se to v našem myšlení, v naší psychice, silovém systému a nakonec ve hmotě a to znamená, že onemocníme. Nemoc je pro nás signálem, že jsme v sobě vytvořili nerovnováhu. Je to naše vlastní myšlení a vliv vnějšího prostředí, který nejsme schopni správně zhodnotit, nebo se mu bránit, nebo žijeme v takových podmínkách, kde máme minimální možnost rozhodování, ale i zde je třeba hledat proč to tak je, zda to nemohu změnit, nebo zda mám takový osud přijmout jako fatální.

Jíme proto, abychom žili a nežijeme proto, abychom jedli!

Toto jednoduché rčení zcela vystihuje to, jaký by měl být náš přístup k jídlu. Nemusíme žít v askezi, ale jídlo by rozhodně nemělo být tím, co je na prvním místě naší pozornosti, tuto vlastnost bychom měli ponechat říši zvířat, neboť tam patří. Z opačného pohedu ani odmítání potravy není namístě, tím se Bohu nepřiblížíme a svému tělu neprospějeme, neboť chřadne. Lidé, kteří nemusí přijímat potravu vůbec, nebo jen velmi malé množství se dosud objevili na naší planetě jen výjimečně a je to záležitost budoucnosti, kdy lidé budou přijímat energii jiným způsobem, budou řešit jiné životní situace a budou mít jiné životní vjemy. To si zatím můžeme jen těžko představit.

Naučme se přijímat „potravu“ z „duchovního stolu“ a bude nám ukázáno i to, co je dobré pro naše žaludky, to znamená takové jídlo, které nepoškozuje naši hmotnou schránku, naše myšlení a náš silový systém. Měli bychom se vyhnout alkoholu, kouření a masu všeho druhu. Také potrava procházející přímo žářem bez přítomnosti vody není nejvhodnější pro lidský organizmus, stejně jako potrava „ozářená“ v mikrovlnné troubě se stává mrtvou hmotou, která takto upravená ztrácí všechny živiny a pouze zaplní náš žaludek.

Kdo je to médium?

Média jsou lidé, kteří uskutečňují spojení s bytostmi nežijícími v tělech, to znamená zemřelými nižšími duchy, kteří se budou dále v budoucnosti rodit do těl, nebo s vyššími duchy, duchovními mistry, kteří se již rodit nemusí a kteří nám pomáhají v našem vývoji, mohou nám osvětlovat věci, které jsou pro nás nevysvětlitelné a pomáhají nám poznávat pravdu. Spiritismus byl u nás rozšířen zvláště v Podkrkonoší a na Ostravsku počátkem 20. století. Některým kroužkům se

skutečně dostávalo poznání, které způsobilo jejich odklon od křesťanství, které v tu dobu již nenaplnovalo jejich potřeby, postrádali spravedlnost a pokrok. Řada z nich se stala vegetariány a žili podle morálních a etických zásad.

O co vlastně lidé zájímaví se o duchovní oblasti usilují? Vědí to, či tuší? Je to něco tajemného, nebo je to skutečná realita, kterou poté přijímáme jen ztěžka, neboť narušuje námi vytvořený obraz světa?

Je to usilování o navázání kontaktu se světem pro nás běžně neviditelným, nehmotným. I když existuje řada výpovědí o kontaktech s tímto světem a jeho bytostmi, lidé realizující se převážně v hmotném světě stále trvají na svém přesvědčení, že duchovní svět neexistuje.

Médium je většinou člověk vedený duchovním nebo náboženským citěním a praktikami se kterými má možnost se setkat. Je „přenašečem“ sdělení z duchovního světa a mohl tuto schopnost nabýt v současném, nebo již v minulých životech. Záleží vždy na tom, s jakou bytostí nebo bytostmi se spojí, jaké jsou kvality, co je mu sdělováno a jakou formou, zda slovy, obrazem, nebo telepaticky, zda může bytosti vidět, nebo je nástrojem propůjčujícím svůj hlas, nebo ruku při automatickém psaní nebo kreslení a podobně.

„Zjevení“ probíhá trochu jinak, zde duchovní bytost umožňuje vizuální vjem své podoby a není to žádný zázrak ani pomatení mysli u toho kdo to vidí, ale je to projev nehmotné bytosti ve hmotném světě.

Příslušnost k církvi není nutností pro spojení s tímto světem vyšších duchů, poznání může jít zcela mimo ni, důležitý je vždy úmysl s jakým se k těmto věcem přistupuje. Spojení je možné s bytostmi na naší úrovni, kteří momentálně nežijí v tělech, nebo s bytostmi vyššími, našimi učiteli a rádci. Vždy je třeba zapojit rozum, neboť nižší se mohou vydávat za vyšší, mohou nás zavádět ze zlomyslných důvodů. I na druhé straně nemusí být motivem konat dobro. Potom můžeme dostávat zavádějící, nebo částečné pravdy a dále záleží na těch, kteří přenášejí jací jsou, jaké mají vlastnosti, neboť oni sami ovlivňují přenášené svou kvalitou. Je třeba mít čisté úmysly, potom je možné z tohoto spojení získávat, zlepšovat své životy. Z čistých přenosů jsou lidé vedeni k vegetariánství, svobodě, morálním zásadám a dalším, z těch nepravých je tomu opačně, mohou být vedeni i ke zlým činům a škodit druhým, což z pohledu duchovního vývojového růstu není žádoucí a je to jako bychom šli po cestě zpět, ne kupředu.

Nesmíme opomenout ani to, jak my sami jsme schopni přijmout sdělení předaná nám prostřednictvím médií vyššími bytostmi, jak jsme schopni je pochopit, porozumět jim a použít je, to znamená, jak čistě jsme schopni přijímat my sami. V případě, že přijatá sdělení zkreslíme, opět můžeme vytvářet a dále šířit nepravdy, což opět není žádoucí a je to jdoucí proti vývoji. Zde je žádoucí stálá práce na sobě samém, abychom nevědomě nevytvořili větší zlo, i když může být v našem prvotním plánu dobro. Deformovaný člověk může s nabytým poznáním převzít roli falešného proroka, či zneužít poznanych skutečností ve svůj prospěch. To je třeba stále sledovat a dobře promýšlet co přijímáme do své mysli a k čemu se přiladujeme.

Mým cílem je se osvobodit.

Cítit se vnitřně svobodný je to o co bychom měli upřímně usilovat, to co se nedá koupit penězi, je to co můžeme darovat jen sami sobě. Je to vnitřní pocit klidu, vyrovnaní a jasného myšlení. Čím budeme hlouběji pronikat do tohoto způsobu vnímání, tím poroste naše pokora ke všemu stvořenému, tím budeme lépe rozumět a chápat děje probíhající okolo nás, budeme směřovat k moudrosti.

Chceme-li se osvobodit, nesmíme se nechat vtahovat do vlivu nerovnovážných, vývojově deformovaných lidí. Pokud cítíme tento jejich vliv uvnitř sebe, je třeba se uvolnit, chovat se přirozeně, jakoby věc pozorovat, utvořit si vlastní názor, být sám sebou, zvyšovat svou pevnost a odolnost. Budeme-li těmto vlivům podléhat, budeme jako strom, který se klátí ve větru ze strany na stranu podle toho jak vítr fouká. To není naším cílem. My chceme vytvořit strom pevný, s pevnými kořeny, který dává zdravé a krásné plody.

Jak by daly charakterizovat čtyři základní prvky podle J. Zezulky z pohledu hmoty, energie psychické složky a symbolů:

	HMOTA	ENERGIE	PSYCHIKA	SYMBOL
DOSTŘEDIVOST	země	proudění zvenku dovnitř	dovnitř mne bodová pozornost sobectví	
ODSTŘEDIVOST	vzduch	proudění zevnitř ven	pozornost ode mne na vše altruismus	
ŽÁR	oheň	rychlé kmitání	nadšení, vzrušení	
CHLAD	voda	pomalé kmitání	klid, chlad	

Při práci na sobě mne nejvíce zaujala analýza existence těchto čtyř prvků v psychické složce a práce s její harmonizací. Každý z nás se projevuje určitým způsobem, který závisí na stavu těchto prvků v tom jak myslíme, co nás ovlivňuje a co rozvíjíme ve svých vlastnostech. Tím vzniká větší či menší rovnováha ve složení těchto prvků. Pokud se nezabýváme tím jak se chováme, potom žijeme spontánně a nemusíme pociťovat potřebu něco měnit. Ve chvíli, kdy k tomuto poznání dojdeme a chceme již vědomě ovlivňovat svou kvalitu a měnit se k lepšímu, můžeme vliv těchto prvků pozorovat, začít si je uvědomovat a pokusit se je modelovat k naší větší spokojenosti. Může to odstranit část našeho utrpení, můžeme se cítit lépe, vyrovnaněji a můžeme pociťovat větší radost ze života oproti tomu, kdy nás tyto složky ovládají a podléháme náladám, cítíme se rozladění, neuspokojení a podobně. Je třeba citlivěji vnímat tyto čtyři složky, co znamenají, jak ovlivňují naše jednání a rozhodování, jak se projevují, jak je cítíme a jak můžeme toto cítění měnit.

Ti, kteří pracují převážně ve hmotě, mohou s pomocí čtyř základních prvků analyzovat hmotu, ti kteří pracují s energií, mohou takto analyzovat energii a věřím, že v budoucnosti dojde k velmi zajímavým objevům v tom, jak se tyto prvky projevují, jak by se mohly používat a nám prospívat.

Usilujme o vědomý život!

O své vnitřní dítě, o své nevnitřnější já je třeba stále pečovat.

Na své cestě mohou pozorovat vývoj svého vnitřního dítěte. Sny spojené s jeho vývojem mohou popsat následovně. Nejprve bylo pouhým zárodkem, který se vyvíjel v matčině břiše a byl obklopen zelenou barvou. Dítě se začalo uklidňovat a ozdravovat. Madona – Přijetí vnitřního dítěte - je pro mne nejpůsobivější obraz od chvíle, kdy jsem si uvědomila jak je důležité přijmout sama sebe takovou jaká jsem i se svými chybami a špatnými vlastnostmi, mít se ráda taková jaká jsem. Dále mi bylo pomocí vnitřního zraku sdělováno, co se s mým vnitřním dítětem děje, dítě bylo vedeno za ruku, krmeno a rostlo.

104. Vnitřní dítě se osvobozuje

Odpoutání bytostí, které byly součástí mého života a jako nevtělení jej ovlivňovaly, bylo velkým krokem k osvobození vnitřního dítěte. Viděla jsem ho jako dítě zabalené v peřince, bylo umdlené a vrásčité. Dítě otevřelo ústa a vyplivlo dva velké černé brouky (obr. 104 Vnitřní dítě se osvobozuje). V následujícím snu se mi dítě proměnilo v mladou ženu, o kterou jsem ještě měla potřebu pečovat, ale dítě již dožrálo, stalo se dospělým. Nezáleží zde na našem věku, ani na vědomostech jak se vnitřní dítě vyvíjí, záleží na schopnosti našeho vnitřního uvědomění si sebe sama.

Vznikne-li uvnitř nás touha po uskutečnění lásky v sobě, naši andělé jsou nám nablízku, pomohou nám očistit naše duše (obr. 105 Cesta očistění pomocí andělů) a povedou nás na cestě. Dovedou nás k Tvůrci, zpět domů k našemu základu, k našemu Stvořiteli, Otci (obr. 106 Návrat do světla). Zapálí naše srdce plamenem (obr. 107 Zapálení srdce plamenem lásky) a my mu můžeme odevzdat své planoucí srdce a prožít tu chvíli spojení (obr. 108 Odevzdání srdce Tvůrci). Postupně se všechny bytosti vrací zpět tam, odkud vyšly, po strastiplné cestě poznání, prožitých životních událostech, po zanechání historické stopy ve vývoji své bytosti v božím díle. Bytost se prožíváním životů mění, její vědomí projde dlouhou cestou jednoho vývojového cyklu od oddělení se od celku, až k jejímu opětovnému spojení se se vším. To je cesta naší duše, našeho života, jako projevu Boha – Tvůrce, který se sám v sobě realizuje, který je.

105. Cesta očistění pomocí andělů

106. Návrat do světla

Konečné spojení je však daleko před námi. Vždyť teprve začínáme rozumět hlubšímu smyslu života. Máme ale možnost začít život vědomý, kdy již nejsme pouhou hračkou osudu a máme možnost začít svůj osud vědomě ovlivňovat. Zda se budeme rozhodovat správně či ne, to opět rozhodne zákon činu a následku, to je karmy, který můžeme v případě, že jdeme dobře dát do klidu, ale nemůžeme ho zrušit, na to jsme ještě velmi nízké bytosti. Jako nám dnes pomáhají ti „vyšší“, tak my budeme v budoucnosti pomáhat těm „nižším“, i když v Celku není mezi nižším a vyšším rozdíl, to je třeba si stále uvědomovat. V časovém měřítku je cesta dlouhá, z hlediska bezčasovosti vše trvá, naše vědomí pouze prochází hotové dílo, prohlíží ho, prožívá, uvědomuje si sama sebe a naplňuje ho.

Nezapomínejme, že všechny živé bytosti okolo nás a to lidé, živočichové i rostliny jsou součástí Tvůrce, či Podstaty, všichni jsme z jednoho zdroje, i když se převážně vnímáme odděleně. I svět neživý je součástí Celku, i on se stále proměňuje a mění svou podobu, proto je důležité, jak se chováme k sobě navzájem a jak se chováme k přírodě okolo nás.

107. Zapálení srdce plamenem lásky

108. Odevzdání srdce Tvůrci

Co je to smrt, jaká může být lidská láska a jak je možné prožít lásku Boha?

Smrtí nic nekončí, je to jen přechod do stavu bez těla. Není lhotejně jak svůj život žijeme, neboť tím si připravujeme to, co budeme prožívat při a po odchodu z tělesné schránky. Z výpovědí regresních terapeutů či spiritistů prožívají duše na druhé straně stejné pocity jako za života. Vzhledem k tomu, že se mohou podívat zpět na celý svůj život, prohlubují se jejich pocity a to zejména pocity křivdy, to jsou rány, které utrpěli od druhých lidí, nebo pocity viny, to jsou rány, které způsobili druhým. Z důvodu těchto pocitů stále spočívají v blízkosti lidí se kterými mají nedořešené vztahy. Dalším důvodem k připoutanosti duší ať jde o pozůstalé či zemřelé je lpění na vztazích, které mezi sebou vytvořili závislostí jednoho na druhém, například rodičů a dětí, partnerů a dalších, kteří se nemohou s odloučeností vyrovnat. Toto lpění znemožňuje nevtělené duši se odpoutat. V takových případech se nejedná o lásku, neboť skutečná láska nespojuje a dává druhému svobodu. I když je často hodně těžké pochopit proč nás smrt někoho blízkého potkává, musíme se naučit ztráty přijímat.

To, co si můžeme po smrti svého těla odnést na druhou stranu a bude to tam zdrojem našich nepříjemných pocitů jsou závislosti na čemkoli dalším, například na alkoholu, drogách, jídle, sexu a další. Duše závislé na alkoholu zde prožívají stejně jako zaživa silnou touhu opět se napít, ale nemohou tuto žádost uspokojit, neboť nemají tělo, a tak se připoutávají k žijícím lidem stejných potřeb a skrze jejich pocity realizují alespoň částečné potřeby svoje. Některé duše po opuštění těla těžko chápou, že zemřely, zvláště pokud byly materiálního založení. Duše, které mají za sebou život ve kterém tvořily zlo trpí. Podle křesťanského přirovnání by se to dalo nazvat „peklem“. Očistec je od slova očistit, což by mohly být „polepšovny“ pro duše, které se napravují. Duše, které naopak touží po dalším růstu zde mají větší možnost se vzdělávat, protože je nerozptyluje tělo a jeho potřeby. Než se duše opět převtělí, prochází údajně Světlem, kde pocítí *SPOJENÍ S TVŮRCEM*, což má být úžasný pocit pouhého bytí bez jakýchkoliv potřeb a žádostí, dalo by se říci, že je to „nebe“. „Nebe“ ani „peklo“ neznamena něco konečného, vše prožívané má svůj význam a záměr. Všechny duše prochází vývojem, všichni „hříšníci“ se jednou napraví. Není jiné cesty. V nitru všech duší je skrytá touha po světle a každá duše k němu jednou vzlétne. (obr. 109 Duše letí do „nebe“). Ptáci jsou symboly duší, černý pták připomíná temnou duši, bílá holubice je symbolem čistoty, svobody a míru.

Duše, které odchází ze života a mají zpracovány závislosti a jsou schopny odpustit sobě i druhým, přechází snadněji. Při převedení duše mohou pomoci knězi či terapeuti znalí věci. Také lidé sami, pokud se zajímají o tuto oblast si mohou ulehčit tuto etapu svého bytí, mohou vnímat takovou událost jako pouhý přechod z jednoho stavu do druhého, jako pokračování života v jiné formě, strach z definitivního konce naší existence zde není namístě. Opuštění, zbavení se pocitů viny, zbavení se závislostí všeho druhu zlepšuje kvalitu našeho života za života i po smrti, umožňuje člověku prožívat kvalitnější, tvůrčí život, lehčí odchod z tělesné schránky a v nevtělené části života potom duše necítí tolik vin a utrpení. To co prožíváme po smrti je vlastně odraz toho, jak jsme žili za života.

109. Duše letí do „nebe“

Pokud cítíme, že není vše v pořádku, vždy je možnost nápravy, vždy je možnost začít znovu, v tom je síla a jinak to ani není.

O lásce a sexu.

To co lidé nejvíce hledají ve svém životě je láska. Jsme spojeni se všemi bytostmi na zemi, neboť všichni jsme boží součástí. Láska duchovní i tělesná mezi mužem a ženou se může stát nejvyšším možným propojením dvou duálních bytostí v jeden celek (obr. 110 Dva jako jeden celek). Samotné tělesné spojení je možné prožívat obrovskou škálou možností ať s láskou, či bez ní, od primitivního spojení až po zážitky duchovní extáze. Z tělesného spojení může vzniknout život bez ohledu na to, jakým způsobem je prožíváno. Myslím, že pokud jsme vyrovnaní, jsme schopni lépe prožívat lásku a sexuální spojení. Současná materiální společnost je ale více zaměřena na „výkon“, skutečného hlubokého prožitku převážně nejsme schopni. Pravidla pro zlepšení prožívání lásky a sexu jsou stejná jako pro práci

na sobě samém, to představuje mít rád sám sebe, své tělo, nehledat u druhého co sám postrádám, je třeba citlivě vnímat své pocity a pocity druhého, *NACITŮVAT SE NA DRUHÉHO*, přijmout druhého takového jaký je a takového ho milovat.

Důležité je stále se očisťovat, zbavovat se negativních pocitů jako agresivita a strach. Ty nám brání v prožívání skutečné lásky a způsobují, že se cítíme od partnera oddělení. Láska a sex je spojování, spojování dvou bytostí v jeden celek, stejně jako bychom *SE SPOJOVALI S BOHEM*, můžeme zažít tuto extázi na tělesné úrovni. Čím je větší nerovnováha, tím nad námi vítězí pouhé tělesné žádosti, které mohou být spojené s agresivitou nebo naopak můžeme pocítovat tělesný chlad, způsobený například nějakou formou strachu, jako strachu z odevzdání se partnerovi, nebo strachu z početí, či z chybného přesvědčení, že si lásku nezasloužíme, či nesprávného pochopení tělesného celibátu. Způsob prožívání lásky a sexu závisí na prožitých zkušenostech v současném životě i v životech minulých. Harmonické tělesné spojení dvou lidí je spojení lásky fyzické, emocionální a duchovní. Pokud k tomuto nedojde, potom můžeme z tohoto prožívat jen jednu, či dvě části a způsobuje to naši nespokojenost a nenaplňenost. Je třeba tyto tři části spojit, aby tělo, hlava i city chtěly totéž.

Z pohledu bioenergie je sexuální styk výměnou energií mezi partnery a mnoho záleží na tom, jak obě strany akt prožívají, zda je to s nadšením, nebo s chladem. Hlavně při početí dítěte to hraje velkou roli, neboť čekající duše cítí, jak rodiče k početí přistupují, zda se milují, zda je příchod dítěte chtěný či ne. Chtěné dítě

110. Dva jako jeden celek

má již od počátku lepší vklad do života. Věřím, že citlivějším vnímáním budeme v budoucnosti schopni lépe rozpoznat období, kdy je možné počítí, čímž by odpadla nutnost antikoncepce u žen, která může způsobovat zdravotní potíže a nežádoucí následky na zdraví žen a nepřírozně zasahuje do funkce organismu. Také by odpadl strach z nechtěného těhotenství.

Jak je možné zažít Boha.

Ze zaznamenaných zkušeností zemřelých duší, nebo lidí praktikujících duchovní cvičení, či spontánních zážitků duchovně založených lidí se dozvídáme o prožitcích stavu „*SPOJENÍ S BOHEM*“. Vzhledem k naší nízké vývojové úrovni nejsou tyto zážitky u lidí časté, přesto vypovídající o tom, že tento stav je možný. Postupně se bude toto vnímání prohlubovat, až do konečného spojení s Tvůrcem, kdy bytost, která se stává postupně více a více vším, splyne s Podstatou, Bohem. To je pro nás daleká cesta, ještě máme před sebou mnoho životů v těle i bytí bez těla. Je to ohromný tvůrčí proces.

V jednom ze svých minulých životů jsem žila jako jeptiška v klášteře. Často si představuji kláštery jako chladné instituce, ale zde tomu tak nebylo. Cítila jsem v něm teplo a světlo. Sestry se staraly o chudé, vařily jim jídlo. Volný čas jsem trávila čtením knih v klášterní knihovně. Jednou jsem klečela před oltářem a došla k prožitku spojení s Bohem. Byla to víze žlutého světla, se kterým jsem byla chvílku spojena. Odevzdala jsem se Bohu. V klášteře jsem žila do konce svého života a v klášterní zahradě jsem prožívala svůj klid a vyrovnání. Zemřela jsem jako stará, bělovlasá žena na kamenném schodku, kde jsem jakoby „usnula“. Sestry mne uložily na kamenný podstavec a vložily mi do rukou kříž s červeným kamenem uprostřed a řetězem připojeným ke kříži spojily moje ruce.

K duchovním zážitkům bych chtěla poznamenat, že jich není možné dosáhnout pouhým chtěním. Chtít a dosáhnout řady věcí můžeme v materiálním světě, když do toho vložíme svoji vůli, práci a snahu, tak se nám může skutečně podařit získat na kratší či delší dobu to, po čem toužíme. Lásku a duchovní prožitky si musíme zasloužit, vytvořit v sobě podmínky pro možnost vstupu, potom nám bude otevřena branka k takovému procítění (obr. 111 Vstup do Jednoty). Není to naše chtění, ale naše kvalita, která to umožňuje. Na druhou stranu si nesmíme myslet, že při prvním kontaktu s duchovním světem jsme již dokonalí, nebo něco více než druzí. Všichni jdeme stejnou cestou. S Bohem nemůžeme smlouvat stejně tak jako se nemůžeme jen tak vyvléci ze svých špatných činů, i když můžeme žít v přesvědčení, že vše v životě ovládáme my sami, že nám vše prochází, neboť jsme „chytřejší než druzí“, to je velká iluze. Před druhými lidmi můžeme vytvářet různé představy o nás samých či o druhých a oni to mohou přijmout za pravdu a za svou realitu, ale před bytostmi stojícími výše než my, svázanými s Tvůrcem a vnímajícími pravdu plně, jsoucími námi, cítícími všechny naše pocity a motivy našeho jednání, chápajícími vše a láskyplnými ke všemu, obelstít nemůžeme. Smlouvat je snad možné s „Dáblem“, se zástupcem světa zla, tomu však musíme zaplatit velmi draze.

111. Vstup do Jednoty

Každý člověk je úžasný a dokonalý jedinec.

Všichni jsme děti jednoho Tvůrce a naše duše přebývají v tělech jím stvořených podle kvality, kterou jsme sami vypracovali. Naše těla jsou naše přechodná sídla duše, duše která je na cestě vývoje a putuje z těla do těla a nabírá zkušenosti, aby se v závěru svého uvědomování si všeho stala zcela boží součástí. Poté je ale vše znovu rozděleno do nového počátku k opětovnému postupnému skládání do Celku. Vše neustále pulsuje, pro nás to jsou vzniky a zániky, oddělení od Celku, Podstaty, Jednoty a její následné spojení za nepředstavitelně dlouhé období. Jsme částí Boha a tak je naše podstata dokonalá, i když na cestě každý z nás vypracovává jinou kvalitu a tvoříme tak pestrost lidských vyjádření. Není stejného jedince a to ani u fyzicky si podobných dvojčat, kdy každé z nich je samostatnou osobností, přestože mohou mít podobné vlastnosti nebo pocity.

Chceme-li správně pochopit druhé je třeba si uvědomit, že stejně jako my i oni mají uvnitř sebe dokonalost, i když to zatím nemusí tušit. Stejně jako každý z nás i oni zatouží jednou po spojení s Tvůrcem a po jeho alespoň krátkém zažití, po zažití stavu být v Lásce. Stejně tak můžeme zažít a pochopit druhého člověka, pokud se jím na chvíli staneme. To je to VÍM. Nejprve je třeba věřit a chtít poznávat, potom toto převést do skutečného prožitku, zažít tu novou realitu a upevňovat ji. Potom mohou sledovat a slyšet cokoliv lidé říkají, budu s nimi sjednocena, ale nemusím s nimi souhlasit, pokud nespočívají v Pravdě.

O meditaci.

V období svého hledání jsem se setkala s různými druhy meditačních cvičení, to které mne v počátcích mého hledání zaujalo, bylo cvičení podle Paula Bruntona. V podstatě se s ním mohu ztotožnit i dnes, i když dnes bych postupovala ještě trochu jinak. Jeho návod, tak jak ho vnímám já, vypadá zjednodušeně asi takto:

Nejdříve je třeba se zklidnit, zavřít oči, uvolnit všechny svaly, vypustit z mysli běžné starosti, které by nás rušily v soustředění. Pokud nás znepokojuje nějaký problém, nebo myslíme na nějakou neodkladnou práci, je lepší meditaci odložit. Poloha vhodná pro meditaci může být pro každého jiná, z jógy je známá poloha vleže na zádech, nohy mírně od sebe. Pro mne je tato vhodná z důvodu lepšího uvolňování, pokud máme uvolnění dobře zvládnuté, je možné sedět. Po zklidnění je třeba přenést pozornost dovnitř svého nitra, to probíhá již částečně při uvolňování svalů kdy sledujeme kde máme v těle napětí, tam zaměřujeme svoji pozornost a tím ho uvolňujeme. Můžeme se podívat vnitřním zrakem do svého srdce a do oblasti čela, svého „třetího oka“, jenom vnímat, co se tam děje. *JSME UVNITŘ SEBE, NIC NÁS NERUŠÍ, JSME KLIDNÍ, JSME V OČEKÁVÁNÍ PŘÍCHODU NĚČEHO KRÁSNÉHO.* Po zvládnutí tohoto si do mysli vložíme nějaké téma, které chceme hlouběji a pravdivěji pochopit a snažíme se udržet tu myšlenku.

Zde bych ráda poděkovala T. Pfeifferovi, který na svých přednáškách upozorňuje na to, že v meditaci je cvičení stavu bez myšlenek nebezpečné a vede k deformacím v následujících životech. Říká: „Člověk je zde proto, aby myslel!“ Vše je myšlenka a cvičením stavu „bez myšlenek“ se jde proti vývoji, což je nežádoucí. Dále říká, že by člověk neměl přistupovat k meditaci dříve, dokud nemá vyřešený svůj vztah ke zvířatům, tím je myšleno trvalé odmítnutí požívání jejich mrtvých těl, které do našeho těla nepatří a my tím v sobě podporujeme nežádoucí vlastnosti pro duchovní práci.

Stav hlubšího uvolnění může nastat i při poslechu vhodné hudby, myslím že tento stav je podobný stavu spánku, kdy se nám zdají sny, ale v meditaci je to stav vědomý. Vstupujeme do něho z nějakého důvodu, není to pro pouhé prožívání „blažených stavů“, i když samotné uvolnění je příjemné. Později je možné převádět tento stav do běžného života, při řešení pracovních problémů, při kontaktu s druhými lidmi, když pocítujeme nepříjemné pocity a nálady, můžeme zkoušet toto vyrovnávat a motivovat se. Náš život se může stát radostnější a tvůrčí. Meditace není žádný „úlet“ od reality, jako je tomu při konzumaci omamných látek, která vede k destrukci, ale vede naopak k plnějšímu prožívání reality a ke konstruktivnímu životu.

Jsou i jiné návody na meditaci než je P. Bruntona, časem to může propracovat každý sám, záleží z jakých pramenů se čerpá, kam je nám osudem dáno dojít, co máme v tomto životě poznat a co jsme ve svém minulých životech z duchovních nauk přijímali.

Moje sny mi dávají zprávy o stavu mého „vnitřního dítěte“. Často se ve snech vidím jako těhotná, nebo se tak cítím. Dnes v noci jsem viděla dvě bytosti, které jakoby vykouzlily v posteli mé dítě, ale nebylo to dítě, byl to mladý muž, schoulený do sebe, ještě se na mne nepodíval. Uvidím, jak to bude dál.

Nyní žiji osud tohoto svého života a každý den se rozhoduji v drobnostech, někdy i ve větších věcech, několikrát v životě mne potkaly a jistě ještě potkají závažná rozhodnutí. Tento můj život, který právě prožívám v tvůrčím, božím díle stále trvá a již ho žilo, nebo bude žít mnoho jiných lidských bytostí, pro které je prožití tohoto jednoho specifického života důležité a mají projít takovou zkušeností. Každý člověk, který ho již prožil nebo prožije je ale jiný, každý ho naplní jinou kvalitou, každý se může rozhodnout v dané chvíli trochu jinak, někdo to udělá lépe, někdo hůře, ale struktura tohoto jednoho osudu bude stejná. Je to stále jeden osud prožívaný v mnoha rovinách, s vyjádřením každého jedince do všech stran. Přitom jsme stále spojováni se sobě blízkými dušemi, kteří tento osud sdílejí s námi, stále jsou k nám přitahováni, takže tvoříme linii společného osudu, který se opět může projevit různou kvalitou. Představuji si to jako úžasnou virtuální hru. Z našeho pohledu nás tato hra může stát spoustu sil a utrpení i spoustu radosti a štěstí, z pohledu celku jde pouze o zkušenosti, které mají naši duši vybrousit k dokonalosti. Představa o dokonalosti jak ji vidí lidé může být zcela odlišná, než představa Tvůrce. O jakou dokonalost jde? O tom může přemýšlet každý sám.

Náš svět, který vnímáme byl vytvořen Bohem - Tvůrcem tak, že se jeho část oddělila a rozdrobila se do mnohosti projevu, postupně vznikaly bytosti od nejjednoduššího tvora ke složitějšímu a složitějšímu, vjem každé jednotlivé bytosti se rozšiřuje putováním ze života do života. Cílem je nakonec opět Jednota, návrat domů. Asi v polovině odžitých životů si člověk toto začne uvědomovat a skládat své vlastnosti do celku. Jeho pocit oddělenosti od všeho vytvořeného přechází do spojování. Jeho vjem se postupně rozšiřuje na vše, ale složitost se zjednodušuje. To je návrat do celku. Takto by se to mohlo zdát jako rychlý proces oddělení a spojení, pro jednu duši to je ale nepředstavitelně dlouhá doba, v Celku je to trvání. Jak to vnímáme na naší vývojové úrovni? Pocit oddělení nám přináší utrpení, neboť to není v naší nejhlubší paměti, tam je vědomí celku, dobra a lásky. Konáme-li zlo, naše povrchní vědomí se upevňuje v pocitu oddělení, ale toto nikdy nemůže zůstat trvalé. Naší cestou je spojování, vnímání všeho okolo nás jako sebe, tento pocit chvilkového zážitku spojení bude postupně přecházet k trvalejším a trvalejším stavům. Co z toho vyplývá. Dobro nakonec musí zvítězit, očekávané „nebe na zemi“ nás čeká v budoucnosti, záleží jen na nás jak dalekou cestu ještě budeme muset ujit. Vše co prožíváme má svůj význam. Je nám dán život a my se realizujeme. Jednou jsem četla přirovnání, které se mi moc líbilo – Bůh se sám v sobě prohlíží. Bůh má své zákony tvoření, takže i když se nám může stát, že okolní děje vnímáme jako chaos, v Tvůrčím díle chaos neexistuje. Vše co lidé tvoří není jejich vlastní dílo, pouze naplňují již vytvořené boží dílo, ale rozhodují o tom, co budou naplňovat, co se jim líbí a co ne, co chtějí a co nechťejí. Zkusme tyto zákony tvoření objevovat, zkusme se stát vědomými tvůrci tohoto úžasného procesu.

Pozvolna mi docházelo, že nemusím prosazovat svůj názor druhým, že je pro mne mnohem lepší v klidu děje pozorovat, splývat s nimi, potom jsem schopna je lépe pochopit, učit se z nich a lépe řešit vzniklé situace. Negativní emoce, které cítím

mne nemusí ovládat, mohu je citlivěji vnímat, pozorovat odkud přicházejí, jakoby je „rozpuštět“, či přetvářet na pozitivní, potom se mohu cítit lépe. Jsme tím jak myslíme. Jestliže uvnitř nás přetrvávají pocity viny, vysíláme vesmíru zprávu, že to po čem toužíme si nezasloužíme. To se nám také děje. Můžeme se zlobit na své okolí jak chceme a považovat ho za příčinu své nenaplněnosti, ale to nám mnoho nepomůže. Musíme sami sebe přesvědčit, že si to zasloužíme, že za to stojíme, že jsme ke všemu otevření a že nejsme ovládáni svými minulými prohřešky, ani druhými lidmi.

Proč se máme s Bohem spojovat?

Protože je to naše nejnvtírnější touha, které si nemusíme být vědomi, která však jako semínko vyčkává, až bude moci vyklíčit a růst. Není to ale tak, že jenom samotná touha po spojování se s Bohem a setrvávání v exaltických stavech je cílem duchovní cesty. V takovém případě by se mohlo jednat o projev našeho já, které touží prožívat jen příjemné pocity a to by nás opět vedlo k nerovnováze, která by se mohla později projevit. Nejsme ještě dokonalí, i když naše nejhlubší nitro dokonalé je. Naší součástí jsou i temné stránky a ty stále čekají na to, aby se mohly projevit. Můžeme ale volit co chceme a co nechceme. Naším cílem je Boha naplňovat jak jen je to pro nás možné, naplňovat jeho tvůrčí myšlenku, pracovat v jeho jménu, pracovat pro druhé, pracovat na sobě a postupovat k dobru. Dá se říci, že toto může dělat i nevěřící, který toto podvědomě cítí. Možná že takový člověk v nějakém minulém životě již svou cestu naplňoval vědomě a v tomto životě nemá přístup k filozofickému pochopení, nebo se v duchovních oblastech zklamal a stal se ateistou. O co tedy jde? O to, abychom dělali věci vědomě. Tím se můžeme vyvarovat řady chyb a poté bolestí, které se jinak na nás budou vracet jako bumerang, jako výsledek našich špatných činů. Poté se můžeme vydat na přímou cestu bez oklik. Vše je o našem konání, o našem vztahu k sobě a druhým lidem, o uvědomování si Tvůrce.

Co když se v nějakém duchovním směru zklameme ?

Rozhodně nás to nemusí od Boha odpoutat zcela. Vždyť Bůh je stále stejný, jenom lidé přetváří ke svému obrazu jeho moudrost. Pokud jsme ve svém životě zavedeni, jsme zavedeni lidmi, kteří Boha špatně pochopili a přesto se vydávají za jeho „mluvčího“ a to buď z nevědomosti, nebo z prospěchu. Tvůrce nás zavést nemůže, neboť je nejvyšší pravdou a láskou. Také se nám může stát, že my sami špatně pochopíme. Potom jsme zavedeni sami sebou. Mohou to být i nevtělené nižší bytosti stojící při nás, které mohou bránit tomu, abychom mohli jasně vidět. Na druhou stranu při nás mohou stát i bytosti světla, které nám v pochopení pomáhají a nemusíme být tak závislí na poznání „vtělených“, kteří mohou nabýt určitou moudrost, ale přesto jejich poznání bude v tomto čase jen poměrné, neboť na naší vývojové úrovni nemůžeme překročit své hranice. Jiné je to u Ježíše, Mojžíše a dalších, kteří jsou omezeni přijatým tělem, ale jejich duch je mnohem širší než je úroveň lidí té doby. I jimi určená následovníci mohou dojít k čistému poznání do té míry, do jaké jsou čisté jejich duše a jejich úkolem je dále moudrost přenášet. Ti

ostatní, kteří dojdou k uvědomění a zatouží pracovat v Jeho duchu jsou také více nebo méně omezeni svou kvalitou, i když mohou vyniknout nad běžný průměr. S tím bychom se měli smířit a přijímat s vděčností vše, co je možné čistě pochopit a poznat a to se může stát cestou našeho úžasného objevování.

Nechtějme spasit svět, dávejme si reálné cíle.

Ve chvíli, kdy člověk začne chápat širší souvislosti ve své existenci i existenci všeho ostatního se může stát, že se ho zmocní pocit, že musí druhé spasit za každou cenu. To je ale nad naše síly a násilím jakéhokoliv druhu nikomu neprospějeme, ani sobě. To co můžeme udělat je to, že dovedeme druhé na cestu, aby se spasili sami. Nemůžeme být zodpovědní za vše co se okolo nás děje. Je dobré přijmout svět takový jaký je, hlavně sami bychom neměli konat zlo a podporovat ho. Můžeme druhým na cestě pomáhat, pokud o to budou mít zájem. Nejdůležitější je to, aby měl člověk možnost rozhodovat se sám.

Za všechno se musí platit.

K lepšímu a rychlejšímu zpracování svých problémů jsem postoupila regresní terapii. Vždy po nějakém čase od takového sezení jsem vyzorovala, že se na nějaký čas zhoršil můj zdravotní stav, potom se vše zlepšilo. Například jsem měla problém se žaludkem, který mne občas pobolíval. Když jsme s terapeutkou pracovaly na zvýšení mé sebedůvěry, která má podle východních učení sídlo v oblasti solárního plexu, za nějakou dobu se dostavilo zvracení a asi tři týdny jsem nemohla pořádně jíst, potom se zdravotní stav zlepšil. Vše je nám dáno prožít, z ničeho se nemůžeme vyvázat zadarmo - co se léčí, to bolí a splatit musíme všechny své dluhy, pokud jsme ublížili sobě nebo druhým. Podobný průběh má léčení homeopatickými léky, kdy je jejich prostřednictvím vložena do organismu informace a následně dojde k reakci organismu na ni. Na principu léčení stejného stejným se tímto způsobem navodí znovuoobnovení rovnováhy v těle, pokud je lék správně určen.

Znovu se vrátím k harmonizaci čtyř základních prvků v nás. Pokud nejsou tyto složky v rovnováze, není v rovnováze myšlení a nakonec naše těla onemocní. Nyní popíši svoji zkušenost, která o tom vypovídá. Od chvíle, kdy jsem začala relaxační cvičení jsem začala vnímat, že je pro mne nejtěžší uvolnit oblast krku, všechny ostatní části těla se uvolňovaly bez problémů, část krku šla vždy velmi těžko. Tyto pocity stažení jsem začala vnímat i v běžném životě, ve chvílích, kdy jsem byla v klidu. V regresní terapii jsme se s terapeutkou zaměřily na příčinu proč to tak je. ***Opět jsem si vrátila ty momenty v životě, kdy se tyto pocity objevovaly, byly to především úzkosti a delší dobu jsme setrvaly v období porodu, kdy jsem se nacházela v inkubátoru, kde jsem na chvíli ztratila vědomí, ale nakonec se má duše do těla nasoukala a miminko ožilo. Otevřelo oči, začalo se smát na lékaře, kteří stáli nad ním a přihlíželi jak oživení dopadne, potom se i oni začali smát. Miminko jako by jim říkalo: „To byla ale fuška, co?“***

Potom jsem se posunula do minulého života, který s tímto problémem souvisí. V tom životě jsem byla muž – Čiňan. Byl oděný do červeného dlouhého kabátce, měl bílé punčochy a černé vlasy vystříhané za ušima, jinak dlouhé a svázané vzadu do copu. Kráčel skrze dav lidí stojících z obou stran cesty a ten dav se mu klaněl. Došel ke schodům, které vedly ke stoličce chráněné stříškou typickou pro čínské stavby, nahoře do špičky. Usedl na ni, v ruce držel meditační nástroj zvaný dordže, se kterým si pohrával. Rád se předváděl a cítil, že má moc. Byl to požitkář, měl rád dobré jídlo a ženy, které rád pozoroval tančící pro něho v průsvitných šatech. Nechal zabít svého nepřítele, jeho setnutou hlavu si vystavil na bílý podstavec a díval se na ni. Jeho nepřátelé však vykonali pomstu za mrtvého. Vtrhli do paláce, uvázali mu provaz na krk a jeho tělo upoutané tímto provazem k běžícímu koni nechali táhnout po prašné cestě. Snažil se uvolnit si provaz, ale ten se mu zařízl hluboko do krku. Na chvílku kůň zastavil, nepřátelé polili svázaného muže vodou, trochu se vzkřísil, potom se kůň znovu dal do běhu. Obraz koně i vlečeného muže

112. Čiňan

113. Žárová panenka

ze mi pomalu ztrácel, viděla jsem jen mizející zadnici koně. Duše toho muže již byla mimo tělo. Potom jsem vstoupila do dalšího života, souvisejícího s tímto. Zde jsem byla opět mužem – rybářem, který žil opuštěně v malém bílém domku a svůj život prožil na vodě, v klidu přírody, řekla bych, že v nějaké severské zemi.

Jak spolu tyto dva životy souvisí? Vášnivý Číňan a klidný rybář. Oba ve mne zanechali část sebe. To se v tomto mém životě střetlo a to se ve mně pere. Kmitám mezi těmito principy a potřebuji je zharmonizovat, abych je mohla využívat ke svému prospěchu, aby mne neovládaly, abych se necítila nevyrovnaná. Poprosila jsem své vyšší já a vyšší síly o harmonizaci.

Z tohoto zážitku plyne, že kvalitu, kterou člověk vytvoří ve svých minulých životech si přenáší do svých budoucích životů a ta se více či méně projevuje. Podle toho, jak se chováme a jednáme, bychom mohli vypořádat sami, co jsme v minulých životech rozvíjeli. Ve chvíli, kdy se do minulých životů podíváme, vše vidíme jako na dlaní. Prvek vášnivého Číňana, který byl opojen svou silou a mocí (obr. 112 Číňan) se v mém současném životě projevil v podobné kvalitě v těle ženy, toužící oslnovat muže svým skrytým žářem (obr. 113 Žárová panenka). Stejně tak sehrál svou roli prvek klidu, takže taková žena je i chladná.

V životě který právě prožíváme se můžeme cítit obětmi druhých, ale ve skutečnosti je to tak, že prožíváme jen to, co jsme si připravili ať v současném, nebo v minulých životech. Uplatnění moci nad druhými nám může přinést krátkodobé uspokojení a ošálení naší mysli o tom jak jsme úžasní či vyvolení, ale vše co jsme v tomto duchu vytvořili, jak jsme působili na druhé, musíme do posledního haléře

splatit stejným způsobem a prožít to na vlastní kůži. Jediné co můžeme udělat je přejít do pokory před tvůrčími zákony a přemýšlet o tom, jak se chováme a co tvoříme. Neměl by to být strach, který nás povede, ale skutečné vědomé činění a tvoření. To nám může přinést trvalejší uspokojení a naplnění, jinak se budeme stále stávat oběťmi svých vlastních činů. Pochopila jsem, že nahlédnutím do svých minulých životů je možné toto přijmout jako skutečnost, nalézt zdroj svých trápení a nekonat proti druhým ani proti sobě. Všichni jsme jedno, není zde rozdíl mezi tím kdo jsem já a kdo druzí, je třeba se naučit myslet jako celek.

Po tomto prožitku opět přišel sen o dítěti - dítě bylo žíznivé, dostalo napít, potom jsem ho k sobě přivinula, dítě bylo pokakané a těžko mi šlo ho umýt.

Stále putujeme ze života do života, z jedné tělesné schránky do druhé. V regresi jsem skutečně zažila „na vlastní kůži“ jak duše vstupuje do těla, jak se tam „nasouvá“, pomalu zaplňuje celý prostor těla, ale není to pro ni příliš příjemné, cítí se tam stísněná. Odchod z těla je takové „vysouvání“, jakoby by se duše vysouvala z ulity. Není třeba se smrti obávat, taková je moje zkušenost.

V knize o spiritismu z roku 1935 jsem se mimo jiné dočetla o představení, které předváděl jistý muž, který se vyprošťoval z pout, měl uvázaný kámen na krku a byl ponořen do vody. Údajně mu pomáhal duch jeho dědečka, který na něho volal: „vnuku!“ V případě pravdivosti by byla vysvětlena kouzla D. Copperfielda jako „duchařská představení“. V jeho příbězích se stále opakují stejné věci jako vyprošťování, přemísťování osob a levitace. Tyto jevy i když již byly zaznamenány lidmi, kteří se jich účastnili nejen při takovýchto představeních, ale i jako výsledek výuky některých duchovních škol, nejsou naší společností brány vážně a tak mohou přinášet D. Copperfieldovi zisky. Těžko by mohl někdo jiný napodobit takovou „dokonalou show“ jako je ta jeho pomocí nějakých mechanismů a zrcadel jak se mnozí domnívají. Zajímavá byla výpověď lidí, kteří byli při jednom jeho představení náhodně vybráni z publika na „zmizení“ a posléze hovořili o tom, že si vůbec nepamatují, jakým způsobem se z jeviště náhle ocitli v zákulisí. Pokud připustíme, že představní jsou skutečnou reálnou magií, dala by se připodobnit reakce Copperfieldových diváků na jeho představení k tomu, že ukážeme Křovákům automobil, který jede. Obdivují ho že jede, ale nikdo neví jak se řídí a jak funguje.

Jíme-li maso, jíme sami sebe.

Jednou T. Pfeiffer vyprávěl na přednášce o své vizi, kdy jako chlapec přistoupil ke stolu, kde leželo tělo jeho otce a on jedl maso z tohoto těla. To ho ovlivnilo natolik, že začal odmítat maso jíst.

V této souvislosti mne napadlo, jak lidé často opatrují hroby svých blízkých, udržují je a zdobí, přitom duše jejich blízkých mohou být již v nových tělech a mohou být v tělech lidských nebo zvířecích a oni jedí maso z jejich zvířecích schránek, nebo jdou do války a zabíjejí těla nepřátel, kde v novém těle nepřítel se může nacházet něktrý jejich bývalý blízký zemřelý. Je to hrůzné poznání, co

na tomto světě v nevědomosti konáme a i kdyby obětí války či jiného zabíjení byl někdo jiný než náš příbuzný je to stejné, vždyť všichni jsme z jednoho těsta.

Tím, že mým největším zájmem je duchovní léčení, bych nechtěla ubrat na významu lékařů, kteří hrají v našich životech velkou roli a toho je třeba si vážit, stejně jako sestřiček, které se o nemocné starají. Asi jako dvanáctileté dítě jsem vážně onemocněla virovým onemocněním a díky lékařům, kteří pro mne zajistili vhodné léky jsem se uzdravila. Vzpomeňme chirurgii, která je dnes úžasná, i když některé zásahy by mohl provést filipínský léčitel lépe a bez komplikací, hlavně unádoorů, neboť i on odebírá z těla negativní hmotu, která s nemocí souvisí. V chirurgii se toto nemusí podařit úplně z důvodu ohrožení funkce některých orgánů například při operacích mozku. Také otevřená rána vyžadující delší čas pro zhojení přináší více problémů než filipínské proniknutí do těla a následné zcelení rány bez vedlejších komplikací. Pomocníků, kteří nám pomáhají přežít je mnoho, nemoci nás očisťují, splácíme staré dluhy a vedou nás k novému poznání. Jejich podstatu i to, že jim podléháme je dobré hledat uvnitř sebe a *MĚNIT SE*, harmonizovat a zkvalitňovat svou duši, to je cesta z bolesti, které přicházejí s nemocemi.

Čemu by mělo sloužit umění.

Umění je mocný nástroj k ovlivňování druhých a proto by mělo být pozitivní a vést k tomu, aby v lidech probouzelo touhu po změně k lepšímu, bylo příkladem dobra a evokovalo ke kráse. To co dnes převážně produkují filmové společnosti je plné agresivity a strachu, což jsou negativní emoce a tyto filmy vytváří iluzi, že chování lidí v nich je normální. To je velká lež. Normální je chtít být dobrý.

Každý den se rovněž setkáváme ve zprávách ze světa převážně s tím, co se kde stalo špatného, kolik bylo různých havárií, přírodních katastrof, kdo koho okradl a podobně. Zvykli jsme si na to, že je to běžné. Je to skutečně tak? Nebylo by lepší slyšet o tom, kdo komu pomohl, co se udělalo dobrého? Nemyslím však naoko, ale ve skutečnosti.

Na duchovní cestě je třeba kráčet kupředu, měnit se k lepšímu, každým dnem můžeme udělat krůček vpřed. Chtít dosáhnout rychle cíle není rozumné. Někdo je v cíli dříve, jiný později. Je třeba být trpělivý. Je třeba se *BOHU ODEVZDAT*, on sám potom rozhodne, kdy je pro nás ta pravá chvíle. Každý den nám přináší pro duchovní prožitek jednoty něco nového. Je třeba žít každodenními věcmi. Už to, že se měníme a vidíme na sobě první výsledky vlastní změny nám bude přinášet radost, větší klid a rozvážnost. Pokud budeme chtít *RYCHLÝ CÍL BEZ VLASTNÍ ZMĚNY*, například duchovní zážitky a nebudeme vnitřně pevní, naše základy budou chatrné a v následujícím životě se tyto naše trhliny opět projeví.

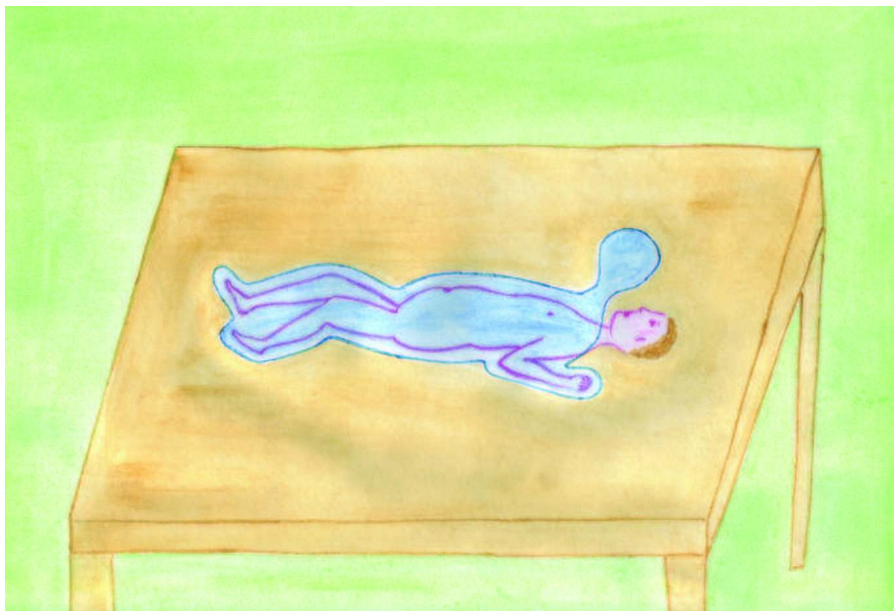
To, že jsou mezi duchovními učiteli a mistry rozdíly jsem již vzpomínala. Ten nejvyšší mistr přichází na zemi asi jednou za 2000 let. Jinak se objevuje pestrost

učitelů a mistrů vyšších a nižších. Rozhoduje naše kvalita, naše volba, náš osud a milost, k jakému učiteli či mistrovi jsme dovedeni. Vše je zkušenost, ať jsme přivedeni kamkoliv. Každý dostane to, co je třeba, po čem touží a co je schopen naplnit. Tím chci říci, že duchovní učitelé jsou různých stupňů poznání.

V duchovní práci je třeba upřímnosti.

Upřímnosti jak vůči sobě, tak vůči druhým, jinak daleko nedojdeme. Bohu nelze nic nalhat, neboť on je námi a to co ví on o nás, toho my sami nejsme schopni. Můžeme pouze prosit, abychom byli schopni to poznávat a pokusit se postupně chápat boží záměry, protože plné pochopení je daleko před námi.

Člověk, který je již alespoň částečně vědomý má větší odpovědnost k sobě, k druhým a ke světu. Pokud člověk přijme, pochopí a procítí boží zákony jako své, není možné, aby se stále choval jako zvíře. Má větší odpovědnost ke všemu živému i neživému. Pokud by toto nerespektoval, připravil by si těžší osudové události, než nevědomý. Nevědomý ještě nekoná z poznání co je dobré pro celek, ale pouze z chtění uspokojit to, co považuje za dobré pro sebe, či své nejbližší. Toto souvisí s vývojovou úrovní každého jedince, každý z nás je rovněž kamínkem v celkovém osudu všeho a všech, podle své kvality a postavení tento osud naplňuje a z toho vyplývá odpovědnost každého z nás. Zde můžeme srovnat odpovědnost například vůdce a prostého občana. Zatížení vůdce odpovědností za velký počet lidí je mnohonásobně větší a to by si měl každý člověk přijímající takovou životní roli dobře uvědomit a velmi vážít své činy.

114. Vtělení

V meditaci jsem uviděla postavu - své duchovní tělo. Viděla jsem horu, která byla pokryta ledem a sněhem. Slunce vysvitlo, sníh a led pomalu tál a hora se od vrchu obnažovala, až voda stekla úplně a hora byla celá pokryta zelenou travou. Postava stoupala nahoru, utrhla bílý květ a přivoněla k němu. Na vrcholu hory se poklonila Tvůrci a odevzdala mu bílý květ. Slunce ji ozářilo svými paprsky. Potom vstala a sestupovala zpět na úpatí hory. Tam se vítala se zvířátky a lidmi, podávali si ruce, byli jsme spojeni a bylo nám dobře.

V duchovní práci a spiritismu se jedná o spojení s bytostmi, které nežijí v tělech a stejně tak jako probíhá vývoj v tělech na zemi od nejnižších po prozatím nejvyšší žijící tvory, kterými jsou v současnosti lidé, podobně je tomu v oblasti nehmotné, kde se nacházejí bytosti vyšší než my a mnohem vyšší, lidé je nazývají „anděly“. Člověk našeho typu se může kontaktovat jak s bytostmi nižšími, tak vyššími, záleží na mnoha okolnostech, na jeho kvalitě, odžitých životech, karmických vazbách a dalších. Zde je třeba být opatrný a rozlišovat, komu se otevíráme. Neměli bychom prosazovat své vlastní chtění a vyčkat, jaká bytost se k nám sama přihlásí. Stejně jako my si nepřejeme, aby některé nízké bytosti zasahovaly do našeho života, ani my nemůžeme bezohledně zasahovat do světa duchů. To by se nám mohlo vymstít a mohli bychom si způsobit větší komplikace, než jaký by byl užitek. Každý kontakt by měl vést k našemu hlubšímu pochopení a neměl by sloužit ke spiritistickým hrátkám z důvodu pobavení se či ziskuchtivosti. Potom bychom se mohli stát snadnou obětí zábavy škodolibých duchů.

Co by se dalo říci o aktivitách Ing. Bendy a jeho kontaktérů - Vesmírní lidé?

Jedná se o nižší spiritismus. Část jeho vědění je založena na skutečném poznání, část je zkruslena úrovní jeho kontaktérů a bytostí připojujících se k těmto lidem.

Opět k jednomu mému terapeutickému sezení. Bylo zaměřeno na hlavu a všechny nepříjemné pocity s ní spojené. Při opakovaných regresích se mi postupně otvíraly nové skutečnosti okolo mého narození. Tentokrát jsem sledovala, kdy se můj duch či duše spojila s narozeným tělem. ***Viděla jsem narozené dítě, bylo tmavě růžové, od krve a nedýchalo. Byla jsem pozorovatelem. Lékaři dítě omyli a položili ho na stůl, měli nějaké nástroje a cosi dělali v jeho ústech, potom jsem rychleji dýchala, zřejmě mu uvolňovali dýchání. Potom dítě odnesli do inkubátoru. Teprve po vyjmutí z inkubátoru jsem cítila, že můj duch se stává součástí těla dítěte, s jeho tělem splývá, hlava mého duchovního těla se však s hlavičkou dítěte nespojila a viděla jsem něco, co připomínalo „dvouhlavou saň“ (obr. 114 Vtělení).***

V celém průběhu svého života jsem nenašla okamžik, kdy by se moje „duchovní hlava“ zcela spojila s mým tělem, pouze ve chvílích, kdy jsem relaxovala a uvědomovala si celé své tělo jsem měla určitý pocit celistvosti těla a duše.

Byla jsem vyzvána terapeutkou jít dále k příčině tohoto jevu. Dále jsem popisovala, co vidím: ***Vidím ruce, staré, žilnaté ruce spočívající na zástěře. Jsou to ruce staré ženy, na hlavě má šátek. Sedí, je schoulená a nešťastná. „Kdo jsi***

a co ode mne žádáš?“, zeptala jsem se jí v duchu. „Jsem tvoje druhé já a toužím po lásce, chci být s tebou“, cítila jsem, že mi odpovídá. Když jsem se podívala jak žila svůj život pochopila jsem, že přišla o dítě, které zahynulo pod kopyty koní jedoucího kočáru. Žena byla doposud stále nešťastná a nemohla se s touto ztrátou vyrovnat. Její duch se připojil k mému narozenému tělu a určitým způsobem jsme toto tělo obývaly společně. Její vědomí ovlivňovalo moje vědomí, takže by se dalo říci, že jsem nikdy nemohla být zcela sama sebou. Po tom, co jsem duši ženy znovu v duchu oslovila a tázala se jí zda je ochotna odejít do Světla, kde ji čekají její příbuzní, otočila se směrem ke Světlu a zdálo se mi, že o mne přestává mít zájem. Rozloučila jsem se s ní a odpustila jí, s pomocí „andělů“ „odletěla“ do Světla. Toto byla druhá duše ženy, která ztratila dítě a byla ke mně připoutána. Já sama jsem neměla v tomto životě pocit touhy mít dítě a měla jsem obavy, že by dítě mohlo být nešťastné. Soudím, že jsem v minulém životě prošla nějakou podobnou situací, proto jsem připoutala duše s podobným osudem. Jednou jsem v meditaci viděla obraz ženy, která držela v náručí chlapce a nad nimi letěla vojenská letadla. Myslím, že chlapec byl mým synem a současným životě je mým manželem. Možná mi to bude ještě v budoucnosti více objasněno.

Kdo je člověk - médium a čím nám může prospět?

Médium je člověk, který nám může zprostředkovat odpovědi na naše otázky a tyto odpovědi přicházejí z duchovního světa. Záleží na kvalitě média, na tom jaké žil minulé životy a čemu sloužil, na jeho morálních a etických vlastnostech, k jakému duchovnímu směru se ladí a co chce tímto způsobem poznávat. Tyto skutečnosti rozhodují o tom, jaké nevtělené bytosti se skrze něho budou projevovat. Existují různé způsoby, jak může kontakt probíhat, například je známé automatické písmo, nebo médium propůjčí duchu svoje tělo skrze které duch mluví, nebo médium přenáší myšlenky předávané mu duchem. Vždy záleží na tom jaký duch se k médiu přiladí, zda je to nízký duch, který společnost a sebe jen baví a vymýšlí různé skopičiny, nebo dokonce má i zlé myšlenky, nebo je to naopak duch z vyšších a velmi vysokých stupňů vývoje a přenáší vědění, které je poučením pro druhé a které je mnohdy mnohem vyšší než vědomosti samotného média. V takových přenosech je velký přínos pro nás, žijících v těle a můžeme se mnohému naučit. Vysoký duch je vždy velmi trpělivý, vede nás k morálním a etickým zásadám. V tomto je nutné dobře rozlišovat a vše stále podrobovat kontrole vlastního rozumu a citu, k tomu nás vždy vyšší duchovní bytosti vedou.

Jak je možné rozlišit, zda médium přenáší své vlastní myšlenky, nebo myšlenky nevtěleného ducha?

Na tom tak příliš nezáleží, záleží na obsahu, na tom jak vše působí na naslouchajícího, jaké kvality je médium i příjemce, každý slyší to, co potřebuje slyšet.

Co působí proti duchům, kteří nemají dobré myšlenky?

Vždy jen naše kvalita. Je-li člověk morální a etický není důvod, proč by takový

duch v jeho blízkosti přetrvával. Proba a modlitba za zlepšení své kvality znamená velmi mnoho v odstranění těchto jevů.

Jaký je život vysokého ducha v lidském těle?

Pokud velmi vysoký duch vstoupí do mnohem nižšího těla, aby působil přímo na vtělení, musí k tomu mít určité podmínky, vždyť vstupuje do „obyčejného“ těla i s jeho danou osudovostí. Z tohoto důvodu neočekávejme nějaký skvělý a úžasný život takového člověka. Je to pro něho velmi těžká mise. Vzpomeňme trpkého osudu Ježíše. Zde bych chtěla připomenout jeho matku Marii, označovanou jako „čistá panna“. Její neposkvrněné početí je mylně chápáno jako netělesné a jistě proběhlo stejně jako kterékoliv jiné početí na tomto světě, vždyť to do našeho současného stupně vývoje patří. Pojmenování „čistou pannou“ symbolizuje čistotu její duše, která tělesně umožňuje takové vysoké zrození jako je Ježíš nebo jiná zrození vysokých duchů.

Čistota a pokora duše by měly být nejvyšším cílem našeho života. To je skutečně to o co je třeba vědomě usilovat, to je pokrok, to je cesta vedoucí kupředu, ne zpět. Je to možnost pro prožívání lepších životů vlastních i všech lidí na této planetě i na všech ostatních planetách. Jiná cesta není možná a každá jiná bude poznamenána naším utrpením. Času je však mnoho, každý může jednat podle své vůle. V tom jsme svobodní. Skutečná svoboda kráčí spolu s vůlí boží, usilujeme-li o takový život, vyšší bytosti nám budou pomáhat a radovat se s námi. Zlepšujeme-li sobě, zlepšujeme druhým, osud všech se potom o něco posune kupředu.

To, co v životě dostáváme do vínku ve hmotě je určeno našemu danému životu a záleží na nás, jak s těmito věcmi nakládáme, jsme „dočasnými správci“ těchto věcí. Nikdo není definitivně chudý ani bohatý, vše se může v průběhu života měnit, pokud ne, v průběhu životů jistě, máme již odehráno mnoho rolí a další nás čekají.

Kromě filozofických otázek mohou média spojující se s vysokými duchovními bytostmi předávat znalosti o možných způsobech léčení, či sami se stát prostředníky při předávání léčivé životní energie druhým. Přijímání této energie lásky působí nejen na ty, kteří trpí nějakou nemocí, ale i na všechny ostatní, kteří již vědomě či nevědomě na sobě pracují, neboť harmonizuje jejich vitální systém a to následně působí i na jejich myšlení, stejně tak jako působí na naši hmotnou schránku a na naše myšlení to co jíme a pijeme. Jak pečujeme o své hmotné tělo, o svou vitální energii, takoví jsme, tak myslíme a podle toho činíme, takové činy po nás zůstávají a jsou zaznamenány ve stopě odžitého života. Na prošlou část svého současného života se můžeme zpětně podívat v regresi či meditaci, stejně jako na osud kteréhokoli našeho minulého života, když k tomu nadejde vhodný čas a jsme připraveni. Naš současný život jak je daný v božím díle může žít nespočetné množství jiných lidí, pokud tento osud bude pro jejich poznání vhodný, každý ho však prožije v jiné kvalitě, to znamená, že po sobě zanechá jiné činy a jiná rozhodnutí.

Skutečností je, že jsme stále obklopeni mnoha bytostmi z duchovního světa, které většina lidí běžně nevidí, pouze ti, kteří jsou obdařeni touto jasnovidností či jiným druhem vnímání mohou tuto přítomnost vycítovat. Nemusíme být smutní, že to nejsme zrovna my, kteří toto vidí, možná by nás to rušilo v našich úkolech, které máme v tomto životě zde na zemi a až bude pro nás ten pravý čas a důvod k tomu to vnímat, jistě se tak stane samo. Možná měl každý z nás nějaký takový zážitek setkání například ve snu, či slyšel nějaký hlas, nebo uviděl krátce svého mrtvého příbuzného, či jinou bytost, nebo slyšel nějaké zvuky či postřehl pohyb věcí, který se nedá vysvětlit fyzikálními zákony. To vše je možné. I tento svět však podléhá zákonům božího tvoření a tak vše má svou logiku a ani ve světě duchů není možné dělat cokoliv.

Pro představu toho, co dělají duše, které opustily náš svět, ale jsou stále jeho součástí, použiji v následujícím výpověď „vidícího“ media z *Knihy medií*, vydané u nás v r. 1907 z francouzského originálu Allana Kardeka. V této knize jsou poskládány zkušenosti medií, výpovědi ze seancí zaměřených na vědění a pokrok a objasnění některých jevů přicházejících ze světa duchů nižších i vyšších.

Byli jsme jednou přítomni představení opery „Oberon“ s velmi dobrým vidícím mediem. V sále bylo mnoho prázdných míst, jichž velká část byla obsazena duchy, kteří – jak se zdálo – brali podíl na hře. Jiní duchové odebrali se k některým divákům, jakoby poslouchali jejich rozmluvy. Na jevišti ukázal se jiný výjev: za herci bavilo se vesele více duchů posmívajících se jim a napodobujících jejich pohyby směšným způsobem. Jiní vážněji povzbuzovali herce a namáhali se, aby jim dodali ráznosti. Jeden z nich byl neustále u jedné z hlavních zpěvaček, myslili jsme, že jest poněkud lehkomyšlný. Když jsem ho po spuštění opony přivolal, přišel k nám a vytýkal nám přísně naše opovážlivé posuzování: „Nejsem tím, zač vy mne pokládáte, jsem jejím vůdcem a duchem ochranným, jest mi uloženo, abych ji řídil“. Po několika minutách velmi vážné rozmluvy opustil nás se slovy: „S Bohem, jest ve své loži, musím jíti, abych ji zachránil“. Pak jsme vyvolali ducha Weberova (skladatele opery), a tázali se ho, co soudí o provedení svého díla: „Není příliš špatné“, pravil „ale jest mdlé, zpěváci zpívají, to jest všecko, ale schází jim nadšení. Pokusím se, abych jim dodal něco horlivosti“. Pak ho bylo viděti na jevišti, jak vznášel se nad nimi. Od té chvíle rostla zřejmě jejich ráznost.

Z této knihy bych ještě ráda ocitovala odpověď na dotaz k řádu u bytostí z duchovního světa a jejich všudypřítomnosti:

„Přirovnajte nás k větroplavci, který se ponenáhlu vznáší do vzduchu. Pokud jest při zemi, může ho viděti jen malý kruh pozorovatelů, v tom poměru, jak se vznáší, rozšiřuje se jeho obzor a když dosáhl jisté výšky, objeví se nescíslnému počtu lidí. – Tak jest tomu i u nás. Zlý duch, který lpí ještě na zemi, přebývá v omezeném kruhu uprostřed osob, které ho vidí. Přibývá-li mu milosti a polepší-li se, může s více lidmi rozmlouvat i stane-li se vyšším duchem, může zářiti jako světlo slunce a ukázati se několika osobám na několika místech najednou.“

Jak je to s dušemi mentálně postižených lidí?

Duše těchto lidí mohou být zcela odlišné od toho jak se projevuje jejich hmotné tělo. Činy vytvořené těmito lidmi v minulých životech stvořily jejich současnou hmotnou podobu, duše může být mnohem více rozvinuta, než bychom očekávali, mají však z vývojových důvodů omezenou možnost projevu v tomto životě.

Učme se jednat sami za sebe, i kdyby se okolo nás dělo cokoli!

Je třeba, abychom se učili jednat za sebe, nenechávali se ovlivňovat druhými lidmi a nedobrymi vlivy okolo nás. Jen my sami jsme odpovědní za své činy a z nich se budeme zodpovídat po smrti našeho těla. Z toho lze usoudit, že není namístě prosazování vlastních názorů za každou cenu, ale schopnost vlastního úsudku kontrolovaného rozumem, citem a svědomím. Mějme stále na mysli to, že rozhodujeme my sami. Během života můžeme obdržet tisíce rad dobrých nebo špatných a řada lidí nám může pomoci nebo uškodit. Nežijeme na zemi sami, ale ve společnosti jiných lidí a tak se pokusme tento koloběh ustát co nejlépe, pěstovat dobré vlastnosti a stávat se šlechetnými. Takto je možné dojít ke skutečně plnému, tvůrčímu a vyrovnanému životu. Možná se budeme jevit druhým jako naivní a hloupi, ale to je jen jejich hodnocení, pocházející z nepokory a pýchy, které okouzlují vlastního majitele iluzí povýšenosti, která může být z pohledu vyšší duchovní bytosti velmi nízkou. Nejsme tvůrci božího díla, ale naplňujeme jeho myšlenku podle své kvality. Sloužit je více než vládnout. Ten kdo vládne na zemi by měl být nejvyšším služebníkem našeho hmotného světa, jeho rozhodnutí by měla být uvážlivá, neboť jeho odpovědnost je mnohonásobně větší než člověka, který jedná podle jeho pokynů. To by měli mít tito lidé stále na paměti, jakým způsobem druhé vedou, kam vede naše společné tvoření, zda k naplňování dobra či zla pro každého jednotlivce, zemi i pro celou planetu. Vládnutí neznamená netrestat viníky, takové jednání by bylo podporování zla. Je o skutečné moudrosti na kterou se dnes často zapomíná a je nahrazována pouhým „chytráctvím“, se kterým není možné dojít daleko, i když se to tak může kratší či delší čas jevit.

Spiritismus a duchovní nauky jsou v podstatě o jedné věci, o spojení nás lidí s duchovním světem. Hodně záleží na tom, s jakým druhem nevtělených bytostí se spojíme, zda jsou to nízké bytosti, které skrze nás uplatňují své nízké pudy, nebo bytosti jejichž úmysl s námi je dobrý, ale mohou být ještě nevědomé, nebo zda se jedná o moudré bytosti, které nám zprostředkovávají informace, které jsou pro nás skutečnou pomocí a vedou k našemu zdokonalení. Může dojít ke kontaktu i s velmi vysokou bytostí. Tyto jsou skromné, trpělivé, jejich láska je nesobecká, jsou opravdové a připravené nám pomáhat.

Může se člověk naší úrovně přímo napojit na Zdroj?

Toto se zatím stává jen výjimečně. Jsou zde lidé, přicházející sem jednou za 2000 let, ti nabývají v průběhu života této schopnosti. V budoucnosti se budeme

tomuto přibližovat, až v konečném splynutí se staneme jeho součástí. Prostředníky kontaktu se Zdrojem pro nás jsou vysoké duchovní bytosti - andělé. Rozdíl ve vývojovém stupni mezi našim hrubohmotným světem a jemnohmotným světem andělů je v této chvíli pro nás nepředstavitelně velký.

Uvědomuji si, že pracovat na sobě je úkol nejen pro jeden život. Už jenom dojít k tomuto rozhodnutí a skutečně vzít svůj osud do vlastních rukou bere svůj čas. Odměnou pro nás je krásné objevování nových a nových souvislostí, jako když čteme nekonečný román o jedné bytosti, skládající se z mnoha jejích vlastních životů i životů cizích, neuvěřitelně souvisejících se sebou navzájem, sledujících obrovskou pestrost vyjádření, jdoucích chvilku ve vývoji kupředu, chvíli nazpět, kdy vše je stále prováděno hlavní myšlenkou vypracovávání bytosti k duchovní dokonalosti a k návratu zpět ke Zdroji. Je to úžasně virtuální představení.

Jaké odpovědi by měli lidé hledat prostřednictvím lidských medií?

Naše otázky by měly být etické, měli bychom se zajímat o vlastní změnu, pokrok, zlepšení své osudovosti i osudovosti ostatních a celé planety. Malicherné a sobecké otázky nebudou zodpovídaný podle našich představ.

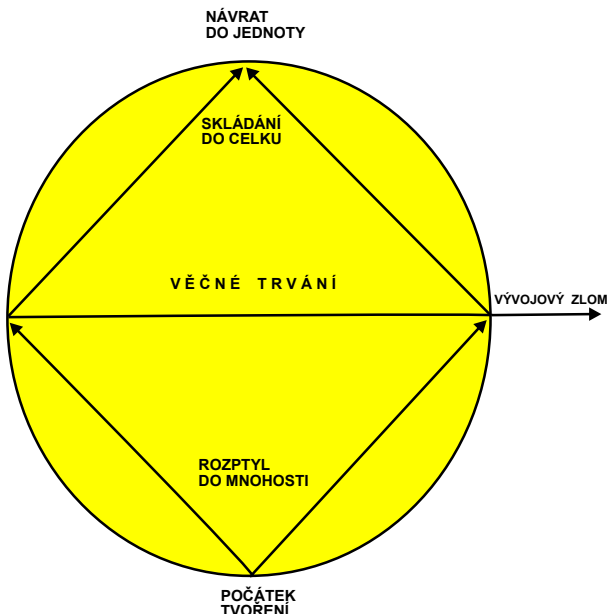
Nesmíme zapomínat, že vše má svůj čas, vše se děje v posloupnosti a řádu. Pokud má být člověku pomoheno, tak se to stane, sdělení o této možnosti se k němu dostane, poté opět záleží na jeho vlastní vůli, jak s poznáním naloží. Nic není konečné. Chceme-li se zamyslet nad novými objevy je více než jisté, že lidé objeví v určité chvíli to co je třeba a co je v možnostech jejich osudu objevit a to v různých oborech. I zde platí dvojnásob vyjádření a to znamená, že objevy mohou být prospěšné i neprospěšné, záleží jakým směrem lidé jdou, jací jsou, co žádají, jaký je jejich úmysl, takové je jim posléze otvíráno poznání, tak tvoří. Člověk je zde na zemi, aby pracoval, proto nemůže chtít nic zadarmo. Bude-li jeho úmysl čistý, bude tvořit ku prospěchu vlastnímu a všech ostatních, bude-li jeho úmysl nečistý, stane se nástrojem nečistých sil, nebo posměvačných a hloupých duchů, kteří jej budou podporovat v jeho nedobrych vlastnostech a za činy, které z tohoto jeho postoje vyjdou, bude muset zaplatit. Stejně tak se k němu budou vázat lidé tohoto světa podobného ražení a budou se vzájemně ve své činnosti posilovat. Pokud člověk pozná, že nedobrý vliv mu již nevyhovuje, je třeba aby ho změnil. Pokud se chce polepšit a z tohoto vlivu osvobodit, měl by hledat kořeny svého chybného jednání a to napravit. Je to o skutečném uvědomění si toho kdo jsem, co činím, a čím chci v budoucnosti být. V tomto se nám může dostat mnohé pomoci, ale to hlavní rozhodnutí musí udělat každý sám.

Je třeba naučit se pracovat se svými silami a správně je používat. Pokud v nás energie pracují chaoticky, jsme nevyrovnaní a nedokážeme své síly soustředit správným směrem, děláme chyby, i když chybami se více či méně učíme. Pokud správně nasměrujeme své síly, bude jejich využití takové, jakého jsme nejlépe

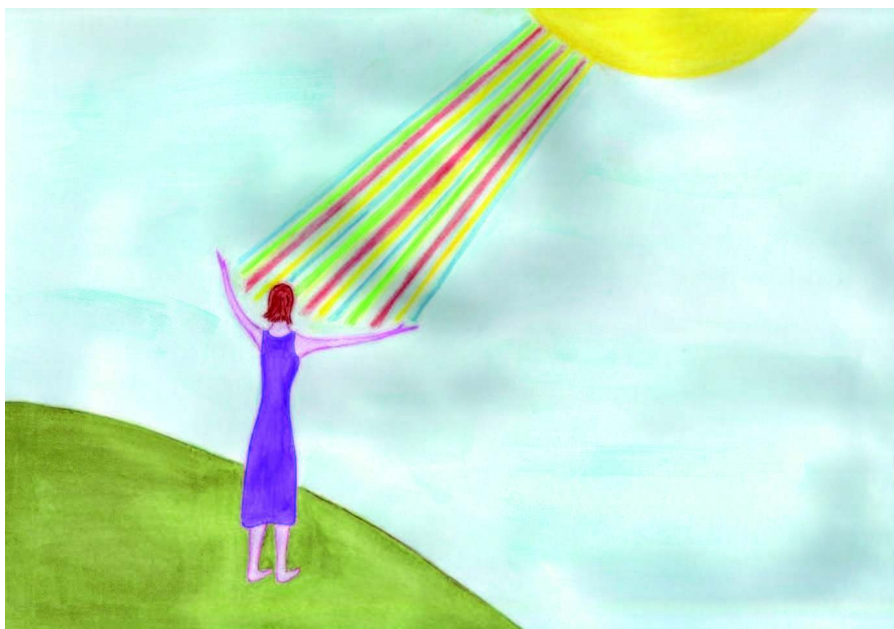

schopni, budeme konstruktivnější, více tvůrčí a méně destruktivní. Stále hovořím o čtyřech základních prvcích. Ty by měly být v rovnováze (obr. 115 Přijímání energií). Špatné rozložení těchto energií způsobuje nerovnovážnost našeho myšlení, dáváme prostor k projevení se negativních vlastností, to se potom odrazí na našem vitálním systému a nakonec na našem zdraví. Činy, které jsou výsledkem nerovnováhy jsou činy konané jak proti sobě samému, tak proti druhým lidem a tudíž i proti samotnému principu tvoření, jehož vývojovým hnacím principem není zlo, ale dobro. Od počátečního stvoření světa, impulsu oddělení se od Celku a rozptýlení do mnohosti je třeba projít dlouhou cestou až ke zpětnému návratu všeho stvořeného opět k Tvůrci, to znamená postupovat z dvojnosti skládáním rozdělného do Jednoty. Vznik je rozptyl a složení zánik, současně ale vše trvá, takže počátek a konec je bod v rozloženém vjemu. Pochopit stále trvání a vnímat bezrozměrnost a bezčasovost je na naší úrovni téměř nemožné, běžně člověk vnímá v časové linii a rozměru. Pro představu je jeden proces od počátku stvoření do jeho zániku znázorněn na následujícím obrázku. Takových procesů složených do kruhu je nekonečně mnoho, tam kde je počátek je i konec.

SCHÉMA TVOŘENÍ – podle J. Zezulky

Pěstujme svoje nadšení pro vznešené věci! To nám dá křídla pro objevování nových věcí, ke svobodě a bratrství všech tvorů jak na zemi v těle, tak v duchovním světě bez těla a navzájem. Chtějme budoucnost bez válek a sporů, opusťme hmotnou připoutanost. Vše se stále proměňuje, nechme se unášet tím proudem a pokusme se plavat co nejlépe. Cesta je a bude plná překážek. Pěstujme odvahu, buďme silní,

115. *Přijímání energií*

pracujme v duchu Tvůrce a nenechme se zlomit špatnými vlastnostmi druhých, vždyť jsme to my kdo rozhoduje. Stále přemýšlejme, pěstujme své citění, rovnováhu, buďme šlechtici ducha a života!

Co je to svoboda, po které tak toužíme?

Svoboda není nic jiného než to, že děláme to co nás baví.

Sama jsem z regrese, kdy jsem se v současném životě měla po porodu vtělit a moc se mi nechtělo pochopila, že takový postoj velmi ovlivňuje celý průběh života. Dále to byl postoj mé matky v době početí, která chtěla i nechtěla. To se promítalo do mých vlastních pocitů jako nevyrovnanosti hodně chtít, nebo nechtít vůbec, sama jsem tento postoj podporovala a vůbec jsem nechápala, že právě toto je příčinou mé rozladěnosti.

Přivtělená duše, která opustila mou hlavu uvolnila místo a já jsem požádala vyšší síly o to, aby má duše mohla toto místo zaplnit. Několik dní nato se mi zdál sen, vlastně to bylo něco mezi snem a skutečností. Měla jsem pocit, že umírám a moje duše se začíná vysouvat z mého těla. Volala jsem v duchu: „maminko!“ a chtěla jsem zakřičet, co se se mnou děje, ale nikdo mne neslyšel. Moje nehmotné tělo se pravděpodobně o kousek posunulo, aby vyplnilo prázdný prostor v mém fyzickém těle. Potom jsem se probudila.

Jak jsem již zmínila, v popsáných regresních terapiích mne vedla Míla Lukášová a mohu říci, že mne skutečně překvapil její způsob vedení terapie, který byl pro mne nový a úžasný v tom, že každé sezení je dovedeno k řešení a to velmi oceňuji. V této oblasti to pro mne bylo skutečné poznání.

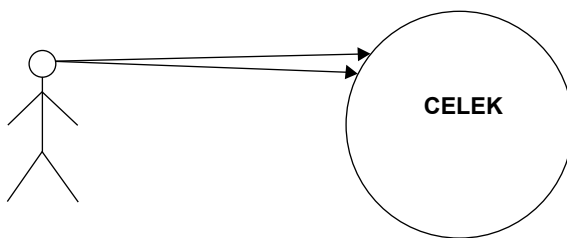
To co jsem si opět uvědomila jako důležité z prožitých regresí bylo to, jak je důležité odpuštění. Skutečně není třeba konat odplatu za to co jsme utřžili v tomto životě, neboť je to pouze to, co jsme učinili my jiným v našich minulých životech, nebo nás to vede k poznání, abychom sami něco ve svém životě změnili. Současně s prožívanými těžkými událostmi a utrpeními rosteme, neboť ještě není možné, abychom si sami souvislosti svého myšlení a činění plně uvědomili a zatoužili po vlastní nápravě nekonat nedobré věci a tak přicházejí takové události, které nás napravují. Také jsme mohli sami souhlasit před vtělením s prožitím těžkých událostí z důvodu osobního růstu. Opět se zde vracím k pokoře, která je jedinou cestou z utrpení, jinak v nás bude stále vzrůstat nespokojenost, která je pro nás nekonstruktivní.

To, že je možné podívat se do svých vlastních životů není něco nemožného, nebo něco co mám dávat druhý, je to naše schopnost a pokud je nám toto otevřeno, můžeme se tam kdykoliv podívat sami. V budoucnosti to jistě bude běžné. Terapeut nás vlastně zklidňuje a navádí k této možnosti, usměřňuje a vede celý průběh.

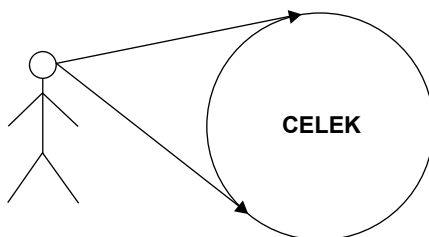
Mnoho věcí může člověk změnit, když pochopí proč se dějí. Může najít spoustu cest jak sobě či druhým pomoci. Ve chvíli, kdy již vyčerpá všechny pro něho dosažitelné možnosti, nezbývá nic jiného, než věc přijmout. Skutečně přijmout okolnost, která nás tíží, nebo skutečnost o sobě samém takovou jaká je. To co můžeme ještě udělat je odevzdat vše Tvůrci s pokorou a vědomím, že to co nás tak trápí neprožíváme jako nespravedlnost, ale že jsme si takovou zkušenost zasloužili svým jednáním z minulosti, ať již z tohoto či minulého života. Tyto zkušenosti vedou k naší nápravě a jsou pro nás přínosem ať je jejich důvod jakýkoliv, neboť nejvyšší vědomí a osud má s námi ten nejlepší plán, vždyť Tvůrcem jsme milováni všichni stejně. Naše hloupé kousky jsou jen naše dočasná nevědomost, která pro všechny jednou skončí až projdeme tímto těžkým vývojovým procesem a naše oči se otevřou a uvidí světlo, které zatím proniká jen malými skulinkami na obyvatele naší planety. Až postupně tyto paprsky rozsvítí světýlka duší většiny lidí, v tu chvíli bude možné říci, že dobro zvítězilo nad zlem, světlo nad tmou a nevědomostí. Podíváme-li se historie lidstva, zatím není vidět nějaký velký pokrok v chování lidí, stále jsou vedeny války, intriky, boje o moc jednoho nad druhým, boje o materiální věci, o lásku, boje ve jménu Boha a jiné. Je však třeba zmínit, že to kam dohlédneme nazpět v historii lidstva je jen malý výsek z dlouhého období jeho vývoje a také nevíme co je ještě před námi. Proto nelze udělat závěr, že už to nemůže být jinak.

Jak se postupným vývojem přibližujeme k Celku a jak ho vnímáme?

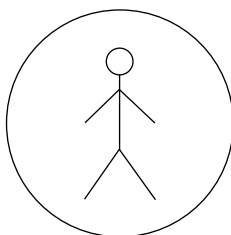
Já jsem oddělený a vnímám celek svým daným zúženým zorným polem, špatně rozlišuji dobro a zlo, jsem veden svými vlastními pocity a úsudky, co je pro mne dobré a co ne:

Já jsem oddělený od celku, ale přibližuji se k němu, stávám se postupně jeho součástí, moje zorné pole se rozšiřuje, poznávám pravdu:

Já jsem totéž co Celek, splývám s ním, jsem v Pravdě:

Co by měl člověk v životě přimout a co nepřijmout.

Člověk by měl přijmout to, co nemůže sám změnit. Je to to, co často neladí s naším nejnítějnějším převědčením a přesto se to ve světě odehrává. Nesmíme přitom zapomínat, že vše je naší součástí, i to co považujeme za nedobré je i naší věcí. Na druhou stranu to neznamená, že máme přijmout stejný způsob chování a jednání se kterým nesouhlasíme, to bychom šli proti sobě samému, proti svému vlastnímu svědomí. To bychom si cestu prodloužili.

Život zde na zemi nám přináší a bude přinášet utrpení, neboť utrpení je součástí našeho života v této vývojové fázi a je nástrojem k naší změně a proto bychom se měli naučit ho přijímat a správně pochopit. Na druhé straně bychom neměli zapomínat, že jsme zde na zemi abychom prožívali také radost a štěstí, jsme duální bytosti a tak je to třeba chápat.

Tolik jsem se bála, že jsem nedokonalá, až jsem zjistila, že skutečně nedokonalá jsem, ještě dlouho budu a velmi se mi ulevilo. Přijala jsem realitu ve které se nacházím. Být dokonalý na mém stupni vývoje není možné. Mohu si to nahrazovat perfekcionalismem v nějaké oblasti svého života, ale to mne vtáhne ještě do bludnějšího kruhu a stanu se svým vlastním štvancem. Děkuji zde všem, kteří jsou okolo mne a kteří mi moje nedokonalosti odráží. Byla jsem dlouho slepá, že jsem to neviděla. O dokonalost a to duchovní dokonalost mohu usilovat, mohu se měnit, zlepšovat, růst a to mne může velmi naplňovat. Druhým se mohu zdát stále stejná, ale já mohu nabýt úplně jiný úhel pohledu na svět. Nikdo z lidí naší úrovně nemůže říci, že je již dokonalý, ani když vstoupil na duchovní cestu. Rozdíl zde je ten, že může oproti jiným vědomě pracovat na vlastní změně. To znamená opuštění nevědomosti, kdy jsme posouvání kupředu pouze osudovými událostmi a ty nás bolí. To co je uvnitř každého z nás dokonalého je boží jiskra naší existence.

Ještě se vrátím k důležitosti čtyř základních prvků podle J. Zezulky. Kdo má zájem skutečně upřímně na sobě pracovat, neobjevila jsem nic lepšího, než je filozofie Josefa Zezulky. Zákonitost existence čtyř základních prvků se projevuje ve všech oblastech našeho žití. Otázka jak vytvořit rovnováhu v psychické oblasti je pro mne velmi důležitá. Každý člověk je jiný, nejsou dva lidé shodní ve svém projevu a je mnoho variant v tomto vyjádření. Sledujme nyní příklad projevení se čtyř tvůrčích prvků v našem chování: pracuji pro sebe - jsem dostředivý, pomáhám druhým - jsem odstředivý, chci se soustředit - jsem klidný, chci něco vykonat - jsem nadšený. Co znamená rovnováha? To, že mám tyto prvky v souladu, a to platí i pro moji vitální energii a mé hmotné tělo. Věřte, že je to ta nejjednodušší a nejdůležitější věc, ale současně pro nás těžká ji uskutečnit. Co se děje v mé hmotné schránce při nerovnováze? Některé orgány mohou být „přehřáté“ jiné naopak „chladné“ a to může způsobit moji nemoc, například zánět či nefunkčnost, orgány mohou být stažené, nebo naopak zvětšují svůj objem a podobně.

Poznávejme pravdu a sami budeme postupně lépe poznávat co je pro nás dobré a co ne, sami budeme přicházet na řešení bez vlivu druhých lidí, jejichž poznání je více či méně částečné. Vydejme se na cestu ke svobodě! Nesmíme přitom zapomínat, že stále na nás působí nejen z hmotného světa, ale i ze světa duchovního dobré i nedobré síly, které usilují o to získat nad námi nadvládu (obr. 116 Temné síly nehmotného světa). Při souznění s naší podobnou kvalitou se budou snažit stáhnout nás do jejich deformovaného myšlenkového světa a doslova z nás mohou udělat otroky. Je třeba odpustit a pochopit, proč se taková bytost na nás připoutává. Tyto bytosti a to jak nižší, tak vyšší se skrze nás realizují a uplatňují nad námi svoji moc a nechtějí se od nás odpoutat. Nižší duše takto jednají často proto, že jsou nešťastné, nebo mají pocity viny, ale mohou být i plné zloby. Pokud se změníme, změníme svoji vnitřní kvalitu, pochopíme a zatoužíme po vnitřní svobodě, mohou nám naši duchovní rádci v jejich odpoutání pomoci (obr. 117 Odpoutání přivtělené duše).

116. *Temné síly nehmotného světa*

Je třeba se naučit přizpůsobovat podmínkám okolo nás, přijímat svět takový jaký je. Jinak to nejde. To nám velmi pomůže překonávat to, že vše nejde podle našich představ, že nejsme Tvůrci. Nemysleme si ale na druhou stranu, že děje probíhající okolo nás tvoří někdo jiný než my sami. Je to volný pohyb v dané realitě. Zkusme se pravdivě podívat na svůj dosavadní život a zjistíme, že tak jak jsme tvořili své myšlenky, tak se děje odehrávaly. Můžeme namítat, že to tak není, že jsme po něčem toužili a že jsme to nezískali, ale nebyli jsme to my sami, kteří k tomu vytvářeli podmínky tím, že jsme si nevěřili, hledali jsme překážky, protože jsme byli pohodlní a nechtěli nic měnit. Podvědomě jsme pak tvořili to, co jsme vlastně nechtěli. Některé věci v tvůrčím plánu skutečně změnit nemůžeme, ale v okruhu našich možností jsme tvůrci dějů odehrávajících se okolo nás jen my sami. Já jsem se na svůj život podívala a najednou jsem viděla jako na dlani to, co jsem skutečně vytvořila svými nesprávnými představami. V tom duchu se objevovali vhodní lidé, kteří moje představy naplňovali. Musela jsem potom mnou vytvořené události odžít.

Jakmile jsem se rozhodla jít jinou cestou, vše se začalo měnit. Nakonec jsem musela připustit, že jsem si vše tvořila já sama, a že nic není mrtvé co se okolo mne odehrává, ale vše je živé, vše je v neustálém pohybu a já se v tomto pohybuji a naviguji své hmotné tělo svými myšlenkami v dějích odehrávajících se okolo mne. Za vše si mohu já sama a do budoucnosti si přeji být silná, abych netvořila iluze sama sobě a abych byla odolná vůči vlivu druhých lidí. Být silný znamená být dobrý a být dobrý ve své podstatě, ne naoko, nebo jen proto, že si myslíme, že je to pro nás výhodnější. To by nás osud v budoucnosti zlomil. Pravda je jen jedna.

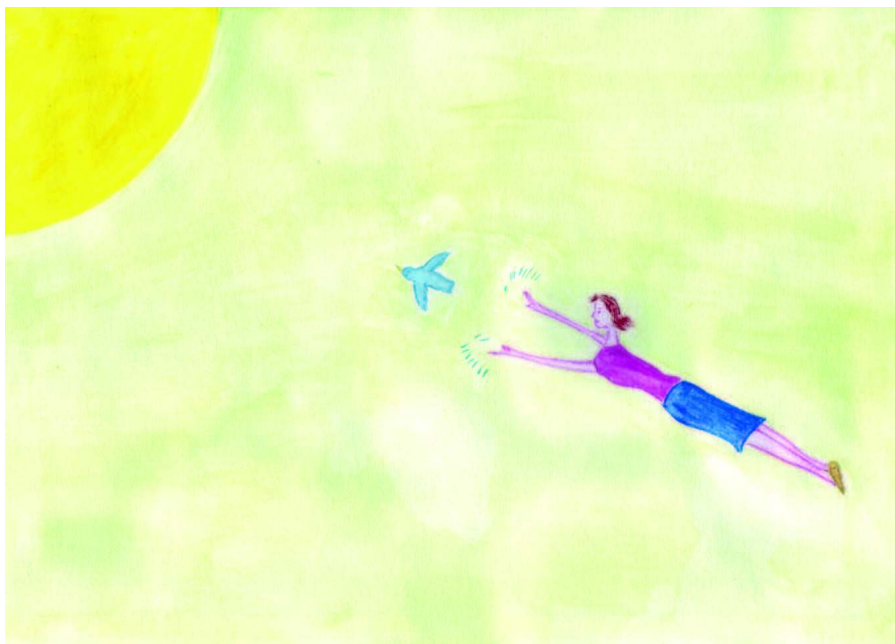
Na přednáškách T. Pfeiffera se mi někdy stávalo, že jsem myslela na nějaký problém, ale nenapsala jsem si dotaz, aby mohl být zodpovězen a přesto v nějaké souvislosti s jiným dotazem byla tato moje myšlenka zodpovězena. Přišlo mi to v tu chvíli neuvěřitelné, ale skutečně to tak často fungovalo. Všechno je jen myšlenka a záleží na nás, jak toto budeme v budoucnosti využívat. Naše vědomí se pomalu a množstvím životů stále rozšiřuje, a když jsem si uvědomila o čem T. Pfeiffer hovořil v souvislosti s možností vnímat děje zcela jiným způsobem než je to u nás běžné, otevřely se mi nové obzory. Zatím širší vnímání pro nás není možné, protože bychom se asi zbláznili a nedokázali bychom vnímat své běžné starosti, nebo by nás druzí považovali za blázný. Rozhodně ale vnímání všech dějů, které kolem nás probíhají od počátku do konce, vnímání osudů všech lidí, vnímání jejich aury a jejich skutečných záměrů, ne těch hraných, považuji za reálné v budoucnosti, stejně jako vnímání bytostí nevtělených, které jsou prozatím před našima očima skryty. To však neznamená, že tyto schopnosti

117. Odpoutání přivtělené duše

nemá na zemi nikdo. Mohou se projevit záblesky těchto schopností, nebo může být rozvinuta jedna schopnost více. Abychom v tomto pokročili, je třeba se stát otevřenými a upřímnými. Jinak nás naše špatné úmysly zavedou a za své činy, které vykonáme ve spojitosti s nabytými schopnostmi budeme muset zaplatit. Víím, že to co teď popisuji, se nemusí zdát důležité pro všechny lidi na zeměkouli. Je to pro ty, kteří se o tyto věci zajímají. Vývoj je ale neúprosný a každý jednou bude muset podobné věci řešit. Na druhou stranu každý z nás má jiné úkoly a potřeby rozvíjet něco jiného a všechno má stejný význam. Pokud bychom obecně více chápali tyto souvislosti věřím, že bychom mohli žít lépe, klidněji, konstruktivněji a nesklízeli bychom tolik osudových ran.

Dále mne trápilo, že pokud člověk již nabude určité vědění a přijme ho, nemusí se to ještě projevit v jeho vlastnostech. To je třeba aplikovat do hlubší části naší bytosti, plně to prožít v meditaci, neboť zde pracujeme v citu. Dokud toto neuděláme, nemá pro nás poznané takový význam, protože v povrchové paměti poznané nepřechází do následujícího života, pokud není zažité v hloubce naší bytosti. Nabyté vědomosti mohou naopak naše já zvětšit tím, že se člověk stane namyšleným a má pocit, že něčemu rozumí více než je běžně známo. To je velmi zavádějící a jde to proti pravému záměru. Toto je pro nás velmi důležité a pokud pochopíme správně, mělo by to vést k opaku, ke zmenšení našeho já. Naše já, vypěstované řadou životů v určité rutině a často bez možnosti osvěty někoho osvíceného se nechce jen tak

118. Duše letí ke světlu

nechat zkrotit a brání se přijmout nové. Můžeme být v tomto dlouho zablokováni, ale pevně věřím, že pokud v nás roste dobrý úmysl, změna se podaří. To je mou hybnou silou.

Jak probíhají děje okolo nás a jak je můžeme vnímat.

Děje můžeme vnímat jako náhodu, nebo jako úžasnou obrovskou hru řízenou vyšším vědomím, která má své zákonitosti a kterou jsme možná doposud takto nevnímali. Všechny děje mají mnohem hlubší smysl než běžně rozeznáváme. Děje mají hlubokou logiku, účel, cíl, bez toho, že by nastal chaos, i když se nám někdy mohou jako chaos jevit. To co tvoří je myšlenka, to co tvoříme my jsou naše myšlenky. Myšlenkami tvoříme a startujeme děje, které budeme prožívat v budoucnosti. Ty potom vnímáme svým vlastním pohledem. Z vyššího pohledu je všechno vytvořeno, my děje pouze procházíme a svou kvalitou určujeme, jakými cestami je budeme procházet. Jednu událost si představuji jako bod zářící do prostoru a my jím procházíme cestičkou danou naší kvalitou, naším osudem a vlivem jednání jiných lidí se kterými sdílíme společný osud. To co cestou vytvoříme má za následek průběh dalších dějů. V současné době nás ohrožuje epidemie ptačí chřipky. Takové děje zde nejsou náhodou. Musejí být vytvořeny podmínky, aby se takový děj mohl odehrát. Není to jen náhoda, ale lidstvo pouze sklízí následky toho co vytvořilo. Nejsme pány na této planetě a měli bychom být jejími služebníky. Nenaplníme-li to, co je v souladu s přírodou, s dobrem, s Tvůrcem, potom bude naše chybné jednání napraveno, jiná cesta kupředu nevede. Jako celek zatím nejsme sami schopni zcela myšlenku dobra naplňovat, i když někteří jednotlivci mohou toto lépe rozeznávat, ale nemají převahu, a tak je naše cesta velmi těžká a bolestná. Člověk našeho typu žije často ve velké iluzi, chce si připravovat pohodlný život a obklopuje se spoustou věcí po kterých touží. Jakou ale zanechává za sebou stopu zplodin a odpadů, než se výrobek k němu dostane, jak ničí životní prostředí, jak škodí sám sobě, že konzumuje za potravu to, co mu neprospívá, jak ubližuje druhým tím, že považuje své nároky za důležitější než jsou potřeby druhých lidí, to již nevidí. Dokud neopustíme své sobectví, neopustí nás ani utrpení.

Průběh dějů mi připomíná řetězec chemické reakce. Jakmile proběhne nějaká reakce, vzbudí další reakci, něco zanikne, něco se přetvoří, nebo vznikne něco nového. Vše je v neustálém pohybu, vše se neustále mění, nic není pevně dané pro naše vnímání. V celku je to nehybnost, která je námi prohlížena v čase a prostoru jako vznik a zánik, jako stálé tvoření a přetváření vzniklého. I v pozorování tvoření jsme omezeni a to například z důvodu velké vzdálenosti od pozorovaného. Pohlédneme-li na hvězdy či do hloubi vesmíru, pozoruje naše oko již minulost, ne současnost. Není ale nutné propadat nějakému pesimizmu z vlastní nedokonalosti, je naopak posilující hledat světlo i ve tmě. Zachytíme-li alespoň záblesk světla, který nás povede, nalezneme-li paprsek uvnitř své duše, buďme si jisti, že se ten paprsek jednou rozhoří a my uvidíme světlo a k tomu Světlu vzlétneme, neboť tam je náš domov, tam je láska..., naše duše nás ke Světlu dovede (obr. 118 Duše letí ke Světlu).

Jak můžeme využít meditaci v komunikaci s lidmi?

Cílem meditace je nacházet odpovědi na otázky, poznat pravdu, naučit se vidět věci pravdivě, je to pomoc na duchovní cestě. Je to komunikace. Ve svém životě jsme vlastně stále v komunikaci, ať se sebou samým, či s druhými bytostmi vtělenými i nevtělenými vědomě či nevědomě. Nevědomá komunikace s lidmi okolo nás nám může přinášet problémy, protože nezáleží na tom, kolik a co druhému řekneme, ale jak jsme schopni se vzájemně plně pochopit. Při nepřijetí druhého mluví člověk po své linii a opravdově se s druhým těžko setkává. Cítí se potom oddělený, nepochopený a osamocený. Nejde o to pojmut druhého jen rozumově a snažit se věc řešit logicky, jde současně o naši schopnost vnímat citem, abychom problém mohli pojmut skutečně pravdivě. Jinak si vytváříme obrazy, iluze o druhých lidech, které nás zavádějí k jednostrannému úsudku. Ani pouhé citové vnímání není to nejlepší, neboť potom ulétáme a můžeme se chovat nelogicky. Ideální je stav harmonie mezi rozumem a citem. Před tím, než budeme schopni plně se zharmonizovat, neměli bychom potlačovat své pocity, neboť tím bychom si nahromadili negativní emoce v sobě. Vpusťme je do svého vědomí a odevzdejme Tvůrci! Jde o postupnou přeměnu, nemůžeme chtít vše příliš rychle.

Poznatky, které v meditaci nabudeme je třeba převést do praktického života. To je pro nás důležité. Jsme zrozeni proto, abychom komunikovali s druhými lidmi a zde je pro nás nekonečné pole příležitostí objevovat sám sebe i druhé, jací skutečně jsme a jací jsou druzí lidé. Zkusme druhým skutečně naslouchat, zkusme se jimi stávat. Není to o tom otevírat se špatným vlivům a ty přijímat. Je to o skutečném porozumění bez toho, že bychom druhé nějak soudili, protože soudit není naším úkolem, pravdu ještě špatně rozeznáváme a soudy a kritiky jsou projevy našeho já, které se snaží být lepší, dokonalejší a chytřejší než jsou druzí a tím se od nich odděluje. Cílem je spojování. Je třeba se naučit přijímat věci takové jaké jsou a učit se pokoře, že všichni máme stejnou cenu, každý má svou dobrou i stinnou stránku, všichni jsme v procesu vývoje. I zde je třeba se bránit, pokud je na nás někdo agresivní. Neotvírat se tomu a nepřístupovat na jeho hru, říci mu pravdivě co si myslím: „Ublížíješ mi tím!“. Nemůžeme druhé přimět k tomu, aby s námi komunikovali podle našich představ, aby k nám byli otevření a upřímní, ale můžeme jim to vlastním příkladem ukázat. Když budeme vnímat druhé bez vlastních kritik a soudů, budeme k nim přístupovat jako k božským bytostem. Je to o tom vnímat druhé se soucitem a nevytvářet o sobě ani o druhých iluze, mít rád sám sebe i druhé takové jací skutečně jsme. V tom je velká síla a velká odvaha vykročit touto cestou. Můžeme tak dojít k velkým objevům o sobě i o druhých. Tím, že nevnímáme druhé takové jací jsou, nemůžeme je ani milovat. Milujeme potom role do kterých si je zařazujeme – to je můj otec, milenec, kolega, a další, vnímáme je jako věci a tak s nimi zacházíme. Stejně tak se chováme i ke zvířatům – jako k milovaným věcem, či dobrému jídlu. Kdo jsou zvířata? Kdo jsou lidé? Kdo jsme my? Víme to vůbec?

Pokud půjdeme skutečně pravdivou duchovní cestou, budeme ke změně způsobu vnímání a chování se k druhým dovedeni.

Přijetí duchovní cesty neznamená ještě její realizaci.

Mohu přijmout myšlenky dobré duchovní cesty, ale moje realizace může ještě trvat kratší či delší dobu, nebo ji nemusím v tomto životě naplnit vůbec. Mohu o cestě mluvit, mohu ji doporučovat, navádět na ni druhé, ale sám ji ještě nemusím žít. Je to projev našeho já, které nám brání a které se může přijetím nějaké nauky zvětšit, namísto toho, aby se stalo skromným. Mohu se stát dokonce duchovním vůdcem, mohu šířit dobré myšlenky, ale nemusím je sám žít. V takovém období stále žiji v iluzi, mohu i prospět druhým, pomoci jim na cestě, ale stále ještě přijaté myšlenky nežiji. Nesmím zapomínat na to, že za mnou stojí mé činy a ty potom mohou být v rozporu s tím, co prezentuji svými slovy. Pokud nejsou myšlenky a činy v souladu, není osoba zcela důvěryhodnou, i když myšlenka, kterou šíří může být sama o sobě pravdivá. Každý z nás může kdykoliv selhat. Proto nikdy zcela neslučujeme kvalitu osoby s myšlenkami, které sděluje. Mohli bychom zavrhnout dobrou myšlenku jen kvůli osobě, která ji šíří, ale nekoná zcela jejím duchu, nebo v opačném případě uvěřit vše člověku s morálním základem, ale nevyspělému vývojevě. S myšlenkami

119. Stupínky k Tvůrci

se musíme naučit pracovat každý sám, jaká myšlenka je pro mne pravdivá a jaká nepravdivá, zda je pro mne přijatelná nebo nepřijatelná. Kdokoliv kdo vede druhé by měl usilovat o dobré myšlenky, stávat se morální a soucítící.

Jaké může mít postavení duchovní vůdce v naší společnosti?

V naší společnosti převládají nevěřící. Věřící se buď hlásí k oficiálním církvím, nebo hledají v jiných duchovních vodách, jim bližších. Některé myšlenky šířené církvemi mohou být pro věřící dobré, některé jsou od původních deformované. Hledající člověk žádá odpovědi na své duchovní otázky, které mu církev již není schopna odpovědět, a tak se obrací k jiným směrům a učení, které ho v tomto směru lépe uspokojí. Může z nich čerpat, či se stát součástí nějaké skupiny, záleží k čemu ho jeho mysl a srdce vede, nebo může být věřícím i bez příslušnosti k nějaké společnosti. Bez ohledu na to, co lidé vymýšlí a tvoří, jak si představují pravdu, existuje Pravda skutečná. K ní se můžeme více či méně přiblížit a v tom nám pomáhají stoupat duchovní mistři a učitelé (obr. 119 Stupínky k Tvůrci). Duchovní učitel by

120. Předávání světla

měl být spojen s Pravdou více než běžně vnímající člověk, duchovní mistři zrozující se na zem jednou za 2000 let dochází plného spojení. Duchovní mistr či učitel má velmi těžké postavení v naší postkomunistické společnosti, neboť ta, odkloněna od víry takové učitele vůbec neočekává, a když se objeví, není schopna rozpoznat zrno od plev a nedokáže pochopit, že takový člověk přichází pro její dobro a myšlenky, které jsou jí skrze něho předávány odmítá, neboť lidé nejsou ochotni měnit své staré zvyky, které chybně považují za správné. To že si škodí jim vůbec nevádí, protože to co jim škodí jim připravuje určité „příjemné pocity“ a pro tyto chvilkové pocity se pomalu a jistě ničí. Ale proč se chovat jinak? „Vždyť tělo musí zemřít zničené“, tvrdí řada dnešních lidí. Je to jednostranný materialistický pohled „zničit a být zničen“. Takového člověka nějaká „duše“ nezajímá. Jak může takový člověk přijímat duchovního učitele a jeho dary? Jen s odmítnutím. Zprvce tomu co on říká nevěří, protože přeci není žádný „hlupák“, zadruhé chce materiální důkazy, to znamená nehmotné věci dokázat hmotně, což není možné. Duchovní učitel se nakonec stane nepřitelem, i když přichází pomáhat a ti kteří společnost vedou v něm vidí blázna nebo nebezpečí, které by mohlo ohrozit jejich současné postavení. Pokud duchovní učitel vytvoří okolo sebe skupinu stoupců, kteří jsou více či méně schopni ho pochopit, ani oni většinou neberou svého učitele takového jaký je, ale na rozdíl od nevěřících si vytvoří „modlu“, které bezmyšlenkově slouží. Postavení učitele je velmi rozporuplné a je třeba, aby byl velmi silnou osobností a nepodléhal ani vnějším, ani vnitřním tlakům lidí a zachoval si „chladnou hlavu“. Myslím, že vidět takového učitele skutečně reálným pohledem je velmi těžké a je třeba k tomu dozrát a pochopit skutečně to, proč zde takový učitel je a k čemu nám to slouží.

Dobrý duchovní učitel navádí na duchovní cestu ty, kteří zatouží jít stejnou cestou, on i oni potom mohou pomoci ukázat světlo ostatním, ukázat, že cesta je možná (obr. 120 Předávání světla). Přijetí cesty není věcí několika jedinců, je to věc nás všech, jedna zažehnutá zápalka zapálí další a další, až světlo ozáří i poslední temný kout, světlo porazí tmu, pravda zvítězí nad lží a nevědomostí.

Je možné abychom zažili spojení s Bohem společně s jinými lidmi?

Uviděla jsem potok ve kterém se hnal proud vody, potok byl mělký a vystupovaly z něho bílé kameny. Moje duchovní tělo bylo neseno tím proudem a odráženo kameny z jedné strany na druhou. Tak běžel můj život do chvíle než jsem dospěla k vnitřnímu klidu a touze po poznání. Moje tělo bylo doneseno k jezeru, kde se zklidnilo, mohlo zde volně plavat a objevovat úžasný svět pod vodou. Zde se setkala s druhými lidmi, kteří také pozorovali tento svět, spojili se v jeden kruh a jejich těla byla vymrštna nad hladinu modré, klidné vody a uviděli krásné světlo jako slunce a spojili se s ním... (obr. 121 Společné spojení).

Co je na vrcholu „hory poznání“?

Je třeba se očistit, zklidnit, toužit po poznání a vydat se cestou na vrchol hory, zde roste „strom poznání“ a je plný zralých plodů a je tam světlo (obr. 122 Na vrcholu hory poznání). Z toho stromu je možné brát plody vědění a toto

121. Společné spojení

poznání bude rozděleno mezi ty, jejichž srdce budou naplněna touhou brát z toho stromu a bude v nich nadšení chtít žít život nového věku Vodnáře (obr. 123 Vodní meloun). Meloun zde značí symbolické přijímání kristova těla, jeho filozofie s duchovním nadšením těmi, kteří budou moci ochutnat z plodů vědění donesených jim jejich učitelem.

Všichni jsme společně na cestě. Někdo jde kupředu, jiný je pozadu. Žijeme svůj život, ale sdílíme také společný osud s druhými. Všichni podléháme zákonu karmy a ani ti, kteří jdou kupředu, se nemohou vyvázat z tohoto zákona. Mohou jít dobře a zmírnit či zklidnit osudové události, ale nikdo z nás není tak vyspělý, aby již tomuto zákonu nepodléhal, kromě duchovních mistrů přicházejících jednou za 2000 let. Nemyslím, že by bylo možné, aby se člověk naší úrovně již nemusel rodit, jak to nabízejí některá východní učení přicházející k nám například z Indie, kde absolventi očistných kurzů věří, že pokud mají již vyrovnány všechny své dluhy z minulosti,

122. Na vrcholu hory poznání

k nikomu necítí vinu, všem odpustili i sobě, tudíž nemají potřebu se již rodit a odchází po smrti do Světa. Byla by to podobná filozofie jako v křesťanství, ale křesťanství věří pouze na jeden život, podle kterého je duše odeslána buď do „nebe“ nebo do „pekla“. Ve východních filozofiích duše putuje životy až k vyrovnání dluhů a potom se již nerodí. Tato druhá možnost mi přijde logická, ale nemyslím, že by vše probíhalo tak rychle a jedinec, který je na počátku poznávání by se tak rychle očistil – zharmonizoval, to by bylo asi dost výjimečné. Vždyť máme ještě mnoho poznávání před sebou a uvědomíme-li si existenci nekonečna, musíme připustit, že jsme ještě zdaleka nepoznali ani zákony života na naší planetě. Až projdeme celou zkušeností životů, kterými máme projít a vše vyrovnáme, přejdeme do stavu nevtělených bytostí, kde nás čeká další poznání a úkoly a naše vědomí se bude dále rozšiřovat „na vše“, až „se vším“ splyneme. Je to jako nit a na ní je od počátku navázáno mnoho uzlíků, jednotlivých zrození, od posledního je nit prázdná. Nit má svůj počátek i konec. Spojíme-li oba konce splynou spolu a je jen věčně trvání...

Zdál se mi sen, který byl podobný vizi o které vyprávěl T. Pfeiffer. Ve snu jedl maso z těla svého mrtvého otce, byl v té době ještě dítě a tato zkušenost ho velmi rychle od jedení masa odradila.

Můj sen mne dovedl k mé kamarádce domů. Zde měla tělo mrtvého člověka a říkala mi, že si přivydělává a jejím úkolem je okrájet maso až ke kosti. Vzala malý nožič a okrajovala kousky masa z lebky. Dívala jsem se na to a nemohla jsem uvěřit, že se tímto žíví. Lidské maso najednou vypadalo jako vypečený špek a ona ty odřezané kousky jedla. Jíme-li maso živých tvorů, je to jako bychom jedli sebe. Všichni tvorové mají stejnou cenu. Dokud si neuvědomíme tuto skutečnost, nebude pro nás těžké zabíjet jeden druhého, nebudeme si vážit života druhých ani svého vlastního.

I když jsem prožila své dětství a část dospělosti v socialistickém režimu, kdy bylo velmi těžké dostat se k nějakým alternativním způsobům léčení musím říci, že se mi během života vždy dostalo potřebných informací ze všech oborů, které léčí a dostala jsem se vždy k lidem, kteří byli jedni z nejlepších ve svých oborech. V tomto skutečně děkuji svým „strážným andělům“, kteří jistě při mně stáli a vnukli mi příslušnou myšlenku. Víím, že si nesu v tomto životě dluhy ze svých minulých životů a že jsem přispěla ke svému sebepoškození i v tomto životě. Pro nápravu ale není nikdy pozdě. Musíme chtít a musíme být trpěliví. Vše musíme odčinit a každá náprava něco stojí. Tělesná i duševní bolest nás vede k očistění. Všichni máme velkou naději.

123. Vodní meloun

124. Na vlnách klidu

Naši duchovní rádci - andělé jsou s námi. Nechme se unášet na vlnách klidu a oni povedou naši cestu k cíli (obr. 124 Na vlnách klidu). Už vím, jaký je můj cíl. Je to spojení s nekonečnou láskou, po které v hloubi duše toužím a dnes již vím, že jsem v jednom z minulých životů takovou zkušenost měla.

Kdy se člověk začíná ptát?

Ve chvíli, kdy jsme zralí začít sami na sobě pracovat a vědomě se měnit, počínáme si klást otázky typu - proč? Proč jsem zde na zemi, proč zrovna mne potkávají určité události, proč vypadám tak jak vypadám, proč žiji na místě kde žiji, proč je někdo chudý a druhý bohatý, proč je někdo zdravý a druhý nemocný, nebo je vše jen náhoda co se mi v životě děje? Tímto začínám hledat, stávám se hledajícím. Pokud vložím do hledání nadšení a opravdovost bude mi dáno odpovědi najít. Mně osobně se to tak děje. Snažím se věci chápat, rozumět tomu co se děje okolo mne, jaký to má pro mne a pro druhé význam, učím se přijímat věci takové jaké jsou. Vše

se děje z nějakého důvodu, vše má mnohem hlubší smysl než si myslíme. Proto se nyní ptám při všem co mne potkává, hlavně to nepříjemné, co mne to má naučit, co mohu sama změnit, abych se zlepšovala a co dělat, aby bylo zlepšeno i to, co je okolo mne.

Vše souvisí s mezilidskými vztahy. Jak by se daly zlepšit?

Je to možné jen vzájemnou úctou, láskou a schopností podělit se o starosti a společné úkoly navzájem. Bylo by dobré, kdyby každý pracoval podle svého svědomí co nejlépe, ale i zde je třeba znát své možnosti, abychom své síly nepřecenili, nebo aby nás druzí nezneužívali. Tyto hranice jsou velmi křehké.

Kdy je vhodné počít dítě.

Vždy je dobré, když rodiče jsou na příchod dítěte již připraveni a jsou dostatečně zralí. Pokud dojde k početí neočekávaně je důležité, aby byla tato zpráva přijata s radostí. Dítě potřebuje jistotu, že je přijímáno a že je v bezpečí. Od toho se odvíjí i jeho vztah k sobě, k druhým lidem, zvířatům a k Bohu. Rodiče by měly být ke svému dítěti trpěliví, měly by mu vše vysvětlovat a dítě by nemělo mít pocit, že dělá věci špatně, že si nezaslouží jejich lásku. Stejně tak je třeba dítěti vymezit hranice, jinak by přehnaná péče a tolerance rodičů mohla vést k tomu, že se dítě v dospělosti bude vyhýbat problémům, což by ho mohlo vést až sáhnutí si po omamných látkách či jiných věcech tvořících závislosti.

Ve chvíli, kdy si uvědomíme, že jsme ve výchově vůči dítěti udělali chyby, není třeba hned jak to pochopíme nutit dítě do nějaké terapeutické nápravy z důvodu, že jsme ho poškodili, ale začít se chovat jinak a především napravit sebe. Neměnit druhé, ale měnit sebe, přistupovat k druhým s pochopením, vnímat jejich potřeby, vnímat co cítí, oni nás učí o tom jací jsme my. Je dobré naučit se vysvětlovat jak to cítím já, rady nevnucovat, respektovat svobodu druhého. Vždy je třeba začít u sebe a nikdy není pozdě na změnu, i kdyby našemu dítěti bylo třeba padesát. Totéž platí o vztahu k druhým, nemusíme druhé zachraňovat, ale můžeme jim pomáhat jak nejlépe dovedeme. Především zachraňme sebe! Množství zachráněných se může zvětšovat a i ostatní mohou nabýt touhu po tom být také zachráněni.

Všichni hledáme v životě jistoty, které můžeme v dětství dostat od svých rodičů. V dospělosti, pokud se budeme opírat o jistoty vnější, můžeme být velice zklamáni. Jediná jistota materiálního světa a mezilidských vztahů je nejistota, neboť vše se neustále mění. Proto hledejme jistotu uvnitř sebe a to v pochopení skutečného smyslu života a jeho zákonitostí. Přijetím Boha jako Tvůrce všeho můžeme dojít k vnitřnímu klidu a jistotě, které jsou uvnitř každého z nás.

K vnitřnímu klidu nám pomůže odpuštění a zbavení se pocitů viny. Zneklidňovat nás mohou i naše touhy. Zde je třeba umět rozeznávat, které touhy jsou pro nás prospěšné a které nás naopak svazují. Majiteli hmotných věcí jsme

na zemi dočasně. Majetek, který nabudeme v duchu, to co pochopíme, naučíme se, jak budeme schopni pomoci sobě i druhým, tento majetek v nás přetrvává. Hmotných majetků se nemusíme vzdávat, pokud nám byly dány v tomto životě do správy. Nemusíme se stát žebráky závislími na druhých lidech. Záleží více na tom, jak s prostředky nabytými budeme hospodařit a zda budeme schopni být na nich nezávislí. Je důležité do jakých tužeb vložíme své nadšení a jaký bude výsledek našeho tvoření. Nezapomínejme, že tvoříme i když neděláme nic.

Učme se nepodléhat vlivu druhých lidí, pokud jsou nějakou formou agresivní, ani vlivu rodičů, pokud nám nutí svá rozhodnutí a vyvíjejí na nás tlak, nebo jsme jimi i odmítnuti pro rozdílnost názorů, pokud jsme vnitřně silně přesvědčeni, že jednáme správně. Žijme své vlastní životy, ne životy druhých lidí!

Vývoj od nás žádá, abychom postupovali kupředu. Rodina je velmi důležitá v tom, aby nám dala dobré základy. To je náš start do života. Pokud si neneseme z dětství těžké, nezpracované události, máme snadnější začátek. Nezapomínejme však, že i tak na nás působí tlak vývojový, který nás nutí kráčet dál, zdokonalovat se, tvoří naše osudové události a připravuje nám ke zpracování naše karmické dluhy. Pokud bychom měli karmické dluhy splacené, což je na naší vývojové úrovni spíše nepravděpodobné a bylo nám dopřáno prožít krásné dětství, přesto se můžeme dostat v dospělosti do těžkých událostí, které jsou způsobeny právě tímto vývojovým tlakem a ten nás povede ke změně. Vždy je důležité pochopit co nám situace, ve kterých se nacházíme říkají, co nás učí.

Je důležité spojit se se svým vnitřním já, stát se skutečným člověkem, cítícím, nebýt strojem, který jen logicky vyhodnocuje a nevnímá následky svých činů.

Kdo jsem?

Ve vývojové řadě jsme teprve zárodkem, který je obklopen skořápkou svého ega a nedokáže dohlédnout dále než ke své zúžené realitě, kterou prožívá a považuje ji za jedinou možnou a netuší, že žije ve tmě. Zkusme se nebát rozbít tu skořáčku, otevřít oči a uvidíme nové obzory nové reality, je to cesta k osvobození z nevědomosti a cesta k ukončení ubližování sobě i druhým, je to zárodek probouzejícího se lidského tvora (obr. 125 Vajíčko).

Co tedy na světě řešíme?

Kromě toho, že nám byl dán život k naší seberealizaci a k naší radosti, řešíme v životě řadu věcí, které nejsou náhodné a jsou důsledkem toho, co od nás Tvůrce, jehož hybnou silou je vývojový tlak, žádá.

Jsou to *KARMICKÉ DLUHY*, které splácíme z minulých životů, což jsou těžké události, které nás potkávají v podobné kvalitě jakou jsme vytvořili svými vlastními činy v minulosti.

Dále *OSUDOVÉ UDÁLOSTI*, které slouží k naší změně a jsou vedeny vývojovým tlakem na nás, bychom se měnili a vyvíjeli správným směrem. Je to nástroj, který

125. Vajíčko

se nám může zdát nepříjemný, je to však pomocná ruka do chvíle, než jsme schopni vědomě na sobě pracovat a vědomě se měnit.

Každý člověk také přichází na zem s nějakým *ÚKOLEM*, který naplňuje. Může to být rutinní pracovní úkol, nebo vytvoření něčeho nového, pomoci jednomu člověku či více lidem, pomoci přírodě, naučit něco druhého, vyrovnávat mezilidské vztahy a podobně. Úkoly na rozdíl od karmických a osudových událostí nemusí být nepříjemné, ale naopak to, co skutečně děláme rádi, co nás naplňuje a co nám přináší radost.

Jsme bytosti vnímající dualitu a tak nás provází životem radost i smutek, události příjemné i nepříjemné. Ve velké pravdě je však vše dobrem a vše nás vede zpět k Tvůrci. Těžké události nás učí poznávat co je pravdivé a dříve nebo později musí všichni pravdu poznat, neboť k ní směřuje vývoj, to je náš cíl. Zlo není cílem, je to jen přechodně ztracená cesta v nevědomosti.

Proč nemohu souhlasit s názorem současného křesťanství, že člověk žije jeden život, ale ani zcela s budhisty, že ve chvíli, kdy člověk vyrovná všechny své viny a odpustí, jeho vývoj dále nepokračuje ani jako vtělený a ani jako nevtělený.

Názor budhistů je mi bližší, ale nemyslím, že současný člověk by byl již tak vyspělý, že by se dále nemusel převtělovat. Je zde nejenom vina a odpuštění, které musí vyrovnat, ale jsou to především jeho vlastnosti, kterých je u každého jedince nespočetně variant a to je hodně práce když uvážíme, že například na jedné vlastnosti pracujeme celý život. Dále je to proces rozšiřování vědomí, který také není tak rychlý. Jinak vnímá mravenec, jinak vnímá pes, jinak člověk a člověk bude své vědomí dále rozšiřovat ze sebe „na vše“. Na konci vývoje se stáváme vším a to je ještě dlouhá cesta. Znovu je třeba si uvědomit na jakém místě ve vývoji stojíme. Od vzniku světa, který vnímáme uběhla velká řada let, vznikly planety, na nich se postupně vyvíjel život od nejprimitivnějších forem po stále složitější a složitější. Dnes jsme na planetě zemi my lidé, ale tím vývoj nekončí. Jsme teprve v polovině vývoje, to znamená na přechodu od zvířete ke skutečnému člověku, ke skutečnému lidství. Teprve v budoucnosti budeme žít jako skuteční lidé, soucitní a mírumilovní, až jednou skutečně ukončíme své pozemské životy a budeme spočívat v nevtěleném bytí až do úplného splnutí s Celkem.

Může dosáhnout člověk naší úrovně osvícení?

Jsou to záblesky pravdy, na kterou se může napojit různými způsoby, ať jsou zprostředkovány vtělenými či nevtělenými bytostmi. Přímé napojení na pravdu má pouze člověk, jehož J. Zezulka nazval Přinašeč, to je člověk – ne člověk, který přichází na zem přibližně jednou za dva tisíce let, aby usměrnil tok lidského myšlení blíže k pravdě, přináší Pravdu.

Jak rozeznám, která myšlenka je moje a která je cizí?

Toto lze těžko rozpoznat, je třeba se zaměřit na obsah a ten filtrovat svou dosaženou zkušeností.

Onemocněla jsem virovým zánětem hrtanu a průdušek. Vlivem léků, které jsem si sama naordinovala a netušila, že mám na ně alergii jsem se začala dusit. Lékaři mi nevěřili, že je to mnohem silnější než při běžném nachlazení, neboť jsem se zrovna nedusila před nimi, ale chvilkami se mi tak stáhlo hrdlo, že jsem se nemohla nadechnout. Byla jsem z toho nešťastná a ve stresu, tak jsem se telefonicky spojila s T. Pfeifferem a poprosila ho, zda by na mne mohl zapůsobit na dálku, neboť jsem věděla, že takto působí na pacienty s bronchitidou. Po krátkém rozhovoru, kdy jsem mu popsala své potíže jsme oba položili telefon a já jsem se soustředila. Najednou se se mnou dělo něco neuvěřitelného. Můj dech se začal zrychlovat a prohlubovat bez mé vůle. Prostě jsem pouze pozorovala, co se se mnou děje. Vzduch začal proudit do mého dýchacího ústrojí a jakoby prolétl všechny kouty. Na chvilku se objevily v mých očích slzy, brněly mi ruce a toto brnění se změnilo v pichlavé jehličky, které jsem cítila v prstech. Potom jsem ucítila úžasnou volnost a chtělo se mi usmívat.

Tento vzdušný prvek ovládl moje tělo a dal mi zažít pocit osvobození, volnosti. Vše trvalo asi 10 – 15 minut. Po návratu z příjemného uvolnění jsem si uvědomila, že to byl opak dostředivé síly, to znamená vzdušný prvek odstředivosti a tento prožitek způsobil mé uvědomění o tom, že se sobeckými touhami, kdy jsme stažení do sebe nemůžeme pocítit volnost.

Uložila jsem se do pohodlné meditační polohy a začala si v mysli vybavovat obrazy toho, co jsem ve svém současném životě již prožila a co mne zraňovalo. Postupně jsem se dostala do nejranějšího dětství, potom se objevily další obrazy:

Žena v bílých šatech hrála vášnivě na piáno pod stromem poznání. Dohrála, otočila se a kráčela směrem ke mně. Vzaly jsme se za ruce a objaly se. Tentokrát jsem přijala své já jako dospělou ženu (obr. 126 Přijetí dospělého já). Vzaly jsme se za ruce a přistoupily k mému duchovnímu učiteli T. Pfeifferovi a on nám požehnal. Přijala jsem sama sebe i strom poznání, který jsme s mou vnitřní ženou objaly.

126. Přijetí dospělého Já

Šla jsem svým vědomým znovu zpět svým současným prožitým životem a viděla jsem muže svého současného života, kteří byli harémovými ženami v mé čínské inkarnaci. Všechny jsem požádala o odpuštění a odešla od toho. Opět jsem vzala za ruku svou „vnitřní ženu“ a vzlétly jsme vzhůru ke zdroji jsoucna – zdroji všeho bytí.

Moje duše se uvolnila a já jsem se podruhé zeptala: „Kdo jsem?“ a odpověď zněla: „Jsi vším, máš úžasnou moc...“.

V souvislosti s dušením během mé nemoci jsem si uvědomila ve svém životě chvíle, kdy mne něco podobného zastihlo a napadla mne myšlenka, že toto mé dušení může souviset i s mými minulými životy. Také jsem se cítila již několik měsíců před touto nemocí více unavená, nic mne nebavilo a vše jsem dělala spíše z povinnosti. Navštívila jsem svou regresní terapeutku a dostala jsem od ní pokyn, podívat se na to, jak se vlastně cítím, co prožívám. ***Uviděla jsem ženu zavřenou v kleci, která se drží rukama mříží a zuří, chce z klece ven. Klec je zavřená a tak usedne uprostřed, schoulí se, obejmě rukama své pokrčené nohy, skloní hlavu a přijme osud života v kleci.*** Toto je pocit, který jsem si vytvořila já sama v průběhu života pod vlivem svých rodičů, nadřizovaných a dalších lidí okolo mne. Občas jsem se vzepřela či slovně uhodila možná někoho, kdo si to ani nezasloužil, abych si také dokázala svou převahu, ale tento pocit svázaného člověka převažoval. Terapeutka mi sdělila, že cítit se obětí druhých není v rovnováze a vede to k nemoci. Musím změnit pocit svého postavení, jinak budu stále trpět. Poprosila jsem vyšší síly, aby se má věc vyřešila, především v mém zaměstnání, které již dnes možná nevyhovuje mým představám práce prospěšné pro druhé a dusí mne, nemám ale odvahu odpoutat se od finanční závislosti. Měla bych svou práci přijmout nebo ji změnit. Víím, že opuštění klece je přede mnou (obr. 127 Klec).

Dále jsem byla vyzvána terapeutkou podívat se dále do minulosti, kde jsem se dusila. ***Opět jsem se viděla jako dítě v matčině bříše. Bušila jsem ručičkami vztekla na matčinu vzdouvající se dělohu, nacházela jsem se ve stísněném prostoru, něco na mne tlačilo, chtěla jsem ven. Byla jsem přilepená zády k jejímu břichu a zepředu na mne něco tlačilo, až mi to dalo ránu do hrudníku a byla jsem z toho celá ochromená. V tom úzkém prostoru mezi dvěma stěnami jsem se přetáčela, chvíli jsem byla hlavou dolu, chvíli nahoru, jako hadrová hračka. Terapeutka mne vyzvala, abych se podívala, co se děje venku. Pochopila jsem že rodiče právě souložili.*** Pokračovaly jsme v hledání dalších příčin dušení. ***Uviděla jsem loďku na vodě, já ležela na zádi, opalovala se, nějaký muž vesloval. Zastavili jsme, navlékla jsem si brýle na potápění a šnorchl. Plavala jsem na vodě a dívala se na život pod vodou. Viděla jsem své tělo plavoucí na vodě, ale zdálo se mi, že je jako mrtvé. Moje vědomí se trochu rozšířilo, nic jsem necítila, moje tělo stále plavalo na vodě mezi vodními rostlinami. Najednou jsem začala rychle dýchat, jakoby mi někdo dával kyslík, či jsem chytala dech. Přibližovali jsme se k velké lodi, na kterou jsem byla vytažena a položena na palubu. Slunce na mne hřálo a já jsem otevřela oči. Přítomní se na mne dívali a někdo řekl: „Ty jsi nám ale dala!“*** Tento život byl můj poslední před mým současným životem. Jeho dobu bych odhadla na 30. léta 20. stol. podle

127. Klec

oblečení, které se tehdy nosilo. Byla jsem vyzvána terapeutkou, abych se podívala, jak jsem ukončila tento život:

Seděla jsem v prostorné sedačce uprostřed obývacího pokoje, se svým dítětem, chlapcem okolo 6 až 7 let, který ležel hlavou v mém klíně. Skrze velké okno jsem viděla, jak se k nám blíží vojenská letadla. Začalo bombardování. Dům byl zasažen a my jsme se ocitli v troskách. Dítě bylo mrtvé, já jsem nařikala a dusila se. Opustila jsem své tělo. Viděla jsem stále stejnou, ale již nehmotnou ženu, která byla rozcuchaná, šílená, klečela na kolenou a bědovala. Objevily se ruce dvou bytostí, které vzaly ženu za ruce a žena letěla do Světla. Ohlédla se zpět a uviděla své dítě, které bylo stejným způsobem nesené do Světla. Když doletěli, dítě jí bylo vloženo do náruče. Po chvíli se objevil okolo ní hlouček asi 10 až 15 lidí, kteří se na ně smáli, říkali jak je dítě hezké, bylo tam světlo.

Můj současný manžel je tím dítětem. Často spolu sedáváme stejným způsobem na pohovce u televize, jako matka a syn v našem minulém životě, rád si ke mně

položí svou hlavu. Od první chvíle, kdy jsem ho uviděla jsem cítila potřebu o něho pečovat. Již delší dobu jsem podvědomě cítila že náš život skončil popsáním způsobem. Ještě dvakrát jsme prošly s terapeutkou tento traumatický zážitek, kdy jsem byla takto rychle vyražena z těla. V mém současném životě zanechal tento zážitek pravděpodobně ten následek, že jsem touhu mít vlastní dítě necítila.

Jsmo to my lidé, kteří si navzájem ubližujeme, vědomě či nevědomě a stejně tak ubližujeme zvířatům. Stejně jako jsem se dusila já ve své nemoci, stejně se dusí vánoční kapři v kádích, kde nemohou dýchat. Vlastní utrpení nás může změnit, pociťujeme totéž co prožívají druzí. Učme se vnímat pocity druhých. Jinak budeme stále oddělovat vlastní a cizí a cizí pro nás nebude nic znamenat.

Je dobré chtít materiální věci, nebo je dobré je zcela odmítat?

Mám na mysli například srovnání USA a Indie.

Převládne-li ve společnosti materialismus, může být společnost materiálně na výši, ale její duch za touto vyspělostí pokulhává, dalo by se říci, že v technickém světě žije člověk - primitiv. Takový člověk může žít v blahobytu, konzumuje, ale nevyvíjí se rovnovážně a kupředu a tomu odpovídají i jeho činy.

Převládne-li ve společnosti duchovní princip a lidé odmítnou materiální věci, vede to k chudobě, lidé si nevytvářejí vztah k práci, nemají dostatečnou lékařskou péči, školy, nemají dostatek potravin. Také nemohou být šťastni, nejsou rovnovážní. Pouhá víra bez práce jejich problémy nevyřeší. Věřím, že v budoucnosti bude možné, aby si lidé materializovali potřebné věci k životu a toto je nebude zatěžovat, neboť budou řešit jiné záležitosti, ale to je opět otázka vývoje. Dokud lidé nezmění své vlastnosti a neuvědomí si co a kolik věcí ve skutečnosti k životu potřebují, nebude pro ně takový způsob nabývání materiálních věcí možný.

Hrdinství či pokora, co je důležité?

Obojí je důležité. Obojí musí být přiměřené. Přílišné hrdinství je necitelné. Přílišná pokora sráží člověka na kolena.

Cesty, kterými procházíme ve svých životech jsou krásné i trnité. Nejen to, že musíme bojovat se svými vlastními démony, s našimi závislostmi, zlozvyky, špatnými vlastnostmi, dále odciňovat své špatné skutky, svá selhání z minulých životů, dále musíme čelit tlaku lidí kolem nás, kteří rádi uplatňují své mocenské ambice, kteří chtějí druhé ovládat a jejichž velké Já zatím nedovolí vnímat potřeby a pocity druhých jako své vlastní. To co můžeme udělat ku prospěchu druhých je hlídat své Já, abychom my neubližovali druhým. V tomto procházíme v životě zkouškami své pevnosti a ty nás mohou položit na kolena, abychom se opět zvedli a pokračovali v cestě s obnovenou silou. Všechny tyto těžkosti nás vedou k pokoře ke všemu stvořenému, k Tvůrci, neboť my tvůrci nejsme, jsme naplnovateli tvůrčí myšlenky. V lůně Tvůrce můžeme složit svou hlavu, odpočinout si na cestě, pocítit jeho lásku (obr. 128 V lůně Tvůrce). To nám dá sílu jít dále.

128. *V lůně Tvůrce*

Je třeba vnímat to, že nejsme všichni stejní, myšlení každého z nás je jiné, v tom je velká pestrost. Musíme být tolerantní k názorům druhých, respektovat jejich vyjádření, neboť naším cílem není soudit, ale pokusit se je chápat. Nemůžeme ještě rozumět plně, ale každý takový pokus nás může posunout o krůček kupředu. I my toužíme po tom, aby nás druzí vnímali, aby nás milovali, a proto i my bychom měli k druhým takto přistupovat. Můžeme se od druhých učit, přebírat od nich dobré vlastnosti, ty špatné chápat jako nástroj k naší přeměně bez toho, že bychom se cítili ublížení, nebo si nechali ubližovat. Naše pocity jsou rozhodující. Ty nám určují kdy se cítíme dobře, kdy špatně, co bychom měli napravit, vedou nás do našeho svědomí a k našemu nejhlubšímu vnitřnímu já. To co prožíváme je jen naše zkušenost, ta nás formuje a my můžeme do tohoto procesu aktivně zasáhnout svým vlastním uvědoměním, svým vlastním úsilím. Můžeme být aktivní směrem k sobě, ke své vlastní změně a směrem ven, to je pomáhat druhým, pomáhat jim na jejich cestě. Vše ale musí být dobrovolné, jen to má skutečnou sílu, opak by mohl vést k negativní

129. Let vzhůru

reakci a to nevede k pravdivému cíli, pouze k našemu osobnímu vítězství a takové vítězství není vedeno láskou. Důležité jsou v životě naše činy a naše motivace.

V souvislosti s našimi činy mne napadá otázka, jak důležitá jsou sportovní vítězství?

Pro celek ne příliš. Jde o jednotlivce, který vypracuje určitou vlastnost k dokonalosti na své vývojové úrovni. V budoucnosti nebudou taková vítězství třeba.

Stála jsem na paloučku a vzlétla k nebi, moje tělo se vzneslo a zamířilo ke slunci – Stvořiteli (obr. 129 Let vzhůru). Spojilo se s ním a uvnitř žluté koule se točilo jako baletka. Celá koule se začala otáčet a já se dívala na naši zemi z různých úhlů. Byla jsem spojena se Zdrojem a počala jsem se přibližovat k Zemi, až jsem se spojila i s ní. Ona byla mnou a já jí, tři části se spojily v jeden celek (obr. 130 Spojení tří).

130. Spojení tří

Pro vstup na duchovní cestu a pro duchovní práci je nutné se očistit od konzumace těl mrtvých tvorů. Co znamená zabíjení zvířat pro zvířata samotná? Strach ze smrti za často krutých podmínek a předčasné ukončení jejich života, zabítí živého tvora, jehož tělo pro svou obživu člověk nepotřebuje (obr. 131 Nechme je žít!). Člověku bylo dáno Tvůrcem tolik různých plodů, které plně postačují pro jeho životní potřeby a obsahují všechny potřebné živiny pro lidské tělo.

Jak očistit svou duši

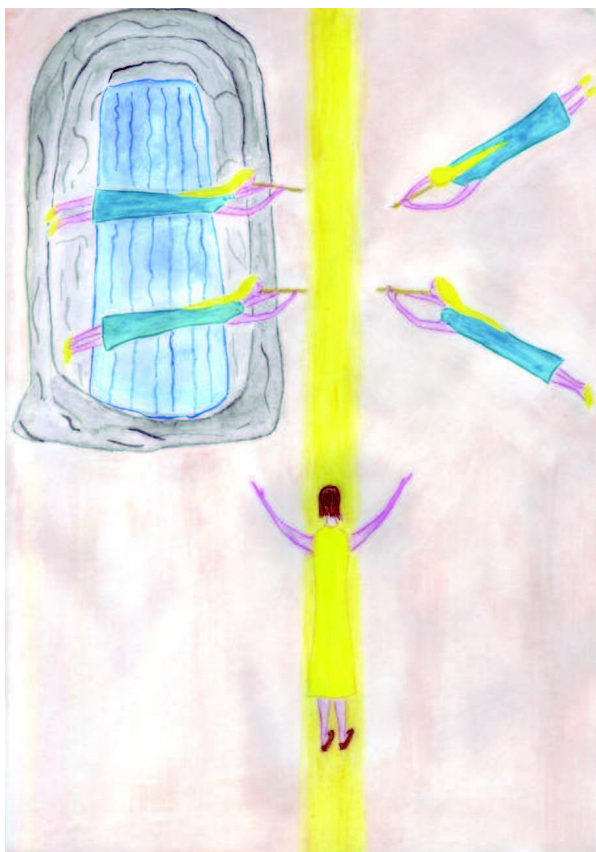
Odevzdala jsem andělům svoje nežádoucí emoce, všechny své zbytečné strachy, pocity křivdy a bolesti z minulosti, které mne tížily. Ti prostřelili svým šípem lásky tento mrak a ten se roztránil na jiskry, které se rozlétly do prostoru a mrak zmizel (obr. 132 Odevzdání emocí).

131. Nechme je žít!

132. Odevzdání emocí

133. Pod proudem lásky

Andělé se radují, když máme touhu poznávat a měnit se. Svým neviditelným vlivem, který mohou pocítit někteří citlivci nás vedou k prameni poznání. Záleží na nás, jak jim dovolíme nechat se vést, záleží na naší duši zda je opravdová. Potom se radují a mohou nechat proudit lásku skrze naše tělo (obr. 133 Pod proudem lásky), můžeme se stát prostředníky mezi anděly a lidmi, kteří také hledají a zatím sami nemají napojení na duchovní svět. Takto k nám mohou promlouvat umělci, spisovatelé, řečníci, či léčitelé (obr. 134 Prostředník). Vždy je ale nutné zvažovat svým vlastním rozumem a cítem s čím se ztotožňujeme.

Svět zla také nespí a čeká na naše poklesky, vysílá temné myšlenky a raduje se ve chvíli, kdy duše sejde ze své cesty. Jsme jenom lidé a našimi hlavami prochází různé myšlenky, například pokušení (obr. 135 Pokušení). Svět tmy ale nakonec nikdy nevtěží, tak nás alespoň naučí rozlišovat co je pro nás dobré dělat a co ne, co nám přináší utrpení, i když to může být jako lákadlo zabaleno ve zlatém papíru. Vítězství v hmotném světě a nad hmotnými lidmi nemusí být

viděno jako vítězství ve světě vysokých duchů, tam platí zákony dobra, lásky a soucitu. Hmotný svět umožňuje vyjádření zla jako duálního projevu světa, naše vůle je do určité míry svobodná, přesto si nikdo nemůže dlouho dělat co chce, to je po kratším či delším vyjádření zákonem odrazu vrácen zpět. Vše probíhá v řádu, měníme se každou nabytou zkušeností.

Je třeba stát se pokorným.

Mojí hybnou silou na počátku mého objevování byla touha po duchovním růstu, zprvu ještě vedená mým velkým Já. Časem jsem si uvědomila, že duchovní růst není mým hlavním cílem, ale nástrojem k tomu, jak se lépe chovat sama k sobě, k druhým lidem, ke všem živým tvorům, k přírodě, zkrátka ke světu. Pouhé chtění duchovních znalostí by bylo projevem mého sobectví a současně komplexu, to znamená chtít vědět více než druzí, mít vždy pravdu. To co jsem současně pochopila bylo to, že nemohu dát jen na úsudky druhých, ale musím si najít cestu vlastního cítění a odpovídat sama za sebe. Pravdu musím stále hledat, jsem na počátku poznání, poznávání pravdy mi umožňuje se pravdivěji rozhodovat a činit. To znamená neublížovat sobě a neublížovat druhým. Jít cestou dobra a toto projevít svými činy. Nemusím uhánět tryskem v poznání, nechci být fanatikem, ale usiluji o to být člověkem rovnovážným, moudrým a kladným. Je mi jedno kam se zrodím, jestli do budoucnosti nebo minulosti. Stejně půjdu tam, kde to bude pro mne a pro mé poznání nejlepší, stejně budu muset překonávat překážky, mohu se alespoň snažit dělat co

134. Prostředník

135. Pokušení

nejméně chyb a žít uvědoměle. Naše činy a vztahy k druhým lidem a všem živým tvorům jsou nejdůležitější. Vždy jde o to jak se zachováme, jak se rozhodneme, co učiníme, nezáleží na našem postavení ve společnosti, na tom zda jsme chudí či bohatí, zda máme vysoké školy nebo jen základní vzdělání, vždy záleží na našich úmyslech a činech. Životy nás formují, čekají nás těžkosti a záleží na nás, jak je zvládneme. Představa života bez překážek není možná, pro někoho jsou menší, pro někoho větší, jeden unese více, druhý méně. Na druhou stranu prožíváme také radosti a to nás posiluje jít dále.

Ve chvíli, kdy najdeme svou cestu a pravou nauku, je to jako bychom se nalézali ve zralém poli. Budeme-li usilovat o poznání, bude nám dáno. Staneme se plodnými v nějakém směru, oboru, budeme moci tvořit a pracovat ve jménu Tvůrce (obr.136 Plodnost ve zralém poli).

136. Plodnost ve zralém poli

Je možné abychom zničili zcela naši zemi?

Doslova to není možné, pouze v rovině našeho společného současného osudu, v jeho krajním bodě. V ostatních rovinách země stále existuje a je prožívána bytostmi a jejich úhly pohledů podle jejich vyjádření, v Jednotě stále je. Duše vždy prožívá to co potřebuje a rodí se tam, kde je to pro její zkušenost potřebné.

Co je charakteristickým znakem vývojově nižší a vývojově vyšší bytosti – člověka i když v Celku jsme si všichni rovni, záleží jen na tom, kde se právě nacházíme?

Vývojově nižší bytost je převážně sebestředná, její okruh zájmu se soustřeďuje na vlastní prospěch, případně prospěch pro své blízké. Zájem vyšší bytosti se rozšiřuje na všechny živé tvory, není jí lhostejný osud všeho živého. Vyšší bytost neusiluje o moc, ale pomáhá, nehodnotí, ale soucítí, ví proč se děje odehrávají.

Základní pravdy jsou stále stejné, pouze lidé je upravují podle svých potřeb či domněnek. Ti, kteří pravdu přinášejí a přicházejí na zem přibližně jednou za 2000 let

hovoří stále stejně, pouze přizpůsobují výklad myslím lidí v té etapě vývoje, ve které se právě nacházejí, aby lidé snáze pochopili. Následovníci pravdu více či méně ovlivňují svou kvalitou, může dojít i k přetržení řetězce následovníků a tím je přerušeno čisté spojení s tím, který učení přinesl. V mezidobí se objevují reformátoři. Ráda bych nyní uvedla slova Řigenova, kterými se vyjádřil o putování duší:

Duše existují již před narozením. Vedeni svobodnou vůlí sbírají plody svých omylů. „Takto Stvořitel nemůže vypadat nespravedlivý, neboť uzpůsobil každého podle jeho vlastních zásluh, v souvislosti s minulými příčinami“. Bůh dal duším pole zkušeností nejrůznějšími kruhy vnímatelného vesmíru. Nyní krouží od jednoho světa k druhému podle svých zásluh. Lidská bytost je svou podstatou bytostí duchovní a boží a dokonce i ti, kteří se vzdálili Bohu, se navrátí do jeho světla ve chvíli konečného obnovení.

Podle astrologického kalendáře skončilo období Ryb a vcházíme do období Vodnáře. Vodnář přináší Rybě nové vědění, opravuje staré, časem lidmi deformované pravdy, které před 2000 lety přinesl Ježíš (obr. 137 Vodnář přináší světlo Rybám).

Jak je možné číst z kávové sedliny?

Vše souvisí se vším. Každý bod vesmíru je součástí všeho a vše se do všeho promítá. Denně můžeme okolo sebe vidět toto prolínání, vše co nás obklopuje hovoří o této souvztažnosti, naše myšlenky tvoří naši realitu a symboly můžeme

137. Vodnář přináší světlo Rybám

číst ve věcech okolo nás, jedno se promítá do druhého. Stačí abychom byli pozorní a vnímaví. Nejlépe je toto možné pozorovat v přírodě. Kameny, rostliny, stromy, mraky, vše k nám promlouvá a odráží nám poselství, můžeme v nich uvidět postavy, obrazy, děje. Totéž je možné vidět v kávové sedlině. Kdo bude mít schopnost toto vnímat, ten uvidí. Stejně tak lidé se kterými se setkáváme nám odráží část nás, oni jsou naší součástí a my jsme jimi. Jinak to nemůže být.

Svět který pozorujeme je projekcí našeho já, jací jsme my, takový je svět, vše je naší součástí a my jsme tím. Můžeme se na svět zlobit, může se nám nelíbit, ale chceme-li jiný svět i my se musíme stát jinými, musíme se změnit. Je to tak prosté, ale současně velmi obtížné toto skutečně přijmout, neboť lidstvo je teprve na počátku této přeměny vnímání.

Přijmout i to, že myšlenkou tvořím je velmi odpovědné. Například se mi stává, že si vytvořím představu něčeho co si chci koupit, jdu do obchodu a skutečně zde najdu věc takovou, jakou si představuji. Někomu by se to mohlo zdát normální, ale uvažme, že někdo jiný naplnil moji představu ve hmotě, měli jsme stejnou představu jedné věci. Je to taková synchronicita, kterou můžeme pozorovat v mnoha věcech. To na co myslím a co skutečně chci, to dostávám. Budu-li se cítit chudý, budu skutečně chudý. Budu-li se cítit bohatý, budu bohatý. Závisí to pouze na tom, jaké jsou moje hodnoty a jak dovedu přijmout to co je v mých osudových možnostech reálné a to je u každého člověka jiné. Nesoulad mezi možnostmi vnějšího světa a vlastním já nereálné vytvořeným chtěním způsobuje nespokojenost. Člověk může mnohem více než si myslí, když proto vytvoří průchod, aby to mohl uskutečnit. Některé věci nám v daném životě nejsou dány, co však založíme, v tom můžeme pokračovat v životech následujících. Dále je důležité, zda sloužíme dobru či zlu, k čemu se naše myšlenky ladí. Síly světa dobra i zla jsou připraveny nám pomáhat. Není to nikdy člověk, který sám tvoří, ale pouze naplňuje dění tak, jak kormidluje svou loďku osudu. Pokora v přijetí této skutečnosti nás může velmi zklidnit a soustředit naši pozornost na tvoření ku prospěchu celku, k pomalému rozšiřování vědomí ode mne na vše.

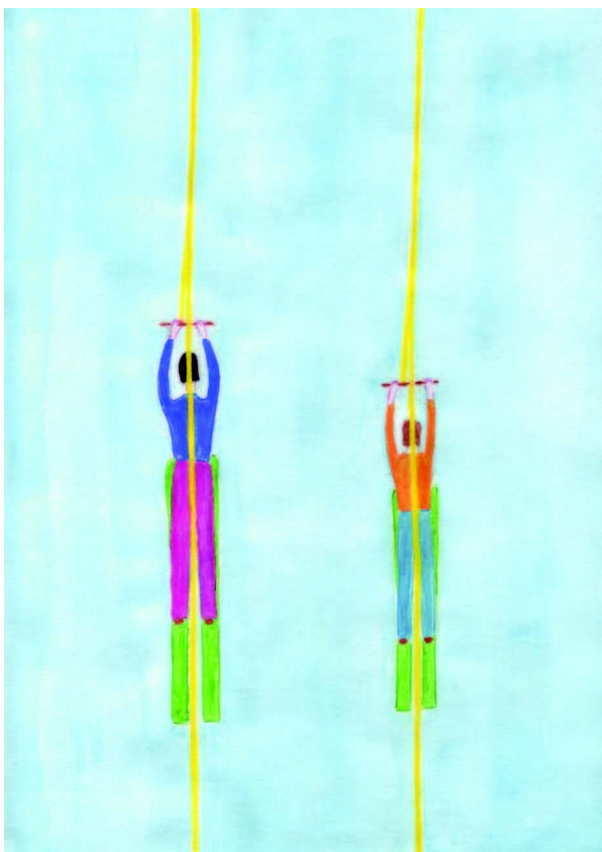
Co způsobuje, že je člověk zlý?

Je to nedostatek pochopení, nedostatek lásky a pocit oddělení od druhých. Vlastní potřeby jsou pro takového člověka důležitější, než potřeby druhých lidí a celku.

Jak se můžeme pohybovat ve svém osudu.

Náš osud není daný, je však ohraničen a my se můžeme pohybovat v tomto korytu do stran, kupředu nebo zpět. Takto to popisuje J. Zzulka ve své knize Bytí:

„Viděl jsem zasněžený vrch, na kterém odshora dolů vedlo koryto. Tím sjížděl lyžař. Cestu měl určenou tím korytem, které mělo do stran pozvolné svahy. Střed koryta byl hrbolatý, a proto se lyžaři nechtělo jet stále jen středem. Někdy vybočil na svah doprava, za chvíli zase doleva. Středem jel pohodlně, ale kdykoliv odbočil do strany, musel vynakládat hodně síly, aby se na svahu udržel. Za chvíli ochabl a sjel do středu koryta“.

138. Lyžaři

Ideální je pohybovat se středem, co nejméně vybočovat do stran a jít kupředu. Pokud jsme již napojeni na „vyšší vedení“ je naše cesta pohodlná a přímá (obr. č. 138 Lyžaři), můžeme se lépe učit a naše činy jsou vyrovnanější. To však neznamená, že již nemůžeme vybočit, a že zákon karmy na nás nemůže působit. Pokud naše činy a myšlení opět vybočí z dráhy, musí být toto napravnováno.

Proč je člověk útočný?

Útok je to, co jsme vypěstovali ve svých zvířecích podobách a tento druh projevu bychom měli postupně opouštět, neboť člověku jako lidskému tvorů nepatří. Bránit se musíme, pokud na nás někdo útočí, ale nikdy bychom neměli být my tím útočníkem.

Jak se zlepšit v postoji k druhým lidem?

Je nutné si uvědomit, že nejsme za planetě sami. Jsou tu ostatní lidé a každý z nich má právo na svůj životní projev. To je třeba respektovat.

139. Démoni poraženi Světlem

To co nás v životě omezuje jsou naše emoce, především náš hněv a naše strachy. Je to projev našeho velkého Já, které se bojí, že bude zničeno. Konec starého je počátek nového. Odevzdejme emoce, které nás spoutávají andělům a démoni tmy, kteří využívají našich slabostí, budou poraženi (obr. 139 Démoni poraženi Světlem).

Všechny bytosti po opuštění těla si přenáší část energie do druhé části svého bytí v tomto zrození. Po smrti se stáváme nehmotnými, avšak energetickými bytostmi. Z této skutečnosti můžeme mít jako bytosti v těle vjem energií těchto nehmotných bytostí. Mluví se potom o tom, že na hradě chodí bílá paní, nebo že se nám zjevil někdo ze zemřelých příbuzných. Můžeme mít vjem i vysokých duchovních bytostí, jako jsou například mariánská zjevení. Tyto bytosti se jeví jako skutečné, jsou však jemnohmotné. Promlouvají k lidem způsobem vhodným pro přenos poselství, většinou předávají varování, aby se lidé obrátili k dobru, k Bohu, aby zanechali zlých myšlenek a činů. Budoucí Lurdy se nachází v současnosti

na pomezí Slovenska, Moravy a Slezska, na Turzovce, na hoře Živčák. Obsah poselství, která zde předala Panna Marie lidem převzal pan Matuš Lašut v sedmi obrazech. Stručný obsah sdělení je následující:

Panna Maria ukázala na mapě obraz dobra a zla a bylo vidět, jak se zlo rozšiřuje. Když se lidé neobrátlí, přijdou strašné pohromy jednotlivé i hromadné a lidé budou hynout různými způsoby. Byly vidět výbuchy na moři blízko pobřeží, obrovské exploze zaplavovaly zem. Když se lidé nepolepší, zahynou.

Panu Lašutovi však byl ukázán i jiný obraz, jak by zem vypadala, kdyby se lidé obrátili a žili podle božích přikázání. Všude bylo vidět radost, soulad a mír.

Energie bytostí z „druhého světa“ je možné zachytit na fotografiích jako bílé či barevné světelné úkazy. (foto 1, 2, 3) Ne však všechny nějakým způsobem osvětlené fotografie jsou tohoto druhu. Také se může podařit na fotografii zachytit dvě reality, něco jako dvě fotografie v jedné. Stále musíme sledovat to, že žijeme v duálním světě a způsob našeho vnímání v čase nám brání vnímat vše v celistvosti. Z předchozího již víme, že ne všechny nevtělené bytosti jsou pozitivní,

Foto 1

Foto 2

Foto 3

například létající koule v našem bytě ohrožující nás jsou důkazem jevů nedobrych. Na rozdíl od těchto destruktivních kulovitých útvarů byly viděny podobné nad kruhy v obilí, to jsou tvůrčí energie, které takto může dávat zprávy o své existenci nám lidem a sdělovat nám svá poselství, avšak běžný člověk tyto zprávy zatím není schopen dešifrovat. **Jednou jsem měla sen o světelné kouli, která se náhle objevila na louce, poskakovala po ní, potom vzlétla a já se dívala do nebe a koule se stávala průhlednou, až úplně zmizela a já viděla jen modrou oblohu.**

Co je to alergie?

Alergie je přetížení organismu určitou látkou - alergen, který vyvolá následnou reakci. Je třeba odstranit příčinu tohoto jevu. Očistění organismu je nutné všemi dostupnými prostředky.

Mohu se nacítit na určitý druh hudby, který ve mne vyvolává pozitivní emoci, může to být určitý druh relaxační a meditační hudby, jako skladby Mike Rowlanda, nebo hudba nového věku z dílny T. Pfeiffera například „Tvoření“ a lépe se v mé mysli objevují duchovní obrazy. Při skladbě Tvoření jsem pozorovala následující:

Z kosmu byl z jednoho bodu vystřelen gejzír světla z jehož středu se objevila světelná bytost nesoucí zlatý podnos a na něm ležela zlatá kniha. Předala knihu mojí postavě a ta ji začala číst (obr. 140 Zlatá kniha poznání). Tělo postavy se náhle

140. Zlatá kniha poznání

141. Společná touha

rozletělo na mnoho světélek, které vyletěly vzhůru, aby se po chvíli opět spojily. Poté tělo dopadlo na zem a osvětlil ho kužel světla. Objevily se temné bytosti a útočily na postavu. Světlo jim však nedovolilo k postavě proniknout a zmizely. Přiletěly duchovní bytosti Světla, vzaly postavu za ruce a letěly spolu vesmírem. V dálce se objevila naše země. Letěly směrem k ní. Postava přistála na cestě po které stoupala vzhůru na horu, na jejímž vrcholku bylo velké kulaté světlo jako slunce. Lidé k němu přicházeli, vztahovali k němu ruce, toužili se přiblížit, vidět ho, stát se jím... (obr. 141 Společná touha).

To po čem toužíme nemusí být pro nás vždy to nejlepší. To, že si myslíme, že můžeme dělat na co si vzpomeneme, nemusí být pro nás svoboda, ale její opak. Uzavřeme se do kruhu svých představ, které otrocky naplňujeme bez ohledu na to, zda je to pro nás i pro druhé prospěšné. Skutečná svoboda znamená dodržování božích, či tvůrčích zákonů a to nás současně naplňuje dobrem. Tyto zákony nám

přinášejí bytosti jako Noe, Mojžíš, Ježíš a další. Pokusila bych se převést zásady, které na deskách zapsal Mojžíš po tom, co sestoupil z hory Sinaje, do dnešní podoby. Některé z jeho zákonů jsou dnes již nepřesně pochopeny, jiné platí stále. Lidmi jsou potom buď dodržovány, nebo je nevnímají a nevědomě si zhoršují osud jejich nedodržováním, nebo je dodržují ve zkreslené podobě a to způsobuje, že si také tvoří život těžší, než by mohl být. Nesprávným pochopením v tom co od nich Tvůrce žádá potom dodržují i to, co není třeba, například dodržují celibát a není to na jejich vývojové úrovni ani pro jejich práci nutné, potlačují tak svou přirozenost a to není pro jejich vývoj dobré. Zákony, které jsou nám přinášeny vysokými duchovními bytostmi jsou v podstatě stále stejné, stále pravdivé, pouze interpretaci přizpůsobuje pro snadnější pochopení přinášející tomu vývojovému stupni lidí, do kterého se zrodí. Pojdme se podívat na znění desatera a zkusit se přiblížit jejich významu:

V jednoho Boha věřiti budeš. Nezobrazíš si Boha.

Nejprve je třeba si ujasnit, co Bůh ve skutečnosti je. Bůh je vše co existuje, co je stvořené a to v duchu, energii a hmotě, proto i každý z nás je jeho součástí. Bůh je nekonečný, bezčasový. To co vidíme okolo sebe, co můžeme prohlížet svými nedokonalými smysly je jen část, která se od Něho oddělila, v Jednotě je stále jeho součástí. Není třeba vytvářet si bohy jako nějaké osoby živé či mrtvé ani se jim klanět. O to by Bůh jistě nestál, vždyť je všeobjímající láskou, miluje všechny stejně, je jimi a oni jsou jím. Je to dokonalá tvůrčí síla, nejvyšší spravedlnost a pravda. Můžeme přelstít všechny lidi okolo nás, ale Boha nikdy.

Nezobrazíš si Boha myslím neznamená zákaz zobrazovat nějaké osoby jako mluvčí Boha, ale prostou věc, že je-li Bůh všechno, ani ho zobrazit nemůžeme. Můžeme ho zobrazit pouze jako symbol.

Nevezmeš jména božího nadarmo.

Je potřeba dobře promýšlet co od Boha žádáme. Naše žádosti totiž nemusí být v souladu s dobrem, nemusíme správně rozlišit co vlastně dobro je a co není. Pokud jsme sobečtí, budeme vnímat dobro jen jako dobro pro nás samotné, ne však pro celek. Můžeme potom žádat Boha o věci, které nejsou dobrem pro nás ani pro druhé a po prvním nadšení, že jsme se svými přáními úspěšní najednou zjistíme, že to již nefunguje, nebo se nám to vrátí stejně jako naše špatná rozhodnutí. Pokud si nejsme jisti, můžeme požádat o co nejlepší rozřešení tak, aby to bylo v Jeho vůli a být připraveni přijmout vše. To co máme prožít, tomu neunikneme, pouze způsob jakým jednáme a rozhodujeme může ovlivnit zlepšení či zhoršení našeho osudu. To je naše svobodná vůle.

Pomni, abys den sváteční světil.

Myslím, že zde nejde o nějaké rituály a zákaz veškeré práce, ale o skutečnost najít si chvíli klidu, kdy můžeme hlouběji přemýšlet o světě, či meditovat. Je to chvíle, která má patřit jen nám a Bohu. Máme se učit s Bohem rozmlouvat. Tento kontakt může a nemusí zůstat jednostranný. To však nerozhodujeme my, ale naše činy, naše

upřímná touha poznávat, naše připravenost a naše úkoly, které máme v tomto životě naplnit.

Cti otce i matku svou, abys dlouho žil na této zemi.

Cti otce i matku svou je možno chápat jako vlastní rodiče, dárce našeho života, ale také jako Boha - Otce a Boha - Matku, jako dva tvůrčí principy, z nich je vše vytvořeno pro nás - duální bytosti, vnímající vše ve dvojnosti a pomalu skládající tuto dvojnost do celku. Cti svého Tvůrce, neboť Ty netvoříš, ale naplňuješ, neovládáš, ale sloužíš!

Nezabiješ.

Nezabiješ žádného živého tvora, neboť jsi žádnému živému tvorovi život nedal! Máme o živé tvory pečovat, ať jsou to lidé či zvířata, ne je zabíjet. Pro svou potravu živé tvory nepotřebujeme, neboť nejsme masožravci, pouze jsme se v převaze množství lidí konzumujících maso na planetě odchýlili od původního sběračství plodů. V Bibli je vyjádřeno to co je pro člověka určeno jako potrava přirovnáním: „...z tohoto stromu ber a z toho ne!“ . Pokud budeme brát potravu ze zakázaného stromu, musíme očekávat následek zákona odrazu a skutečnost, že to našemu tělu nebude prospívat a budeme trpět nemocemi, jejichž podstata bude mimo jiné v tom, že konzumujeme to co nám neprospívá, ale škodí.

Nesesmilníš.

Náklonnost mezi otcem a dcerou, nebo matkou a synem, která přejde do role muž a žena může mít kořeny v jejich minulých životech, kde jako muž a žena žili a vytvořili silné závislosti. Taková spojení nejsou vhodná z hlediska etického, ani z důvodu genetického, neboť jestliže se vyskytne nějaká genetická chyba u některého jedince, přenáší se v řetězci na jeho potomky. Dále zde hraje roli něco, co nedokáže v citové nebo mentální části ovládnout, něco jako nezakrocená vášeň, nebo silné citové pouto. Vše se k nám vrací v různých podobách, to je jasné.

Nepokradeš.

Tento bod je jasný. To co není moje, to mi nepatří. Jestliže někoho okradu, sám budu okraden. Naplním-li zlo na někom, někdo jiný naplní zlo na mně. Nemusím nikomu závidět, že má více, vždyť i já jsem mohl mít více v minulých životech. V tomto životě je mi dáno to, co si zasloužím a co je pro můj vývoj a pro mé poznání potřebné. Nemusí mne to vést k pasivitě, že je jedno jak se snažím, to rozhodně ne. Jde o to umět posoudit, kolik skutečně k životu potřebuji, zda mohu sám něco změnit, jak dovedu hospodařit s tím co mám. Také si často uvědomuji v jakých krutých podmínkách žijí lidé na některých místech naší planety. Bohatí by měli více soucítit s chudými a velké rozdíly by se měly vyrovnávat. Není tím myšleno chudým peníze pouze darovat, ale vytvářet pro ně možnosti, aby i oni mohli tvořit pro druhé a žít v lepších podmínkách. Rovnosti mezi námi lidmi zatím zřejmě nejsme schopni, neboť věk lidskosti je teprve před námi, musíme nejprve vyrovnat své dluhy z minulosti.

Nepromluvíš křivého svědectví proti bližnímu svému.

Mluvit pravdu se vyplácí. Toto zřejmě nebude to, co je řadě lidí vlastní a o čem jsou pevně přesvědčeni, že je pro ně dobré. Zákon činu a následku nás však nakonec dovede k opravě špatného úsudku. V dílčích činech se nám může nepravda „vyplatit“, to je volnost naší vůle v našem osudu, ale ve chvíli kdy se „nit přetrhne“, musíme sklízet to co jsme zaseli.

Nepožádáš manželky bližního svého.

Přidala bych ještě - manžela. V podstatě je to totéž jako „nepokradeš“, neboť si nemáš přivlastňovat to, co není tvoje. Jsme duální bytosti, dva tvoří jeden celek, záleží pouze na tom, zda se ti dva, kteří v tomto životě k sobě patří setkají a poznají. Jak se ve výběru partnera rozhodujeme záleží nejen na tom co cítíme, ale jak jsme vychovávaní, jaké hodnoty jsou nám v dětství vštěpovány, jak nás rodiče milují, jaký vliv má na nás společnost ve které žijeme.

Nepožádáš statku bližního svého.

Nebudeš chtít získat nebo využívat bez souhlasu druhých jejich majetek.

Každý člověk ve svém nitru touží po lásce, světle a dobru. Toto jeho vnitřní citění, kterým je spojen s Tvůrcem může být zakryto slupkami jeho vnějšího já a to mu brání tyto hodnoty vycítit a naplňovat. Nevědomě může naplňovat zlo a radovat se ze svých „úspěchů“, avšak takové úspěchy jsou jen dočasné a každý jednou dojde k poznání, že naplňovat dobro v nás vytváří mnohem větší uspokojení a radost a život je snadnější pro nás i pro ostatní.

Je důležité z jakého pramene přijímáme poznání, zda nás to vede k vlastnímu, samostatnému myšlení, jinak jsme v nebezpečí, že podlehneme vlivu lidí, kteří nás mohou zavádět. Velmi se mi zalíbilo přirovnání: „Vede-li slepý slepého, oba spadnou do jámy“. Vše je třeba korigovat svým vlastním citem a být silný, pokud jsme přesvědčeni o nalezené pravdě.

Stejně tak je třeba se naučit dívat se na dění, které tvoří zlo. Tím nemyslím ho podporovat, ale neomlouvat ho a vidět ho jako skutečnost, že všechno je součástí tvůrčího díla a také naší součástí. Vše co se okolo nás odehrává má nějaký důvod. To co můžeme udělat my je přemýšlet o tom, proč se to děje, jít ke kořenům věcí, lépe chápat význam dějů a spojení všeho se vším.

Ještě bych se vrátila k dopadu regresní terapie na nás a její rizika. Po tom, co jsem prožila mohu potvrdit, že tato metoda funguje. Je třeba ale také vědět, že nic není v životě zadarmo a proto jsem zažila na krátký čas i zhoršení zdravotního stavu jako odezvu na prošlou regresi. S tím je třeba počítat, časem se vše upraví a zlepší, pokud je terapeut dobrý. Dále si musíme uvědomit to, že to co v regresi prožijeme se stává naší součástí v tomto životě, to znamená že vše co cítíme během regrese potom vnímáme tak, jako by se to stalo v našem současném životě. Je proto nutné být silný

a držet si od tohoto poznání odstup a nadhled, prožité použít ke svému poučení, aby nás tyto skutečnosti naopak nezatěžovaly, neboť máme především řešit problémy tohoto života, to by mělo být pro nás to první. Prožité děje v regresi by mohly přespříliš zatěžovat naši mysl, prohlubovat naše pocity viny, nebo nadřazenosti a jiné, což není žádoucí. Není důležité zda jsme byli obětmi či vrahy, králi nebo poddanými, je důležité jak obstojíme v tomto životě, po odžití události a pochopení není třeba se k minulým životům vracet.

Zdálo se mi o domě a dům je pro mne symbolem mé duše. Dům byl žlutý s bílými okny, z venku byl čistý a upravený. Součástí domu byla věž, což je pro mne symbolem, že již nabývám odvahu a pevnost. Z domu jsem vynášela staré věci, provedla jsem úklid uvnitř sebe. Uvnitř byla malá zahrádka, ale vypadala jako po zimě. Moje zasazené duchovní rostlinky potřebují oživit, vytrhat starou trávu, zalít... mám ještě mnoho práce.

Chceme-li dosáhnout skutečného poznání je dobré jít duchovní cestou. Pouhé rozumářství nás dovede pouze do slepé uličky, je to jen polovina vědění. Naplno jsem si uvědomila jak málo víme a v důsledku toho jsme odsouzeni k životu pouhých živočichů, kteří jsou hnáni svým chtěním, svými pudy a představami, kopírujeme chování druhých a vydáváme mnoho sil na plnění svých představ, které jsou výsledkem našeho velkého Já. Často se stáváme otroky sebe samých a nevidíme nesmysl či smysl svého chování, jeho hlubší důsledky, spjitosti a vazby. Rozehráváme hry, kterými ovlivňujeme osudy druhých lidí bez pochopení toho, jaký to má na ně dopad, jak to cítí, co prožívají, zda jsme schopni jim pomáhat a dělat je šťastnými, či zda jen naplňujeme své představy a druzí jim mají sloužit. Pouhé rozumářství bez citu se může zdát být logické, vede ale k tomu, že je jednáno s živými tvory jako s věcmi. Pokud si neuvědomíme tuto skutečnost, bude pouze utrpení tou hybnou silou, která nás k citovému prožívání bude navracet.

Pouhé citové prožívání ale také netvoří dobro, člověk vedený převážně svými pocity jedná nelogicky a může svým jednáním způsobit mnoho škody na svém okolí. Je žádoucí vyváženost rozumu a citu, více přemýšlet o tom, co děláme, jak se rozhodujeme, jaký to má dopad na ostatní. Toto by se mělo stávat stále hlubším a hlubším. Učme se plně důvěřovat v sebe samého, sami jsme pokladnice moudrosti ve svém nitru. Učme se skutečnému vlastnímu myšlení, jinak budeme stále jako stromy ve větru, kterými ohýbají jiní, naše rozhodnutí budou chybná a budeme za ně platit. Pokud budeme mít štěstí a najdeme silný duchovní směr, je třeba jej skutečně přijmout, každý pravdivý směr bude mít zájem nás k vlastnímu myšlení dovést. Pokud budeme k něčemu nuceni, ať je to věření v něco, či vykonávání něčeho, je to signál, že zde není něco v pořádku. Samozřejmě duchovní, který vystupuje jako hlasatel duchovních myšlenek je také jen člověkem a má své chyby, i on je na cestě, musí však dodržovat základní zásady, být silný a neopustit je. Tím může na svou stranu strhnout řadu připravených mu naslouchat, rovněž však získá řadu odpůrců, kteří mu nerozumí, protože pro ně mluví jakoby jiným jazykem. Odpůrci většinou

nemohou, nebo nechtějí slyšet. To je ale přirozené, každý člověk řeší něco jiného ve svém životě, každý má jiný úkol, každý máme jiný objem zkušeností z minulých životů. Některé duše jsou ještě „mladé“, jiné „staré“. Někdo má ve své zkušenosti více životů, jiný méně. Množství životů však nemusí být přímo úměrné vyspělosti lidského ducha, někdo kráčí rychleji, jiný pomaleji, čas zde nehraje roli. Lidé jsou vlastně tvůrčí bytosti, které tvoří a následně zažívají dopady svého tvoření a tím se učí zda tvoří správně či nesprávně. Toto si uvědomují nebo neuvědomují a podle toho co ve společnosti převažuje, taková potom společnost je. V jaké společnosti se nacházíme, takoví jsme, vše je odrazem naší duchovní kvality a vše je naší součástí. Můžeme se cítit odděleně, avšak síla, která nás vede zpět k Tvůrci je tak silná, že jiné cesty není a my všichni ji podvědomě cítíme a v každém se jednou probudí touha jít cestou k Tvůrci.

Děkuji ze srdce za to, že mnou prochází takové myšlenky, jaké mnou procházejí. Někdy tomu nemohu sama uvěřit. Je to úžasné.

Ve spisech J. Zezulky jsem našla základ, který mi umožnil odpovědět si na řadu mých otázek. Myslím, že vůbec nedokážu posoudit šířku možností do kterých bych mohla toto poznání promítnout. Těším se na další objevování.

Jak žít dobrý život?

Musíme dobří být. Nikdo nemůže žít pěkný život zatíží-li ho špatným svědomím a svými špatnými činy. Pokud jsme něco špatného vykonali, je nanejvýš nutné takto nekonat a zbavit se svých pocitů viny. Je to již za námi, důležité je jak se zachováme v budoucnosti a budoucnost nás jistě vyzkouší, jak jsme pevní. Stejně tak je důležité umět odpouštět. Pokud je to pro nás zatím těžké, zkusme nejprve poprosit o to, abychom toho byli schopni. Dále je důležité přijetí sebe sama takového jaký jsem a světa takového jaký je. Na světě nejsme proto, abychom byli jeho pány, ale jsme služebníky a přijímáme s vděčností vše, co k nám přichází, co můžeme prožít, co dostaneme darem a co můžeme poznat. Dokážeme se vyrovnat s tím, co je nám odebráno. Netvoříme zlo myšlenkami ani činy a učíme se skutečné zlo a skutečné dobro rozeznávat, hlouběji přemýšlet, analyzovat své myšlenky a činy, stejně jako myšlenky a činy druhých lidí. Z tohoto poznání můžeme měnit svůj postoj a naučit se naplňovat dobro. To je myslím základ pro to, abychom vedli dobrý život.

Jak žít radostný život?

Je třeba být zdravý, to znamená vyrovnaný ve čtyřech základních prvcích, je třeba věnovat péči tělu, duchu a vitálnímu systému. Podle toho v jakém stavu se tyto tři části nacházejí, to ovlivňuje kvalitu prožívání našeho života. Podmínky ve kterých žijeme nejsou často ideální, něco změnit nemůžeme, jako znečištěné prostředí, škodlivé záření, psychický vliv nevyrovnaných lidí okolo nás a další, ale pro své tělo, ducha i vitalitu myslím můžeme udělat hodně. Nerovnováha

v nějaké složce způsobuje nerovnováhu našeho myšlení, nespokojenost, neklid či pasivitu, nemoci v tělesné, vitální či duševní části. Ke spokojenému životu je třeba mít zabezpečeny základní potřeby, abychom měli klid na poznávání a tvoření. Život nikdy není jen jedna velká radost. Žijeme v duálním světě, proto zažíváme i utrpení. Opět záleží na tom, jak jsme vyrovnáni, jak jsme silní, abychom toto dokázali unést.

Jaká je lidská láska a je člověk naší úrovně schopen skutečné lásky?

Člověk našeho typu je schopen lásky poměrné. Jeho city jsou často řízeny jeho velkým Já, které se potom stává dominantní. Láska může vzplanout pro něco, například proto, že druhý je krásný, vzdělaný, bohatý, má významné postavení, či zajímavou práci. V takovém případě milujeme to, čím takový člověk je, ne jeho samotného. Dále můžeme svou lásku podmiňovat něčím, co chceme, aby druhý udělal a naplňoval tak naše představy. To znamená, že tvrdím: „Budu Tě milovat, když uděláš to a to, když budeš takový a takový“. Skutečná láska je nezištná a miluje druhého takového jaký je i s jeho chybami. Učme se takové lásce a i my budeme takto milováni v lidském světě. V duchovním světě takto milováni jsme, je to ale pro nás nehmatatelné. Můžeme jen pocítit záblesky této lásky, která k nám přichází od vyšších bytostí, které nás nezištně milují a pomáhají nám, nikdy ale nezasahují do naší svobodné vůle pokud si to nepřejeme.

Jak milovat člověka, který nám nějakým způsobem ubližuje, ať psychickým, nebo fyzickým?

Je třeba milovat jeho duši, která je čistá. To co je nabaleno na ní, jsou jen nepěkné lidské způsoby.

Jak se má člověk těmto způsobům bránit?

Musí vytvořit podmínky, aby se ho to nedotýkalo. V krajním případě svého trýznitele opustit.

Co když se to překrývá s prací pro vyšší cíl?

Je to rozhodnutí svědomí. Je možné pracovat na jiném poli.

Mnohá proroctví hovoří o změnách v rozložení zemského povrchu, které mají proběhnout postupně nebo naráz vlivem přírodních sil, jako je vítr, déšť, oheň, otřesy půdy, to znamená vlivem čtyř základních prvků promítnutých do přírodních jevů. Hovoří se v této souvislosti i o posunutí zemských pólů. Mnohé probíhající změny již pozorujeme, mnohé nás ještě čekají. Planeta se brání všem negativním vlivům, které lidstvo vytváří, je to opět zákon činu a následku na planetární úrovni. co vytvoříme, to se k nám vrací. Přírodní katastrofy by měly být pro nás varováním, že se k přírodě nepěkně chováme, je to obraz toho, kam až může dojít člověk ve svém sebezničení a krátkozrakém pohledu získat co nejvíce hmotných věcí bez ohledu na budoucnost. Lidí na planetě je mnoho a tím se násobí množství produkce výrobků a odpadů. Nyní se pokusím popsat svůj sen o možné přírodní katastrofě většího rozsahu:

Šla jsem Revoluční ulicí směrem k náměstí Republiky, otočila jsem se a uviděla velkou vlnu, která se naráz přelila z koryta Vltavy směrem ke mně, jakoby do zeměkoule někdo strčil. Najednou se úplně setmělo a nebylo nic vidět. Napadla mne myšlenka o konci světa. Schoulila jsem se na zemi „do klubička“ a zakryla si rukama hlavu. Po chvilce se opět udělalo světlo a já viděla zástupy lidí, jak se tlačí do obchodního domu Kotva. Hlavou mi blesklo, že se musím rychle dostat domů. Tramvaje se zastavily, hledala jsem nějaký spoj, ale marně. Zeptala jsem se jednoho řidiče Taxi, který zde stál, zda by mne mohl odvézt, ale řekl, že jede pouze do Žitné ulice. Tramvaje se opět rozjely. Nastoupila jsem, avšak tramvaj přešla pouze přes Štěfánikův most, tam ji zastavil čerstvě napadaný sníh, kterým nemohla projet. Všichni jsme vystoupili a čekali jsme na nějaké další spojení. (zapsáno 23.4.2006)

Cesta zpět ke Stvořiteli je jen jedna, stávat se dobrým, ale způsobů, kterými na ni můžeme vstoupit je mnoho. Je již spousta lidí na naší zeměkouli, kteří se tímto tématem zabývají, kteří cestu hledají, nebo pomáhají druhým, aby ji našli. Problémem pro člověka naší vývojové úrovně je interpretace a správné pochopení myšlenek, které k této cestě vedou. Buď člověk přijímá to, co již bylo někým vymyšleno, zapsáno a z toho bere, nebo má sám spojení s duchovním světem, nebo se může stát součástí nějaké skupiny, kde vedoucí může být médiem a tlumočit jemu předávané myšlenky. V takovém případě záleží na kvalitě média, jaké má vlastnosti, jak myslí, jak je takový člověk rovnovážný, neboť to vše ovlivňuje interpretaci přijímaného a více či méně ji zkrusluje. Dále záleží na tom, či myšlenky přijímá, jaká bytost skrze něho hovoří, zda je to nízká bytost, či bytost duchovně vyspělá. Pouze ten, který se rodí přibližně jednou za 2000 let, jako Ježíš, může přijímat přímo a napojit se na Pravdu. Člověk se rodí do určité oblasti, prochází životem s určitými skupinami lidí podle toho, jaké byly jeho minulé životy, s kým tvořil vztahy, co rozvíjel, k čemu se ladil, jaké myšlení podporoval. Odtud se odvíjí jeho další cesta. Ve chvíli, kdy chce vědět více, začíná hledat v mnoha směrech vědění, kterého lidstvo v tu chvíli dosáhlo, současně začíná o věcech samostatně uvažovat a začíná se rozvíjet jeho kritické myšlení, přestane věci přijímat automaticky a hledá zdůvodnění a hlubší smysl všeho. To nelze rozvíjet bez citu, myšlenku je třeba procítit, rozvinout schopnost nejen racionálního, ale i intuitivního myšlení, tyto dvě části musí být v rovnováze. Pouze citové vnímání bez promýšlení věcí nám bude také komplikovat život. Po čase hlubšího zkoumání každý člověk zjistí, že základní pravdy jsou stejné ve všech učeních, pouze jsou více či méně zkruslené, jsou na nich nánosy zbytečných slov vyumělkovaných lidmi, které nás zavádějí a význam jednoduchých pravd se stává složitější a složitější a tím často uniká i logika věci. To může deformovat naše myšlení tak, že nakonec vykonáváme věci a vůbec nevnímáme proč to vlastně děláme a jaký to má význam. I to je pro nás na druhou stranu důležité. Třeba proto, že se jednoho dne zastavíme a začneme více přemýšlet. Nakonec zjistíme, že všechny cesty vedou k nám samým, do našeho nitra, tam můžeme najít odpovědi na své otázky a spolu se svým hlasem svědomí lépe rozhodovat o tom co je dobré a co špatné. Pokud je naše zrození dobré, může

nám přinést dobrého učitele, který nám cestu usnadní. Cesty nás všech se nakonec slijí do jednoho proudu, který nás do cíle dovede. V každém z nás je jiskra této touhy. Nic však nedostaneme zadarmo. Cesta je trnitá, pohybujeme se ve světě dobra a zla, čekají nás zkoušky, musíme vyrovnat své staré dluhy. Pokud nám někdo bude slibovat jen příjemné, nebude to pravdivé. Duální svět nám stále nabízí srovnání, to je bolest i radost. Uvědomění nám umožňuje tolik netrpět, neboť pochopením, proč se věci dějí se stáváme silnějšími a odolnějšími.

Zkusme si představit nejen náš vesmír, ale i ostatní vesmíry společně propojené, tu část Podstaty (všeho co je) jako díla vytvořeného Tvůrcem, která se oddělila, aby byla projevena. My vnímáme dění v posloupnosti, v celku je vše vytvořeno naráz. Vesmíry se prolínají, vše je součástí všeho. Protože již víme, že žijí hmotné i nehmotné bytosti, prolínají se i hmotné i nehmotné světy. Průnik těchto světů má své zákony, to znamená, že komunikace je možná za určitých podmínek. Světy se odlišují svým hrubohmotným či jemnohmotným vyzářováním, záleží jak daleko ve svém vývoji došly. Naše planeta tak jako jiné planety vyzářuje svoji celkovou kvalitu do vesmíru, kvalita jednotlivců je různá v intervalu možnosti Země, záleží jak daleko každý jedinec ve svém vývoji dospěl. Tím, co se na zemi odehrává, jak lidé myslí, takové signály vysílá naše planeta do vesmíru a svou kvalitou potom přitahuje bytosti podobně smýšlející ať jsou v těle či bez těla. Stále jsou s námi přítomny i bytosti bez těla, myslím že výjimečně v těle, které jsou ve vývoji daleko před námi a pomáhají nám, i když to našimi omezenými smysly nemusíme vnímat. Napravují naše chyby, varují nás, neboť ohrožujeme tím co tvoříme (odpady, jaderné elektrárny, kácení pralesů a další) často nejen sebe, ale i rovnováhu okolních planet, vše je spojeno energetickými vazbami. Až člověk dostane rozum a jeho tvoření se bude ubírat skutečným směrem vědeckého a duchovního poznání na základě dobra, budeme se moci stát součástí společenství bytostí jiných planet a duchovních světů a naše poznání a vnímání bude schopno se více rozšiřovat. Čekají nás velké a nové obzory...

Některé věci jako jedinci změnit nemůžeme. Narodili jsme se v určitém prostředí a to mám do jisté míry určuje, jak budeme žít. Můžeme měnit sebe, ale není v našich silách jako v jedinci změnit například znečištěné prostředí, nebo vyzářování vysílačů bezdrátových spojení v naší blízkosti a jiných. Můžeme na to upozorňovat, případně pracovat v nějakém ekologickém hnutí, dokud však nepřeváží snaha většiny o tuto změnu, nebo snaha lidí, kteří o tomto rozhodují udělat nápravu, nebude změna možná. Souvisí to také s rámcem našeho osudu, co v tomto životě je pro nás možné uskutečnit a co již ne. Pracujme co nejlépe v místě ve kterém se nacházíme. Jen my sami svět nezměníme, to bychom bojovali proti větrným mlýnům. Je třeba skutečné transformace země a to tím, aby na zemi prošlo více lidí vlastní změnou a abychom začali přirozeně toužit po dobru.

Duchovní bytosti - andělé, nám pomáhají na každém kroku. Zkusme si jejich přítomnost uvědomit. Andělé nás léčí, pokud je o to požádáme, ale pomáhají nám

142. My a andělé

i v nepříznivých situacích. Mohou působit přímo, nebo skrze osoby okolo nás, které k nám mluví, nebo nám poskytnou pomoc. V některých chvílích, když jsem například dělala nějakou těžší práci jsem byla překvapená, jak lehce se mi pracuje. Stejně tak ve chvílích, kdy máme nějaký zdravotní problém, může přijít nečekaná pomoc od těchto bytostí, či od někoho, kdo se nachází v naší blízkosti. Co se mi přihodilo na jednom turistickém výletu:

Se svým současným manželem jsme absolvovali celodenní pěší výlet a ten den bylo dost horko. Při zpáteční cestě vlakem se mi náhle udělalo špatně, vlak byl plný lidí a museli jsme stát. Jeden mladý muž mne pustil sednout. Cítila jsem se na omdlení, brněly mi ruce. V duchu jsem prosila o pomoc, abych vydržela cestu na konečnou výstupní stanici. Když jsme dojeli do cíle, stěžím jsem vstala a v tu chvíli se vedle mne objevila paní, která řekla, že je zdravotní sestra, uložila mne na lavičku, podložila mi nohy, poradila mi, že mám na chvíli zadržet dech a že se

mám napít. Za chvíli se mi udělalo lépe. Zdálo se mi neuvěřitelné, že právě ona, znala věci, seděla ve vlaku kousek ode mne (obr. 142 My a andělé).

Jaké jsou podmínky pro komunikaci s vyššími bytostmi?

Je to především rovnováha rozumu a citu, aby byl příjem čistý. Je dobré, aby člověk rozvíjel své dobré vlastnosti. Jistě ani takový člověk není zcela rovnovážný, důležitý je v tomto jeho úmysl. Ve světě bytostí, které nežijí těle se nachází nejen světlé, ale i temné bytosti jako součást duálního světa a s nimi může komunikovat člověk, který nemá dobré úmysly nebo je nevědomý a dělá to z hlouposti. Taková komunikace nakonec nepřinese nikomu nic dobrého, a to především tomu, kdo temné bytosti vyvolal. Temné bytosti mohou být i vyspělé ve vývoji, avšak deformované ve své rovnováze, bez soucitu, jsou to bytosti, které se staly nástrojem zla. Taková cesta může být zprvu lákavá, může se jevit i logická, je to však pouhá udička pro cestu, kterou je možné jít jen dočasně, zákon odrazu vždy vrátí vyznavače zla skrze jejich vlastní utrpení zpět na cestu jdoucí k dobru - do lůna Tvůrce. Jiné cesty není.

Informace které přijímáme z vnějšího světa není možné brát zcela za pravdivé, protože jsou převážně tvořeny nevědomými lidmi. Tito lidé mohou být i vzdělání, ale ke skutečné pravdě je možné dojít jen hlubokým procítěním. Vzdělání lidé mohou zdánlivě logicky myslet, ale často je to myšlení bezcitné, prospěchářské pro ně, nebo pro určitou skupinu, neboť jsou vedeni svým velkým Já, pocitem nadřazenosti, není zde brán zřetel na prospěch ostatních lidí, chybí zde moudré myšlení. Způsob myšlení lidí také souvisí s bohatstvím či chudobou na zemi. Pokud se chudí stávají zdrojem příjmů menšiny bohatých, je to je vždy nerovnováha, která nikdy nevydrží navěky a síly se po kratších či delších časových intervalech přelívají. Ti, kteří se nově dostanou k moci však smýšlejí podobně, jejich vnitřní myšlení až na výjimky není jiné, nebo se dočasně v euforii přizpůsobí a uskromní. Všichni jsme nositeli špatných vlastností a tyto se časem opět projeví, pokud sám člověk nezatouží po vnitřní změně a změna prostřednictvím utrpení je bolestná a často trvá řadu životů. Proto se v historii stále opakují cykly přebírání a upevňování moci. Je již čas pro velké změny ve vnímání života a vnímání jeho zákonitostí. Bez tohoto pochopení budou stále probíhat boje o moc, o peníze jako zdroji moci, lidé se budou zabíjet navzájem a budou zneužívat zvířata k uspokojení svých nízkých potřeb.

Člověk může zabíjet jen v sebeobraně, to platí i při napadení zvířetem. Ve vývojové linii má vyšší druh vždy možnost lepší obrany, to značí, že člověk může lépe vymyslet způsoby obrany proti zvířatům.

Jak je to u člověka a jeho ochranou proti vyšším tvorům než je on?

U negativních mimozemšťanů prakticky nemá šanci. Je znehybněn, jeho vědomí je ochrnuto a z vnějšího vědomí je vymazán záznam o tom co prožil. Je zcela v rukou těchto bytostí, tímto jsou myšleny zkušenosti z manipulace a únosů lidí do vesmírných lodí negativních mimozemšťanů. Láskyplní tvorové by takto nikdy

143. Zvířata a my

nejednali, neboť jsou si vědomi zákona činu a následku, jejich cítění je soucitné, proto by nikdy s žádným živým tvorem takto nemanipulovali. To vše ale patří k projevu dvojnosti světa.

Jak lépe pochopit život jiného tvora či rostliny.

Ve své meditaci se mi objevil obraz kvetoucího stromu. Přistoupila jsem k němu prostřednictvím postavy - mého duchovního těla a objala ho. Náhle jsem se stala jeho součástí, moje tělo vytvořilo jednotu s tím stromem. Kmen byl mým tělem a mé ruce byly větvemi toho stromu. Cítila jsem jak stromem protéká míza, jak strom žije. Prošla jsem celým cyklem jednoho roku života stromu. Na větvích začaly pučet lístky, strom rozkvetl a přilákal včely, které ho opylovaly. Ani strom nežije sám, žije v souladu s jinými tvory a ve chvíli, kdy jeho plody dozrály, byla to jablka, která ho tížila čekal, až je někdo othrá. Nakonec jeho listí opadalo a strom jakoby usnul, odpočíval. Od této chvíle již nikdy neuvídím strom jako nějakou kulisu v přírodě, ale jako živého tvora.

Moje představa pokračovala v přírodě, kde se objevila srnka. Objala jsem ji okolo krku a začala ji hladit. Ona mi ukázala jak žije. Pocítila jsem úžasný pocit volnosti při jejím běhu. Dovedla mne ke svým mláďatům, na která by hrdá. Byla jsem zvědavá co cítí, když mládě ztratí, například když se mládě stane potravou jiného zvířete. Ona netruchlila, neboť věděla, že to tak je. Vyběhla na kopec, dívala se do dálky a vychutnávala si ten pohled.

Spojme se s našimi nižšími bratry (obr. 143 Zvířata a my), vždyť jsou to živé bytosti jako jsme my, také cítí a jejich intuice často převyšuje naši. Važme si jejich života stejně jako sebe navzájem, tím si vážíme Stvořitele, který vše oživuje.

Lidé by se měli objímat.

Objímání není jen tělesný dotek, je to i výměna energií a naši duchovní ochránci a rádci se radují, když si lidé projevují lásku, láska je to, co by nás mělo spojovat. Láska je něžná zlatá energie, která okolo nás tvoří obal a ochraňuje nás před negativními vlivy (obr. 144 V objetí).

Proč jsou na světě chudí a bohatí?

Žijeme v duálním světě a toto je jeden z jeho projevů. Duše potřebují ke svému vývoji zpracovávat takové vjemy, které jsou vhodné pro jejich duchovní růst. Nesmíme zapomínat, že si duše vytvářejí svůj nadcházející osud tím, jakou

144. V objetí

kvalitu projevy ve svých minulých vtěleních, kolik vytvořily zla a kolik dobra. Duše vstupuje do takového těla a osudu, které jsou pro ni nejvhodnější z učebních a poznávacích důvodů a naše role střídají. Jednou jsme chudí a jednou bohatí. Záleží pouze na nás, jak svůj život vnímáme a jak se svým životem naložíme. V určitém čase svého vývoje si duše uvědomí, že i ostatní duše jsou její součástí a počne vnímat život ve větší celistvosti. Začne se projevovat její pokora ke všemu živému a duše počíná chápat, že není rozdíl mezi ní a druhými dušemi a blaho druhých se stává i jejím blahem, sama ucítí potřebu pomáhat chudým, nemocným, nešťastným a přestává vidět vlastní blaho jako cíl svého života, pokud lidé o její pomoc stojí. Velký rozdíl mezi chudými a bohatými svědčí o duchovní nevyspělosti lidstva na zeměkouli a tento projev dvojnosti bude pokračovat a vyrovnávat naše vlastnosti. Být bohatým neznamená, že jsme o něco víc než ti druzí, ale naopak je to zkouška v tom, jak s bohatstvím naložíme. Být chudý není naopak něco podřadného. V obou případech je důležité stávat se moudrým.

145. Zloba

Někdy je člověk agresorem a někdy obětí.

Oba tyto pocity je nutné vyrovnat. Na odevzdání svých strachů jsem již pracovala, ale dlouho mne nenapadlo, že ve mně může být hodně potlačené zloby. Člověk, který se projevuje agresivně a tuto energii vybije třeba i na úkor druhých, kteří ji bohužel musí často snášet, je na tom lépe než ten, který ji neprojeví a má ji stále uloženou v sobě, což může způsobit jeho nerovnováhu a onemocnění. Neubližujme sobě ani druhým! Nejdůležitější je si svůj stav uvědomit, neboť člověk nemusí být přístupný faktu, že zlobu v sobě nosí, nebo že si ji vybíjí na druhých. Odevzdejme svou zlobu andělům! Zloba často souvisí s neschopností odpouštět a s neschopností přijímat svět takový jaký je, to znamená, že svět není vždy podle našich představ, že ještě nejsme dokonalí a je třeba přijmout to, že druhý člověk má stejné právo na své vyjádření jako my. Pokud se nám nesnadno odpouští poprosme o to, abychom toho schopni byli. Pokud je pro náš vývoj nutné nějakou těžkou situaci prožít, tak věřme, že taková událost prostě přijde. I zde platí zákony, které nám nemusí být zcela jasné, nebo je pochopíme později, pochopíme v čem byla tato zkušenost pro nás důležitá. I andělé dělají jen to co mohou. Všechny boží zákony nejsme zatím schopni plně chápat. Proto si dobře promyšlejme svá přání, aby to nebyla přání našeho osobního, sobeckého prospěchu. I naše negativní přání se mohou vyplnit. Nikdy nezapomínejme, že síly temna stále čekají na svou příležitost a na naše selhání.

O zlobě

Zloba je živena prvkem ohně.

Ukázala se mi moje zloba (obr. 145 Zloba). ***Zloba tančila s ostatními „zlobami“ okolo ohně, držely se za ruce a vzájemně se posilovaly. Moje postava uviděla cestu a na konci cesty Světlo, ohlížela se za ním. Tato síla Světla ji přitahovala jako magnet. Postava se od skupinky odtrhla, zahodila svůj černý plášť a vydala se sama cestou ke Světlu.*** (obr. 146 Odpoutání se od zloby).

Chceme-li se od zloby odpoutat, musíme přestat hrát s druhými jejich žárové hry. Stejně přitahuje stejné.

Naučme se být pozorovateli svých emocí. Emoce to není naše vnitřní podstata, je to to, co je nabaleno na jádru naší podstaty, je to slupka, kterou jsme v průběhu svých životů nabrali, která nás ovládá a způsobuje naše omezení. Je dobré chápat, že emoce jsou naší součástí, ale neztotožňovat se s nimi a oni ztratí na své síle.

Co je to neláska?

Neláska je oddělování, spojování je Jednota. Všichni jsme z jednoho těsta, pouze naše Já se ve strachu brání, vytváří svět iluzí o sobě i o druhých a nerado přijímá co je pro nás nepřijené, ale i to je součástí našeho života. Láska je přijímání všeho stvořeného takového jaké to je, i toho nedokonalého a vycitování všeho okolo nás, jako by to byla součást nás samých. Je to učení o rozlišování dobra a zla, o pěstování dobra a neztotožňování se se zlem.

146. *Odpoutání se od zloby*

Proč se jako lidé nacházíme právě na planetě Zemi?

Protože sem vývojově patříme. Země je v tuto chvíli pro nás tím nejlepším místem pro získávání zkušeností. Jsme zde z důvodu vývoje naší bytosti, která každým životem nabývá nových zkušeností. I když naše cesty nejsou přímé, neboť jsme bytosti chybní, je každý život zde důležitý. Nikdo není na zemi sám, to znamená, že jsme součástí ostatních lidí a zvířat, bez nich bychom jen těžko přežili. Každý živý tvor je naším bližním, odráží nám jako zrcadlo naše vlastnosti a pomáhá nám ať v dobrém, nebo ve zlém. Všichni lidé dávají něco druhým a od druhých přijímají. Totéž platí pro zvířata. Každý člověk dělá-li něco pro druhé a dělá-li to od srdce, stává se to jeho potěšením. I lidé, kteří jsou nějakým způsobem postižení a zdálo by se, že druhým nemohou nic dát, přinášejí poznání a zkušenost druhým už jen svou přítomností. Ve chvíli, kdy si uvědomíme svou sounáležitost s druhými, bude se nám lépe pracovat, neboť ucítíme hlubší smysl svého konání.

Nyní žijeme v přelomové době a vstupujeme do období Vodnáře, je to možnost přechodu lidstva z období pasivního přístupu k vývoji k přístupu aktivnímu. Co to znamená?

Znamená to, že člověk již nemusí jen pasivně prožívat osudové a karmické události, ale může do svého vývoje aktivně zasáhnout, měnit se z vlastního chtění, zlepšovat své vlastnosti, učit se lépe rozlišovat dobro a zlo a lépe dobro naplňovat. Může si ušetřit prožívání bolestivých událostí, více se radovat ze života a přinášet více radosti druhým. Je to to, co si člověk doposud běžně neuvědomoval, nyní má možnost lépe pochopit své místo ve vývoji a úkoly, které má v tomto životě zvládnout.

O vlivu druhých lidí na nás. Co to znamená budme sami sebou?

Nepodléhejme chtění druhých pokud cítíme, že to není v souladu s námi a nenechme je, aby nám určovali jací máme být a co máme cítit. To co cítíme je jen naše věc a co cítí druzí je jejich věcí, ať je to nenávisť, strach, zloba, žárlivost nebo něco jiného. Odpoutejme se také od svých vlastních negativních pocitů a staňme se pozorovateli svých emocí. Chápejme více druhé, ale neztotožňujme se s jejich emocemi, nebojujme s druhými a učme se laskavosti. V tom je osvobození. Tento postoj v nás však nesmí vyvolat pocit, že jsme lepší než druzí, to bychom zavedli sami sebe, stále je třeba uvědomovat si pokoru vůči všemu stvořenému a své postavení ve vývoji. Každé setkání s člověkem, který na nás uplatňuje své emoce je pro nás zkouškou naší duchovní síly. Není to o tom, že bychom se stávali vůči druhým necitelní, ale je to o zbavení se vlastních emocí, které brání našemu růstu a našemu lepšímu pochopení sebe i druhých. Pokud budeme druhé lépe chápat, můžeme jim lépe pomáhat a mít je rádi takové jací jsou a ne tak, že je budeme mít rádi pro to, protože nám naplňují nějakou naši představu. Je to o nesobecké lásce. Je důležité vycházet ze sebe. V postoji stálého obžalovávání druhých a kladení odpovědnosti na ně za nás nemůžeme postoupit dále. Staňme se vědomými tvůrci svého života! Je to krásné poznání takové možnosti.

Kde je náš cíl, náš původní domov?

Ve Světle.

Vzpomeňme prohlášení Janovo: „*Tedy řekl jim Ježíš: Ještě na malý čas je s vámi světlo. Chod'te, dokud světlo máte, ať vás tma nezachvátí, neboť kdo chodí ve tmách, neví, kam jde. Dokud světlo máte, věřte ve světlo, abyste byli děti světla*“.

Negativní myšlenky nás oslabují a naše tělo jimi chřadne. Jsme to my kdo tvoří a jaké máme mínění o sobě, takoví jsme. Budeme-li si myslet, že jsme „k ničemu“, skutečně takoví budeme, budeme-li si myslet, že jsme nemocní, budeme nemocní. Negativní myšlení se nakonec promítne do našeho hmotného těla a my můžeme onemocnět. Naší nejhlubší přirozeností je dobro a láska a nemoc nás upozorňuje, že se od této cesty odchylujeme. Vystupme z tohoto kruhu a staňme se pozorovateli svých myšlenek, nahraďme negativní myšlenky pozitivními! Opusťme negativní hodnocení sebe a druhých, staňme se pozitivními, neslušná slova nahraďme slovy

pochopení a soucitu. Naučme se jednat podle sebe, ne podle druhých, jejich vyjádření není naše, za to neodpovídáme. Vždyť jsme jedinečné bytosti! Budeme to my, kdo se bude cítit lépe a budeme si postupně více a více věřit a zbavovat se strachu. Strach je nástroj druhých k našemu ovládnání, ale my se chceme stát svobodnými. Mysleme proto pozitivně a radujme se z nového způsobu myšlení! Nemusíme se příliš zabývat tím, co si o nás myslí druzí, jak nás hodnotí a že naše názory jsou jiné než jejich, na druhou stranu nesmíme podléhat pýše, že když jsme schopni lépe poznávat, že jsme tím pádem více než druzí, to by nás opět zavedlo.

Pěstujme pokoru, všechny dary, které můžeme obdržet z duchovních oblastí nejsou naše, jsou to dary od těch „vyšších“.

Moje matka mě v dětství ovlivnila svým nerovnovázným myšlením, neboť v její mysli se často objevovaly katastrofické scénáře a musím říci, že věci, které takto „prorokovala“ se potom skutečně děly jí i mně. Vždy předem věděla, jak všechno špatně dopadne. Stále pracuji na změně tohoto vlastního programu. Ve své podstatě jsem „radostná duše“ a to mi velmi pomáhá. Protože jako děti vidíme ve svých rodičích vzory, přebíráme od nich nevědomě jejich způsoby chování. Záleží na tom, do jaké míry podléháme vlivu druhých lidí, někdo je proti tomu odolnější, jiný méně. Pokud je člověk citlivý, může těmto vlivům více podléhat. Je třeba se upevňovat ve svém niterném přesvědčení a věřit si. Nemyslím tím nekritické prosazování vlastních názorů, vždy je třeba analyzovat a naše myšlení je ve stálém vývoji. Kdybychom si zapisovali své vlastní myšlenky, možná bychom se po deseti či dvaceti letech divili, jakým způsobem jsme v minulosti přemýšleli.

Co vše můžeme vnímat jako Celek?

Naši schopností je vidět okolo sebe věci, rostliny, zvířata, lidi, zkrátka to co je součástí země a jejího okolí. Vidíme to právě teď, v této chvíli. Způsobem jakým vnímáme má toto všechno svou historii od počátku vzniku, to je od rozptylu do mnohosti do této chvíle a dále svou budoucnost až do chvíle zániku, do opětného složení mnohosti do Jednoty. Je to projevení se Tvůrčí myšlenky do hmoty, vytvoření duality a opětovné splynutí s Tvůrcem. Je to stálá přeměna, jeden z mnoha cyklů vdechu a výdechu vesmíru v němž se v tuto chvíli nacházíme. V celku bychom mohli vidět jakoukoli věc s celým procesem, kterým prošla. Představme si například dřevěnou truhlu - viděli bychom semínko stromu, které klíčí, roste z něho strom, strom je pokácen, dřevo zpracováno, vyrobena truhla, která vyjadřuje představu toho kdo ji vytvořil. V tuto chvíli vypadá tak jak vypadá a její podoba se dále bude měnit. Bude stárnout, dřevo se bude pomalu rozpadat, potom ji někdo naštipá na kousky a hodí do ohně. Oheň ji změní v hrstku popela a něčí ruka ji rozpráší do země. Takový příběh bychom mohli zažít v celistvosti, neboť všechno je, jen my pozorujeme děje v časové posloupnosti. Takto bychom mohli sledovat všechny své životy, nebo životy druhých lidí od počátku stvoření až do konce, pokud bychom chtěli a pokud by nám bylo dáno to poznat.

Co vyjadřuje symbol růže, či tří růží?

Růže je symbolem čisté lásky, spojení tří růží je spojení tří pramenů poznání, to je ducha, hmoty a energie.

Naše špatné vlastnosti jsou jako naši démoni, kteří nás ovládají a omezují nás vidět věci v pravdě, i když můžeme žít v přesvědčení, že naše myšlení je logické. Je třeba tyto demony zkrotit a naše takto nabytá síla bude sloužit dobru. Náhle pochopíme, že žijeme v přítomnosti, jsme vyrovnaní a připraveni řešit situace v klidu a pracovat pro to, co je v tuto chvíli nutné a naučíme se lépe rozlišovat co je dobré a co je zlé, lépe chápat druhé. Tuto změnu sebe sama musíme chtít my sami, musíme učinit takové rozhodnutí a poprosit o to vyšší síly. Myšlenka je tvůrčí silou, přesto nelze vše napravit naráz. Náš život se ale může začít postupně měnit nejen v tom, co se bude okolo nás odehrávat, ale i v tom, jak budeme věci chápat a prožívat. Vše co potřebujeme ke svému poznání a růstu se nám dostane, ať to bude prostřednictvím lidí, se kterými se setkáme, nebo knih, které se dostanou do našich rukou, nebo nám bude poznání sděleno skrze bytosti nežijící v těle. Ježíš: „*Proste, a bude vám dáno; hleďte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno*“.

Naučíme-li se správně hodnotit co je okolo nás dobré a co je špatné, nakonec zjistíme, že v celku je vše dobré, vše slouží k našemu vývoji. Hledejme co je dobré a co je špatné v nás, hledejme to nejlepší řešení v problémových situacích. Naučme se vnímat, že nemusí být na danou věc jen jeden pohled, záleží na tom, jaký je vnímatel, kam došel ve svém vývoji. Způsob našeho vnímání se může během jednoho života velmi změnit.

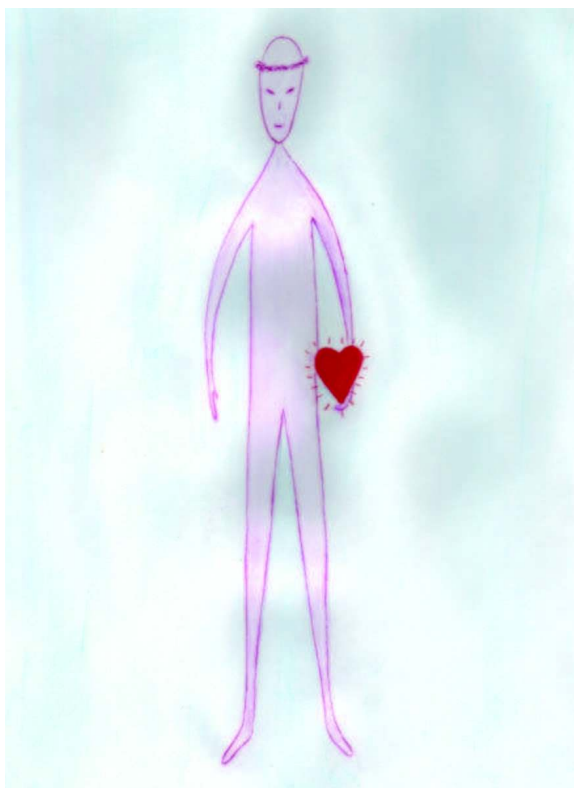
To jak můžeme urychlit svou změnu je vlastní analýza pocitů a způsobu chování. Co cítím? Proč to cítím? Proč jedním právě tímto způsobem? Mohu to změnit pokud je to nepříjemné pro mne či pro druhé? Jsem klidný? Jsem rozrušený? Jsem nadšený? Jak jsem se zachoval v situacích, které mne potkaly během dne? Bylo to správné? Mohu příště jednat lépe, moudřeji, pravdivěji?

Zkoumejme své pocity a postoje, stávejme se lepšími a svět okolo nás bude lepší. Naplníme svá nitra světlem a láskou, ty pročistí všechny tmavé kouty naší duše, našeho těla. Je to jako odhazování balvanů na cestě ke Světlu, půjde se nám lehčeji.

Odevzdala jsem skrze svou postavu Stvořiteli své srdce a za nějaký čas jsem uviděla ve chvíli zklidnění duchovní bytost – „anděla“. Podával postavě své zářící srdce na své dlaní (obr. 147 Anděl podává své srdce). Postava vzala jeho srdce do svých rukou a vložila si ho do hrudníku. Šla vstříc andělu a on ji objal ve své láskyplné náruči. Když odcházela cítila jsem jeho myšlenku, která mi říkala „Jsem stále s Tebou...“.

O prožívání.

Náš život je o prožívání. To co prožíváme se děje uvnitř nás a jsme to my, kdo jsme tvůrci těchto pocitů. Pocity jsou reakce na to, co se odehrává okolo nás, tvoříme

147. *Anděl podává své srdce*

je my sami a jsou odrazem našich zkušeností ze současného, či minulého života a tím, jak nás formuje kultura doby ve které žijeme a způsob vnímání lidí okolo nás. Přesto existuje poznání, které se nám může dostávat skrze nás samé, skrze naše vnitřní vnímání a které nám může podávat zprávy o tom, jaká je skutečná realita, jaká je pravda. Dále nám může pomáhat zvenčí učení moudrých, došlých ve vývoji dále než běžná populace v té době. Je to poznání těch, kteří přicházejí sem na zemi s úkolem pomoci nám ve vývoji, pomoci napravit směr cesty, kterým se lidstvo může chybně vydat v důsledku své nevědomosti, nízkému vývojovému stupni a nezájmu o duchovní poznání.

Co vlastně prožíváme, co tvoří naše emoce?

Jsou to především vztahy, to co od lidí dostáváme, nebo je nám druhými lidmi bráno a to co druhým lidem dáváme nebo jim bereme. V hmotném světě potom tvoří naše pocity vztah k věcem nabytým, nedosažitelným či ztraceným.

Uvědomíme-li si co tvoří naše pocity a emoce, můžeme pracovat na tom, abychom se stávali na těchto věcech nezávislí, neboť vše slouží jen pro naše poznání,

k nabytí zkušeností, k získání nových a lepších vlastností. Čím nezávislejší budeme, tím budeme svobodnější. Neznamená to nechtít nic, ale věnovat se všemu s láskou a bez lpění. Vše co v průběhu života nabýváme je dočasné a nic nemáme navěky. Navěky máme své bytí, které pouze prochází životy v těle i bez těla, střetáváme se s živými tvory i neživými věcmi v různých formách, aby se nakonec opět vše spojilo do jednoho Celku - nekonečného bytí, které se na počátku oddělilo a rozptýlilo do mnohosti. Je to stále oddělování a skládání, je to projevený život v celkové nečinnosti, ve věčném trvání.

O závislosti.

Již jsem se zmiňovala o tom, že bychom se měli zbavit všech svých závislostí. Vše má svůj čas a pokud již víme co máme změnit, ale nevíme jak na to, či s tím otálíme, je nám pomáháno, abychom došli k řešení. V zaměstnání se mi stalo to, že jsem udělala chybu a vůbec jsem nechápala jak jsem to mohla udělat a dost mne to mrzelo. Zaměřila jsem se dovnitř svého těla a pozorovala své pocity, odkud pramení. Bylo to v mé srdeční čarkě a cítila jsem tíhu ze svého selhání. Zeptala jsem co je to za pocit. ***Uviděla jsem postavy lidí, se kterými jsem spojena zlatými šňůrami a pochopila jsem, že to jsou mé závislosti na nich, na jejich mínění. Každého z nich jsem postavila před sebe, požádala ho o odpuštění, pokud jsem se někdy v současném či minulém životě proti němu provinila a pomyslnými nůžkami jsem přestříhla tyto šňůry a osvobodila se od této závislosti. Nechala jsem se s těmito lidmi obklopit zlatým světlem lásky. Žijme a milujme bez závislostí! Potom jsem uviděla zelnou hlávku, která spadla na zem a kutálela se ode mne pryč - byl to symbol mé staré hlavy.*** Každá, byť špatná událost má pro nás význam, pouze se musíme naučit chápat, proč určité situace prožíváme více a jiné méně.

Co vše zahrnuje duchovní práce.

Duchovní práce je jako každá jiná práce, jen je zde postupováno s hlubší úvahou a rozmyslem a výsledkem je to, že naše činnost v hmotném světě přináší nám i ostatním více dobra. Jde o stav mysli a těla, který je rovnovážný a tím dochází k vytváření menšího množství chyb. Cílem duchovní práce je správně se vyladit a k tomu můžeme přispět meditační prací. Stav, který je žádoucí v meditaci je podobný určité fázi spánku, je to však stav vědomý. Duchovní práce je vlastně komunikace se světem pro nás běžně neviditelným, se světem duchovním, nehmotným, který je stejně reálný jako svět náš. Ve spánku také s tímto světem komunikujeme, ovšem nevědomě, sny k nám začnou promlouvat ve chvíli, kdy si uvědomíme sounáležitost obou těchto světů. I zde záleží na tom, jací jsme my sami, jak se dokážeme očistit a vypořádat se se svými negativními vlastnostmi a se svým sobectvím. To potom ovlivňuje to, k jakým nehmotným bytostem se ladíme a jak poznané reprodukuje. Komunikace s nehmotným světem může probíhat formou přenosu myšlenek, duchovní bytosti nám pomáhají v přijímání pravdy a dobra prostřednictvím myšlenek, které námi prochází, nebo pomocí obrazů, což je jednodušší pro naše pochopení. Dále je možno komunikovat s nehmotnými bytostmi

tak jak je známo ze spiritismu, kdy médium reprodukuje to co jí nehmotná bytost sděluje, nebo se médium touto bytostí stává. Telepatie je způsob přenosu myšlenek, kdy cizí myšlenka je vnímána jako by byla naše vlastní, ale současně jsme si vědomi, že to naše myšlenka není. Dále je možné svým vědomím cestovat v čase, a to v minulosti nebo v budoucnosti, což nám umožňuje regresní nebo progresní terapie, či jiné způsoby. Pozor, některé nemusí být zcela bezpečné a mohly by nás poškodit! Je nutné být opatrný jakou cestu v tomto zvolíme. Je tedy možné nahlédnout do minulosti a budoucnosti své nebo druhých, nebo vědomím cestovat v duchovních světech a vidět jaké bytosti v nich žijí a komunikovat s nimi. Každý člověk v sobě nosí jiné zkušenosti z minulých životů, někdo je k duchovní práci již více připraven, někteří takto nikdy nepracovali. Proto je třeba dobře zvažovat kdo nás učí, zda je dobré to co přijímáme, neboť jen my sami poneseme následky svých činů, plynoucích ze způsobu našeho myšlení.

Jak je to s naším vědomým rozhodováním v osudu.

Možnost našeho vědomého rozhodování roste s naším vývojem. Čím jsme dále na vývojovém žebříčku, tím více můžeme rozhodovat a ovlivňovat osud svůj i druhých, stává se to součástí plánu ve kterém se nacházíme. Řekli jsme, že náš osud je ohraničen a my se v něm pohybujeme do stran. Ideální je průchod středem, to je však na našem vývojovém stupni je téměř nemožné, neboť si přinášíme z minulých životů nedořešené vztahy, zranění od druhých lidí, následky našich špatných rozhodnutí a špatných činů a v současném životě opět chybujeme. S možností většího rozhodování potom stoupá odpovědnost za to, co činíme. Každý z lidí bytí narozených ve stejném čase má jinou možnost rozhodování a ta může být omezena jeho vlastní kvalitou, to je dosaženým stupněm vývoje nebo omezením, které tvoří společnost svým stupněm myšlení, přijatým jako normu. Někdo se v osudu téměř nemůže pohnout (například duševně chorý nebo vězeň), jiný lehce rozhoduje o mnoha věcech vlastních i druhých lidí (například duchovní vůdce, prezident, nebo vojevůdce). Není dvou lidí, kteří by měli stejný osud a i ten, který procházel nebo bude procházet náš osud v jiném čase se může rozhodovat jinak než my v tomto našem právě prožívaném osudu.

Rovnost je v současné společnosti utopie.

Každý člověk prožívá jiný osud, má jinou možnost rozhodování, má jiné úkoly. Proto není možné, aby byla v této vývojové fázi lidstva vytvořena úplná rovnost mezi lidmi. Myšlenky komunismu ještě nelze aplikovat v naší současné společnosti, neboť nezpracované nepěkné vlastnosti lidí a jejich sobectví je vždy povede k vlastnímu prospěchu, nebo tvoření rádoby dobra ve svůj prospěch, ke zkreslování reality a to buď vědomě či nevědomě. Z pohledu osudovosti by se rovností nenaplnil zákon činu a následku, nerovnost je jedním z nástrojů k odčinění karmy. Nerovnost umožňuje zlu se projevit. Závěrem lze říci, že čím je společnost duchovně vyspělejší, tím je v ní větší rovnováha. O rovnováhu a rovnost musí usilovat všichni a upřímně, jiná cesta není.

Je magie dobro nebo zlo?

Záleží na tom, co magií nazýváme. Lidé magií často myslí věci, které si nedovedou vysvětlit, které přesahují rámec jejich myšlení. Ve chvíli, kdy poznáme, jak to co je magií funguje, stane se to přirozeným dějem. Důležité je to, co magií sledujeme, jak ji použijeme, zda s její pomocí konáme ve jménu Boha či ve jménu svém, nebo dokonce ve jménu temných bytostí a to opět vědomě či nevědomě. Vědomé tvoření zla je mnohem těžší než nevědomé.

Je dobré odvádět přivtělené bytosti, nebo je to magie?

Vždy záleží na tom, jaký způsob zvolíme. Pokud jde o upřímné přání pomoci je to možné. Magií se stává ve chvílích vědomé manipulace v záměru.

Jak toto cítí přivtělené duše?

Pro takové duše je to vysvobození z jejich zajetí v materiálním světě. Zkusme se podívat z jejich pohledu na to, co prožívají, potom pochopíme.

148. Hledač světla

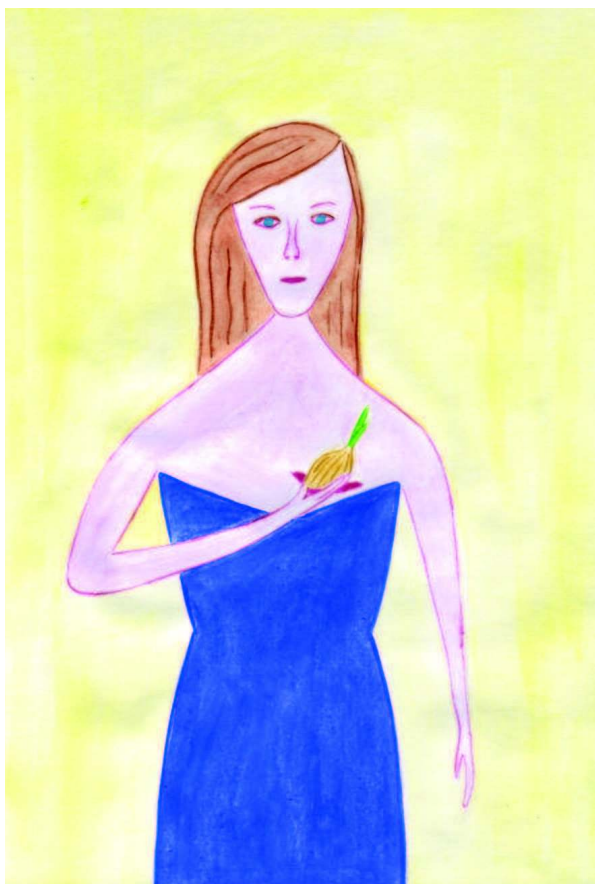
149. Klíč k moudrosti

Znovu jsem si připomněla, co moje přivtělené duše prožívaly. Byly skutečně nešťastné a opuštěné. Nedokázaly se vyrovnat s tím, co je v materiálním světě potkalo, trpěly výčitkami svědomí a nemohly přijmout fakt, že život prožily jinak, než si ho představovaly.

Boha můžeme zažít všichni.

V tomto je třeba se vrátit zpět ke svému původu, tam kam všichni patříme, k tomu co podvědomě cítíme. Jsme však stále hmotní a tak naše práce je zde na zemi a to jak hmotná, tak duchovní. Duchovní spočívá v tom pomáhat v hledání Boha těm, kteří v sobě objeví tuto touhu (obr. 148 Hledač světla). Pokud dáme na vědomí duchovnímu světu svou touhu po poznání, spravedlnosti, moudrosti a duchovním růstu budou duchovní bytosti při nás stát a pomáhat nám a vloží do našich rukou možnost otevřít si cestu k moudrému poznání (obr. 149 Klíč k moudrosti).

150. Plačtivá cibulka

Odjela jsem na dovolenou na Krétu a udělala si plán jak na sobě budu pracovat, na změně některých svých vlastností a na očistění energetických center svého těla, Indové je nazývají čakry. Co mně bylo dáno poznat se pokusím popsat v následujícím:

První den se mi zdál tento sen: V oblasti svého srdce mi skrze kůži začaly vyrůstat dva zelené lístky. Vytáhla jsem je ven a objevila se cibulka „ubřečená, pálivá“ (obr. 150 Plačtivá cibulka). Ranka, která se vyjmutím vytvořila na mé kůži se sama zacelila.

Jak probíhaly následující meditace:

Moje duchovní postava šla cestou k lávce, která spojovala dva břehy, tuto lávku přešla, hluboko pod ní byla klidná voda. Před sebou uviděla zářící postavu, došla až k ní a objala se s ní. Pocítila jsem bezpodmínečnou lásku a podporu (obr. 151 Bezpodmínečná láska). **Potom se vracela zpět a cestou potkávala lidi a zvířata. Postava se vzala s lidmi za ruce a já cítila společné spojení, zvířata se radovala**

151. Bezpodmínečná láska

s lidmi a poskakovala okolo nich. Všichni společně pokračovali v cestě a připojovali se k nim další lidé, kteří také zatoužili jít stejnou cestou.

Odevzdala jsem prostřednictvím postavy svou plačtivou cibulku a najednou jsem pochopila, že to byl můj potlačený vztek.

Postava usedla na břehu moře a z jejích očí tekly slzy. Odevzdala slzy moři a klidu (obr. 152 Slza). Andělé ji vzali za ruce a vynesli do výšky, kde se všichni radovali (obr. 153 Radost). Potom postavu propustili a ta letěla směrem ke Světlu, do zlatého kotouče a splýnula s ním...

Co je to deprese?

Uviděla jsem své ležící duchovní tělo a v místě solárního plexu bylo rozloženo něco černého, podobného malé, černé chobotnici a to mne svíralo (obr. 154 Odevzdání deprese). Byl to strach z vlastního selhání. Už jsem se toho nebála. Vzala jsem tu „potvůrku“ do ruky, prohlédla si ji a poslala ji do světelného

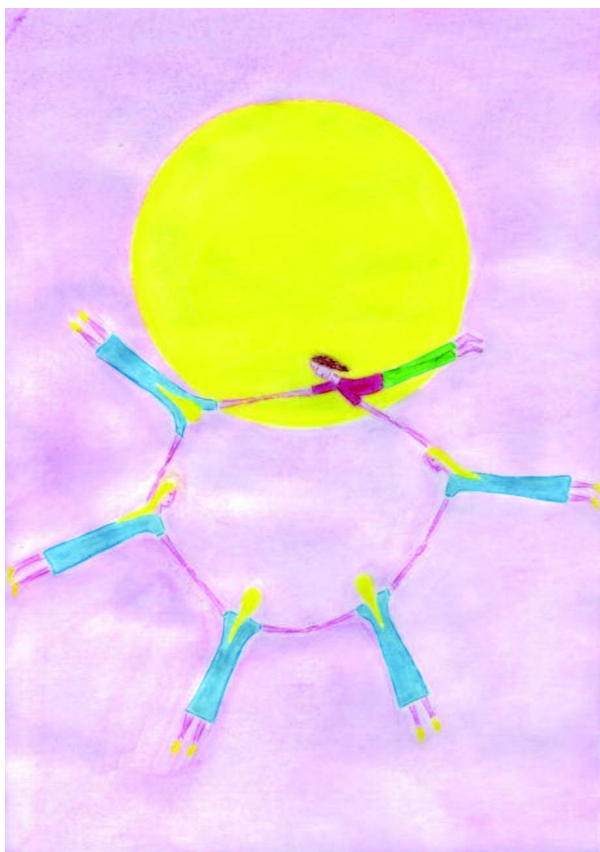
kotouče. Ve Světle se objevilo zářící srdce a já si je vložila do hrudi. Přijala jsem prostřednictvím svého duchovního těla duchovní srdce (obr. 155 Vložení duchovního srdce). **Poprosila jsem o jistotu, rozhodnost, sílu a čistotu srdce. Duchovní otec, ke kterému mne dovedli duchovní rádci - andělé mi odkryl pohled na naši zemi a já uviděla šarvátky, které se odehrávají mezi lidmi, jsou to boje, ze kterých vyzářejí plameny ohně. Pochopila jsem, že je to přemíra žárovosti, která je tvořena lidmi** (obr. 156 Žárovost na zemi). **Mezi tímto plamenným hemžením jsem uviděla malou kapličku z níž vyzářovalo světlo. Andělé mne znovu vzali za ruce a letěli jsme k tomuto místu. Uslyšela jsem ještě slova duchovního otce: „Nenech se druhými zraňovat!“.**

Následující meditace probíhala takto:

Moje duchovní tělo, se objevilo sedící v zahradě a v mé mysli probíhal film o tom, čím jsem již v tomto životě prošla. Poprosila jsem o to, abych byla schopna odpouštět sobě i druhým svou i jejich nedokonalost. Dva andělé mne prostřednictvím mého duchovního těla vynesli do výšky, stala se ze mne zářivá koule, která se rozletěla na tisíce kousků a opět složila a byla jsem vrácena do zahrady, v níž jsem se předtím nacházela. V zahradě byla studna. Nahlédla jsem do ní a objevila se zlatá ryбка. Rybka mne vyzvala, abych ji následovala. Ponořila jsem se do vody a proplavala jí, potom jsme s rybkou pokračovaly v cestě skrze zem a já uviděla podzemní život larev a brouků. Náhle jsem se ocitla v jeskyni, která celá zářila zlatým leskem. Byla jsem posazena na kámen uprostřed a přede mnou stál vysoký muž s dlouhým, světle

152. Slza

153. Radost

šedým vousem. Dva jemu podobní muži seděli v povzdálí, každý na jedné straně ode mne (obr. 157 Duchovní podzemí). Zavřela jsem oči a cítila jsem, že jsme sjednoceni jednotným vědomím, ale žádné myšlenky mou myslí neprocházely, pociťovala jsem pouze vědomí jednoty. Po procitnutí z toho stavu jsem pociťovala radost a začala jsem se točit dokola a tančit. Opět se objevila rybka a toutéž cestou, kterou jsme přišly jsem se skrze zemi a vodu ve studni objevila v zahradě. Vyskočila jsem ze studny, otevřela malá zahradní vrátka, prošla jimi, zavřela ze sebou a opustila zahradu.

Odevzdávám svoji agresivitu.

Byl to opět černý pavouk, který tentokrát svíral na těle mojí postavy mé srdce (obr. 158 Zatměné srdce). Agresivita je cesta v temném tunelu, jsou to síly zla, které nás svádí abychom konali jako oni. Postava uchopila černého pavouka svírajícího její srdce do ruky a odevzdala ho Tvůrci. Potom se vydala na cestu horskou stezkou, až došla do dřevěné chýše, vstoupila dovnitř, usedla ke kulatému

stolu uprostřed, otevřela knihu ležící na něm a počala číst. Mou hlavou proběhla myšlenka: „Můžeš číst v knize osudu“.

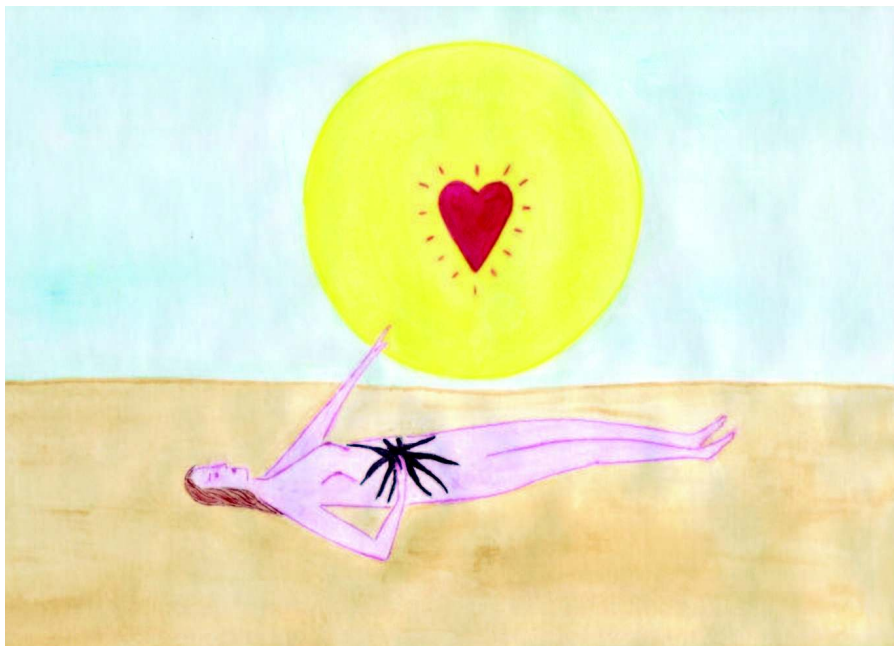
Ráda bych nabyla schopnost přirozeně vyjadřovat své pocity.

Moje postava odevzdala černého pavouka z oblasti močového měchýře, byl přísátý na těle postavy. Držel se pevně. Po odtržení zůstala na těle její postavy otevřená rána, nebyla však krvácející. Postava se vydala na cestu po břehu moře a uviděla bílou květinu, která vyrostla z písku (obr. 159 Bílá květina). Květina jí sdělila, že jí mohu kdykoliv vypovědět všechny své negativní pocity. Všechny nepříjemné situace, které nás potkávají jsou pouze životní lekce, jako když se učíme cizí jazyky a procházíme jednotlivými lekcemi. Je třeba upevnit víru, to pomáhá všechno překonat.

Potom postava vystoupila na vrcholek kopce do malé kulaté kapličky. Stála před vchodem a vítala všechny přicházející. Všichni se vzali za ruce a společně se radovali.

Uvolnění krku.

Dalším místem na svém těle, kde jsem požádala o uvolnění byl krk. Uviděla jsem obraz ženy, která vlekla po břehu moře na svém krku provazem uvázaný velký, dřevěný vůz. Byl to vůz karmických dluhů a pocitů viny. Stahoval ji zpět a šlo se jí těžce kupředu (obr. 160 Vůz karmických vin). Objevil se anděl a podal ženě nůžky

154. Odevzdání deprese

155. Vložení duchovního srdce

a ona jimi přestříhla napnutý provaz. Potom ji andělé vynesli na vrchol hory. Zde odvázála zbytek provazu, který se jí zařezával do krku a odhodila ho. Andělé jí ukazovali, jak je svět krásný, jaké jsou v něm krásné, velké a voňavé červené květy (obr. 161 Květy). Dřevěný vůz náhle vzplanul a zůstalo po něm jen pár uhlíků, které žena sebrala a vhodila je do moře. Na místě spáleniště vyrostla bílá květina, žena ji vzala a odnesla do bílé kapličky. Po opuštění kapličky se dala s ostatními na cestu po kamenité cestě na které občas uklouzla, či utrpěla nějaký úraz, v obličejí se jí objevily krvácející šrámy, ale šla dál...

Odevzdání negativního myšlení.

Další co jsem odevzdala byla černá chobotnice mého negativního myšlení z hlavy mojí postavy. Opět po sejmutí té černé „chobotničky“ zůstala na jejím čele jizva. Postava vyletěla s jedním andělem do výšky. Na chvilku pustil její ruku aby letěla sama, potom ji opět chytil za obě ruce a letěli spolu na vrchol hory, kde stál strom. Měl hodně větví, ale žádné listy. Stala jsem se součástí toho stromu a za malý okamžik jsem pozorovala, jak se začaly na větvích objevovat pupence

a z nich rozkvétaly květy. Přiletěly včely a opylovaly ho. Postava se poté vydala na cestu zpět přes zralé obilné pole, kde utrhla červený vlčí mák a zamířila opět do kapličky, kde uprostřed ní plápolal oheň. Usedla s přítomnými lidmi do kruhu a drželi se za ruce. Nakonec vyšla z kapličky a já v duchu poděkovala za své očistění, za tu možnost. Vnímala jsem tato slova: „Udělalá jsi to sama!“.

Co je mým úkolem?

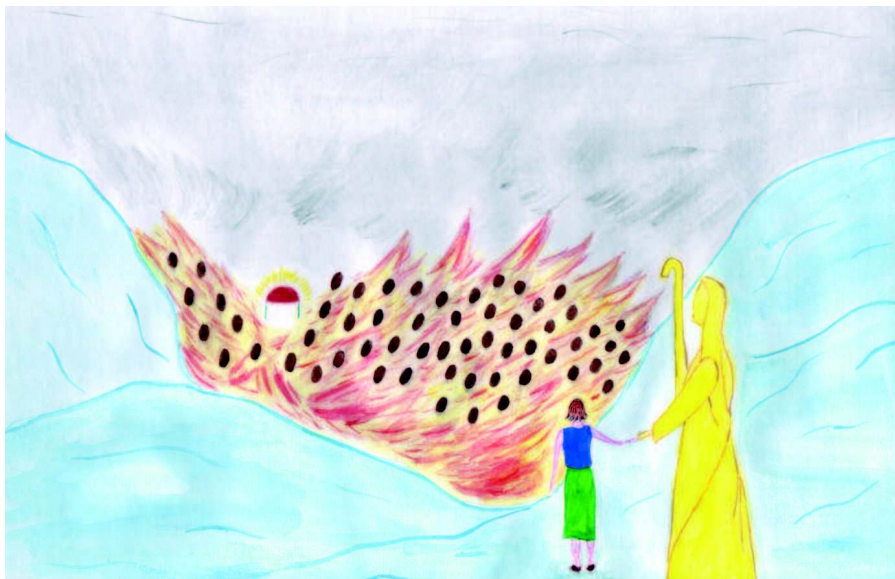
Najít cestu k Bohu a ukázat cestu druhým, aby i oni mohli zažít tu úžasnou věc jít cestou domů, ke své prapodstatě do lůna stvoření.

Co je pro nás v budoucnosti důležité?

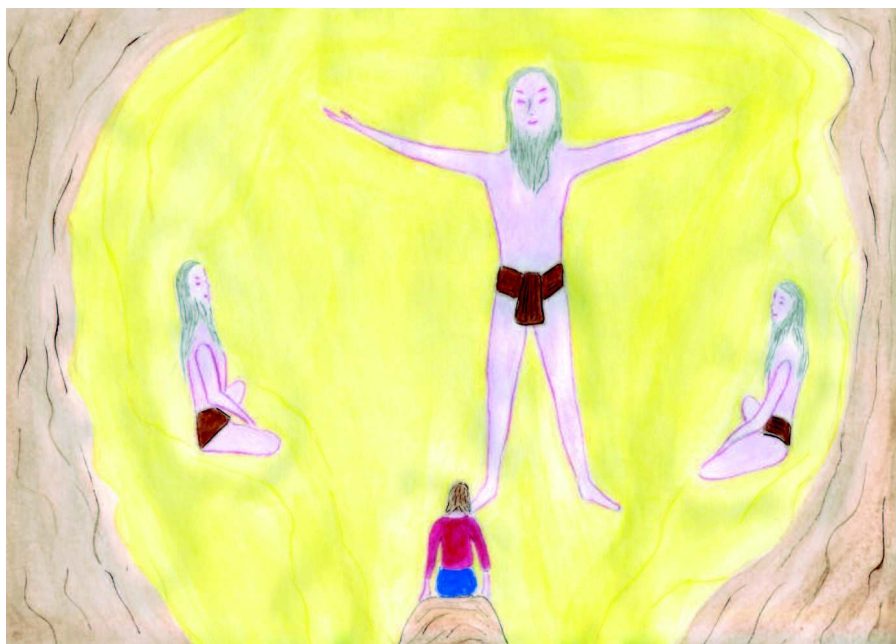
Nejdůležitější je vzájemně se spojit a mít rád jeden druhého jako sebe samého. Dokud nebudeme mít rádi sami sebe, nemůžeme milovat druhé. Láska znamená sloužit druhým, ne je ovládat.

Po mém návratu se mi zdál sen a v něm jsem viděla dům, byl to opět dům mé duše. Tentokrát již nebyl tmavý, prkenný a ohořelý žářem ale světle šedý, s bílými okny a záclonkami, byl zděný a pevně stojící na zemi, nebyla okolo něho zahrada, ale prostor byl okolo něho čistý, jako zametený.

Ve chvíli, kdy na sobě začneme pracovat na mentální úrovni, se mohou projevit ve snu naše emoce, které byly naší součástí jako takové „příšerky“, které se nás snaží ještě trochu vystrašit (obr. 162 Temný pan strach).

156. Žárovost na zemi

157. Duchovní podzemí

158. Zatemněné srdce

Jaký je rozdíl v myšlení muže a ženy?

Ženy převážně myslí citem a muži rozumem. Ideální je rovnováha. Muži svým rozumem lépe zvládají analýzu a konstrukci věcí a myšlenek v širším rozsahu, ženy lépe cítí co je dobré a co zlé. Spojením citu a rozumu je možné tvořit konstruktivně a netvořit zlo.

Jak má vypadat spolupráce mezi lidmi, aby se vše dařilo lépe?

Spolupráce musí být založena na společném cíli bez ambic. Prosazování vlastních cílů vede ke sporům a výsledek je jen průměrný. Práce na společné myšlence bez vlastního prosazování s vědomím, že pracuji co možná nejlépe a toleruji uplatnění druhých ve skupině ke zvolení nejlepšího řešení vede k lepším výsledkům a větší radosti z tvořivé práce. Spolupráci vidím jako kámen, který se hodí do vody a vlny, které zčeří vodu se šíří do okolí. Nespolupráce je jako těžce vybudovaná hromada kamenů kdy ve chvíli, když spadne ten „nahore“, padají všechny ostatní dolů.

Síly dobra a zla působí společně, aby naplňovaly dvojnost?

Je to tak. Každý má svůj úkol podle kvality v jaké se nalézá. Zlo není vývoj, přesto působí jako součást projevu Tvůrce. Vše se skládá do Jednoty. Zlo působí vždy jen dočasně, cílem je dobro. Tam všichni směřujeme skrze bolestné zkoušky zla. Je to naše svobodná vůle, jak se rozhodujeme. Každý dostává vše co potřebuje ke svému projevu. Je to spravedlnost, kterou člověk na svém vývojovém stupni ještě neumí dobře rozeznat.

Ježíš se mohl zachránit před smrtí a přesto to neudělal, nechal proti sobě působit zlo. Jistě vládl silami, které by to umožnily.

Ano, je to tak. Vládnul silami, které by to umožnily, ale neudělal to, neboť to nepřislušelo té době. Zasáhl by do osudu, který měl naplnit, aby lidé lépe pochopili následky svých činů. To je jeho oběť.

V případě, že chce člověk konat dobro nějakou magickou cestou, například léčit nemocného, je to dobré, nebo zlé?

Záleží na tom, jak je člověk toto schopen rozpoznat. Pokud to není v jeho vývoji ještě vypěstováno, vytvoří zlo tím, že uzdraví člověka, který není dobrý a tím mu umožní konat zlo, které by jako nemocný nemohl vykonat a nemoc ho má takto dovést k pochopení a to ještě člověk nemusí dohlédnout. Vše musí být v souladu s boží vůlí. Člověk se potom staví do role Boha, který ovlivňuje tvůrčí proces, z neznalosti podpoří zlo a sobě vytvoří vinu, kterou musí vyrovnat v dalším vývoji. Pracujeme-li vědomě se silami a vytvoříme-li tím zlo, má to větší váhu, než když učiníme zlo nevědomě.

Čím je pro mne můj učitel.

Moje postava seděla na zápraží domu a žádostivě vztahovala ruce ke světlu, ke žlutému kotouči, toužíc přijmout jeho paprsky. Potom usedla a uložila hlavu do dlaní. Objevil se můj učitel, vzal mne za ruku a objal. Byli jsme spojeni se

159. Bílá květina

Světlem (obr. 163 *Objetí ve Světle*). **Potom jsme se vydali na cestu na horu po kamenité cestě, která se chvílemi zužovala tak, že jsme museli jít těsně při skále. Před vrcholem již byla cesta pohodlnější. Tam jsem opět uviděla svou bílou kapličku s červenou střechou tvaru rotundy. Vstoupili jsme dovnitř a já jen z dále uviděla, že uvnitř kapličky problesklo světlo. Potom jsme vyšli ven a můj učitel mne dovedl do kruhu lidí, kde mne zanechal a vzdálil se do své samoty a klidného přemýšlení.**

T. Pfeiffer donesl tibetský hudební nástroj „vodnářský zvon“, jehož původ čítá asi 3500 let př. n. l. a oživil tak dávnou schopnost tibetských duchovních „hrát“ na tento nástroj. Není to v pravém slova smyslu hudba, ale rezonance, i když můžeme skrze tento nástroj vnímat tóny různých hudebních nástrojů. Ve chvíli kdy prý ho uviděl poznal, že má schopnost „hrát“. Zvon má tvar mísy s madly, uvnitř je naplněn vodou, která při hře „levituje“ do vzduchu a na hladině se objevují obrazce. Zvuk působí na každou buňku našeho těla a harmonizuje energetická centra. Při poslechu „vodnářského zvonu“ je možné dojít k duchovním prožitkům. **Zklidnila jsem se**

a vnímala hudbu. Moje tělo se začalo jakoby nafukovat, ale jen mentálně a měla jsem pocit, že se jsem takový balón na nožkách, od spodní čakry až po hlavu jsem se rozšířila.

Všichni můžeme dojít boží milosti, můžeme být uzdraveni a mohou nám být odpuštěny naše viny.

Poprosila jsem o to, abych mohla uvidět své emoce. Objevila se postava, která mělo okolo sebe černý mrak, který prosvětlovaly barevné tečky a smála se až s hysterickým nádechem (obr. 164 Emoční mrak). Dvě duchovní bytosti ji vzaly za ruce a vynesly do výšky, tam ji začaly omotávat dvěma zlatými provazy, každá z bytostí svým, až vytvořily okolo její postavy zlatou kuklu, z jaké se líhnou motýli. Kuklu potom otevřely pomyslným okénkem a z ní vylétla postava s malými křídly a bytosti se za ní dívaly jak letí, zatím trochu pomalu a nejistě, ale svobodně (obr. 165 Emoční osvobození).

Velmi se mi líbí skladba Ave Maria. Tak jsem si ji pustila a zklidnila se. Myslím že jsem se přenesla do jiného času ve chvíli, kdy jsem tuto píseň slyšela. **Byla jsem v kostele, který měl vysoká okna s barevnými skly. Předě mnou stál kněz v bílém rouchu zdobeném zlatem. Byla jsem v bílých svatebních šatech s dlouhou vlečkou. Můj ženich měl bílou vojenskou uniformu, zdobenou zlatými šňůrami, vysokou bílou čepici. Prošli jsme kostelem, nasedli do čekajícího kočáru a odjeli.**

160. Vůz karmických vin

161. Květy

Vždy máme pomocníky na cestě.

Kráčíme-li cestou vzhůru (obr. 166 Cesta vzhůru) ke Světlu, je důležité, abychom byli silní, pevní a odhodlaní, neboť cesta je vratká a plná nástrah, nebezpečí pádu je možné, jsme jenom lidé na počátku své cesty ke skutečnému lidství. Duchovní bytosti nám tak mnoho pomáhají, budme pokorní a konejme dobro! Naplňujme dílo Tvůrce, to přináší radost z činění!

Pravdu nám pomáhají nacházet vtělení učitelé a mistři, kteří mají k tomuto svá poslání. Podívejme se zpět do naší historie a vzpomeňme sv. Václava, Mistra Jana Husa či J.A.Komenského. Kéž bychom byli moudřejší a byli schopni lépe tyto učitele rozpoznat, našli v sobě touhu po pravdě a neničili je.

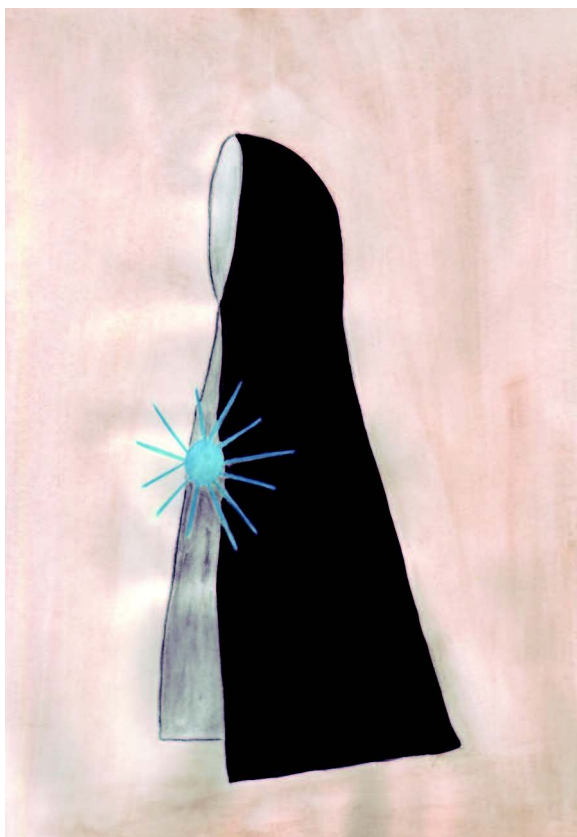
Mistr Jan Hus: „*Mluv pravdu, miluj pravdu, braň pravdu, přej pravdu druhým...*“

Dobro a pravdu je nutné pěstovat, neboť naše inteligence a vůle nám sama o sobě bez uznávání těchto principů nemůže zajistit, že budeme konat dobro, protože často ještě nedokážeme správně rozlišit co dobro a zlo je. Totéž je možné říci o lásce. Jen láska hledající pravdu a dobro nás může učinit šťastnými. Není to láska omezená k sobě a svým nejbližším, ale láska k ostatním lidem, všem živým tvorům a Tvůrci, který vše oživuje. **KONÁME-LI, MYSLEME NA TVŮRCE, JAK BY KONAL ON.**

O dobru nestačí jen mluvit. Je třeba jít do skutečné hloubky svého nitra a poznávat, co je v nás špatného, to odevzdat a chtít dobro žít. Budeme-li konat dobro jen ze zjištěných důvodů, abychom se nějak proslavili, byli oceněni, či získali nějaké hmotné výhody, nebo se pouhým příslušenstvím v nějaké církvi dostali do nebe,

nebude to dobro z našeho vnitřního přesvědčení, ale dobro konané z popudu našeho já. Nebude to dobro z pravé, nesobecké lásky a toto nepravé já nad námi bude vládnout a my se budeme chovat stále stejným způsobem beze změny, i když budeme o lásce a dobru hovořit. Budeme stále chybovat a nebudeme si toho vědomi.

Na cestě k dobru budeme zkoušeni pokušeními, přicházejícími ze světa zlých duchů. Pokušení je spojeno s vnitřním stresem, který v takových chvílích prožíváme a často nejsme vůbec schopni pochopit, proč se chováme právě tak jak se chováme. Pokud budeme skutečně upřímně prosit Tvůrce o pomoc, budeme vyslyšeni. Svět dobra a zla je znakem dualismu, ve kterém žijeme. Je to nebe a peklo, které nám nabízí svobodu, nebo otroctví. Budeme-li využívat ve svém životě síly zla k našemu prospěchu, budeme muset již v tomto životě, po smrti, nebo v následujícím životě své dluhy splatit a neucítíme pocit volnosti, radosti, světla a lásky přicházejících od Tvůrce, odbočíme ze své cesty a zabloudíme v temných uličkách chladu a nelásky. I tato zkušenost však vede k poznání, že vrátit se na cestu dobra je naší nejnuitnější touhou.

162 *Temný pan strach*

163. *Objetí ve Světle*

To k čemu nás má víra dovést je schopnost měnit sám sebe, je to pro nás možnost jít vědomě a nenechat se pouze nevědomě vláčet osudem, ubližovat druhým nebo trpět. Pravá víra rozšiřuje naše vědomí, lépe chápeme souvislosti dějů, které se okolo nás odehrávají, rozšiřuje se naše vědomí o světě hmotném i duchovním. To nám přináší nové poznání, možnost nového způsobu tvoření.

Pokud chceme konat dobro, musíme poznávat božské zákony. Ty člověk sám o sobě není schopen poznat, i když může mít již mnohým přerozováním vypěstovanou řadu dobrých vlastností, přirozenou inteligenci a cit. Pro snadnější pochopení těchto zákonů přicházejí na zem vysocí učitelé a tyto zákony předávají lidem k jejich prospěchu. Tito učitelé jsou nadčasoví ve svém myšlení a tak nemusí být lidmi přijati, nebo jsou doceněni až později, jejich učení však v tu dobu již může být nedokonalým lidským způsobem vnímání zkruseno a předáváno jeho stoupenci v neúplné pravdě.

Jaké zákony tvoří lidé.

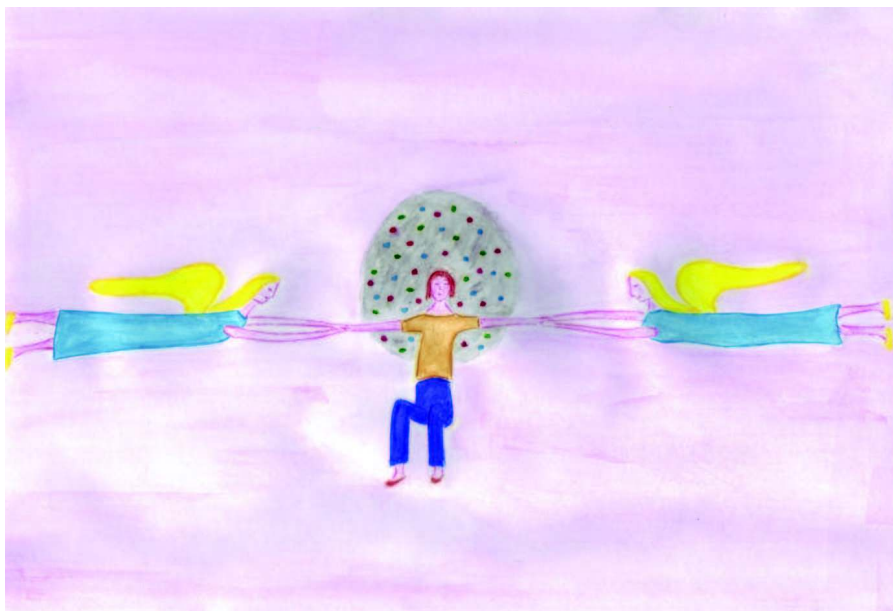
Lidé vytvářejí lidské zákony, aby mohlo být zlo na zemi potrestáno, ale nezapomínejme, že to jsou jen zákony lidské a spravedlnost lidská je oproti boží spravedlnosti jen poměrná. Je však třeba se proti zlým lidem bránit a tak zatím zažíváme takovou spravedlnost, jaká je možná lidskou úvahou. I nedokonalost má svůj řád a tak všichni zažíváme to co je třeba abychom zažili. Čím více bude božského řádu v řádu lidském, tím bude větší spravedlnost. Zákony v naší společnosti by měly platit pro všechny stejně, ne tak, aby je jedni využívali ke svému prospěchu na úkor druhých. Zde potom záleží na schopnosti toho kdo zákony tvoří a toho, který s nimi pracuje jak je schopen rozlišovat dobro a zlo a zda dokáže s vyšší intuicí zákony formulovat a vnímat pohnutky těch, kteří zlé činy konají. Obecně se v současnosti soudí podle předložených důkazů a příslušných paragrafů pro jednotlivé činy. Pokud bychom chtěli vložit boží zákony do justice nesmíme opomenout, že lidé jsou schopni zneužít i zákony boží a přetvořit si je k obrazu svému, konat pod praporem dobra zlo neuvěřitelného rozsahu, vzpomeňme inkvizici ve středověku a jiné.

Co se rozumí v náboženské terminologii přijetím těla a krve Pána?

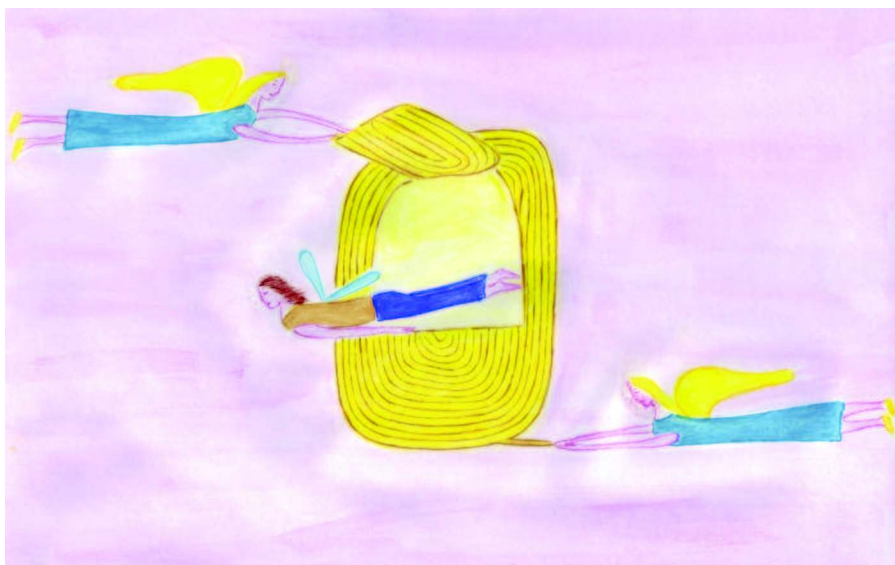
Tělo je filozofie a krev je energie, která vše oživuje, také by se dalo říci že to je myšlenka a láska.

Čím se rozumí Otec, Syn a Duch svatý?

Otec je Tvůrce a Syn to co je stvořené, svět ve kterém žijeme, přitom oba jsou jedním. Duch Svatý je to co vše oživuje.

164. Emoční mrak

165. Emoční osvobození

Našimi největšími nepřáteli jsme my sami.

Obvykle se domníváme že ti, kteří nám škodí jsou lidé okolo nás a nelíbí se nám jak se druzí chovají. Jsme to však my a náš způsob myšlení, který nám brání v prožívání radosti a štěstí. Naše pocity oddělení od ostatních a pouze rozumové hodnocení brání našemu srdci vnímat věci okolo nás takové jaké jsou a s láskou. Z nesprávného pochopení co je dobré a zlé a tvoříc myšlenky nevycházejí z našeho srdce, ale chladné hlavy si vytváříme chybné představy o světě, naplňujeme je a nutíme druhé, aby je naplňovali s námi. Tvoříme si nepravdivé představy o sobě, o druhých i o tom jaký je Bůh a co od nás žádá. Často pak naplňujeme to, co si myslíme že je pro nás či pro druhé dobré, nebo to co si myslíme že Bůh chce, je to ale pouze naše vůle a vůle boží může být jiná. Vše je v hloubi našeho srdce, tam je láska a pravda, kterou se musíme nejprve naučit hledat, naplňovat ji, potom může být i svět krásnější, pokud ji budou naplňovat i druzí a všichni společně. Do té doby je třeba vnímat svět takový jaký je a nechtít ho měnit násilím, to vyvolává stále nové a nové konflikty a víra, která má sloužit dobru se stává nástrojem zla. Lidé následně válčí ve jménu Boha a nevnímají, že je to jejich vůle, neboť Bůh by takto nikdy nekonal.

Zbavme se vzájemné soupeřivosti

Soupeřivost není konstruktivní a není možné plně využít schopností všech účastníků. Prosadí se pouze jedinci, kteří mají větší průbojnost a celá věc by dopadla lépe ve vzájemné spolupráci bez emocí a vlastních ambic. Každý je v něčem dobrý a v něčem ne, objevujme v každém to dobré.

Co je to milost?

Milosti se může dostat každému z nás. Je to prominutí minulých prohřešků, jestliže nastala možnost, že se bytost může změnit dobrovolně sama. Neplatí proto zcela, že musíme odčinit všechny své hříchy. Karma není trest, ale vývojový nástroj. Ve chvíli možného vývojového postupu člověka a jeho upřímné touhy se měnit mohou být odražené činy omilostněny.

Co je to žít v Pravdě?

Stávat se Pravdou v každém okamžiku svého života, zvláště ve chvíli rozhodování, ve chvílích, kdy vůle oslabuje a zmocňují se nás naše slabosti.

166. Cesta vzhůru

Co je to arogance?

Arogance je temná stránka našich povahových vlastností. Je opakem lásky, neboť láska je slučující, vnímám ostatní jako sebe, ale arogance je oddělující, já jsem „větší“ než druzí. Je vedena strachem z vlastního selhání, strachem z druhých lidí, strachem ze ztráty moci nad nimi. Je blokadou vývoje, neboť vývoj předpokládá vlastní změnu a přeměnu vnímání odděleného já na součást všeho okolo nás - já jsem vše.

Proč si lidé jsou tak málo věrní v lásce.

Protože vztahy, které tvoří nejsou vedeny láskou. Jejich motivy jsou různé od strachu ze samoty, přes sexuální potřeby, potřeby jistoty, zistné motivy, chtění získat něco co druhý nemá, ukázat se s někým, zažít něco jiného a další. Takové vztahy nás po nějakém čase přestanou naplňovat a to, po čem jsme toužili se nám začne protivit. Vztah se nakonec stane naším břemenem, neboť jsme nebyli vedeni svým srdcem, ale jen svou hlavou, či tělem.

Nezměníme druhé tím, že je budeme chtít změnit, ale tím, že se změníme my sami, tím změníme svůj pohled na ně a tím se budou měnit i věci okolo nás. Naše vnitřní změna se odrazí ve světě okolo nás. To, kde žijeme, co děláme a co se odehrává okolo nás je tvořeno naším způsobem myšlení a cítění, to přitahujeme.

Vstoupit do duchovního světa znamená překročit tvrzení, že takový svět neexistuje. Neexistuje pro nás proto, protože ho nedokážeme vnímat. Jakmile nastane změna, stane se duchovní svět součástí našeho reálného světa jako cokoli jiného, co jsme doposud vnímali. Předpokládá to, že se k tomuto otevřeme. Všichni můžeme vnímat tento svět a komunikovat s ním. Všichni můžeme, nebo budeme moci jednou tento okamžik prožít, zatím to není to co bychom běžně prožívali. Kdo však tvrdí, že je tímto výjimečný, tomu nevěřme, neboť není pokorný. Ten kdo zná, se nikdy nad druhé nepovyšuje, neboť ví, že všichni mají stejnou cenu, stejnou možnost, pouze mají v tuto chvíli jiné poznatky, jiné úkoly, ušli různě dlouhou cestu svého vývoje. To je důležité pochopit.

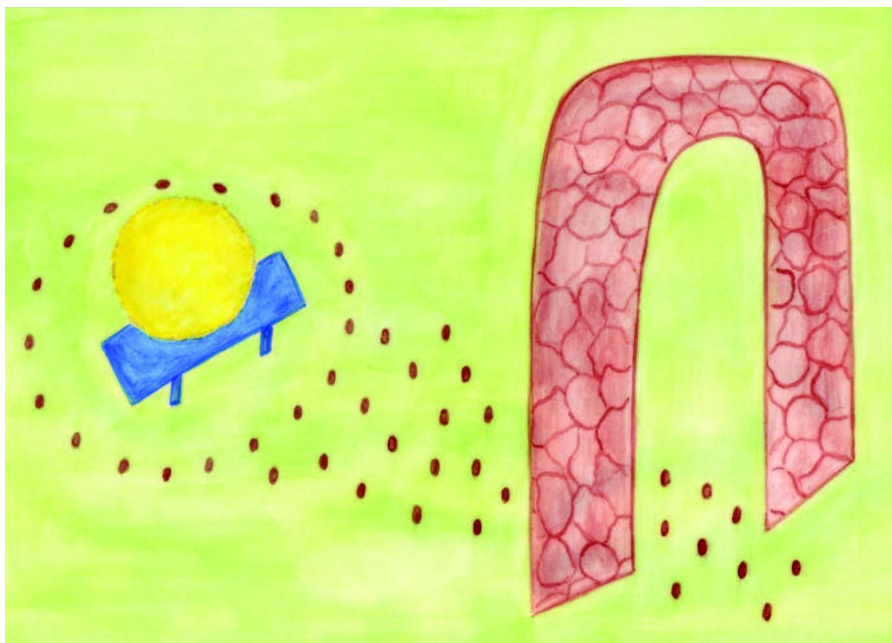
Všichni duchovní učitelé a mistři nám mohou pouze ukázat cestu, ostatní musíme udělat jen my sami. Takto vede druhé každý dobrý učitel, k samostatnosti vlastního myšlení, k nezávislosti na něm a do vlastního nitra. Pokud nám duchovní učitel říká co máme dělat a jak se máme chovat, dostává nás do závislosti na něm. Některým lidem taková závislost vyhovuje, protože nemusejí sami přemýšlet a sami se rozhodovat. Takoví lidé se snadno ovládají. Zde je nutné připomenout, že každý vliv na nás zanechává stopy, vliv jak dobrého, tak špatného učitele.

Mé sny mi někdy sdělují jak daleko jsem na duchovní cestě. ***Zdalo se mi že jedu na lanovce. Na počátku cesty jsem se musela chvilku pevně držet lanovky, abych nespadla, dále jsem jela klidně až do chvíle, kdy jsem uviděla velkou propast. Zavřela jsem oči, aby se mi nezatočila hlava a přejela ji. Když jsem oči***

otevřela, objevila jsem se na vrcholu hory. Byl kulatý, zasněžený a svítilo zde slunce. Oddychla jsem si, že jsem na vrcholu a rozhlížela se kolem, jak budu sjíždět na lyžích dolů, cesta se nezdála být příkrá. Tento sen myslím souvisí ještě s dalším snem o rostlince, kterou pěstuji ve své zahrádce. Rostlina měla již velké silné, bílé kořeny a zelenou nať, vypadala asi jako půlmetrová ředkev.

Všichni můžeme projít branou do duchovního světa a čím více lidí jí projde, tím bude na světě lépe (obr. 167 Brána).

Církve, náboženské společnosti či jedinci zajímající se o duchovní věci nás upozorňují na to, že Bůh existuje. Jejich učení je však více či méně lidmi zkesleno, pokud není sepsáno přímo tím, který přichází jednou za 2000 let, a to jejich vlastním vlivem, který vkládají do toho co On sdělil. Postupně těchto vlivů přibývá, neboť každý chce vysvětlovat „po svém“, převážně bez napojení na Pravdu. Výsledek tohoto činění jsme zažívali čitelně v průběhu uplynulých dvou tisíc let. To znamená, že lidé se často přehrabují v již přežitých náboženských dogmatech a nedostává se jim motivace pro vlastní poznávání, nehledají ve svém nitru, ale pouze papouškují staré. Necvičí tak vlastní úsudek a stanou se vyznavači zákazů a příkazů, které ze starých spisů odvodí, nebo jim je přikáže ti, kteří je vedou. Tímto si někteří lidé vytváří nesprávné představy, že to co dělají dělají pro Boha, aby se mu zalíbili, neboť Bůh si to od nich vyžaduje. Bůh je však vším a vše miluje stejně, neklade si žádné podmínky. Ty tvoří lidé, neboť se cítí od Boha oddělení. To co na lidi působí

167. Brána

a co jim přináší utrpení je zákon odrazu, který je výsledkem jejich činů a vede je k nápravě. V duálním světě lidé kmitají mezi póly dobra a zla a rozhodují se podle stupně svého poznání a zkušeností a podle toho činí. Tak nabývají nová poznání a rostou.

Na druhou stranu představa některých lidí, že Bůh neexistuje také není reálná. Vše by potom bylo chápáno jako dílo náhody a tak tomu není. Vše má svůj řád daný božími zákony a ty je třeba upřímně hledat.

Staré vzorce chování a myšlení již mnohým lidem nevyhovují a vidíme kolem sebe, že ani nefungují. Lidé spolu bojují, nerozumí si, prosazují vlastní potřeby nad potřeby celku a vydávají to za pravdy, které jsou pouze jejich pravdy, vytvořené z konstrukcí současného způsobu myšlení. Je tedy třeba vydat se cestu nového poznání a z přijetí tohoto nového poznání utvořit *VLASTNÍ ZMĚNU*.

Náš duch má neomezené možnosti, avšak lidé se převážně domnívají, že tyto možnosti nemají, protože si je neuvědomují. Vnímáme vnější svět, ten je pro nás jedinou realitou, ale největší bohatství je uvnitř nás, v naší klidné mysli. Je to Pravda, kterou můžeme objevovat. Pro nováčka je to něco jako zázrak, ale ve skutečnosti je to jen rozšířené vnímání reality. Duchovní práce je potom poznávání duše a jejich možností.

168. Neklidné tvoření

Poznání je tvůrčí proces, to co jsem poznala na počátku tohoto svého psaní může být v tuto chvíli již překonané.

Ptejme se zda se cítíme šťastní či nešťastní.

Nesprávné myšlení a konání nás vede k utrpení. Pokud ubližujeme druhým, ubližujeme sobě. Konejme vůči druhým tak, jako bychom konali vůči sobě. Je to tak prosté. Správné myšlení nás vede k radosti a štěstí z poznávání a tvoření. Buďme opět dětmi. Vstupujeme do svého vnitřního světa a upevňujeme svůj klid. S vnitřním neklidem je vše těžší.

Moje postava počala šplhat na vysokou horu s ostrými skalnatými výběžky. Ze všech sil se snažila dostat na vrchol. Cesta byla strmá a namáhavá, její ruce byly poškrábané a tekly z nich krůpěje krve (obr. 168 Neklidné tvoření). Takto kráčím k cíli s vnitřním neklidem. Můj duchovní anděl uchopil moji postavu a přenesl ji na zelenou horu, na jasnou, světlou cestu a tam mne postavil. Postava chvíli stála a nemohla se rozejít. Nevěřila, že cesta může být tak snadná a otáčela se zpět. Potom vykročila a najednou pocítila, že může jít cestou bez utrpení a s radostí. Radovat se se všemi bytostmi a rostlinami okolo ní.

Nesnažme se o dosažení klidu, lásky a soucítění pouhým mechanickým opakováním nějaké činnosti, to má jen přechodný účinek, ale **STÁVEJME SE TÍM!** Přijetí každé nové myšlenky je nutno zažít, aby byla v souladu s naším vnitřním cítěním. Jinak se staneme fanatickými propagátory možná pravdivých myšlenek, ale naše činy budou jiné, nebudou láskyplné, soucitné a harmonické a druzí dobře vycítí, jací ve skutečnosti jsme. Nakonec jim budeme ubližovat namísto toho, abychom je milovali.

Proč se nemůžeme s druhými sjednotit?

Protože je často vnímáme jako své nepřátele, kteří nám brání uskutečnit naše představy, nevnímáme, že **ONI JSOU NÁMI**. To však neznamená, že musíme s jejich názory souhlasit.

V současné době jdou naše technické vynálezy kupředu před naším vývojem duchovním. Proto je možné, že dopustíme výrobu stále dokonalejších zbraní k zabíjení lidí a zdůvodňuje to tím, že toužíme po spravedlnosti. Dokud jako lidstvo nepochopíme, že zabíjení ničí život a není v programu Boha, který toto tvoří, ale v programu lidských myslí, které vidí druhé jako své nepřátele a ne jako svou součást. Je potřeba změnit základní vjem toho kdo jsme, co tvoříme, jaké následky mají naše činy a kam směřujeme.

Všichni plujeme na jedné lodi.

Nemusíme s druhými soupeřit o to kdo je lepší. Všichni stejně procházíme vývojovým procesem, v některém z životů můžeme být kupředu oproti druhým, v jiném pozadu. Ti kdo jsou „kupředu“ pomáhají druhým, aby mohli jít lépe. V celku jsme si všichni rovni, všichni máme stejné možnosti.

Zanechme sporů o vlastnictví, neboť nic na této planetě není naše navždy, ale pouze dočasně. Není nic pevného, stálého, vše se mění. Učme se vnímat tyto proměny a buďme chápající a moudří. Naše duše jsou nesmrtelné, smrtelné je pouze naše tělo. Jistoty které tvoříme svými majetky jsou jistoty dočasné, které se mohou jako mávnutím proutku rychle změnit na nejistoty. Nemyslím tím, abychom se svých majetků zbavovali, ale abychom je vnímali bez závislosti, netvořili si o nich představy, že jsou našimi stálými jistotami a dokázali s nimi správně nakládat pro vlastní dobro i dobro ostatních.

Rozhodla jsem se pracovat na svém strachu, podívat se jaký je.

Moje postava se objevila se zrcadlem v ruce. Podívala se do něj a uviděla obraz rozježeného a vyděšeného obličej, stejný obraz jako když jsem v regresi uviděla obraz své matky, která se o mne bála. Svůj strach jsem si tvořila já sama. Duchovní bytosti vzaly mou postavu za ruce a doletěly společně k duchovnímu Otcí. Podal postavě nové zrcadlo, aby se do něho znovu podívala. Byl to již skutečný obraz a duchovní Otec řekl: „Jsi krásná a dokonalá bytost“. Potom duchovní bytosti opět vzaly postavu za ruce a letěly zpět. Moje postava byla stále schoulená. Jedna z bytostí se objevila s velkým zlatým rohem ze kterého na postavu sněžilo zlaté světlo (obr. 169 Kdo jsem?). Potom všichni doletěli zpět do místnosti odkud na počátku vzletly.

Šla jsem zpět po časové stopě a vracela jsem si již staré, prožité události související s mým strachem. Náhle jsem se objevila na žebříku a sestupovala pomalu do hloubí své duše. Byla tam tma a já vnímala mihotající se stíny strachu. Rozsvítila jsem baterku a světlo způsobilo, že stíny zmizely. Byla to pouze má fikce. Jakmile jsem temné strachy osvítila, byly pryč.

Vytvořme si ty nejkrásnější představy o tom jací bychom chtěli být a naplňujme tyto představy. Budeme-li se měnit, bude se měnit i svět okolo nás. Budeme svět vnímat jiným, novým pohledem. Budeme více chápající, více milující a moudřejší.

Dnes jsem si již jistá, že existují dva světy a to svět materiální a svět duchovní. V materiálním světě se pohybují duše ve fyzických tělech a prožívají hmotný svět, v duchovním světě se pohybují duše po opuštění svého těla, to je po smrti a duše, které již prošly vývojem v hmotném světě a nyní se nachází ve světě duchovním. To co vnímáme jako hmotný svět a považujeme to za plnou realitu, je pouze náš omezený vjem. Je to tím, že se nacházíme na vývojovém stupni, který není vysoký. Máme sice o sobě často vysoké mínění vzhledem k rychlému rozvoji naší techniky, na druhou stranu je pravdou, že náš duchovní rozvoj je za tímto materiálním rozvojem pozadu. Se světem duchovním se člověk na naší úrovni může spojit, musí však k tomu vytvořit podmínky a může ho realizovat přes své nitro. Výsledek tohoto činění závisí na jeho kvalitě a záměru s jakým do kontaktu vstupuje, co od toho očekává.

169. Kdo jsem?

Intelligence člověka je dvojího druhu. Je to intelligence nabytá, ta kterou získáme studiem a dále to, jak rozvíjíme svůj talent. Talent je um nabytý v minulých životech. Dále je to intelligence přirozená, kterou jsme nabyli svými zkušenostmi v současném a minulých životech, je to kvalita kterou jsme rozvíjeli a rozvíjíme, je to stupeň našeho lidství. Dnes lidé více oceňují inteligenci nabytou a logiku, avšak ta bez rozvíjení lidskosti se může stát sobeckou. Člověk potom tvoří věci z obdivu k tomu, že je možné je vytvořit, jsou to však věci, které mohou jít proti životu na planetě a ničit ho. Nechápe, že vlastně koná proti sobě, neboť „co učiníš druhému jako bys učinil sobě“. Všichni jsme jeden celek, pouze to ještě tak dobře nedokážeme vnímat. To se časem bude měnit, neboť vývojová síla skládání mnohosti do celku nás k tomuto dovede. Můžeme z této cesty odbočit, zatoulat se, jít i chvilku nazpět, ale nakonec všichni zatoužíme jít cestou světla a lásky, neboť to je naše pravá podstata a tam se naše duše touží vrátit.

V meditaci moje postava opět zamířila ke svému duchovnímu Otci s pomocí andělů, kteří ji drželi za ruce. Letěli prostorem a radovali se. Hlava postavy byla ozdobena věncem. Viděla jsem další lidské postavy, které se k nim připojovaly, aby se všichni spojili v jeden velký kruh. Viděla jsem také bytosti nedobré, červené a černé, které se snažily k nim přiblížit, byly však zadrženy rukou Otce, který je zastavil zlatými paprsky tryskajícími z jeho pravé ruky (obr. 170 Zákaz vstupu temným).

170. Zákaz vstupu temným

Kdo byl vlastně Josef Zezulka?

Člověk, který v některých chvílích přestával být člověkem naší úrovně a vnímal věci jednoduše a v Pravdě a toto poznání nám přinesl jako filozofii nové doby. Dále měl schopnost léčení, byl silný biotronik.

Jak budeme schopni naložit s dary, které nám donesl?

Zdál se mi sen o výpravě za sochou J. Zezulky. Já a několik lidí se mnou jsme se vydali na cestu lesem až jsme dorazili na místo, kde byla mezi zelenými keři částečně ukryta jeho bronzová socha. Cestou zpět jsme se potkávali s dalšími lidmi, kteří také sochu hledali. Říkala jsem jim, že musí jít po žluté turistické značce, ale pokud ji nenajdou, aby si z toho nic nedělali, neboť ji najdou příště. To jsme již vyšli z lesa na louku a já uviděla modrou vodu, jejíž vlnky omývali břeh. Mezi mnou a vodou byl drátěný plot.

Půjčila jsem si v knihovně knížku W. Scott-Elliota - Atlantida a ztracená Lemurie, ve které nasbíral důkazy o tom, že tyto civilizace existovaly. Najednou mi přišlo normální, že některé kontinenty zanikají a jiné vznikají. Tak jak známe mapu našeho současného světa v této chvíli, tak si můžeme chybně představovat, že takto bude vypadat navždy. Vše je v neustálém procesu a i když malé změny nemusíme ani vnímat je jisté, že dnešní podoba kontinentů se může buď náhle, nebo postupně změnit tak, jak se v historii naší planety již vícekrát stalo. Některé části pevniny se mohou potopit a jiné opět vyzdvihnout z mořského dna. Tyto události jsou výsledkem negativního chování lidí, které je vystupňováno do určitého bodu, kdy nastane událost

zvratu. Dochází k tomu v důsledku sebezničujícího jednání, které je přerušeno k opětovnému vytvoření rovnováhy sil na planetě.

Další věc, kterou jsem si v této knize uvědomila je to, že pokud má člověk skutečný zájem o duchovní věci, tak se k němu informace dostanou a řada takových lidí, kteří toto poznání přinášeli zde v minulosti byla, nebo je. Dnes není běžné, aby se o těchto věcech oficiálně mluvilo, a tak to vypadá jakoby neexistovaly. V historii naší civilizace i civilizací minulých vždy žili lidé, kteří byli zasvěceni do duchovního poznání, rozdíl je pouze v tom, jak čistý či poškozený směr přijímali a jak sami pochopili a dále ovlivnili to co přijali. Také již chápu, že každý z nás přemýšlí jinak a pro někoho je naprosto nemožné v tuto chvíli pochopit nebo přijmout některé věci, které jsou pro druhého samozřejmé a přijatelné, takže i když takový člověk poslouchá, tak vlastně neslyší. Naše konstrukce myšlení jsou často jako bludný kruh, ve kterém se stále pohybujeme, děláme stále stejné chyby a vůbec nás nenapadne, že bychom mohli něco změnit, začít myslet trochu jinak, či se začít jinak chovat. Ve své namyšlenosti si často myslíme, že vše víme a nepotřebujeme, aby nás někdo poučoval. Je zde proto osud, který toto trpělivě napravuje a všichni dojdeme jednou k otázce, zda my sami můžeme něco změnit

171. Napojení na zdroj

172. *Madona pod rozkvetlým stromem*

a zda můžeme svůj osud vědomě ovlivnit. V tu chvíli nastupuje nová etapa ve vývoji člověka, aktivní způsob myšlení a života, přestáváme být pasivní v běhu událostí.

Nejsme to jenom my, kteří rozhodujeme, ale jsou zde i síly nehmotného světa, který udržuje harmonii a neustále bdí nad našimi životy. Síly dobra jsou připraveny nám pomáhat, ale respektují naši svobodnou vůli. Síly temna pak přitahují ty, kteří ladí s jejich myšlenkami. Přesto mějme stále na paměti, že dobro nakonec vždy zvítězí, pohádky nelžou.

To co je skutečně nejdůležitější a co je podporováno vlivem nové doby, i když se to možná mnohým tak nejeví, je rozvoj *SOUCÍTĚNÍ*. Je to cesta, kterou je možné změnit svět. Možná vidíme okolo sebe opačné chování lidí, ale i to je výsledkem vlivu nové doby. Lidé již podvědomě cítí, že se blíží změna a vlastnosti, které nejsou

dobré se více projevují. Je to strach našeho velkého Já, které se bojí že bude poraženo a člověk ještě netuší, že to pro něho bude dobré a osvobozující.

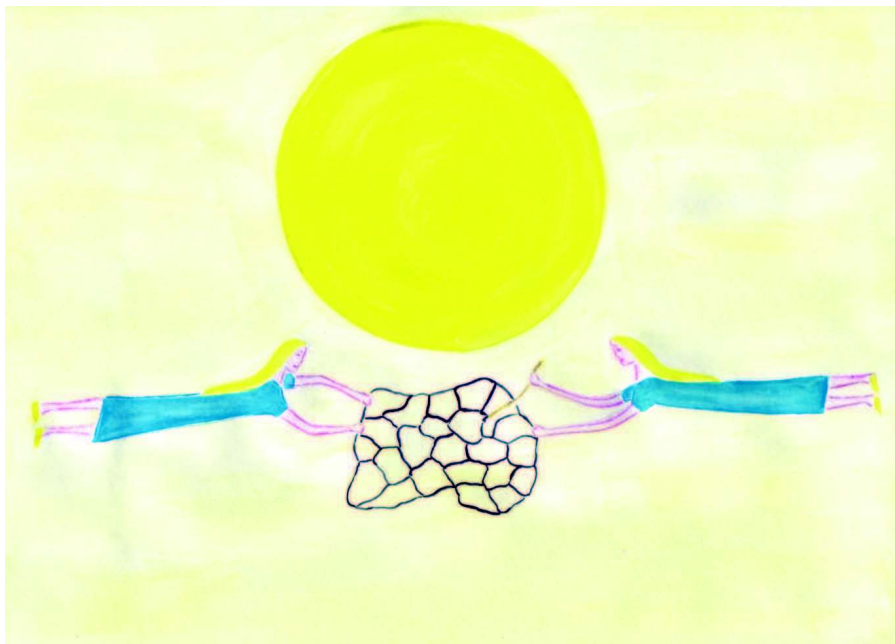
Chtěla bych poznat, jak jsem na tom se svými nervy.

Objevila se postava, žena zběsile hrající na piáno. Když dohrála, upadla vyčerpána na zem. Do místnosti vletly dvě duchovní bytosti, vzaly ji za ruce a vyletely s ní ven. Na krk postavy připevnilly zlatý provaz jako oprátku a jeho konec napojily na Zdroj všeho bytí, žlutý zářící kotouč a roztočily její tělo (obr. 171 Napojení na zdroj). Po chvíli postavu znovu uchopily za ruce a všichni tři vletěly zpět do místnosti odkud vzlétly, uložily ji do postele a přikryly peřinou. Dívala jsem se na své já v té posteli, najednou se moje vědomí začalo přibližovat, vytáhla jsem to tělo z peřin a jako matka dítě jsem ho k sobě přivinula, až jsme splynuly v jeden celek, stalo se mnou.

Duchovní jaro se blíží, přijmeme-li své vnitřní dítě s láskou, rozkvetne náš strom poznání a obalí se květy, které se časem promění v plody a my budeme sklízet úrodu svého duchovního poznání (obr. 172 Madona pod rozkvetlým stromem).

Užiteční můžeme být tehdy, jsme-li zharmonizovan na těle i na duchu. Pokračovala jsem na „rekonstrukci“ svého těla:

Měla jsem pocit, že jsou moje plíce stažené, špatně se mi dýchalo. Jaké jsou moje plíce?

173. Scelování nervů

Jsou zcvrklé, napadlo mne. Duchovní bytosti vzaly moje plíce do rukou a počaly je napravovat. Jedna z nich je uhlazovala, druhá do nich počala foukat vzduch zlatým brčkem, po chvílce mé plíce vzaly a vzlétly s nimi ke Světlu, kterým je nechaly prozářit. Po tomto ozdravení je vrátily zpět do mého duchovního těla, vzaly mne za ruce a všichni jsme se prolétly ve Světle a radovaly se. Poté co mne propustily jsem dopadla na rozkvetlý strom a po jeho větvích jsem se svezla na zem před červenou květinu. Zeptala jsem se jí co mám dělat, aby vše co dělám pro mne bylo lehčí a dělala jsem to s radostí. Květina odpověděla: „Musíš se naučit milovat!“ Potom jsem cítila, že jedna část mého já se ode mne vzdaluje a mizí v dálce. Druhá se mnou zůstala.

Jak vypadají moje nervy?

Andělé uchopili moje nervy, byla to síť z černých vláken a byla potrháná. Jeden z andělů vzal jehlu a zlatou nití sešíval potrháné části (obr. 173 Scelování nervů). Potom síť nechali prosvítit ve zlatém kotouči a vrátili ji zpět do mého duchovního těla. Opět jsme společně vyletěli a jeden z andělů mne objal a řekl: „Ty a já jsme jedno“. Chvilku jsme se takto drželi v objetí, bylo to dojemné, poté mne pustili a ještě jsme se prolétli a radovali se. Potom jsem se vrátila zpět do místnosti ze které jsme vzlétli. Měla jsem tam svůj malířský stojan a nakreslila jsem, co jsem viděla. Vzala jsem obrázek do rukou a vstoupila do vedlejší místnosti, kde sedělo okolo stolu několik lidí a prohlíželi si můj obrázek. Se všemi jsem se přivítala a objala se s nimi. Usedli jsme ke stolu, spojili jsme své ruce a cítili jsme, že jimi proudí láska.

Co je to opravdová láska, jsem jí schopna?

Šla jsem po břehu moře, zrychlila krok, utíkala kupředu. Náhle se mi šlo těžko. Písek se mi sypal pod nohy, voda mne smáčela, až mne přelila vlna, která s sebou nesla vlnu písku a přelila celé moje tělo. Vstala jsem a zaslavila se na své cestě. Otočila jsem se a vydala se na cestu zpět. Před sebou jsem uviděla velkou bílou duchovní bytost s křídly, jejichž obrysy byly zdobené zlatem. Šla jsem vstříc této bytosti, ta mne vzala za ruku a kráčely jsme společně... (obr. 174 Nechám se vést).

Jsou muži schopni opravdové lásky?

„Muži ještě nejsou schopni takové lásky jakou od nich očekáváš.“

Jsou ženy schopny opravdové lásky?

Ženy jsou citlivější a dokáží své city lépe vyjádřit. Láska žen je nejsilnější k jejich dětem, neboť ženy se podílí na zázraku zrození.

To, co je skutečnou hybnou pákou světa, co může svět změnit k lepšímu je vlastní změna každého z nás. Je to změna uskutečněná uvnitř nás, která vychází z toho, že pochopíme jací vlastně jsme, jak se dokážeme na sebe podívat pravdivě. Pokud

174. *Nechám se vést*

toto lidstvo neuskuteční, tedy každý jedinec sám za sebe, nemůže dojít k nějakému pokroku. Myšlení bez tohoto pochopení bude stále probíhat podle určité šablony, bude záležet na tom, v jaké kultuře budeme přebývat a co na nás bude mít vliv. Budeme se pouze přiklánět k tomu co s námi bude více či méně rezonovat a to budeme považovat ze svých nabytých vědomostí a zkušeností za správné.

Žijeme ve světě dvojnosti a tak i naše cítění je takto řízeno. Rozlišujeme utrpení a potěšení, strach a radost. Toto se musíme naučit skládat do celku, aby nás to tolik neovlivňovalo, jinak se budeme stále potácet mezi těmito dvěma póly.

Jedním z největších zátěží v našem životě je strach z různých důvodů a ten často řídí naše jednání. Pod jeho vlivem se nikdy nemůžeme cítit svobodní. Buďme proto více pozorní, pozorujme odkud strach přichází a přijměme ho jako svou součást, on se potom rozpustí.

Můžeme zkoumat další motivy našeho jednání, například:

Proč dělám to a to?

Proč se určitým věcem vyhýbám?

Proč mne trápí to a to?

Proč mne toto tak těší?

Proč nemohu přijímat věci takové jaké jsou?

Proč se nemohu odevzdat?

Je odevzdání se svoboda?

Pokud je to naše nejnítěrnější rozhodnutí, je to svoboda. Pokud pochopíme jak svět funguje a jaké v něm máme místo zjistíme, že nás k ničemu nikdo nemusí nutit, ani to tak necítíme, ale děláme to co máme dělat na místě kde jsme a co nejlépe. Vždyť to slouží druhým a ti jsou naší součástí.

Další chybná věc našeho citění je ta, že se cítíme od druhých odděleni. Zkusme se jimi stávat, lépe je pochopíme a nebudeme mít potřebu je soudit, neboť jsme všichni chybující, všichni se učíme chybami. Nikdo není bez chyb a nikoho nemůžeme před chybami zachránit, pokud to nebude chtít on sám.

Dále naši mysl zatěžuje stále se vracení do minulosti, či obavy z budoucnosti. Minulost je již za námi, je třeba žít tuto chvíli. Z budoucnosti si děláme zbytečné obavy, neboť co nás čeká, to nás nemine, je třeba z toho vyjít ve chvíli kdy nás to potká co nejlépe, proč tedy zoufat již nyní, odebírá nám to síly, které můžeme v tuto chvíli použít pro sebe i pro druhé.

V poslední době jsem se často zaobírala myšlenkou, že bych chtěla dělat věci ve větší pohodě, aby mne činnost bavila a s láskou, abych nedělala věci jen z povinnosti a se stálými obavami, jak to dopadne a zda vše dobře zvládnu.

Moje postava se opět ocitla v kleci v níž zmateně pobíhala. Počala jsem chápat, že musím své nitro otevřít světlu a lásce a že se toho nesmím bát. To mne stále omezuje. Nesmím se bát rozhodovat sama za sebe a musím se zbavit obav z toho, co si o mne druzí myslí. Moje duchovní tělo se náhle ocitlo pod proudem světla. Opět se moje postava ocitla v místnosti, ze které vychází na své duchovní cesty. Usedla k piánu a hrála, ne však již tak šíleně, ale pokojně a s radostí.

Je dobré být vnímavější sám k sobě, sledovat své pocity a motivy svého činění.

Můžeme si klást otázky:

Proč jsem nespokojený?

Proč následuji autoritu?

Proč se cítím opuštěný?

Proč cítím utrpení?

Proč se cítím osamocený?

Proč jsem ambiciózní?

Proč jsem bezcitný?

Cítíme-li utrpení, nebo krutost, brání nám to uskutečnit osvobození a cítit lásku. Například trpím-li pro svůj minulý vztah, nemohu milovat nového partnera.

Co je láska?

Je to splynutí, vnímatel a vnímaný *JSOU JEDNO*. Jedině láska nás zbaví utrpení.

To co nás odděluje od druhých jsou naše představy, které si o nich tvoříme. Potom srovnáváme svou představu s tím, jak jsme schopni druhého vidět a nikdy ho v důsledku toho nevidíme takového, jaký skutečně je. Stejně tak nás naše chybné představy oddělují od Boha. Představujeme si, že Bůh od nás něco žádá, že mu musíme sloužit a třeba i násilím k tomu „ve jménu božím“ přimět ostatní.

ZMĚNIT SEBE JE JEDINÁ MOŽNOST JAK ZMĚNIT SVĚT.

Nebude-li naše jednání vedeno láskou, nebudeme nikdy moci správně zhodnotit co je dobré a co zlé. Vždy je mnoho příčin proč jednáme tak jak jednáme, ať to jsou ambice, touha po penězích, či strach z budoucnosti, nebo hněv, že se druzí chovají jinak než si představujeme. Ať budeme dělat cokoliv, účastnit se výzkumu, či výroby, nebo budeme hlásat nějakou ideologii a budeme to dělat bez citu, nepoznáme správně co nám, druhým i světu prospívá a co škodí.

Co je pro nás důležité?

Poznat skutečně kdo jsme a jak myslíme, poznat kdo jsou druzí a jak myslí a poznat jak děje probíhají.

Sebe samotné můžeme pochopit vlastním pozorováním osobních vlastností a dějů, které uvnitř sebe můžeme prociťovat, poté je přijmeme jako své vlastní a buď se s nimi ztotožníme nebo ty co nechceme odmítneme. Druhé poznáme jejich pozorováním a přijetím jich takových jací jsou. To však neznamená, že musíme souhlasit s jejich způsobem jednání. Pozorujme děje a učme se jak vznikají a probíhají. Zkusme cítit to co cítí druzí.

Učme se myslet svobodně a ne podle druhých. Učme to i své děti. Potom můžeme lépe řešit problémy, které nás potkávají.

Jaké si můžeme pokládat otázky?

Proč se bojím selhání?

Proč jsem chtivý?

Proč jsem lenivý?

Proč jsem příliš aktivní?

Proč cítím nějakou touhu, která mne ovládá?

Jedna z věcí, která nás svazuje je touha něčím být, ať v materiálním, či duchovním světě. Tato touha nás žene k soupeření s druhými a brání nám se osvobodit, neboť být lepší než druzí nás nutí naše velké já, které se cítí od druhých oddělené. Vývoj postupuje z počátečního rozptýlení do mnohosti k opětovnému spojování zpět do celku, tudíž budeme touto vývojovou silou vedeni k pochopení tohoto děje a jeho naplňování.

V duchovní praxi často usilujeme o vnitřní klid, ale jsme vůbec takového klidu schopni?

Schopni takového stavu jsme, ale často považujeme za klid to, co klidem není. Je třeba se klidem stát. Pokud chceme být klidní, musíme nejprve *PŘIJMOUT* svůj neklid, to je *SLOŽIT OBĚ ČÁSTI*, jinak budeme jedno či druhé nahrazovat. Opakem klidu jsou prožitky, ani jedno ani druhé nás nesmí ovládat. Pokud budeme stále vytvářet touhy po jednom či druhém, budeme pouze přecházet z jednoho pólu k druhému a budeme buď příliš pasivní, nebo příliš aktivní. Cílem je pasivní-aktivita, při níž sledujeme cíl, řešení čehokoliv.

Vždy při vnímání svých pocitů si musím uvědomovat dvojnost všeho. Cítím-li se neklidný a chci-li být klidný, vnímám a přijmu neklid, jinak neklid pouze potlačím. Pokusme se klidem stávat.

Pokud chceme pracovat na své sebeanalýze je třeba abychom porozuměli tomu proč myslíme určitým způsobem, proč se chováme určitým způsobem, jednoduše sledovat proč vše probíhá. Způsob našeho chování vychází z našich zkušeností z tohoto i z minulých životů, které jsou uloženy v našem podvědomí, my si je běžně nepamatuje, ovlivňují však způsob našeho myšlení a jednání.

K uvědomění si možnosti této analýzy nás může dovést člověk, či kniha, ale uskutečnit ji musíme každý sám, toto za nás nikdo jiný nemůže udělat. Jestliže na tomto již pracujeme, můžeme odložit všechna sebeobviňování či ospravedlňování, to by nás pouze brzdilo. Hodnocení, ke kterému jsme dnešním světem stále nuceni zde není namístě. Musíme se naučit *DĚJŮM ROZUMĚT*, zbavit se stálé kritiky či schvalování, jinak stále pendlujeme mezi póly dvojnosti.

Pokud hledáme klid a chceme-li být skutečně klidní, musíme se stát moudrymi. Vždy si při myšlence na klid vzpomenu na hlas J. Zezulky z magnetofonového záznamu, z něhož skutečně cítím klid a rozvážnost, tak jsem ještě nikoho z lidí neslyšela mluvit.

Jaké chyby dělají žáci a jaké učitelé?

U žáků je to bezuzdný obdiv, který svazuje jak učitele, tak žáka. Lpění žáka na učiteli ho zbavuje možnosti myslet a chovat se skutečně svobodně. Lidé si tímto často nahrazují své neúspěchy, či touží po někom, kdo je ochrání, či zachrání. Vždy jsme to jen my, kdo v konečném rozhodování nese svou odpovědnost. Nadšení žáků pro věc může být tak velké, že neúměrně propagují nabyté myšlenky a mohou se stát agresory stejně jako jejich odpůrci. To potom vede ke konfliktům a není to spojování a pochopení, ale oddělování a boj o vlastní pravdu. Je to jen jejich zvětšené já nabytými poznatky, které z nich mluví, nejsou vedeni skutečnou láskou a pochopením.

U učitele záleží na velikosti jeho já, zda se cítí povýšený nad druhými, či bere své postavení jako službu druhým. Na druhé straně je třeba, aby se dokázal bránit před těmi, kteří by ho chtěli nějakým způsobem zneužít.

K čemu nám bude dobré toto všechno vědět?

Ve stavu kdy nejsme ovlivňováni svými emocemi, svými hodnoceními a dalšími vlivy, přibližujeme se k Pravdě. Můžeme lépe a provdívě chápat co se okolo nás děje. Nebudeme muset tolik trpět, protože budeme lépe rozumět proč se co odehrává, budeme se lépe rozhodovat a lépe činit.

Všechny pocity, které potlačujeme jako strach, frustrace, hněv, odmítnutí druhými se promítají do našeho těla a mysli. Potom můžeme pociťovat tělesné obtíže, které mohou vyústit v nemoc, nebo naše psychika hledá únik v ještě větší iluzi. Řešením není potlačení, ale plně *PŘIJETÍ* v duchu já jsem tím a je to mojí součástí a vytvořením si nové pozitivní představy, například stávám se odvážným, vstřícným, láskyplným a podobně. Tím čím jsme se stáváme svým myšlením.

Naše potlačované pocity mohou přecházet až v posedlosti, naše myšlenky nás mohou stále nutit něco dělat, stále se nám něco nebude líbit, nebudeme mít klid mysli, nebudeme schopni přijmout fakt, že věci a děje okolo nás jsou takové jaké jsou. Základní věcí ke zklidnění je plně toto uvědomit, v tuto chvíli, bez promítání minulosti či budoucnosti. Co právě teď cítím, co mne nutí takto jednat?

To jak my chybujeme ve vztahu k druhým je to, že se snažíme je vtáhnout do svých vzorců myšlení, které považujeme za správné, ale nehledáme, zda je to skutečná pravda. Je dobré se učit druhým naslouchat a to s otevřenou a klidnou myslí a poté stále vnímat co do své mysli chceme vpustit a co ne.

Co nás nejvíce znepokojuje a jak s tím můžeme naložit:

Strach z neisté budoucnosti - lépe je zabývat se tím, co je teď, to řešit, co by se mohlo stát v budoucnosti, to dnes nevyřeším.

Strach ze smrti - přijmout skutečnost, že smrt těla je faktem a nemohu to nijak změnit, útěchou nám může být, že se se svými blízkými opět setkáme po smrti, nebo v příštích životech. Smrtí nic nekončí, je to jen přechod do druhé části tohoto našeho života, který prožíváme bez těla.

Strach, že neobstojím tak, jak se ode mne očekává - přijmout se takový jaký jsem, přijmout svou nedokonalost.

Strach z minulosti a pocity viny - minulost je již za mnou, je třeba žít současností a neopakovat v budoucnosti staré chyby.

Strach z nemoci - v nemoci je vždy možnost zvrácení stavu, stále je tu naděje na zlepšení, nebo je nezbytné ne příliš nadějný stav přijmout.

Strach z toho, že mne někdo nebo něco ohrožuje - snažme se pochopit proč se to děje právě nám a pokud není v našich silách to změnit a je to možné, je lepší od toho co nás ohrožuje odejít.

Strach z bolesti - každá bolest ustane a hranice bolesti je bezvědomí.

Strach, že budu trpět, například kvůli lásce - vše je v tomto světě v neustálé proměně a vývoji, nic není navždy, nebát se ztráty nebo odmítnutí a dokázat to přijmout, být však k sobě kritický a nevytvářet si o druhém či o sobě iluze, nebát se

jít do nových vztahů, na světě není jen jeden muž či žena, nemyslí všichni stejně, hledejme v sobě skutečnou lásku, mějme rádi druhého takového jaký je, i když se nechová tak jak si to přejeme my.

Strach z toho, že trpí jiní - můžeme jiným pomoci, poradit, každý si však musí své problémy vyřešit sám, nepřebírejme je na sebe.

Strach z toho, jak mne svět vidí, jak hodnotí mé činy - jsem takový jaký jsem, jak mne hodnotí druzí neovlivním a není to moje starost, neznamená to však, že mohu konat zlo a že se nebudu chtít měnit.

Strach z prohry - nemusíme sledovat výhru či prohru, ale cíl, pro který jsme udělali co jsme mohli.

Strach z podřízenosti, nebo strach z toho, že mne druzí nebudou poslouchat - obojí je vyjádření „já“, které se bojí, že bude poraženo, služba druhým není podřízenost pokud nejsme zneužíváni. Všichni jsme si rovni, vývojem procházíme všichni stejně, rozdělení na lepší a horší, podřízený a nadřízený, bohatý a chudý je pouze dočasné, všichni takto získáváme zkušenosti.

Vidíme, že to co nás často provází v motivech našeho jednání je strach. Všechny naše obavy nás mohou dříve nebo později potkat. Co nám vlastně zbývá? Naučit se přijímat to co přichází takové jaké to je a přemýšlet, proč nás takové věci potkávají a co nás mají naučit. Víra v to, že vše co nás potkává je jen pro naše dobro a naše utrpení je vždy jen dočasné nám může pomoci vše lépe zvládat.

Zeptala jsem se na to, jak jsou na tom moje ledviny.

Viděla jsem opět své duchovní tělo v místnosti odkud podnikám své výlety. Začalo na mne pršet. Otevřela jsem dveře a opět se objevily dvě duchovní

175. Čtyři prvky

bytosti, vzaly mne za ruce, abychom se vydaly na let. Tentokrát jsem se začala urputně bránit, byl ve mně najednou velký strach. Bytosti mne uchopily za paty a z celého mého těla naráz stáhly kůži, jako když se svléká had a já uviděla tmavé, stažené tělo, které prchlo zpět a schovalo se do postele pod peřinu. Jakmile tělo usnulo, přilétly znovu bytosti, vzaly tělo do náruče, vylétly s ním ven a nechaly je osprchovat deštěm, až opět nabylo svoji podobu, potom je spící uložily zpět do postele.

Za mými ledvinovými problémy byl strach, strach otevřít se Světlu.

Dále jsem pátrala, jak vypadají čtyři základní prvky odstředivost, dostředivost, žár a chlad v mé psychické složce. Obrázek to ukazuje. (obr. 175 Čtyři prvky).

Skutečně jsem si plně uvědomila, že jediné **UVĚDOMĚNÍM A PŘIJETÍM** všeho, co je uvnitř nás špatné, či co chceme změnit je možná změna. Jinak si budeme pouze myslet, že jsme jiní, ale opět v budoucí situaci budeme cítit to samé a stejně jednat.

Hodně otázek a odpovědí okolo vnitřní změny člověka mne inspirovalo v knize Vnitřní revoluce od Krishnamurthiho.

O hněvu.

Hněv vyjadřuje naše trápení, něco se nám v životě nepodařilo, jak jsme si představovali a tak utíkáme sami před sebou. Hněv je násilí a my sami, nebo někdo druhý nenaplnil naši představu, naši touhu. Nedokážeme přijmout realitu takovou jaká je a tak se hněváme. Sám hněv nic nevyřeší. Musíme se pokusit porozumět tomu po čem tak toužíme, ať to jsou lichotky, přijetí nebo láska od druhých, nebo peníze, nebo něco jiného, čeho se nám nedostává. Je třeba odpustit druhým, že nám to nenaplnili, pokud chceme dojít k míru v sobě samých.

Jak být šťastný v tom, co děláme.

Je třeba to co děláme zcela přijmout, sjednotit se s tím a oprostít se od všech tužeb, které v nás vznikají a nejsou tím co děláme. Budeme-li dělat věci pro nějakou tužbu, například pro postavení, pro moc, pro obdiv, pro peníze, nebo pro druhé aby nám byli vděční, nikdy se svou prací nestaneme a nebudeme se v ní cítit naplnění.

Dobro a zlo z pohledu věřícího a nevěřícího.

Jako lidé stále rozlišujeme co je dobré a co je špatné. Věřící lidé často rozlišují co je duchovní a co není duchovní a vytváří ideál, že duchovní je lepší než světské, že je to služba Bohu. Neslouží však Bohu i ti kteří nejsou věřící a dělají činnosti které pomáhají druhým a obětují se? Jistě je to duchovnější než někteří fanatici, kteří svou vírou z nepochopení a vytvoření si vlastní iluze ubližují sobě, nebo druhým. Sobě ubližují tím, že si tvoří takové životní podmínky, ve kterých jsou přesvědčeni, že musí pro Boha trpět, aby dokázali jak ho milují, nebo že nutí druhé, aby i oni

takto dávali důkazy, že Boha milují. Jsou to představy, které si lidé takto tvoří z nepochopení a často jsou na konci svého života zklamáni. Co je v tomto důležité? Skutečné poznávání co je Pravda a co je Bůh, kdo jsme my. Pokud je někdo, kdo nám pomůže toto hledat, vede nás do našeho nitra a dává nám svobodu, takový duchovní je moudrý.

Proč člověk trpí?

Protože si vytváří iluze o sobě i o druhých. Pokud se jeho iluze nenaplní, cítí sebelítost. Dále nás zraňuje lpění na druhých. Můžeme hledat úniky a vytvářet v sobě opaky, například že je nám vše jedno, nebo unikáme do zábavy, ale tím se naše utrpení neztratí. Je nutné poznávat proč se co děje, co nám to říká o nás, jací skutečně jsme a jaké jsou naše pocity bez toho, že bychom hledali problém v druhých lidech. Jenom skutečné poznání sama sebe, přijetí toho jací skutečně jsme a pochopení proč se druzí chovají tak jak se chovají nám může od utrpení ulevit.

Pokud se budeme oddělovat od sebe nebo od druhých, nikdy nebudeme schopni lásky k sobě, ani druhým. *LÁSKA JE SPOJOVÁNÍ.*

Vraťme se na počátek stvoření námi vnímaného světa. Vše je na počátku v Jednotě, je to spojeno. Potom se oddělí část Jednoty a rozptýlí se do mnohosti. Postupem dochází ke stále větší složitosti, vyvíjí se rostliny, zvířata a lidé. Lidé nabývají převtělováním nové vlastnosti, tvoří nové a nové věci, je stále větší pestrost

176. Lette s námi!

všeho. Asi v polovině tohoto vývoje najednou lidé začnou v sobě cítit potřebu chápat jak to vše funguje a jaký to má hlubší smysl. Pochopí, že cesta zla není ta pravá cesta, kterou by chtěli jít a začnou vědomě pracovat na svých vlastnostech. Znamená to, že začnou skládat své vlastnosti opět do Jednoty a vydají se na cestu zpět, ke svému Stvořiteli, aby opět vše splynulo v jeden Celek. Je to jeden z rytmů vesmíru, výdech a vdech, který se v naší mysli může zdát nekonečně dlouhý, ale čas ve skutečnosti neexistuje, vše je vytvořeno a my tímto dílem procházíme svým vědomím a vnímáme ho v časové posloupnosti.

Spojováním nemůžeme rozumět to, že podléháme vlivu druhých lidí, to je nesvoboda. Je třeba být pevný a musíme umět říkat ne, pokud je to v rozporu s naším vnitřním přesvědčením. Život nás bude zkoušet, zda jsme pevní. Síly zla nespí a radují se jestliže mohou uplatnit svůj vliv.

Láska a nenávisť jsou dva póly jednoho zákona. Obojí naplňuje to co je vytvořeno, přesto láska je vývoj a neláska nevývoj. K tomu vyvýjet se nás nakonec dovede i neláska, neboť jednoho dne poznáme, že skrze zlo cesta nevede.

To co za skutečnou lásku někdy považujeme, skutečná láska není, nebo je to její nižší forma. Jsou to často naše touhy a žádosti jako je sexuální žádost, touha druhého vlastnit, získat postavení, obdiv druhých, peníze, vliv na druhé lidi a mnoho dalších.

SKUTEČNÁ LÁSKA NEŽÁDÁ, ALE NAPLŇUJE.

Co nám brání v prožívání čisté lásky?

Jsou to především představy našeho velkého Já, naše sobectví, které chce vlastnit, chce aby druzí uspokojovali jen mé potřeby, nebo hledá jistoty, které nám nikdy nemohou dát záruku navždy.

Je to strach, že něco ze svého Já ztratíme, opakem strachu je dávání.

Je to nedůvěra k Bohu.

Jak prožívat skutečnou lásku?

Čistá láska je uvnitř nás v našem nitru, musíme si ji uvědomit a stát se jí. Je to jako plamen, který uvnitř nás doutná a my mu dáme sílu, aby se rozhořel. Všichni máme hluboko uvnitř tuto touhu a mnozí již světlo hledají (obr. 176 Lete s námi!) a spínají k němu své ruce, aby ho ucítili.

Náhle jsem pochopila, že pokud chci skutečně pomáhat druhým nezištně, musím v sobě realizovat lásku.

Jak nás milují naši duchovní ochránci.

Jejich láska nemá hranic, milují všechny stejně, nerozlišují kdo je jak daleko ve vývoji, kdo je jak inteligentní, bohatý, krásný, zdravý, úspěšný. Milují veškerý život a pomáhají životu, pomáhají nám probouzet v našich srdcích Lásku.

I my se toto učíme, milovat všechny bytosti jako své bratry, neboť všichni jsme z jednoho těsta.

Vše co píší, píší skrze nevtělené duchovní bytosti a moji schopnost to vyjádřit, tím moje vědomí roste, učím se chápat věci, učím se myšlení v Pravdě. Děkuji z celého srdce za tyto dary.

Proč někteří lidé, kteří léčí druhé energií, vlastně praktikují magii?

Protože to v čem pracují není vedeno láskou. Z toho důvodu mohou být ztištní.

Proč může člověk jdoucí po duchovní cestě opět padnout?

Protože neudrží svoji rovnováhu a síly zla se rádi chopí své moci. Takový člověk jde rychleji kupředu než je třeba a tak dojde k přepólování jeho osobnosti, aniž si je toho vědom. Stane se fanatikem, který rozbíjí to, co původně tvořil. Jsme stále ještě nízké bytosti žijící ve dvojnosti. Proto je třeba být opatrný, příliš nespěchat, naučit se přemýšlet a chápat souvislosti. Je to pýcha a touha po moci, která může člověka opět vrhnout zpět do zla. Nestačí mít dobrý úmysl, ale je třeba zpracovávat své špatné vlastnosti. Ti, kteří opět padnou do zla, stahují potom druhé do svých sítí, oni se do nich lepí, protože sami ještě dobro a zlo špatně rozlišují a nakonec i věří, že slouží dobru.

177. Paprsky lásky

Jak žít v lásce?

Uviděla jsem svou postavu pohybující se tmě a bloudící. Náhle tma zmizela a moje duchovní tělo se schoulilo do klubička, bálo se světla. Potom postava vstala a vzhledla vzhůru k zářícímu žlutozlatému Světlu, které bylo nad ním jako ochranná střecha křídel. Postava vztáhla ruku a uchopila jednu zlatou nitku visící z toho zlatého mraku, přitáhla ji k sobě a poté počala přitahovat další nitky, až jich měla celý svazek, v tu chvíli se její srdce rozhořelo plamenem lásky (obr. 177 Paprsky lásky).

Co to je být sebou samým?

Znamená to být spojen sám se sebou, se svým nejnvnitřnějším já a mít ve vědomí Boha. Vnímat se v pravdě takový jaký jsem, necítit se od sebe oddělen a nevytvářet si o sobě nepravdivé představy, vnímat se s láskou. Potom mohu vnímat druhé jako součást sebe, nejsme od sebe oddělení, vnímám druhé s pochopením a láskou. Víím, že s nimi nemohu vždy souhlasit a podléhat jejich vlivu, neboť nemusí být v Pravdě. Ani já nemusím být vždy v Pravdě, ale uvědomuji si, že Pravdu stále hledám a toužím ji poznat. Vnímám Boha, kterým se dávám věst.

Můžeme si pokládat další otázky, abychom zjistili jací vlastně jsme:

Proč chci být dokonalý?

Proč jsem nejistý?

Proč nemohu milovat sám sebe?

Proč nemohu milovat druhé?

Proč se nemohu odevzdat?

Proč jsem ctižádnostivý?

Proč jsem netrpělivý?

Proč nemohu být sama sebou?

Potřebuji k tomu sílu. **V mojí mysli se objevil velký orel s širokými křídly, který mne naložil na svá záda a letěli jsme na vrchol hory, tam jsme se objali, potom mne nechal letět samotnou.**

Jak se vlastně cítím?

Objevila se žena, šíleně pobíhající v kleci, plná strachu a nesvobody (obr. 178 V kleci). **Sama se vyčerpala, až se její tělo bezvládně svalilo na dno klece. Najednou se drátěná dvířka otevřela a ona mohla vyjít ven na světlo. Její tělo letělo k tomu Světlu a ona se za ním dívala, ale tentokrát své duchovní tělo nenechala odletět samotné. Její vědomí vzlétlo za duší a spojilo se se Světlem...**

Co nás odděluje od našeho vnitřního Já.

Jsou to naše představy a to, že vše vnímáme omezeně jako konečné. „Až udělám to a to, budu konečně šťastný, až dosáhnu toho a toho, až získám to a to, budu šťastný“, takto uvažujeme a ženeme se stále za novými a novými

178. V kleci

představami, které se nám daří lépe či hůře naplňovat. To v nás vytváří pocity nespokojenosti, stálou nenaplněnost, neboť nežijeme v rytmu své duše, v rytmu Boha, ale v představách, které vytváří naše oddělené Já. Naučme se vnímat svou duši a žijme v rytmu duše. Potom se zmírní naše trápení, že toho a toho jsme nedosáhli, to a to jsme nezískali, ale budeme žít v současném okamžiku a dělat to co je právě teď nutné, budeme to vnímat jako své naplnění, nabírání zkušeností, objevování záměru Tvůrce a ztotožňování se s ním. Budeme žít v jeho rytmu a rezonovat s vesmírem.

Život je neustálá změna a my touto změnou procházíme celý život. Nic konečného nemůžeme vytvořit, ani nemůžeme mít „konečně od všeho klid“, můžeme pouze změnit svůj vjem a učit se klidně plout svým vědomím

v nekonečnosti stálého tady a teď a přijímat to co přichází ať je to „dobré“ nebo „zlé“, neboť v Jednotě je vše dobré a k našemu prospěchu, i když to tak v oddělenosti nevnímáme. Dokud se budeme nacházet ve stavu oddělenosti, budeme mít tendence ovlivňovat děje podle představy našeho „dobra“ a tím se budeme dopouštět chyb vůči sobě, vůči druhým i vůči světu. Odražené chyby nás ale stejně napraví a vrátí na správnou cestu.

Všechno naše utrpení slouží k tomu, aby nás dovedlo do našeho nitra, k naší nesmrtelné duši. Zkusme sami objevovat svou duši, stávat se jí, objevovat Boha, stávat se Jím. Jsme součástí Boha, i my jsme božské bytosti omezené svým tělem a svou nedokonalou myslí. Přijmeme svou nedokonalost s pokorou, je to krok k dokonalosti. Budeme-li odmítat věci, které k nám přicházejí a budeme-li s nimi bojovat, jednoho dne se struna přetrhne a opět budeme nuceni trpět. Neznamená to, že se máme věcem poddávat a být pasivní, je to o vědomé cestě životem, kde člověk začíná chápat souvislosti, zákony tvoření a vývoje. Z tohoto pochopení se mění jeho vlastnosti, stává se více chápající, soucitný a lépe rozeznává, co je kdy dobré udělat.

Cítila jsem se nešťastně a vstoupila do meditace, abych pochopila proč.

Spočinula jsem opět před svým duchovním Otcem, měla jsem zakryté oči rukama, nechtěla jsem nic vidět. Ukázal mi směrem dolů, k lidem a dal mi najevo, že tam je moje místo. Otálela jsem, tak moje duchovní tělo trochu nakopl, až jsem se roztočila a letěla směrem k lidem, se kterými jsem se spojila. Stáli jsme v kruhu a drželi se ruce.

Může se člověk našeho stupně vyvázat z koloběhu převtělování?

Může pouze ve výjimečných případech, kdy již prošel potřebným vývojem. Na počátku stvoření se část Boha oddělila a vytvořila námi vnímaný vesmír, aby se Bůh projevil. Po řadě převtělení, kdy se člověk cítí oddělený od druhých a od Boha dochází k jeho rozpomenutí se na svou podstatu a k touze vrátit se zpět ke svému Tvůrci. Toto může zrealizovat přes spojení se svým vnitřním já, svou vlastní božskou podstatou a postupným spojováním se vším co jest.

O podstatě nemoci jsem se již zmiňovala, je to špatná strava, znečištěné prostředí, dále myšlení lidí, to znamená převaha negativního přístupu k životu vlastnímu i životu druhých lidí a nepochopení jeho smyslu. Dále jsou to planetární vlivy, vlivy námi známé jako astrologický zvířetník, periodicky se opakující vlivy dvanácti znamení na naši planetu měnící se přibližně po uplynutí dvou tisíc let. Nyní se nacházíme v období Vodnáře, opustili jsme éru Ryb. Nesmíme zapomenout ani na vliv čtyř základních prvků tvoření - odstředivost, dostředivost, žár a chlad, které nás také ovlivňují v našem myšlení a konání. V těchto letech opouštíme dobu dostředivou, v níž člověk převážně myslel na sebe a své blaho a přecházíme do doby odstředivé, jejíž vliv nás bude vést k tomu, abychom stejně jako na sebe mysleli na druhé, neboť i oni jsou námi a my jimi. Podrobný popis planetárních vlivů je možno najít ve spise

J. Zezulky Čtyři doby. Pokud budeme s přicházejícími vlivy rezonovat, bude se nám dařit lépe v naší práci i ve vztazích. Pokud budeme tvrdošijně lpět na svých starých postojích, chybně vytvořených v odcházející době, stanou se nepříjemné osudové události nástrojem naší změny.

Již jsme se zabývali tím co nás trápí a co si způsobujeme sami svými vlastními negativními pocity. Pocity, které v nás často vznikají jako reakce na chování druhých lidí nás poškozují a pod tímto vlivem jednáme nerozumně a přistupujeme na hry druhých lidí, kteří nás do nich vtahují. Jak můžeme zvládnout vlastní pocity? Snažme se je sledovat, co v nás vyvolávají, snažme se je přijmout jako své vlastní, rozpustit je a navodit opačný, konstruktivní pocit. Hádkami se nic nevyřeší, i když jimi lidé možná uvolní své napětí, ale mohou si vzájemně ubližovat. Pracovat s těmito pocity je v podstatě jednoduché, je třeba si toto poznání zažít. Jsem-li rozrušený, navozuji pocit klidu, jsem-li příliš klidný, navozuji pocit nadšení, jsem-li v depresi, to znamená stažený, navozuji pocit volnosti a rozšíření, jsem-li nesoustředěný, budu se pokoušet zklidnit a koncentrovat na jednu věc.

Lidé v nás často rádi navozují pocity viny, nenechme se do těchto kruhů vtahovat a skrze takové jednání ovládat, snažme se od svých prohrěšků osvobodit, odpustit si a to co se nám zrovna nepovedlo již nedělat.

Naším dalším problémem je nejistota. Často si připadáme v tomto světě nejistí, opuštění a nepochopení. Hledejme jistotu v našem Tvůrci. On je ten, který při nás stále stojí, on má s námi ty nejlepší úmysly, i když do často nechápeme a ani jsme doposud nenabylí schopnost jako vtělení s ním komunikovat. Časem však poznáme že to, co nás v životě potkávalo i to nepříjemné, mělo pro náš vývoj smysl. Budme s ním, a snad se nám podaří nedělat tolik chyb a cítit se bezpečněji. Jediné co nás může potkat je smrt naší tělesné schránky, naše duše však zemřít nemůže. Vše je jenom změna a my v ní plujeme, vnímejme ty změny, žijme s nimi, nic není konečné, vše je stálá proměna.

Napadlo mne podívat se na stav mého mozku.

Mozek hořel plamenem. Objevila se duchovní bytost s konví na zalévání květin a pokropila ho. Plameny uhasly. Objevila se druhá bytost a rozdmýchávčem ohně foukla na mozek trochu vzduchu. Černé potůčky vody ztékaly po obličejí mojí postavy z ohořelého mozku dolů a ten se očišťoval (obr. 179 Ochlazení mozku). ***Proč můj mozek tak hoří? Uviděla jsem ženu vztahující ruce k zářivé kouli, která byla součástí oltáře. Napadlo mne, že se jedná o kult slunce, který jsem kdysi vyznávala, snad ve starém Egyptě či v jiném podobném společenství.***

Kéž by mou duši zaplavilo světlo a ozářilo temná místa mé bytosti a dokázala jsem rozlišovat světlo od temnoty, dobro od zla, pravdu od lži a měla dostatek síly vše unést! (obr. 180 Srdce ve světle) Stávat se Světlem, žít se Světlem...

179. *Ochlazení mozku*

Jak by se dal popsat vývoj člověka v jeho potřebách projevu?

Vývoj neprobíhá v jedné linii a člověk postupně vypracovává své vlastnosti. Nyní se nacházíme asi uprostřed vývoje od stvoření světa a pestrost vyjádření lidských vlastností je velká. Jsou zde lidé, kteří mají za sebou jen málo lidských životů, naopak jsou lidé, kteří mají velké množství převtělení. Počet převtělení nemusí být zárukou vyspělosti bytosti. Některá bytost postupuje rychleji, jiná pomaleji, někdy je bytost v některých vlastnostech kupředu, v jiných jsou její vlastnosti primitivní.

Projevy současného člověka v jeho vývoji je možné pozorovat asi takto:

Člověk se zajímá pouze o své přežití, ještě jsou zde viditelné projevy jako obrana a útok, pud rozmnožovací a ochrana vlastní rodiny, člověk je pozorovatelem dění okolo sebe a to zcela naplňuje jeho život.

180. Srdce ve Světle

U člověka se začíná více projevovat jeho zvětšené Já, uvědomuje si rozdíly mezi lidmi a je veden touhou po moci a ovládnání druhých, tím si chce vytvořit lepší postavení, často se cítí lepší než druzí a druhé kritizuje.

U člověka se objevují první projevy vlastní reflexe, začíná uvažovat o tom kdo je a jaké jsou následky jeho činů, přestává vnímat jen svůj vlastní prospěch a své rodiny a začíná vnímat i druhé lidi a cítí potřebu jim pomáhat.

Člověk si začíná uvědomovat soucítění s ostatními bytostmi, dokáže odpouštět, začíná chápat, že všichni jsme jedno a z toho pochopení vyplývají jeho činy, uvědomuje si následky svých činů a proto lépe rozmýšlí co tvoří. To je důležité hlavně ve vědeckém výzkumu, tvůrčích a řídicích oblastech, hledá odpovědi na své otázky ve svém nitru.

Člověk se vnímá jako součást Boha a tvoří v jeho jménu (obr. 181 Madona ve světle).

181. Madona ve Světle

Všichni procházíme stejným vývojem, stávejme se proto chápajícími vůči druhým.

Několik shrnutí a doporučení pro duchovní práci:

Poznáváme své vlastnosti, jací jsme, z toho tvoříme vlastní změnu, zbavujeme se špatných vlastností.

Učme se lépe rozeznávat dobro a zlo.

Mějme vysoké morální cíle.

Posilujme se každým dnem, buďme silní a odvážní.

Objevujeme tajemství bytí a budme schopní přijímat nové myšlenky.

Vnímejte děje okolo nás tak že běží a my v nich plyneme, stávejme se nástrojem Boha.

Stávejme se svobodnými.

Vnímejte zdroj světla uvnitř nás.

Dívejme se na druhé jako na božské bytosti, uvnitř nichž je božská jiskra.

Očišťujme svou hmotnou schránku a hledejme dobrého učitele pro meditaci, cítíme-li se k ní připraveni.

Vše stále promýšlejme, poznání je nekonečné, stále se nám otevírají nové možnosti.

Buďme schopni odpouštět sobě i druhým.

Buďme pokorní k velikosti Tvůrce!

Již jsem pracovala na některých částech svého těla, na některých orgánech a opět jsem se dostala k ledvinám. Cítím, že tam je můj velký problém, v dětství jsem prodělala zánět ledvin, můj problém s nimi se dlouho vlekl a jakmile jsem ve svém jednání selhala ve vztahu k mužům, nemoc se opět projevila. Konečně jsem našla odvahu a poprosila jsem o to, abych mohla vidět stav svých ledvin.

Moje ledviny byly scvrklé. Duchovní bytost je vzala do své náruče a objala je. To však nestačilo. Objevila se druhá bytost se stříbrným táčem a uložila ledviny na

182. Ledviny - vztahy

183. Spojení v soucítění

něj. Stále byly scvrklé a tekla z nich voda. Bytosti vztáhli ruce s tácem ke Světlu a nechali ledviny prozářit zlatým Světlem. Také se nad nimi objevila žlutá hůlka duchovního Otce. Zeptala jsem v duchu co je příčinou těchto mých problémů. Uviděla jsem zlatou šňůru omotanou na svém krku jako smyčku která spojovala muže stojícího vedle mne, jeho obraz byl v mlze. Šňůra mi byla přestřižnuta a já uviděla, jak muž stojící vedle mne odchází. Vzala jsem své ledviny do náručí a vzlétla vzhůru ke světelnému kotouči a strhla jsem si z krku zbytek šňůry, odhodila ho a sledovala, jak se mé tělo ztrácelo ve světle (obr. 182 Ledviny - vztahy). Děkuji z celého srdce.

Vše je jeden celek, pouze stav našeho vědomí a myšlení způsobuje, že se cítíme odděleně. Můžeme se začít spojovat s čím budeme chtít. Sami se sebou, s druhými, se vším co existuje, s Tvůrcem. Je to soucítění, je to opak pocitu oddělení. ***Šla jsem společně s druhými lidmi směrem ke Světlu, drželi jsme se za ruce. Za námi šla zvířata*** (obr. 183 Spojení v soucítění).

Proč nám chybí soucítění s druhými?

Jsmo bytosti ve vývoji a v chápání lidství teprve na počátku. Naše vlastnosti jsou často ještě zvířecí a to je třeba zpracovat. Pracuje zde osud, nebo naše vlastní snaha se změnit. Vše bude lepší.

Jaké jsou negativní vlastnosti na duchovní cestě:

Je to arogance.

Jsem lepší, jsem povýšený nad druhými.

Chci ovládat síly, vztahy a běh věcí ve svůj prospěch, mám pocit komplexu či nadřazenosti, vnímám pouze z pohledu svého Já.

Necítím se být nástrojem Tvůrce, ale já sám jsem Tvůrce, povyšuji se na něho.

Druzí jsou zde proto, aby mi sloužili, vyplývá to z naší výjimečnosti.

Pracuji pro svůj prospěch, pro prospěch své skupiny, nevycházím z potřeb druhých a celku, na následcích svých činů mi nezáleží.

Nejsem spojen se svým nitrem, vycházím pouze z dosaženého poznání současné civilizace a vlastních domněnek, mohu tak vydávat nepravdu za pravdu a to buď nevědomě, nebo vědomě, vědomě je to větší zlo.

Lidé si velmi často neuvědomují, že slouží zlu, myslíme že konají dobro, neboť jejich rozlišovací schopnosti skrze jejich nezpracované negativní vlastnosti jsou ještě nízké. Takoví lidé se mohou jevit jako dobří, ve skutečnosti ale nemusí dobro tvořit a pokud se nebudou chtít sami vnitřně měnit, přejdou se svými negativními vlastnostmi do dalšího života, kde dostanou opět možnost tyto vlastnosti napravit. Nebudme to ale my, kdo budeme chtít druhé napravovat, či ovlivňovat podle své vůle, je třeba vnímat věci takové jaké jsou, neboť mi sami neznáme, zda máme pravdu, všichni jsme ještě tvorové nízcí ve vývoji a každý z nás má právo na své vlastní vyjádření, každý máme jinou cestu. Můžeme povídat o sobě, o našem názoru, ovšem názor druhého je vždy jeho svobodnou vůlí. Samozřejmě pokud cítíme, že nám druhý ubližuje, můžeme se bránit přiměřeným způsobem.

O vývoji lidské bytosti nelze uvažovat jen ve změně jeho fyzického těla, ale především ve změně jeho mysli. Myšlení se mění a rozvíjí podle toho, kde se právě bytost nachází, jaké poznatky z okolí na ni působí a rovněž v důsledku jejich vlastních zkušeností, kterými prošla v minulých zrodech a které na ni působí z podvědomí. Myšlení lidí se stále vyvíjí a mění. Je dobré stále si uvědomovat, že v tuto chvíli nejsme ve vývoji příliš daleko a je možné to pozorovat u jednotlivých lidí tak, že většinou myslí v určitých strukturách, které si vytvořili. Čím je člověk starší, tím je většinou pro něho obtížnější tyto struktury opouštět. Bohužel v současnosti většinou lidé nejsou vedeni k vlastnímu myšlení a to brání v jejich rozvoji a nabývání vlastní moudrosti. Ti, kteří vedou nebo vedli naši společnost v dohledu naší historie, až na některé výjimky, většinou o probuzení vlastního úsudku v lidech neusilovali a neusilují, neboť ani oni nebyli a nejsou moudří a považují za správné či výhodné moci druhé ovládat a vkládat jim své vlastní myšlenky za pravdivé, i když pravdivé nemusejí být. Tuto chybu si ti co vedou

mohou nebo nemusí uvědomovat, avšak ani jedno ani druhé nevede k prospěchu všech a jejich vlády nakonec selhávají. Tímto jsem chtěla dojít ke skutečnosti, že jsme vlastně slepci tápající ve struktuře vytvořené společnosti. Vše je ale na druhou stranu tak jak má být, nic nelze přeskočit, a pokud se budeme chtít posunout ve svém myšlení kupředu, budeme muset usilovat o vlastní změnu, o touhu po poznání, po moudrosti a hledat cestu k ní, hledat cestu do svého vlastního nitra, zharmonizovat se a vyrovnat vlastní logiku a cit. Svět je úžasný a posílá nám každý den náměty pro náš růst, je zde duchovní svět a jeho bytosti, které nám pomáhají. Staňme se vědomě součástí tohoto světa a uvidíme zázraky, které vlastně nejsou zázraky, je to námi poznaná nová realita, která může sloužit k dobru nám i všem ostatním bytostem. Takto můžeme nastoupit vědomou duchovní cestu. K ní je však potřeba vytvořit předpoklady, to znamená takové vlastnosti, které nám ji otevřou. Vlastní vůle a chtění zde nestačí, ty můžeme uplatňovat lépe či hůře v materiálním světě, ve světě duchovním platí jiné zákony.

Proč jsou lidé nespokojení?

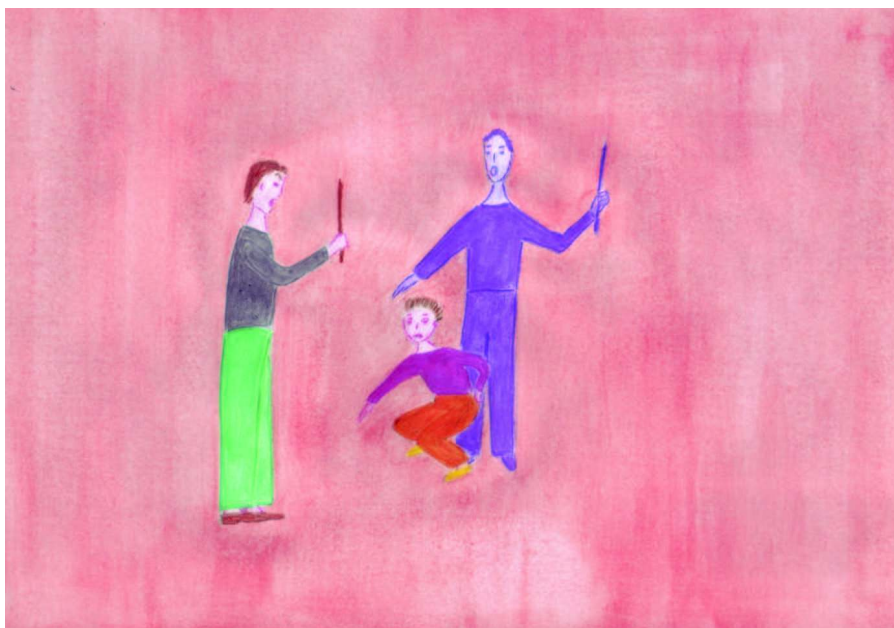
Především proto, že se nenaplnují jejich představy o tom, jak by co mělo být, jak by co mělo být správně podle jejich poznání a podle jejich pravdy. Lidská pravda je v této době pouze poměrná, na Pravdu v pravém slova smyslu současný jedinec nedosáhne, můžeme se jí více či méně přiblížit. Jak se vyrovnat s během současného světa? Většinou posuzujeme dění z pohledu jak se nám líbí, či nelíbí, jak s dějem rezonujeme či nikoli. Zkusme se od tohoto postoje odpoutat a nahlížet na věci s emocionálním odstupem, přijímat je takové jaké jsou. To neznamená, že nebudeme problémy řešit, ale budeme moci zaujmout trochu jiný úhel pohledu a budeme více schopni udělat pro danou věc to, co bude v našich silách. Na druhou stranu si nemusíme nakládat více než jsme schopni unést. Tvořme dobro pro sebe i pro druhé. To je žádoucí ve vývoji, opak je nevývoj, je to cesta zpět. Můžeme jít rychle, pomalu, kupředu, dozadu, stát na místě, to je naše svobodná volba, přitom jsou stále přítomny zákony bytí, které ať je vnímáme nebo ne napravují naše činy a usměřují naši cestu zpět ke zdroji všeho bytí, k Tvůrci. On je tou úžasnou silou, která vše oživuje, tvoří a dává nám poznávat radost i bolest. Bolestné následky našich činů jsou vývojovým motorem pro nalezení té správné cesty. Vyšší bytosti než my vnímají již vědomě Tvůrce a touží naplňovat jeho myšlenku dobra. V tomto se od nich velmi lišíme ve způsobu myšlení. V tomto jsme ještě nízcí tvorové.

Co je to deprese a jak změnit toto cítění?

Deprese je nadměrné stažení do sebe. Nemocný si musí uvědomit tuto skutečnost a pracovat na opaku a to je rozšíření. Je to dlouhodobá práce, ale vedoucí k úspěchu.

Co je podstatou duchovního léčení?

Ten kdo léčí by měl být především mravní člověk se soucítěním vůči druhým. Je napojen na vyšší síly, které toto provádí, on je pouze prostředník. Jeho kvalita ovlivňuje výsledek, dále zde platí zákony pro léčeného, zda to dovolí jeho zátěž

184. Nejistota

z minulých životů, vždy je však naděje. Také záleží na tom, jak je léčený schopen se měnit k lepšímu a zda je schopen toto udržet, jinak se může jeho stav opět zhoršit, pokud se vrátí ke svému starému způsobu myšlení a činění. Nemoc nás upozorňuje na to, že děláme něco špatně a to je třeba změnit.

Existují zázraky?

Všechno je. To co považujeme za zázraky vlastně zázraky nejsou, jsou to věci, které si zatím nedokážeme vysvětlit. Slouží k tomu, abychom začali vnímat existenci zákonů vyšších, jimi se řídili a netvořili sobě ani druhým utrpení. Vše je vývoj a vše má svůj čas. Je důležité být pokorný k velikosti Tvůrce, neboť vlastní pýcha a touha po moci jsou brzdy naší cesty za Světlem. Buďme silní a mějme v sobě touhu po čistotě duše. Špatné vlastnosti nám budou sloužit jen dočasně a všechny špatné činy vzniklé na jejich základě budeme muset splatit. Proč tedy netvořit opačně, ku prospěchu všem a s radostí. Jen my sami si volíme svou cestu. Zázraky nám pomáhají na naší cestě, aby nám otevřely oči a připomněly nám, že existuje nejen svět hmotný, ale i duchovní.

Co je příčinou mé nejistoty?

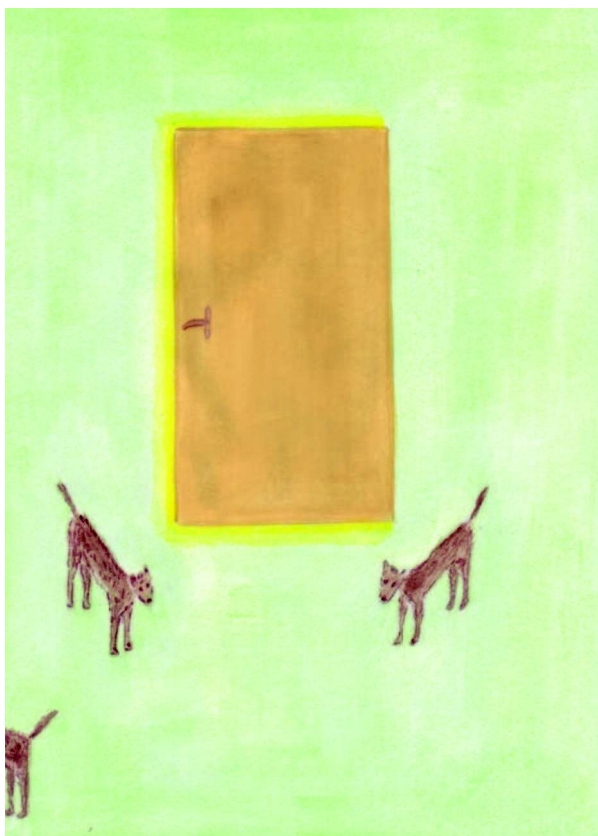
Viděla jsem človíčka schouleného a vyděšeného před káráním a zlobou člověka, který se jevil mnohem větší než káraný. Najednou se ten malý vyděšený človíček začal zvětšovat a počal stejně hrozit na toho zlobícího se (obr. č. 184 Nejistota).

Nejistota ve mně tvořila přesvědčení o velikosti druhých lidí, strach ze selhání před druhými a neschopnost často rozlišovat zda jsem káraná a je to správné, či jde jen o vybití emocí druhých. Zmiňovala jsem, že člověk nemá útočit, ale musí se bránit. Musím se naučit bránit, ale nemusím cítit k druhému zlobu. Někdy stačí druhého postrašit jeho vlastními zbraněmi, abychom na sebe nenechali dopadat zlo.

Proč by měli být lidé vzdělávání nejdříve ve svém lidství a teprve potom v oborech?

Aby se zabránilo zneužití poznání. Ne vše co je dáno lidstvu poznat je pro lidstvo dobré. Lepším rozpoznáváním v tomto by došlo k větší rovnováze na planetě. Lidé by jednali moudřeji a neničili by tolik sebe, ani druhé, ani naši krásnou planetu.

DNA nám může ukázat náš původ v minulosti. Zkušebně byly odebrány vzorky dvěma lidem z různých oblastí, kteří se sešli v jednom místě a bylo zjištěno, že mají stejný, keltský původ. Co to dokazuje? To, že jsme všichni spojeni duchovními

185. *Vlastní omezení*

energiemi, které nás stále přitahují k těm, se kterými jsme již žili a na místa, kde jsme žili a že nás původ je společný. Je to hmotný důkaz pro duchovní teorii, ještě však nevíme, kam až nás může výzkum DNA dovést. Měli bychom být v tomto opatrní, neboť zde se pohybujeme na poli Tvůrce.

Položila jsem otázku: „Jaká je temná stránka mé duše?“

Objevila se postava, žena která šíleně hrála na piáno až padla vyčerpáním.

Jak to napravit?

Žena se zvedla a vyšla před dům kde svítilo slunce, byli tam lidé, spojila se s nimi za ruce a všichni stáli v kruhu a cítili sounáležitost.

Kde má moje temná vlastnost kořeny?

Uviděla jsem knihu s názvem TAO a opět se mi vybavila postava muže z čínské inkarnace, který dal zabít svého nepřítele a potom šíleně pobíhal po paláci a bál se svých nepřátel, že se mu pomstí a že mu jde o život. Uviděla jsem jeho oči plné zloby a strachu. V tu chvíli jsem uviděla podobné oči svého otce, který se v tomto životě také často zlobí, snad že se bojí? Vzala jsem postavíčku Číňana do náruče a poslala mu sílu své lásky, tu jsem současně poslala i svému otci. Otce jsem viděla jak se obrátil a odcházel ode mne, Číňan se začal v mé náruči rozpouštět a já jsem zůstala překvapeně stát s prázdnou náručí...

Moje srdce touží po světle, zažít Lásku. Víím, že jsem to již prožila, v regresi jsem to viděla ve svém životě v klášteře, před oltářem, byl to silný záblesk světla.

Zdál se mi sen: ***Stála jsem před zavřenými dveřmi a viděla, že kolem nich malou pootevřenou škvírou ke mně proniká světlo. Nemohla jsem je otevřít, neboť před nimi stáli tři psi a štěkali na mne. Jeden z nich odcházel, ale ti dva byli vytrvalí*** (obr. 185 Vlastní omezení).

Myslím, že ti dva psi byli moje temné stíny, moje špatné vlastnosti, které mi brání v otevření dveří ke Světlu, na nich ještě musím pracovat. Zeptala jsem se ještě na to, co je to ve mně co mi brání dostat se ke Světlu. ***Napadlo mne, že to jsou mé pocity viny, že něco udělám špatně, stále mne to svazuje. V mé mysli se opět objevil obraz z mého života, který předcházel mému současnému, kde jsem se svým malým synem zemřela pod troskami domu zničeného náletem. Pravděpodobně jsem prošla velkými výčitkami svědomí, že jsem měla podíl viny na tom co se stalo a nedokázala jsem nás ochránit. Toto mé selhání je tak silné v mém podvědomí, že mne provází v mém současném životě, nevěřím si a to mne velmi omezuje a brání mi to plout v toku života s pocitem bezpečí.***

Stále je třeba si uvědomovat, že jsme ve vývoji teprve na přechodu od zvířete k bytosti skutečně lidské, milující, soucítící a moudré (obr. 186 Sfinga 21. století).

Zdál se mi sen, byl to návrat do dětství a vrátil do mého vědomí chvíle, které jsem pociťovala jako nepříjemné. Probudila jsem se a uvědomila si to. V mé hlavě vznikla představa ohně v mé srdeční čarce a do tohoto ohně jsem vložila ten nepříjemný pocit, aby shořel.

186. Sfinga 21. století

Jaká je moje vlastnost, kterou bych měla změnit?

Moje schoulená postava, sedící na bobku si zakrývala tvář i oči rukama, nechtěla nic vidět. Dvě duchovní bytosti přilétly, vzaly ji za ruce a vynesly vzhůru, trochu ji provzdušnit. Pohazovaly si s ní, smály se, i ona se začala smát, hra se jí zalíbila. Poté ji vrátili zpět na zem, mezi hlouček lidí se kterými si podala ruce a objala je. Představila jsem si konkrétní osoby, které jsou v mé blízkosti a objala se s nimi.

Jaká je moje další špatná vlastnost?

Moje postava seděla a smála se jen tak. Poté vyšla před dům a tam byl rozdělaný oheň. Přitahoval mne, byl to projev mé žárovosti. Postava začala okolo ohně tančit. Najednou přišla sprcha a oheň byl uhašen, zbyly z něho malé a špinavé uhlíky, které vzala do ruky a dívala se, co z ohně zbylo. V tu chvíli jsem si vzpomněla na pohled mé matky z regrese z jednoho z mých minulých životů, s níž jsem se setkala jako

s mou přivtělenou bytostí, která také sbírala uhlíky na vyhořelém ohništi a chtěla, abych je sbírala s ní. Ona mne podporovala v tomto životě v mojí vlastnosti přemíry ohně.

Jak se jí zbavit? V klidu meditace, rozšiřováním svého vědomí, pochopením. Skrze svoje duchovní tělo jsem odevzdala svůj oheň, který plápolal v mých rukách Tvůrci. Pouze malý plamínek jsem vložila do svého srdce. Objevila jsem se na cestě a v dálce jsem uviděla velký bílý dům s červenou střechou. Dorazila jsem do toho domu a uprostřed místnosti mne osvítil kužel světla. Spočívala jsem schoulená na zemi, ale to světlo mne nutilo vstát a zdvihnou ruce k Němu. Světlo začalo pronikat mýma rukama a postupně proniklo celým mým tělem, cítila jsem to. Takto naplněná jsem vyšla před dům a vítala se s lidmi, kteří ke mně přicházeli, byla jsem volná a radostná. Byl to zcela jiný pocit, osvobozující, na rozdíl od pocitu radosti založeného na žáru, který byl tak trochu šilenný a pocit barvy z toho žaru byl červený, emocionální. Naplněna světlem jsem cítila bílou, zářící barvu klidu a lásky.

Stále mám pocit, že mne něco stahuje okolo krku, co to je?

Uviděla jsem uprostřed místnosti osobu, která se snažila odstranit ze svého krku neviditelnou obruč. Pobíhala po místnosti, potom to vzdala a usedla nešťastně

187. Rozsvícení světla

uprostřed. Otevřely se dveře a dvě duchovní bytosti ji vytáhly za ruce ven. Ještě se ohlížela zpět, jakoby chtěla zpět do „bezpečí“svého domu. Bytosti ji postavily před Otce a ten k ní promlouval: „Jsi krásná a dokonalá bytost, nemusíš se ničeho bát, všechny tvé činy jsou již za Tebou, rozsvít v sobě světlo, podívej se na svět, jak je krásný!“ A ona uviděla krásné kvetoucí stromy. Byla to malá a vyděšená bytost ve srovnání s Otcem asi jako moucha a člověk. Uvědomila si svůj stav a vyvolávalo to v ní pokoru. Dvě bytosti ji opět vzaly za ruce a letěly s ní zpět ke kvetoucímu stromu a nechaly ji přičichnout k jeho květům. Položily ji do trávy a ona vychutnávala měkkost země a teplo slunce. Poté vstala a vrátila se zpět do svého domu, kde usedla na židli uprostřed místnosti k meditaci a myslela na to: Jsem s Ním.

Občas jsem pociťovala zvláštní tlak na hrudníku, zeptala jsem se: „Co se děje v mém hrudníku?“

Uviděla jsem oheň a z něho šel černý dým. Duchovní bytosti se objevily opět s konvemi vody a uhasily ten oheň. Zůstaly po něm černé uhlíky, duchovní bytosti košťaty zameťly to místo až bylo úplně čisté.

Jak mám v sobě rozsvítit světlo?

„Musíš o to poprosit“. Poprosila jsem. Viděla jsem ženu sedící na židli uprostřed místnosti, sebe, své duchovní tělo. Objevila se duchovní bytost se zapálenou hůlkou, tu přiložila k mému hrudníku a malé světýlko začalo hořet. Poděkovala jsem, duchovní bytost mi radostně zamávala a odlétla. Rukama jsem si zakrývala hrudník, aby světlo nezhaslo a nemohla jsem tomu uvěřit. „Musíš své světlo udržovat!“ cítila jsem tu myšlenku. Uvědomila jsem si všechny své „ohnivé“ hry vůči lidem, které jsem svou žárovostí dříve popálila a poprosila jsem je za odpuštění, odpustila jsem sobě. Poprosila jsem, abych udržela rovnováhu, abych co nejméně škodila (obr. 187 Rozsvícení světla). (zapsáno 20.7.2007)

Chceme-li dojít ke skutečné změně, musí tato změna nejprve proběhnout na našem duchovním těle. To je možné hlubokým citovým prožitkem, nebo meditací. Prvním krokem je uvědomit si, co chci změnit. Všichni máme uvnitř sebe léčivou sílu.

Pokud člověk chce pomáhat duchovní práci druhým, tím myslím práci mentální a silovou, musí být sám prozářen duchovním světlem. Jinak se pouští na pole magie, kde nedokáže dobře rozeznávat dobro a zlo, nepracuje v souladu s řádem a tím může škodit sobě i druhým. Může se stát nástrojem nevědomých a temných bytostí.

Žádná myšlenka není naše. Vše je vytvořeno a my svým složením vlastností umožňujeme procházení myšlenek odpovídajících naší kvalitě. Není třeba být pyšný na jakýkoliv nový nápad či myšlenku, každým s podobnou kvalitou může projít. Myšlenka je to co tvoří, je třeba vůle a zapálení k tomu myšlenku dále realizovat.

Masy lidí nikdy nedosáhnou většího pokroku naráz pouhou ideologií, je třeba změnit jedince, rozšířit jeho vědomí, jeho duchovní poznání. Jinak budou lidé stále opakovat stejné chyby, budou se v dějinách pouze přelívat moci a vlastnosti lidí

188. Bílá košile

budou měněny pomalu a nástrojem utrpení. Ve chvíli, kdy jedinci zatouží měnit se sami, může se urychlit jejich duchovní rozvoj, lidé nebudou muset procházet tak těžkými osudovými událostmi, neboť na dobré duchovní cestě se zákon karmy dává do klidu. To však neznamená, že máme vyhráno na věky. V případě našeho selhání se karma může opět projevit. Nezapomínejme však, že milost je také stále přítomna. Hodnocení skutků naším nedokonalým vnímáním je ve Velké pravdě jen nedokonalé.

Poprosila jsem o to pochopit, proč cítím v oblasti solárního plexu nepříjemné pocity.

Okolo těla mojí postavy se objevil černý mrak smutku. Kde se bere tento můj pocit? „Je to v hloubi tvé duše“, přišla odpověď. Vyletěli jsme s duchovními bytostmi vzhůru a ony stáhly z mého duchovního těla černý mrak jako tričko a to letělo směrem k zářivému kotouči vypadajícímu jako slunce a já se za ním dívala, mrak se ztrácel

až jsem viděla jen černou tečku, která nakonec zmizela úplně. Bytosti mne oblékly do bílé košile (obr. 188 Bílá košile) a já se vrátila zpět do místnosti, odkud podnikám cesty s duchovními bytostmi. Dívala jsem se za nimi z okna, zamávala jim a pravou rukou přiložila na okno malé červené srdce. Jsme spojeni srdcem...

Jsme bytosti ve vývoji. Jinak vnímají zvířata, jinak lidé, jinak vyšší bytosti. Zvířata vnímají co se děje teď, v této chvíli. Člověk vnímá děje současné, uchovává si v paměti děje minulé, přemýšlí o budoucnosti. Vyšší člověk může, nebo bude moci vnímat děje v celku. Vše je vytvořeno a tak bytosti vnímají podle stupně svého vývoje. Všichni procházejí stejným vývojem, všichni mají stejnou cenu.

Co znamenají moje pocity v krku?

Postava ležela na zemi a vztekala se. Je to potlačený vztek. Duchovní bytost se objevila s kbelíkem s vodou a celý kbelík vylila na postavu, ta byla od hlavy až po paty celá mokrá. Vyšla před dům a nechala se oschnout světlem ze slunečního kotouče. Potom přistoupila ke stromu, ze kterého utrhla červené jablko a zakousla se do něj.

Co znamenají pocity v oblasti močového měchýře?

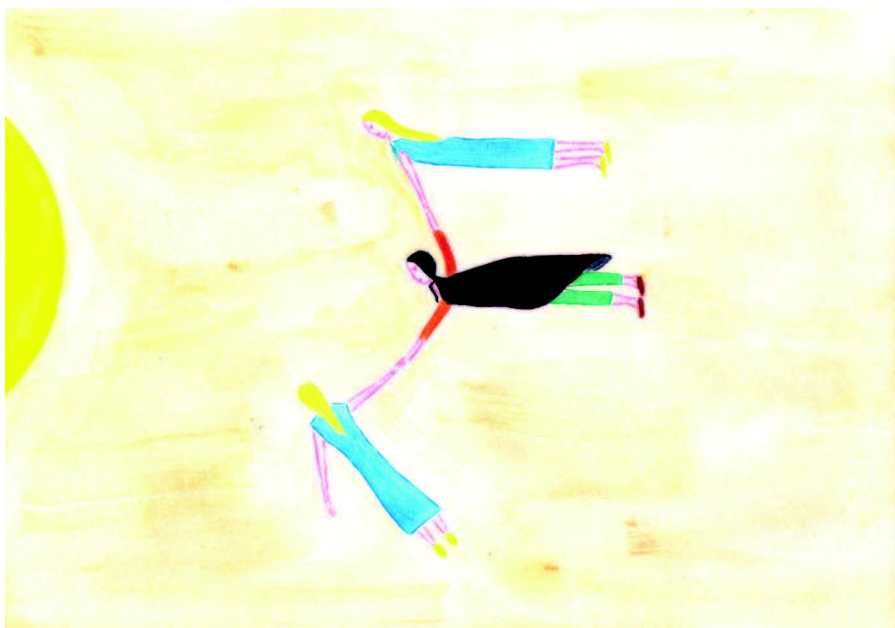
Opět se objevila postava, která se počůrala a dívala se vyděšeně na to, co provedla. Tentokrát jsem postavu, což bylo malé dítě, hodila přes rameno a vynesla ven, posadila dítě na kamennou židli. Dítě bylo uplakané. Vzala jsem dítě do náruče, mluvila jsem na něj, až se začalo smát. Vstoupila jsem s ním v náručí zpět do místnosti a dítě se mnou splynulo.

Jak jsem doposud na sobě pracovala v duchovní oblasti.

Bylo to na úrovni energetické - vitální síly přijímám prostřednictvím biotronika Tomáše Pfeiffera, hmotné - snažím se ochránit své tělo a minimalizovat příjem jedů, škodlivých látek, nejím maso včetně ryb a drůbeže, a psychické - uvědomuji si postupně své špatné vlastnosti a pátrám po jejich příčinách v hlubším soustředění a uvolnění, to je v relaxaci a meditaci. Pochopila jsem, že nemusím jít cestu změny v psychické oblasti pomocí regrese řízené terapeutem, mohu toto uskutečnit sama svým uvědoměním a díky duchovním bytostem - ochráncům, kterým vyjadřuji hlubokou vděčnost za jejich pomoc, oni toto uskutečňují.

Co mi brání v soucítění s druhými lidmi?

Moje postava se objevila zahalená do černé kápě, seděla schoulená, oči si zakrývala rukama, viděla jsem shora jen její skloněnou, černou hlavu. Náhle se na mne podívala a já viděla její vyděšené oči. Postava vstala a přistoupila ke dveřím místnosti, otevřela je a posadila se na lavici před domem, tam se vyhřívala na světle žlutého kotouče. Dvě duchovní bytosti přilétly, vzaly ji za ruce a společně letěly vstříc kotouči. Černý plášť vlál rychlostí letu, kápě odlétla z její hlavy, plášť však byl připoután řemínkem okolo jejího krku a řezal ji do krku (obr. 189 Černá

189. Černá kápe strachu

kápe strachu). **Po chvílce se i ten uvolnil a kápe odlétla. Žena se za ní podívala, ale ta se vzdalovala, zůstávala za nimi. Všechny tři postavy stále letěly vstříc zářivému kotouči. Náhle se duchovní bytosti odpoutaly a postava letěla ke slunci sama, splynula s ním... Po chvílce jsem viděla jak se vrací a míří ke mně, stále blíž a blíž, až jsem s postavou splynula.**

Cítím v sobě světlo, jsem stále s Ním...

Co jsem poznala jako největší překážky v rovnováze člověka:

Strach - je to pocit oddělenosti od Tvůrce. Brání člověku v tvůrčí činnosti.

Vztek - ubližuji sobě, to je vztek obrácený do sebe (deprese), mám vztek na sebe, nejsem dost dobrý (potlačené emoce mohou vést k tělesným bolestem, či onemocnění některého orgánu).

Vztek - ubližuji druhým, to je vztek obrácený na druhé, mám vztek, že druzí se nechovají podle mých představ (mohu onemocnět na základě odrazu z ubližování druhým).

Nepřijetí sama sebe takového jaký jsem (nedokonalý).

Nepřijetí světa okolo nás takového jaký je (nedokonalý), je to nedostatek pokory. Jsme nedokonalé bytosti a žijeme ve světě, který odpovídá naší kvalitě. Z vyššího pohledu je náš svět dokonalý, protože dává každé bytosti to, co ke svému vývoji potřebuje, i když se může svět zdát jako chaotický, je v něm dokonalý řád dění.

Stálá kritika sebe - jsem špatný, nic si nezasloužím, nevěřím si.

Stálá kritika druhých - chci je ovládat, je to touha po moci.

Přílišné zaměření se na materiální věci - opomím svůj část duchovní, domnívám se, že majetek mi dá pocit bezpečí a jistoty.

Přílišná askeze - vede k poškození vlastního těla, tělo nám je dáno, abychom o ně co nejlépe pečovali, abychom ho nemučili hladem, ani přejídáním.

Pasivita - nedělám nic, netvořím, nenaplňuji tvůrčí myšlenku ani ve hmotě a ani v duchu.

Nadměrná aktivita - poškozují svou tělesnou schránku neúměrnou zátěží fyzickou nebo psychickou.

Zrození nového člověka (obr. 190 Kuře) - ve starém těle vzniká nová duše, člověk se probouzí s pomocí duchovních bytostí, našich strážců, kteří nám pomáhají v naší změně.

190. Kuře

191. Čtyři jezdci apokalypsy

Co jsem zjistila, že chybí v relaxačních cvičeních.

Relaxační cvičení nám pomáhají ve zklidnění, soustředění, mohou v nás vyvolat i pocit krásy a nadšení v obrazech, které nám vchází do mysli. To co chybí je vzdušný prvek, prvek volnosti, odstředivosti. Přílišným zaměřováním se do sebe tak můžeme podporovat únik od okolního světa a sobectví namísto altruismu, kdy nadměrně prožívám sebe, ne druhé. Záleží na tom jak je relaxace vedena, v tomto nyní vidím nerovnováhu. Odstředivost je prvkem nové doby, která přichází, dnes nám obecně tento prvek chybí, to však neznamená, že bychom to s odstředivostí v budoucnosti měli natolik přehnat, že bychom opět došli k nerovnováze. Nerovnováha je nemoudrost a přináší nám problémy vycházející z nemoudrého myšlení a nemoudrých činů.

Změny, které probíhají na naší planetě v podobě přírodních katastrof, to je povodní, požárů, vichřic a zemětřesení jsou výsledkem činnosti lidí, které je krátkozraké a nevidí dopady průmyslové výroby na přírodu. Některé skupiny lidí, zvláště ti vládnoucí mocí a penězi touží po ještě větší moci a bohatství a neohlíží se na to co způsobují. Blíží se nová doba, ve které by se měli lidé spojit a stávat se lidštějšími. Bohužel to asi nepůjde cestou vlastní touhy každého jednoho toto v sobě probudit, a tak přichází nástroj v podobě přírodních živlů, které vrací zemi do rovnováhy. Je to odezva přírody na naše činy v podobě přírodních dějů, které způsobují čtyři základní prvky a to voda, oheň, vzduch a země (obr. 191 Čtyři

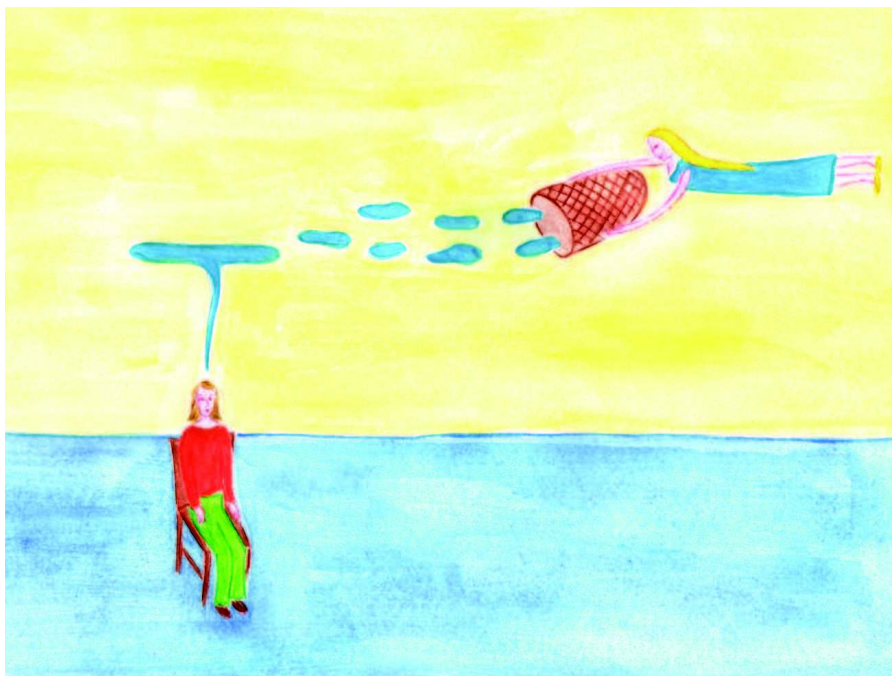
jezdci apokalypsy). Lidé se dokáží spojit v utrpení, blahobyt jim naopak přináší jen stále větší a větší touhy vlastnit majetek, peníze a ovládat druhé, to znamená, že se oddělují jeden od druhého, jejich já se zvětšuje namísto toho, aby se zmenšovalo a hledalo sounáležitost s druhými lidmi a se všemi žijícími tvory. Málokdo dokáže s hmotnými věcmi nakládat moudře a k prospěchu ostatních.

Jak jsem na tom s odstředivostí?

Položila jsem tuto otázku, ale nemohla jsem se k odstředivosti dostat přes plameny ohně. Tak jsem se soustředila na žár. Uviděla jsem hořící postavu, která pobíhala po místnosti sem a tam. Když jsem se jí podívala do obličeje, byl celý černý a popálený. Dvě duchovní bytosti jí vzaly za ruce a donesly ke studni, kde ji polily několika kbelíky vody, kterou nabraly ze studny. Postava byla omývána a proudy vody způsobily, že se počaly odlupovat ohořelé kousky na povrchu kůže a odpadávat z jejího těla jako slupka, až byla pokožka bílá. Postava zmáčená vodou usedla na lavičku a osušila se světlem žlutého kotouče, který mi připomíná slunce.

Co je pro mne dostředivost?

Při svých meditačních duchovních cestách poslouchám hudbu, kde je dominantní píáno a tak moje duchovní tělo často začíná své putování hrou na píáno. V zápalu dostředivosti postava bušila na píáno s velkým úsilím a neotáčela se ani nalevo,

192. Obláčky poznání

ani napravo. Duchovní bytosti jí musely domlouvat, aby hry zanechala, ona však byla v té chvíli zaujata jen hrou a nechtěla být rušena. Bytosti jí vzaly za ruce, vzlétly s ní, ale ona se stále ohlížela zpět na své píano. Bytosti s ní letěly daleko do Světla a tam si s ní začaly pohazovat, hrát si s ní. Po chvíli se s nimi i ona začala radovat, smát se a objímat. Skotačily společně ve Světle, až nastal čas návratu zpět k jejímu domu. Duchovní bytosti zmizely ve Světle. Postava usedla k píano a znovu začala hrát, již ne tak urputně, ale s radostí a lehkostí.

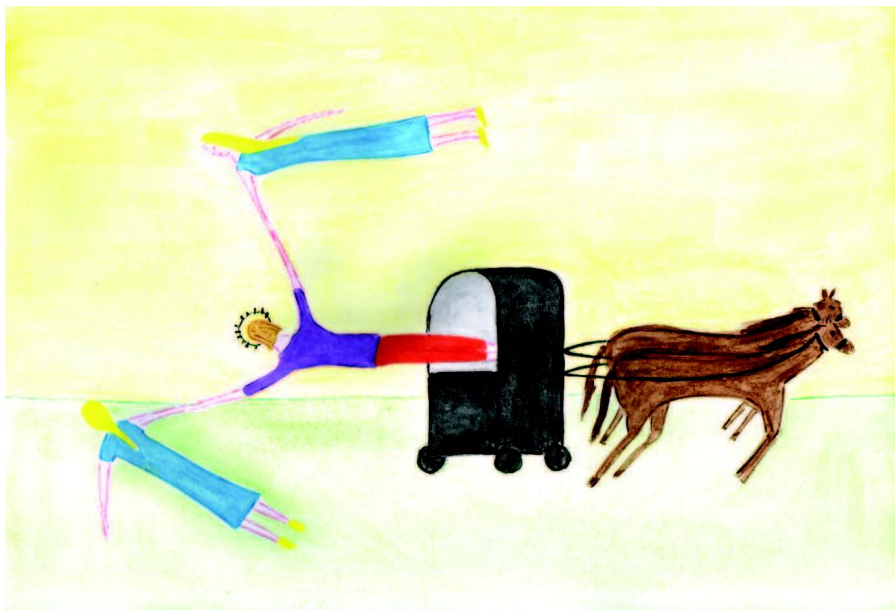
Co pro mne znamená klid?

Seděla jsem na židli a objevila se duchovní bytost. Sdělila mi, že mám zpomalit dech a zklidnit se. Potom se objevil obláček nad mou hlavou a počal se spojovat s dalšími obláčky, které směrem k mému obláčku sypala duchovní bytost z velkého koše (obr.192 Obláčky poznání).

Jak jsem na tom s úzkostí?

Uviděla jsem černou schránu, která vypadala jako přívěs pro převážení koní zapřaženou do spřežení dvou koní, kteří utíkali kupředu. Dvě duchovní bytosti vytáhly moje tělo ze schránky ven (obr. 193 Schrána úzkosti) a postavily ho na cestu. Postava měla na hlavě trnovou korunu, tu jí bytosti z hlavy sňaly.

Šla jsem po cestě a po mé pravé ruce byl velký rozkvetlý strom, potom se objevila zvířátka - koloušci a já jsem se s nimi vítala a hladila je. Cestou jsem

193. Schrána úzkosti

194. Pojdte ke Světlu!

odhodila černý mráček svých negativit, zůstal ležet na cestě. Došla jsem až do žlutého kotouče, splynula s tím a chvíli jsem v něm jakoby „plavala“. Potom se část mého těla vynořila z kotouče a objevili se v mé blízkosti lidé, kterým jsem podávala ruce, aby i oni mohli do kotouče vstoupit (obr. 194 Pojdte ke světlu!). Poté jsem se opět vrátila myslí do svého hmotného domova, ke svému manželovi a otci a objala se s nimi.

Jak může duchovní člověk pomáhat druhým, aby mohli vstoupit na duchovní cestu?

Především svým příkladem. Ukazovat cestu, ale nechat konečná řešení na nich samých.

Pokud chce člověk na sobě začít pracovat, nejprve si musí uvědomit jaký je a co chce změnit. **ZMĚNIT SEBE** je jediná cesta k osvobození a dále je to touha, aby se moje vůle stala Jeho vůlí, což znamená opuštění temnoty a naplňování se světlem.

Pokud jsme stále ve tmě, neboť vlivem dvojnosti stále pulzujeme mezi těmito dvěma póly, a budeme chtít ovlivňovat řád dění, bude to magie a naše činy z tohoto nepochopení budeme muset splatit, abychom se naučili poznávat, jakou cestou máme jít, co je dobré pro nás i ostatní. Jen cestou dobra můžeme dojít k cíli a postupně zmenšovat svá utrpení. Konání zla je naší vývojovou brzdou. Poznávat co je dobro a zlo se učíme postupně podle toho, jak naše mentální úroveň dovolí. Někomu to jde rychleji, někomu pomaleji. Záleží hodně na zkušenostech, jakými jsme v současném a v minulých životech prošli, co jsme ve svých vlastnostech rozvíjeli a k čemu jsme se ladili.

Jediné, co nám zabraňuje vstoupit do duchovního světa jsme my sami. Pokud se nám dveře již otevřely je třeba se vyvarovat těchto věcí:

Nikoho bychom neměli volat, pouze čekat, kdo přijde sám.

Rozmýšlet pečlivě otázky na které se chceme ptát, aby byly etické, sloužily našemu vývoji a vývoji druhých lidí, aby to nebyly otázky pro náš prospěch hmotný či jiný, který by nás ve vývoji brzdil.

Neměli bychom se ladit k nízkým duchům a v případě spojení s nimi neudržovat taková spojení a nenechat se jimi ovlivňovat.

Nepodporovat velikost svého duchovního já, naopak si uvědomit, že já nejsem nic, jsem pouhým kanálem pro spojení.

Naopak je dobré mít co nejvyšší ideu a odevzdat se.

Výsledkem spojení mohou být obrazy, které vidíme, hlasy, které slyšíme, nebo automatické písmo, kdy ruka sama píše sdělení a další.

Znovu jsem se zeptala na odstředivost, zda již k ní mám přístup.

Ve vyhořelém ohništi doutnal malý plamínek. Prohrábla jsem ohniště klacíkem, odhodila ho, otočila se a odcházela k lidem, se kterými jsem se vítala. Odstředivost je krok k druhým lidem, je to to, co přichází s novou dobou, je to to, co budou lidé cítit stále více, že jsou spolu spojeni, ne odděleni. Viděla jsem i minulost tohoto mého života, ve které jsem se po delší čas uzavírala před světem jako do ulity. Vycházela jsem ven jen na chvíli, abych uspokojila svou touhu po sobeckých žárových hrách, které mi stejně nepřinesly pocit naplnění. Příčina mého stažení se před světem pramení ze zkušeností mého minulého života a postojí mých přísných současných rodičů. Mám se v tomto životě naučit být odolná vůči vyhrožujícím autoritám. Požádala jsem o sílu, abych to zvládla. Uviděla jsem postavu - sebe - jak ukazuje svaly, ale usmívá se, není zlá.

V jakém stavu jsou moje střeva?

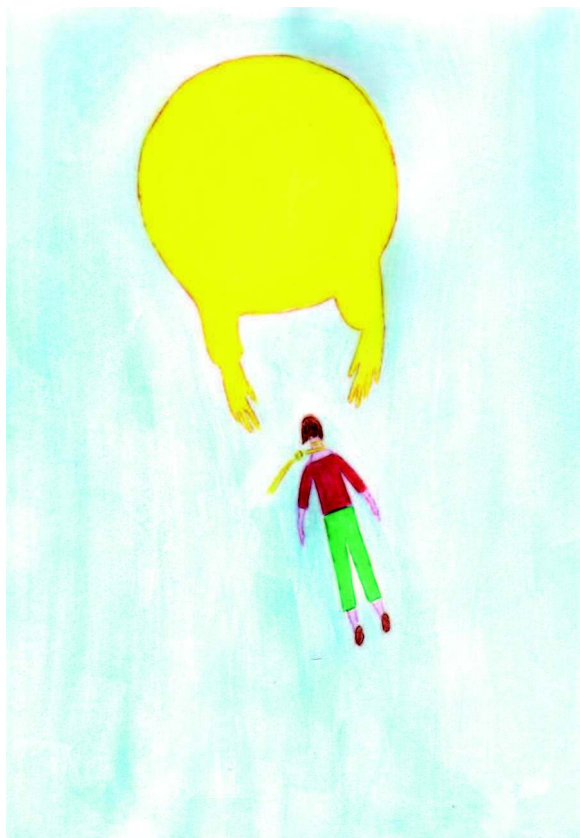
Moje duchovní tělo mělo otevřenou břišní dutinu. Jedna andělská bytost polévala moje střeva tekutinou, snad vodou, cítila jsem jako by ta voda byla červená. Druhá bytost střeva zašívala jehlou s nití. Najednou se z mých střev, jako z výfuku u auta vypustil černý mráček. Byl to můj smutek. Duchovní bytosti uzavřely mou břišní dutinu a ještě jsme se společně radostně prolétly. Potom jsem zamířila zpět k zemi. Letěla jsem do kruhu lidí z Duchovní univerzity Bytí se kterými jsme se všichni

vzali za ruce. Kruh se začal rozšiřovat, lidí přibývalo, až ten řetěz objal celou naši zeměkoulí.

Stále mám pocit že mám sklony k dušení v oblasti krku. Čím to je?

Uviděla jsem ženu uprostřed místnosti s dlouhými černými vlasy klečící a předkloněnou k zemi. Postava se zvedla a zaklonila hlavu dozadu. Její ruce se snažily strhnout si z krku silný, dvakrát obtočený drát. Zdála se mi trochu šílená. Otevřela dveře a vyšla ven. Vzlétla přímo směrem ke žlutému kotouči. Dovnitř kotouče ji stáhly Jeho žluté ruce. Uvnitř se trochu pomlelo její tělo, potom opět vyletěla ven, radostně se usmívala a držela v ruce drát sňatý z krku, který odhodila do kotouče a ten v něm mizel s tím, jak se postava od něho vzdalovala (obr. 195 Světelná pračka duší). Navrátila se do svého domu a postavila se k oknu. Z čeho pramení tento stav? Uviděla jsem starší ženu v černých šatech s dlouhými bílými vlasy. Myslím, že se zabývala magií, četla ve velké knize, měla vedle ní skleněnou věštecskou kouli, poté jsem viděla, jak se jí zmocnily temné andělé.

195. Světelná pračka duší

Vrátila jsem se zpět k postavě stojící u okna. Cítila jsem jak je klidná. Poprosila jsem, abych již takovým temným silám nepropadla. Postava usedla na židli uprostřed místnosti a poprvé se svými očima na mne přímo podívala. V tu chvíli jsem zatoužila se k ní přiblížit a obejmout ji. Cítila jsem, že ta postava taková jakou se teď stala jsem ta skutečná já, jako bych se v tu chvíli našla. Splynuly jsme v objetí a chvíli jsem to spojení vnímala.

Jak přistupovat k meditaci.

Záleží na tom, na co se ptáme, jaké klademe otázky. Otázky musí být etické a sloužit našemu vývoji, či vývoji druhých. Také bychom neměli nikoho volat a nechat na vyšších, aby mohli vykonat to co je pro nás nejlepší. V tomto jsme nezkušení a vstupujeme do neprobádaných krajin, jako bychom připluli lodí na nový kontinent a ještě neznali, kdo krajinu obývá. Stejně přitahuje stejné. Proto je třeba usilovat o co největší vlastní čistotu, abychom nedopluli do krajin temných bytostí.

196. Jednota

V tomto bychom měli být opatrní, trpěliví a neunáhlení, aktivně pracovat na své změně a být schopni stále sebereflexe a mít v sobě nadšení pro naplňování myšlenky Tvůrce a jí sloužit.

Co je to bytí?

Jako obvykle jsem uviděla postavu a tuto postavu postupně zaplavilo světlo. Ve zlatých paprscích jsem již nerozlišovala co je postava a co světlo, splynulo to v Jednotu (obr. 196 Jednota). Potom světlo opět ustoupilo a objevila se postava. Je jí tímto životem určeno žít v oddělenosti, Jednotu může zažít jen na okamžik. V tu chvíli opět probleskl mou hlavou zážitek z regresní terapie, kde mnou také prostoupilo světlo v inkarnaci, kde jsem žila v klášteře a v tu chvíli jsem se nacházela před oltářem, tehdy se objevila záře, já se stala jí ona mnou.

Je dobré kontrolovat své činy i myšlenky. Myšlenka je první. Zkusme nepouštět špatné myšlenky do mysli a neposilovat je. Stále zkoumejme co je dobré v Pravdě a co je to o čem se jen my domníváme, že je pravdivé. V tom může být velký rozdíl, neboť naše myšlení má daleko od dokonalosti. Dobré je, když ucítíme potřebu Pravdu hledat. Věřte, že každému bude poskytnuto to, co potřebuje poznat.

Z podvědomí přicházejí naše touhy, vášně a závislosti jako výsledek toho, co jsme rozvíjeli v minulosti. Ty nás svazují a ačkoliv toužíme po lásce, často jí nejsme sami schopni, neboť jsme otroci vlastních žádostí, vycházejících z našeho sobectví. Nesobecká láska je cílem a je třeba ji tak cítit. Je třeba najít vůli ke změně myšlení a činy podrobovat vlastní kontrole.

Neodsuzujeme druhé a nehleďme na to, pokud nás odsuzují ti, kteří netouží po světle, neboť jejich odsudky nic neznamenají. Soudit nás může jen Tvůrce a soudy druhých jsou jen zkouškami naší pevnosti. Všichni dříve nebo později nastoupíme na cestu ke Světlu, odsudky jsou jen dočasné. Tímto jsou myšleny drobné odsudky, pokud by došlo k činu, který by nás měl nějak poškodit, je třeba se bránit, abychom nepodporovali zlo.

Abychom neodsuzovali druhé, měli bychom zaujmout nadosobní postoj k ostatním jako k bytostem ve vývoji. I ti, kteří již vstoupili vědomě na cestu ke Světlu, nemohou mít na počátku cesty zpracované všechny svoje temné stránky, ale jsou již schopni touto cestou jít a měnit. se. Nevědomým můžeme pomoci čistými myšlenkami, ale v úrovni jejich způsobu myšlení, jinak nám neporozumí a naše snažení bude zbytečné. Naslouchejme druhým a snažme se pomoci jim v jejich bolestech. Zjistíme, že naše milosrdenství nám dává křídla. Neobracceme druhé násilím, to není moudré a opět bychom tvořili jen zlo.

Přemýšlejme a mluvmě o tom, jak jsme se změnili a co nás k tomu vedlo, tak můžeme být inspirací pro druhé.

Sobectví je hlavní brzda vývoje osobnosti v našem světě. Všichni jsme na zemi na jedné lodi, proto je třeba si pomáhat.

Tvořme dobro, jen dobro, lásku a toto nás může posunout do lepší budoucnosti.

Jak v sobě vytvořit lásku k práci?

Stálým opakováním činnosti v nadšení a překonáváním překážek. Je to vůle, která nám v tomto pomáhá a kterou je třeba posilovat. Bez vůle a chtění by bylo naše snažení prázdné.

Pracujeme bez nároků na zásluhy. Pokud bude naše práce prací pro dobro zjistíme, že zásluhy nepotřebujeme, vždyť pouze naplňujeme Boží vůli, pracujeme ve jménu Tvůrce. Tak člověk jako malý tvor může dosáhnout velkých činů pro druhé, pro lepší svět.

Pěstujeme v sobě krásu a posvátnou úctu, vše se nám bude dařit lépe, než se stálou kritikou na rtech a cítění této vnitřní krásy nám bude lékem.

Proč je tak těžké rozšířit své vědomí?

Protože nás stále ovládají naše nízké city a emoce. Zatím se to jeví pro lidstvo jako nepřekonatelná bariéra, ale vše má svůj čas a každý z nás se jednoho dne vyprostí z těchto pout omezenosti. Zkusme v tuto možnost věřit, věřit že postupným poznáváním se neskutečné může stávat skutečným, pěstovat v sobě lásku a oddanost myšlence čehosi Velkého, pro nás zatím nepoznaného. S touto vírou k nám začnou přicházet důkazy, že toto Velké skutečně existuje.

Proč učitel jako Ježíš nepřichází pouze pro určitou skupinu lidí a proč jeho učení podporují více ženy než muži?

Člověk jako Ježíš patří všem, cítí se všemi a proto přichází, aby jim pomohl. Ženy mají převahu v citu, jsou schopny lépe cítit co je pro ně i pro druhé dobré. Rovnováze rozumu a citu Ježíš a jeho předchůdci i nástupci učili a budou učit, napravují staré chyby v myšlení lidí, pomáhají jim poznávat Pravdu a jít cestou Pravdy.

Každé slovo, které proneseme je důležité. Zvažujeme proto svá slova, neboť každé slovo v nás zanechává otisk jeho kvality. Lépe je mlčet, než se zaobírat prázdnými či odsuzujícími slovy.

Jak hovořit s tím, který vše popírá?

Navést ho na cestu vlastního přemýšlení na to, že on přemýšlí a on tvoří, on sám opouští svůj ničivý způsob myšlení. Cítím co druhý říká, jak to myslí. Necítím pobouření v tom, že mám jiný názor, chápu ho. „Je to opravdu tak správné jak myslíš? Já si myslím toto...“ Snažím se jít hlouběji ke kořenu věci. Odpovídám co nejpravdivěji jsem schopen/na. Cítím i svou hranici. Spoléhám na vnitřní vedení a to mi umožní, aby mnou mohla projít ta nejlepší myšlenka jaká je možná. Děkuji za to. Nechci se vyvyšovat, nechci ubližovat, ale povznášet.

PŘETVOŘIT VĚDOMÍ LIDÍ JE NEMOŽNÉ, POKUD TO ONI SAMI NECHTĚJÍ.

Je třeba se naučit žít i v těžkých podmínkách nerovnováhy, to znamená zla, vytvořeného druhými a nepodléhat jejich vlivu. To se nám může lépe dařit s vědomím jednoty s Tvůrcem. Jinak je velmi těžké vlivu odolat, pokud vliv neprobuzených převažuje. Musíme tímto projít.

I v probouzejících se objevují jejich temné stránky a to proto, aby je mohli poznat a opustit.

Uvědomění si vlastního světla v srdci nám pomůže nacházet vlastní rovnováhu v nepříznivých či temných vlivech, které na nás budou stále zkoušet svoji moc a naši odolnost vůči nim. Trénovat svou mysl a své postoje můžeme každodenně na drobných maličkostech. Z těchto drobných zkoušek můžeme potom vybudovat i správný postoj ve věcech velkých.

Poznávám pro své pochopení, ne pro odsuzování druhých. Kdo pochopí a přesto odsoudí neslouží dobru, ale zlu. Například mi bude dáno poznat karmu druhého a v důsledku toho budu soudit, že mu patří jeho současné těžkosti a nezaslouží si pomoc. To by bylo zlé.

Vše má na zemi své místo a význam a vše se mění, nikdy nemůžeme říci, že je něco dobré či špatné navěky. Spojení lidí usilujících o dobro se může stát ještě lepším, spojení nedobrych ještě horším. Spojení nedobrych může časem přerůst v dobrou věc a spojení dobrých se může stát temným.

Odsuzování mohu nahradit předkládáním fakt a jejich porovnáváním co je lepší a co horší, abych měla já sama, nebo druzí možnost svobodné volby co přijmout za pravdivé a co ne.

JE DŮLEŽITÉ ZNÁT, ALE NEODSUZOVAT.

Odsuzováním se od sebe vzájemně vzdalujeme, pochopením a láskou se přibližujeme. Cílem je spojení, oddělování je cesta zpět.

Pokud vstoupíme na cestu, je třeba stále vybrušovat svoje vlastnosti k tomu, aby naše myšlenky a činy sloužily dobru a abychom dobro dobře rozpoznávali. Jinak riskujeme vytvoření větší nerovnováhy a pád do služeb temnoty.

Budeme-li druhým posílat myšlenky světla, budeme v nich posilovat světlo.

Zeptala jsem se: Co je to stále uvnitř mne zničujícího, co nemohu překonat?

Uviděla jsem uvnitř svého těla něco jako černý povlak z polštáře, který se rozprostíral po celém mém vnitřním prostoru těla. Cítila jsem to jako cizopasnika uvnitř mého těla. Co to je? Je to strach ze sebe samotné. Poprosila jsem co nejnaléhavěji, aby světlo uvnitř mne prosvítlo všechny moje kouty těla. Poprosila jsem, aby se mnou bylo jen světlo. Co je příčinou tohoto temného strachu? Opět jsem uviděla svůj obraz „žárového šílence“. Potom se mi ukázal nový obraz mé duše - nový bílý dům s velkými prosklenými okny a tmavě červenou střechou. Otevřela jsem dveře a vstoupila dovnitř. Byla tam jediná podélná místnost a připomínala mi lázeňskou kolonádu. Chodba byla prázdná, čistě vybělená, prosvětlená.

Později mne napadlo, že žijeme na planetě s převahou sobeckých a „žárových šilenců“, kteří zde hrají své „žárové hry“. Jsme na planetě utrpení, které zde tvoříme a všichni sem patříme. Každý kdo má takové založení bude muset zpracovat tuto

dostředivou žárovost do rovnováhy. Proto se mi tak často zdálo o vodě, abych své založení „ochladila“. Výsledkem tohoto nerovnovážného založení na planetě jsou záplavy, větry, ohně a zemětřesení, pracuje zde zákon činu a následku, který nastoluje rovnováhu, je to pro člověka cesta bolesti. Zde bych řekla: „Jak uvnitř člověka, tak vně“. V současné době o sobě má možná lidstvo jako celek vysoké mínění, avšak v pravdě pracuje ke své vlastní zkáze.

Chtěla jsem být chvíli se svou novou duší. Jaká je?

Objevilo se dítě, radostné miminko. Vzala jsem ho do náruče a přitiskla k sobě. „Miláčku!“, oslovila jsem ho. Dítě se mnou pomalu splynulo a já ucítila svobodu bytí. Uviděla jsem za sebou trnitou cestu, kterou jsem ušla. Vysvobozením z utrpení je OSOBNÍ TRANSFORMACE. Šla jsem po kamenité cestě a měla jsem na obličej i těle krvavé šrámy, které jsem si způsobila sama. Šla jsem cestou ke Světlu. Za mnou šli další lidé, byli zakrytí hnědými pláští přes své hlavy. Jeden z nich se otočil a byl také plný šrámů. Šla jsem dál a odhodila ten hnědý plášť... (obr. 197 Trnitá cesta).

Rány fyzické, psychické či energetické, které působíme druhým současně udělujeme i sobě, neboť dříve nebo později se na nás vrátí. Vždyť v celku jsme všichni jedno. To co je naopak prospěšné a pozdvihuje obě strany je probouzet v druhých to dobré. Věřím a vím, že jestliže je vývoj, je to postup k dobru.

Pracovat na svých vlastnostech je šlechetné, pokud to nepřeroste v sebeobviňování či pocity méněcennosti nebo až do extrému, kdy si člověk ubližuje fyzickým či psychickým utrpením, činí pokání a věří, že se tím Bohu lépe přiblíží. To od nás Bůh jistě nežadá. Boha více potěšilo, kdyby takový sebetřýznitel udělal něco dobrého pro druhé, vždyť všichni jsme ve svém nitru úžasně a jedinečně bytostí procházející vývojovým procesem. To je třeba mít na paměti. Pokud budeme k sobě i k druhým skutečně upřímní, bude nám ukázáno, jak na tom náš duch v pravdě je.

Jak můžeme rozlišovat co je pravdivé a co méně, když jsme ještě nevyspělé bytosti?

Je to otázka rozvoje vnitřního světa a jeho poznání, jde-li poznání skutečně z nitra a máme-li tu nejpřírodnější snahu, bude se více dařit, než budeme-li hledat poznání jen svým vnějším vjemem, který je jen pouhou slupkou ukrývající poklad uvnitř nás. Totéž můžeme pozorovat u druhých lidí jsou-li spojeni se svým vnitřním já, či nikoliv.

O svou mysl a emocionální stav musíme pečovat jako o svou zahradu a zušlechťovat ji.

V tom smyslu můžeme dostávat sdělení o stavu našeho ducha například formou snů, či jinak.

Zdálo se mi o mém novém domě, uvnitř něho proudila voda mezi drobnými kamínky. Vyšla jsem ven do velké zahrady, kde jsem uviděla zákonky s různými druhy zeleniny a také tam byla truhlice, kde jsem po odklopení víka našla ukryté velké kapusty.

197. Trnitá cesta

Kontrola naší mysli nám pomůže ustálit své myšlení tak, aby sloužilo dobru. Je dobré naučit se myšlenky rozlišovat a nežádoucí nerpouštět do mysli a nerozvíjet je. Stejně je to s našimi emocionálními stavy. Musíme se naučit je rozlišovat a nespočívat v těch, které nám škodí a nerozvíjet je. To se nám může lépe dařit s myšlenkou na Tvůrce.

Analýza sebe sama i druhých vede k našemu lepšímu pochopení a možnosti pomoci sobě i druhým, nesmí být ale vedena k vlastnímu odsuzování, či nepřátelství ve vztahu k druhým.

Někteří lidé mají strach z toho otevřít se Tvůrci, neboť tím vstupují do něčeho pro ně dosud neznámého. To mi problém nedělá. Zjistila jsem však, že mým větším problémem je otevřít se lidem, přijmout jejich agresivitu, myslím tím psychickou agresivitu, aby se mne nedotýkala. Je žádoucí se takovým lidem bránit, ukázat jim svoji velikost, ale to by nemělo být vedeno stejným agresivním cítěním, prostě je jen „zastrašit“. Uvědomila jsem si, že pokud toto neudělám, může můj hněv dopadnout

na někoho jiného, který se mi bude zdát v tu chvíli slabší. Toto není cesta k druhým a spojování se s nimi, ale oddělování. My všichni lidé jsme součástí Tvůrce. Milujeme-li druhé, milujeme Tvůrce, milujeme-li svůj život, milujeme Tvůrce, milujeme-li Tvůrce, milujeme vše okolo nás...

Z potlačování vlastního hněvu člověk může onemocnět. Pokusím si více uvědomovat své pocity a to jak jedním.

Pokud dojdeme k nějakému učení a přijmeme ho, ale naše já bude stále velké, budeme mít snahu druhé poučovat a v tom spočívá dvojí nebezpečí. Budeme posilovat své vlastní sobectví a nebudeme-li mít schopnost vcítit se do druhého, můžeme narušit jeho myšlení, neboť ho přetížíme, nemusí být každý připravený přijmout větší změny v myšlení, měl by projevít sám zájem o to dovědět se.

Špatnou psychikou, což není nic jiného než špatný vztah k sobě, nebo k druhým, poškozujeme své energetické tělo a to se může projevit až do hmoty a my onemocníme.

Vycházíme z toho, že se vůbec neznáme. Často usilujeme o to, co vůbec vnitřně nechceme, nebo děláme něco, co uvnitř sebe tak necítíme. Často říkáme to, o čem nejsme příliš přesvědčeni a své názory měníme jako počasí podle toho s kým mluvíme a jakému vlivu v tu chvíli podléháme, jakou máme náladu a jak se zrovna cítíme.

Položme si otázku, proč pracujeme duchovně.

Vím, že na počátku své duchovní práce jsem měla jisté vnitřní nucení toto dělat, ale vlastně jsem nevěděla proč. Později jsem usilovala o své vlastní zlepšení, zlepšení zdravotního i psychického stavu, to znamená převážně o svoje potřeby. Duchovního růstu bychom měli užít především pro SLUŽBU DRUHÝM. To je to hlavní poslání duchovního světa. To je záměr Tvůrce ke společnému návratu do Jednoty.

Tělo, energie a duch jsou spolu spojeny. Meditace slouží k tomu, abychom byli schopni se koncentrovat, spojit své myšlení se svou duší, se svým citem, aby bylo naše myšlení rovnovážné a abychom mohli vnímat i světy pro nás běžně neviditelné, přesto existující. Meditace není zprvu práce s energiemi. Možná není dobře hovořit o energiích, ale o silách jako tvůrčím prvku, energie je trochu jako magie. K tomu může přistoupit člověk, který je v duchovním vývoji již vyspělejší, neboť by mohl ohrozit sebe i druhé nevědomým a negativním přenosem. Všichni jsme bytosti ve vývoji a je třeba se naučit rozeznávat svůj stupeň. Každý z nás bude jednou se silami pracovat, nepředbíhejme tu pravou chvíli svým chtěním toto ovládat. Mohli bychom poškodit sebe i druhé a to by nebylo dobré. Nesmíme být nikdy vedeni myšlenkou vynikat nad druhé, či v nejtěžším případě druhého poškodit. Myšlenky v této práci musí být co možná nečistší. Úplné dokonalosti v našem stupni není možné dosáhnout, ale pracovat se silami by měl člověk, který je ve svých morálních a etických vlastnostech o kus dále než druzí. Potom je zárukou dobrého přenosu.

Podívejme se okolo sebe a jak žijí lidé na celé zeměkouli. Nedaří se všem dobře, jsou velké rozdíly mezi lidmi. Někteří velmi trpí a hladoví. Ve vyspělé společnosti by toto nemohlo být. Oceňuji všechny ty, kteří pomáhají nápravě. To vše je naší společnou věcí. Není to jen věc těch druhých, i nás se to dotýká, je to i naší věcí. V jakém světě žijeme, taková jsme.

Jak je to s mojí povýšeností?

Opět se objevil pokoj a v něm pobíhala dokola postava a naparovala se. Náhle byla na jevišti, předváděla se a diváci, kteří ji sledovali vnímala tak, že jsou níže než ona. Objevily se dvě duchovní bytosti, vzaly ji za ruce, ale ona se bránila a ohlížela se zpět na své jeviště. Posadily ji na malou židličku a postava se změnila v malé dítě se kterým začaly hrát karty. Dítě prohrálo a začalo se vztekat a brečet. Jedna z bytostí mu podala zrcadlo, aby dítě vidělo, jak vypadá vzteklé a ubrečené. Potom dítě vzaly, naplácaly mu na zadek a hodily ho zpět dolů, mezi lidi, kteří pracovali na zahradě. Postava, znovu dospěla se k nim přidružila a potom se vrátila zpět do svého pokoje již klidná.

Největší přítěží v duchovním vývoji je pocit nadřazenosti nad druhými. Podívejme se do svých duší a podívejme se okolo sebe, kdo nám vládne. Pocit nadřazenosti ničí vztahy mezi námi, bojujeme jeden s druhým, ničí vztahy mezi národy a státy, bojují jeden s druhým. Lidstvo se nemůže pohnout kupředu. Jsou zde jedinci, kteří usilují o změnu k lepšímu, avšak pokud k ní má dojít, je třeba přerodu většiny, přerodu těch, kteří vládnou.

Oprava našeho myšlení, pokud má být úspěšná, musí proběhnout na našem duchovním těle a to buď osudovým citovým prožitkem, nebo hlubokým vlastním uvědoměním, nebo milostí.

Jak je to se strachem z mé vlastní nedokonalosti?

Postava uprostřed pokoje se vši silou snažila odtrhnout pomyslný kruh okolo svého krku. Celá vyčerpaná vyšla před dům, usedla na lavičku a únavou se na ni svalila. Objevila se duchovní bytost a osprchovala ji vodou z konve. Zmáčená postava se probouzela, vstala a vrátila se do pokoje, kde ulehla na podlahu a odpočívala. Tu se objevil paprsek světla, který se dotkl jejího těla. Uchopila ho do svých rukou jako lano a byla vytahována po tom paprsku ven, směrem do velkého žlutého Bytí až se v něm ztratila (obr. 198 Po paprsku Bytí). Po chvíli se opět postava objevila se zářícím úsměvem a spojila se s mým tělem. Objaly jsme se a splynuly spolu. Moje tělo bylo naplněno světlem a volností. Učila jsem, že miluji svou duši a chvíli jsem zažívala ten pocit prostoru uvnitř sebe.

Kde vlastně v tuto chvíli stojíme ve vývoji a jak to vnímáme?

V této chvíli jsme na přelomu doby, kdy se mění vliv na počínání lidstva od základu. Dosud bylo vnímání lidí dostředivé, naše já určovalo naše chování a jednání. Nyní přecházíme do odstředivosti, naše já bude postupně splývat

198. *Po paprsku Bytí*

s ostatními já a takto se vracet do Jednoty. Na začátku tvoření byl rozptýl do mnohosti. Dá se to představit tak, že z jednoho bodu vytryskne Tvůrcem stvořený svět, který se postupně zhmotňuje, později vznikne první spojení ducha a hmoty, první jednoduchý tvor, který prochází postupným vývojem, jeho vlastností přibývá. Vše se rozvíjí, stává se složitějším. Nejprve vzniká pevná hmota, potom rostliny, živočichové, člověk. Až člověk dojde do určitého stupně svého vývoje, počne si uvědomovat svoji nejhlubší podstatu, svoji vnitřní jiskru a zatouží, nejprve podvědomě a později již cíleně, navrátit se zpět ke svému Stvořiteli. V tu chvíli začne opačný proces, skládání jednotlivých vlastností do celku, což je opak rozptýlu do mnohosti. Vše je myšlenka a vše je v podstatě jednoduché. Příliš složité myšlení nás zavádí do mnohosti, ne do Jednoty. Je to asi v polovině vývoje lidstva kdy začne docházet k návratu k Tvůrci. Je to těžké období, neboť lidé musí změnit své návyky a způsob myšlení. Doposud jejich myšlení probíhalo převážně v emocionálních rovinách, nyní se musí učit odosobnění a láskyplnému

přístupu k životu a všem tvorům. Je to vlastně krok ze tmy ke světlu, je to krok k pochopení toho kdo vlastně jsem, jaká je moje podstata a pochopení toho, že jsem součástí mnohem větší společnosti bytostí v duchovních světech, než jsem si dosud představoval. Je to přestup z iluze do reality, neboť naše emoce a naše já nás udržují v představách, které nemusí být zcela pravdivé a ty nám potom způsobují problémy, neboť vývoj si žádá, abychom se snažili pravdu nalézat a k ní dospěli.

Soustředila jsem se na světlo uvnitř svého hrudníku a pokusila jsem se prosvítit světlem a láskou tuto oblast. Příliš se mi to nedařilo, zvláště v oblasti krku jsem cítila zábranu. Vrátila jsem se zpět do solárního plexu a zeptala se, co mne tam blokuje. V tu chvíli jsem uviděla vnitřním zrakem jak vytahuji z tohoto místa velkou krysu a držím ji za špičku ocásku ve vzduchu. Vložila jsem ji do klece a předala Tvůrci. Krysa žije v temnotě a odpadcích. Pro mne symbolizuje emocionální bahno ve kterém spočívají naše duše a proto k nim tak těžko proniká světlo. Jsme takové krysy, kterým může pomoci duchovní učitel - píštec (v německém jazyce - Pfeifer), který je může navést na cestu ze tmy a bahna ke Světlu. Může jim pomoci. To samotné rozhodnutí a chtění musíme v sobě nalézt my sami.

Znovu jsem se soustředila do oblasti svého hrudníku a poprosila jsem o sdělení, proč cítím v této oblasti tíhu. Uviděla jsem černý mrak přes celý hrudník, emocionální mrak mého smutku. Objevily se jako obvykle dvě duchovní bytosti se zlatými hůlkami, kterými se dotkly mraku. Ten se začal proměňovat na zlaté jiskry a ty se rozletěly do prostoru až se takto přeměnil i poslední kousek mraku.

Myslela jsem, že mám oblast hrudníku již očištěnou z meditace, kdy jsem odevzdala černého pavouka ze svého astrálního těla. Tady jsem si uvědomila, že to bylo na energetické úrovni, ale mrak na mém hrudníku byl na úrovni psychické. Pokud opravujeme své tělo je důležité pracovat na všech třech úrovních: hmotné - fyzické, energetické - silové i psychické - emocionální.

Jak může žák uskutečňovat duchovní cestu?

Skrze vlastní změnu a skrze nesobeckou službu. Je to převzetí vlastního vývoje do svých rukou a vnitřní touha pomoci druhým se vyvíjet. Povýšenost nebo agresivita jsou vlastnosti, které je třeba zpracovat. Tyto vlastnosti mohou být za službou druhým schovány, tím je myšleno, že člověk se snaží konat službu pro své vlastní uspokojení, pro své já a ovládat tímto způsobem druhé. To je nepravá služba a časem bude tento přístup napraven. Skutečně oddaná služba druhým je přirozené vyústění duchovní cesty a nežádá žádná ocenění. Člověk dělá věci proto, že ví, že je to správné.

Již jsem zmiňovala, že bezmyšlenkový stav není člověku přirozený. Člověk je tvor myslící. Je to chyba ve výkladu některých učeních, které toto doporučují. Člověk by se měl učit zaměřovat se na jednu myšlenku a tu udržet. Netěkat z jedné myšlenky na druhou, to rozptyluje naši mysl a nemůžeme se dobrat k řešení. Dále je rozdíl

v tom zda myslíme konstruktivně, či destruktivně. Konstruktivní myšlení je tvůrčí myšlení. Destruktivní je to, které ničí.

Vyrovnané, harmonické myšlení je spojení citu a rozumu. Myšlení podléhající emocím není duchovní myšlení a proces přerodu je proces dlouhodobý. Nejprve se učíme duchovnímu myšlení v meditacích, postupně toto přechází do našeho běžného života.

Přechod od emocionálního k duchovnímu myšlení je trochu osobní soubor. Naše nízké já si stále žádá své podle svých návyků, na druhé straně naše probouzející se duchovní myšlení začíná chápat, že některé věci děláme špatně a že je třeba je změnit. Změna se nám nemusí povést napoprvé od prvního uvědomění si chyby, ale pokud budeme důslední a opravdoví ve své snaze, tak se nám změna povede a stane se naší běžnou součástí života, jakoby to ani jinak nebylo. Musíme také odolat tlaku od lidí okolo nás, kteří budou jiného smýšlení, nenechat se strhnout zpět, ani na ně pohlížet nějak svrchu, že my jsme to již zvládli. Každý člověk má svůj čas, každý řešíme jiné záležitosti a každý máme jiný úkol. Je třeba se vzájemně více chápat, než soudit druhé co dělají dobře a co špatně.

Co přispívá k destruktivnímu myšlení?

Jsou to emoce a dále vliv vtělených i nevtělených, kteří nás vtahují do svých konstrukcí myšlení na základě „svůj k svému“, podobnost vlastností zde hraje roli.

Co nás brzdí na duchovní cestě?

Je to netrpělivost a neschopnost obětovat se, přílišné ulpívání na hmotě, ulpívání na osobních vztazích.

Co nás brzdí v nesobecké službě?

Setrvačnost ve starých zvycích a vzorcích chování, nedostatek nadšení pro věc, nebo naopak přílišný fanatismus a sobectví.

Jak naplňovat potřeby druhých?

Nezaujatě, bez sledování cíle, naplňujeme to, co je v tuto chvíli potřeba.

Jak nejlépe řešit problém?

Řešíme ho bez emocí, v plném soustředění a udržujeme plné vědomí.

Proč někoho duchovní práce přitahuje a druhého ne?

Někteří lidé již ve svých minulých životech duchovně pracovali a pro ty je to jednodušší. Ostatní musí nejprve vytvořit podmínky k takové práci. Není to otázka jednoho života. Vždy navážeme tam, kde jsme v minulém životě skončili. Úplným základem pro počátek duchovní práce by mělo být nejedení masa, což není nic velkého, neboť vegetariánská strava je pro člověka strava přirozená. Vegetariánství je současně vyjádřením vztahu ke zvířatům, je to úcta k životu.

Jsou pro nás léky dobrem, nebo zlem?

Některé léky nám mohou pomoci, ale ne všechny. Je nutné dobře promyslet jaké má ten který lék účinky a zda nám nemůže škodit. To je třeba vzít na velkou váhu.

Zatím jsem se zabývala karmou jednoho člověka. Existuje však i karma skupin, národů, světů... Jak je možné, že se setkáváme se stále stejnými dušemi? Představuji si to tak, že jsme se svými blízkými přáteli i nepřáteli svázáni zlatými šňůrami energie a tyto jsou propojeny do takových „chumlů“, které spolu putují v čase do té doby, než vyrovnají své karmické dluhy a rozpustí vztahy, ve kterých tvoří závislosti jeden na druhém. Až lidé vyrovnají staré dluhy, změní a odčiní své chyby a odpoutají se od sebe nesobeckou láskou, tím se od těchto vazeb osvobodí.

Stále se mluví o Nové době, která již přichází, i když to zatím není tak zřetelné. Jak bude tato doba vypadat?

Tato doba bude skutečně velmi odlišná od současnosti. Především se změní vztahy, které budou založeny na lásce a porozumění. Komunikace bude založena na spojení a jednotném myšlení lidí, kteří budou pracovat ku prospěchu všech. To je zásadní rozdíl od dostředivého, sobeckého jednání bez ohledu na druhé, bez ohledu na následky svých činů.

Jak je to s mými pocity viny?

Uviděla jsem postavu schoulenou do klubíčka krčící se za postelí, schovávající se do svého tmavého pláště, zakrývající si obličej kapucí. Nechtěla nic a nikoho vidět. V pokoji se objevil proud světla a jeho kužel dopadl skrze okno na podlahu. Světlo vtáhlo postavu k sobě a ona letěla vzhůru po paprscích až do světelného kotouče, kde se světlem splýnula. Po chvíli se opět objevil její obličej, byl radostný. Postava dopadla zpět na podlahu pokoje, zvedla se a přistoupila ke svému piánu, na které začala radostně hrát. Uvědomila jsem si, že naše chyby nejsou takové tragedie, každý chybuje. Je to naše pýcha, která v nás vyvolává strach z chyb. Odevzdala jsem pýchu, bílou kouli vypadající jako obláček, který se vznesl vzhůru a rozplynul se. Podívala jsem se do svého nitra a uvědomovala jsem si své světlo uvnitř hrudníku. Prosvítla jsem postupně tímto světlem celý prostor uvnitř svého těla a uvědomila i své spojení s Tvůrcem. Uvědomila jsem si spojení s druhými lidmi a vstoupila do jejich kruhu, kde jsme se všichni drželi za ruce. Stála jsem mezi nimi a moje postava svítila zlatým světlem. Postupně se ostatní postavy rozsvěcovaly až do poslední, v tu chvíli byly všichni jakoby „vsátí“ do středu a rozplynuly se v „bytí“. Vrátila jsem se svou myslí opět do těla, do oblastí hrudníku a cítila jsem zde volnost.

Dostala se mi do rukou kniha Roberta A. Monroe „Cesty mimo tělo“. Popisuje zde opuštění svého těla a následné cesty svého „vědomí“ či „druhého těla“ jak v našem hmotném světě, tak ve světě duchovním. Nevím, zda je jeho technika bezpečná a všechny popisované příklady dobré, ale důkaz o možnosti takového cestování, a to že nejsme jen hmotné tělo, ale také duchovní tělo, které žije dále po opuštění hmotného těla, to je po smrti, podal. Nejvíce mne zaujal popis dvou oblastí duchovního světa, které nazývá rájem a peklem. Co je podle něho ráj a peklo? (zkrácená citace):

Peklo. „Je to jakási vrstva - černošedý hladový oceán, kde jste jako „návnada“, kde k vám i nejmenší pohyb přitáhne bytosti „ryby“, které vás přispěchaly prozkoumat a pohybujete-li se pomalu, projdete tento prostor bez menších potíží. Pohybujete-li se divoce a perete se s nimi, přispěchají brzy další a další zdejší obyvatelé, aby vás kousali, tahali, strkali a šfouřali do vás. Je možné, že průnik touto vrstvou může vpustit „démony“ a „dábly“ do naší mysli. Zdá se, že jsou nelidské, polozvířecí, ale rozhodně jsou schopné chovat se a myslet nezávisle“.

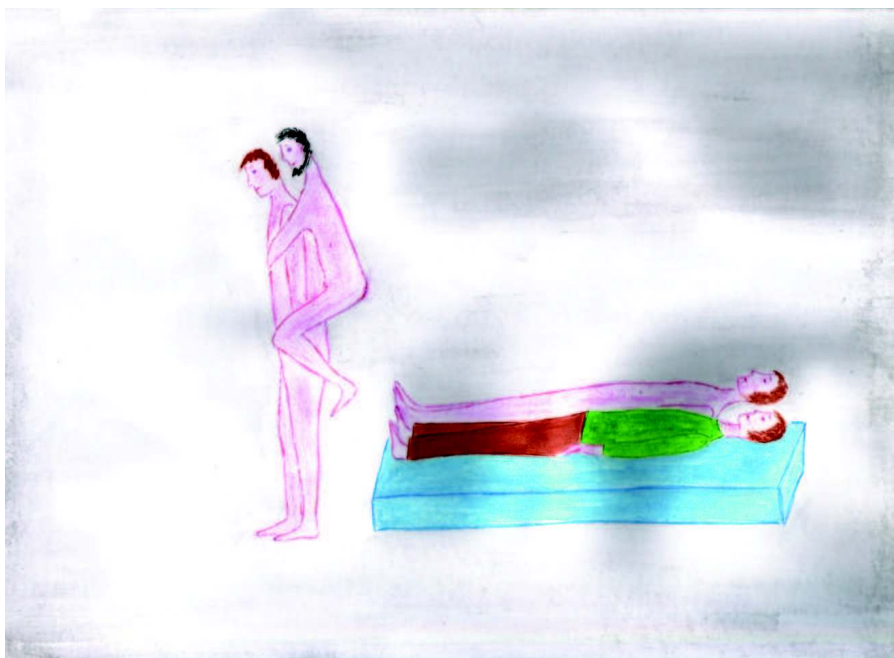
Ráj. „Je to místo nebo stav naprostého čistého klidu a míru a přesto intenzivních, nádherných emocí. Je to jako vznášet se v teplých měkkých mracích, kde není ani nahoře, ani dole, kde nic neexistuje jako samostatná část hmoty. To teplo není jen kolem vás, ale je i na vás a ve vás. Vaše vnímání je zaměřené a zcela okouzlené dokonalým prostředím. Mraky, ve kterých se vznášíte jsou prozařovány paprsky světla, jejich tvary a odstíny se neustále proměňují. Koupete se v nich, když přes vás přecházejí, a každý z nich je nádherný. Rubínově červené paprsky světla, nebo něčeho víc, než je světlo tak, jak ho známe, protože žádné světlo vám nepřinese takový pocit smysluplnosti. Všechny barvy spektra se neustále objevují a zase mizí, nikdy náhle nebo prudce, a každá z nich s sebou přináší jiný druh uklidňujícího a mírného štěstí. Jako byste byli v mracích obklopujících věčně zářící západ slunce a zároveň i jejich součástí, s každou proměnou té živoucí zářící barvy se zároveň měníte i vy sami. Reagujete a vstřebáváte do sebe tu nekonečnou modř, žlut, zeleň a červen a všechny odstíny mezi tím. Všechny jsou vám blízké a známé. Cítíte, že sem patříte. Tady jste doma. Pohybujete se volně a bez námahy skrze mraky a kolem sebe slyšíte hudbu. Není to něco, co si začnete uvědomovat. Je to tu pořád a vy vibrujete v souzvuku s hudbou. A zase, je to víc než hudba, tak jak ji známe. Jsou to jen ty harmonie, jemné a dynamické melodické pasáže, mnohohlasý kontrapunkt, hluboce dojímavý podtext - jsou to jen ty části hudby, které ve vás vyvolávají hluboké emoce. Nic obyčejného, všedního, nudného. Sbory jakoby lidských hlasů se ozývají v písních beze slov. Nekonečné melodie smyčců všech odstínů se v jemné harmonii prolínají s cyklickými, neustále se vyvíjejícími tématy a vy s nimi rezonujete. Není tam žádný zdroj, ze kterého by ta hudba vycházela. Je všude - kolem vás, ve vás, vy jste její součástí a ona je vámi. Je to nejčistší pravda, kterou vám bylo dopřáno pouze zahlédnout. Tohle je hostina a ty mrňavé drobkky, které jste ochutnali předtím, ve vás vzbudily naději, že existuje CELEK. Nepojmenovatelné emoce, touha, nostalgie, pocit osudovosti, které jste cítili ve vašem známém světě, když jste se na Havaji dívali na mraky zbarvené zapadajícím sluncem, když jste tiše stáli mezi vysokými stromy, kývajícími se ve větru, když ve vás úryvek hudby, nějaká melodie vyvolala vzpomínky na minulost, nebo jste při ní pocítili touhu, která se vám s žádnou vzpomínkou nespojovala, když jste toužili po místě, kam patříte, ať už to bylo město, země, národ nebo rodina - ty všechny jsou tady teď naplněny. Jste doma. Jste tam, kam patříte. Tam, kde jste vždycky měli být. A hlavně - nejste sami. S vámi, vedle vás, ve vás propleteni, jsou další. Nemají jména, neuvědomujete si ani, že by měli nějaké tvary, ale znáte je a jste s nimi spojeni. Oni jsou úplně stejní jako vy, oni

jsou vy a stejně jako vy jsou doma. Cítíte s nimi, jako by mezi vámi probíhaly něžné elektrické vlny, dokonalá láska, z níž jste dosud měli možnost zakusit jen nepatrné segmenty a neúplné části. Jenže tady ty emoce nepotřebují intenzivní vyjádření a teatrální demonstrace. Dáváte a přijímáte automaticky, bez záměrné snahy. Není to něco, co potřebujete, nebo co potřebuje vás. Ono „dosahování“ je pryč. Výměna probíhá přirozeně. Neuvědomujete si žádné rozdíly v pohlaví, vy sami, jakožto část celku, jste obojí, muž i žena, pozitivní i negativní, elektron i proton. Zažíváte dokonalou harmonii, protože jste tam, kam patříte. Jste doma. V tom všem, ale nikoli jako součást toho všeho, si uvědomujete zdroj všech vašich zážitků a zkušeností, vás samých, toho všeho, co je tak obrovské, že to nejste schopni ani pochopit, ani si to nedovedete představit. Tady víte o existenci Otce, vašeho pravého Otce, a přijímáte ho bez potíží. Otec, Stvořitel všeho, co je, bylo a bude. A vy jste jen jedním z jeho nespočetných výtvorů. Jak nebo proč, to nevíte. Není to důležité. Jste šťastní prostě proto, že jste na správném místě, na místě, kam opravdu patříte“.

Dále autor popisuje své pocity po návratu zpět: „Do fyzického těla jsem se nevracel dobrovolně. Vracel jsem se neochotně a byl jsem z toho smutný. Kdosi mi pomohl se vrátit. Pokaždé, když jsem se vrátil, trpěl jsem celé dny silnou nostalgií a pocity opuštěnosti. Pripadal jsem si jako se asi cítí návštěvník mezi cizinci, v zemi, kde nic není úplně „správně“, kde všechno a všichni působí „špatně“ ve srovnání s místem, kam patříte. Akutní osamělost, nostalgie a cosi jako stýskání. Bylo to tak těžké, že jsem se již znovu nepokoušel se tam vrátit. Byl to ráj?“.

Domnívám se, že autor ve svých experimentech kromě jiného popisuje přivtělenou bytost a to takto: „Po opuštění fyzického těla jsem ve svém těle astrálním někoho cítil - tělo teplé a živé, přitisknuté k mým záďům ve chvíli, kdy jsem pocítil své fyzické tělo. Pokaždé, když jsem cítil tuto „entitu“ na zádech, rychle jsem se vrátil do fyzického těla. Ne, že bych byl přehnaně pruderní, ale byl jsem rozhodně obezřetný a každopádně vystrašený. Když jsem se ohlédl zjistil jsem, že obličej, který se mi zezadu opírá o nefyzické rameno, má bradku! Výraznou bradku, jako muž, který potřebuje oholit (obr.199 Přivtělená bytost). Také jsem slyšel jeho zrychlený dech přímo u ucha. Tohle nebylo žádné mírné myšlenkové dětátko, tohle byl dospělý samec, který těžce vášnivě dýchal, totálně sexuální úchylný - proč by si jinak vybral mě, jiného samce? Byl bych se cítil jinak, kdyby to byla ženská forma? Opatrně, aby si můj pohyb nevyložil jako nepřátelský, jsem sáhl dozadu a přejel dlaní po té tváři za mnou. Byla na ní bradka a byla velmi opravdová. Zrychlené dýchání pokračovalo, tělo bylo stále přitisknuto k mým záďům“.

Nevím, zda autor je obeznámen s existencí přivtělených bytostí, popis tomuto jevu odpovídá. On sám tento jev vyhodnotil tak, že muž přilepený na jeho zádech byl on sám, avšak toto se jen domnívá, píše: „Když to tak probírám, vypadá to, že ten vzadu - ten, kterého jsem cítil a slyšel - byl ten fyzický „já“ a ten „já“ ve předu byl ten mentální, duševní nebo reálný „já“. Předpokládám, že to tak je, protože fyzické vjemy a související činnost byla v zadním těle, zatímco myšlenky byly v předním „já“. Matoucí, ale velmi skutečné“.

199. Přivtělená bytost

Jak se tvoří myšlenky.

Vše je myšlenka, takže i náš hmotný svět je myšlenka a lze ho myšlenkou ovlivňovat. Naše myšlenky a emoce mohou tvořit myšlenkové útvary, které se nám potom mohou jevit jako hmotné. Již jsem zmiňovala svůj vjem, kdy se v momentě mého usínání objevila v mojí mysli postava v černé kápi, jako by byla skutečná a přitom to byl jen můj strach jevící se jako hmotný. V tu chvíli jsem ho vnímala jako reálnou postavu a pokusila se ji rukou zahnat.

Proč praví duchovní mistři a léčitelé nepředvádějí zázraky?

Vzpomenu slova J. Zezulky : „A k čemu by to bylo dobré?“

Je dobré dělat věci, které slouží dobru. Předvádět schopnosti, které druzí nemají a neslouží k dobru nebo k léčení, vedou k posilování vlastního velkého já - ega u toho kdo je předvádí, k posilování moci nad druhými, nebo k získání peněz či hmotných prostředků a k nekritickému obdivu druhých vůči předvádějící osobě. Zbytečně se plýtvá energií, která by mohla být využita pro dobro. Je to podobné, jako když se někdo předvádí svými hmotnými statky, penězi a podobně a tím ovládá druhé, chce aby mu sloužili, plýtvá tak hmotnými statky a nevyužívá je pro dobro.

Dobrý duchovní mistr a léčitel toto nikdy nepředvádí, neboť si je vědom toho, že je zde proto, aby pracoval pro druhé, aby pomáhal a napravoval co je možné, je to jeho životní úkol a snaží se ho podle svých schopností a co nejlépe naplňovat.

Nadpřirozené schopnosti, které se postupně budou stávat i naší běžnou skutečností, může používat v případech, kdy slouží dobru.

Zde bych ráda uvedla příběh jedné paní, která byla nemocná a spěchala na vlak, aby stihla lékařské vyšetření. Stalo se to v přítomnosti J. Zezulky. Ten ji prý uchopil za ruku a běželi společně tak, že se jen lehce dotýkali země. Vlak stihli.

Není dobré sdělovat vše o duchovních věcech druhým lidem, kteří ještě nemají vývojový stupeň tyto věci chápat a zatím je nesprávně vnímají. Mohou poté informace zkreslit, či zneužít k nedobrym věcem, nebo se sami poškodit, vzhledem k tomu, že nejsou zcela připraveni přijmout určitá fakta a nové věci, které je potom mohou děsit nebo jimi děsit druhé a to není cílem duchovního poznání. Vše musí přijít ve správný čas a nenásilně.

Duchovní mistr na určitém vývojovém stupni již nepotřebuje přijímat informace ze zdrojů, které byly doposud někde zaznamenány, má již svůj vlastní zdroj, své nitro, kde nachází odpovědi na své otázky. Pokud tyto informace reprodukuje druhým, opět záleží na jeho stupni vývoje, jak je svou vlastní myslí zkreslí, k čemuž víceméně v současné době dochází u každého, kromě přinašečů pravdy jako Ješiš, Mojžíš a další, kteří přijímají čisté vědění.

Zbavme se své teatrálnosti, budme skutečně takový jací jsme a tak se vyjadřujme ke světu. Naše „hry“ nám, ani druhým neprospívají, zkreslují realitu a vše se stává těžším.

Láska není emoce.

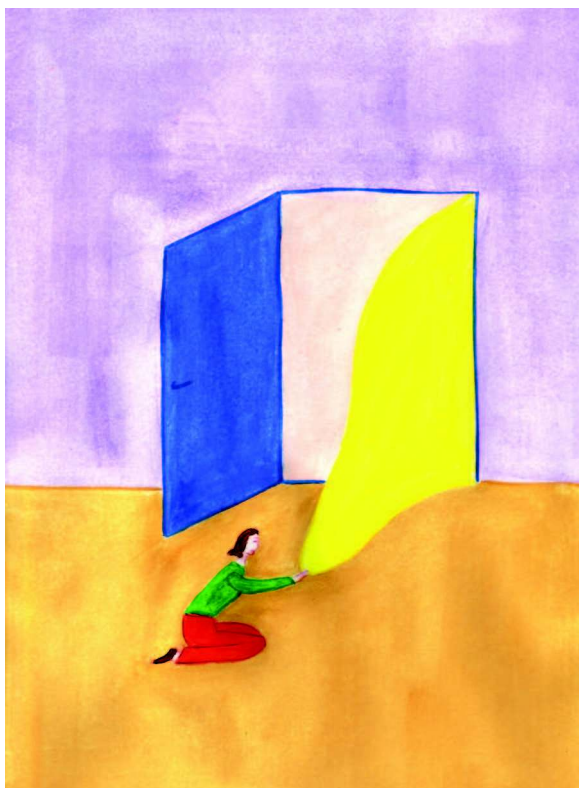
Lásku si často lidé pletou s emocemi a vášněmi. To láska není. Láska je rovnováha. Je to cit který nás povznáší. Znamená to, že druhého chápou, soucítím s ním a neodsuzují ho. Beru ho takového jaký je, neboť je mojí součástí. Nemusím s ním však souhlasit, můj názor může být zcela odlišný. Naše vnímání je zatím omezené, odlišujeme se vzájemně svými nabytými zkušenostmi, mírou své lásky, která jednou přejde ve stav, kdy budeme milovat všechny stejně, vždyť všichni jsou naší součástí, budeme se s nimi sjednocovat, budeme jimi... budeme jeden celek. Tak lze chápat vše živé i neživé. Láska není emoce, nemůže mne nadchnout, ani zklamat. Láska se projevuje službou druhým, bez počítání co mi to přinese. Tímto ale není myšleno, že se mám nechat zneužívat druhými. To bych nechal působit zlo na sebe samotného.

Všichni jsme si rovni.

Nemusíme pěstovat žádné kultury osobnosti, zvláště v duchovních věcech je to nebezpečné. Všichni jsme na cestě. Jeden pomáhá druhému. Síla je ve společném cíli.

Co znamená občasný zmatek v mé hlavě?

Ukázala se moje postava, její oči byly vytřeštěné a vlasy rozježené. Schoulila se do klubíčka. Náhle se otevřely dveře a do místnosti vteklo žluté světlo, jako by to byla „velká voda“ (obr. 200 Velká voda světla). „Chňapla“ postavu a vtáhla ji do sebe. Postava plavala ve Světle, různě se tam otáčela asi jako v „pračce“.

200. Velká voda Světla

Po chvíli se objevila její hlava jako na hladině moře a světlo ji vyvrhlo ven. Její tvář byla radostná.

Co pro mne znamenají nesplněné touhy?

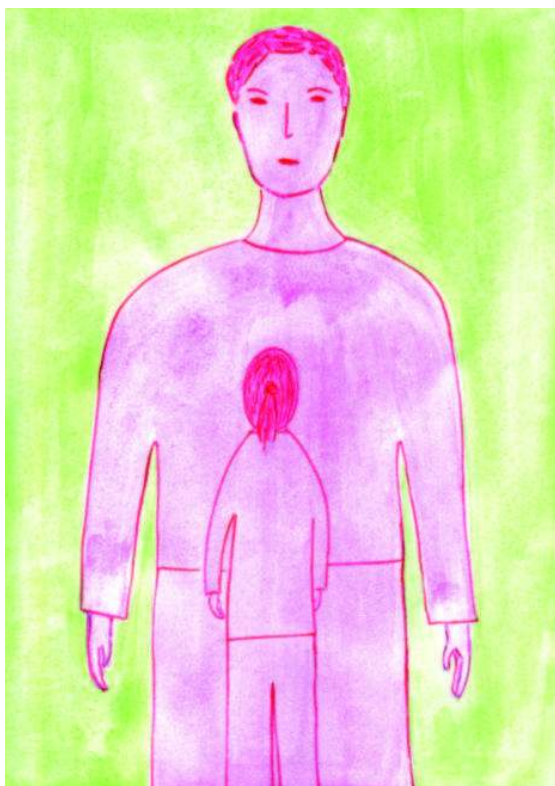
Moje postava se objevila a držela v ruce černé závaží. Otevřela dveře. Za dveřmi byla ta „velká voda“, žlutého, tekutého světla. Postava vyhodila závaží do Světla a to ho pohltilo. Postava zavřela dveře, vzala do rukou svůj zápisník a psala: „Je to již minulost“. Potom v klidu ulehla a uložila svůj zápisník pod polštář.

Co znamená oddělenost od druhých lidí?

Uviděla jsem kruh lidí, kteří se spolu drželi za ruce. Uprostřed byla schoulená postava a nechtěla nic vidět.

Jaké je spojení s druhými lidmi?

V mé mysli se objevil můj duchovní učitel T.Pfeiffer a jeho postava byla velká, já jsem se k němu přibližovala, až mne jeho postava pohltila, spočívala jsem

201. Stát se tím druhým

v něm, potom jsem se opět vzdálila (obr. 201 Stát se tím druhým). Dále se v mé mysli objevila postava mého muže. Tentokrát se přibližovala jeho postava ke mně a „vplula“ do mne. Stejně tak to bylo s mým otcem. Stejně do mne „vplul“, byl ale menší než já, vyděšený a schoulený. Bylo mi ho líto. V té době se často rozčiloval a já si dooposud neuvědomila, že se vlastně bojím.

Kéž bych byla silná, pokorná a pravdivá, unesla vše v pravdě a nepodléhala špatným vlivům druhých lidí!

Zdalo se mi, že jsem zemřela a opět ožila. ***Měla jsem vyoperované obě ledviny a na tom místě na kůži dvě kolmé jizvy. Bylo mi řečeno, že nesmím jíst sladké a maso, že musím držet dietu. Zeptala jsem se, zda mám ještě šanci žít. Někdo mi řekl, že ne a že se nesmím najíst. V tu chvíli jsem se rozhodla, že se najím, že nechci prodlužovat svůj konec. Uviděla jsem vystřikující sladkou šťávu. Napila jsem se jí a náhle jsem upadla do „kómatu“. To je konec, říkala jsem si, ale opět jsem se probrala a probudila se.***

Být chvíli s Ním...

...to je splynout se světlem (obr. 202 Splynutí se Světlem).

Moje postava se objevila pod vodopádem světla. Světlo mne „osprchovalo“ a já jsem radostně vyběhla po zelené louce a běžela mezi rozkvetlými stromy. Objímala jsem se se zvířaty a podávala si ruce s lidmi, kteří přicházeli a já jim s radostí sdělovala fakt o existenci Světla...

Je důležité učit se přijímat věci a dění okolo nás takové jaké jsou. To znamená umět přijmout i porážku. Vítězství by pro nás naopak nemělo být nějaké privilegium. Převážně neznáme záměry osudu a teprve se musíme naučit chápat děje okolo nás proč vznikají, jaký mají význam a jaký bude jejich dopad do budoucnosti. I negativní děje nám v budoucnosti mohou přinést pozitivní význam, nějakou změnu, která nás posune v našem chápání, ve vývoji. Proto bychom se měli učit hodnotit věci z širšího pohledu, hledat příčiny a následky dějů a následně se rozhodovat pro tu nejlepší cestu, která je v tu chvíli možná. Více dělat nemůžeme. Důvěřujme

202. Splynutí se Světlem

těm vyšším, kteří při nás stojí a pracují ve jménu dobra. Důvěřujme Tvůrci, že jeho záměr je dobrý, že nás ochraňuje jak nejvíce je to v dané chvíli a osudovosti možné. To v nás upevní jistotu a sebevědomí, že jsme v dobrých rukách, že jsme schopni vše co nejlépe zvládnout. Vlastně se nám nemůže nic tak strašného stát, jedině že ztratíme tělo, ale tím nic nekončí. Strach, který je v nás vychází pouze z naší neznalosti, že po smrti těla již nic není. Opuštění těla jsme prošli již mnohokrát a naopak v některých případech je skutečně vysvobozením z bolavého těla odejít. Podporujme v sobě vlastní jistotu a nepodléhejme vlivu druhých lidí, když vidíme jejich nesprávné postoje, i když se zdá, že jsou v množství i v argumentech v tu chvíli v převaze. Pravdu v sobě musí objevit každý sám. Neměli bychom být vůči druhým arogantní a agresivní, každý má právo na své vyjádření, ale měli bychom být sami sebou a v tomto být pevní, pokud již zahlédneme světlo v tunelu a jsme schopni uvidět Pravdu. Prosme o tuto pevnost, a budme stále schopni sebereflexe, abychom neustrnuli, nestali se pouhými papoušky, kteří opakují myšlenky druhých, ale abychom byli schopni skutečného, konstruktivního a pravdivého myšlení, které působí dále na myšlenky druhých lidí, děje a vztahy okolo nás a na hmotu ve které tvoříme a to tak, abychom způsobili co nejméně škody a co nejvíce prospěchu pro všechny.

Být spojen s Tvůrcem, znamená být spojen s druhými lidmi. Poznávám - věřím - stávám se jedním celkem. Prospěch pro všechny v nás může vzklíčit pouze na základě soucitu, na základě toho, že budeme milovat život takový jaký je, že budeme milovat druhé takové jací jsou, že budeme milovat Pravdu. Soucit a schopnost odpouštět nás dovede k vnitřnímu osvobození, po kterém často lidé touží, ale ve skutečnosti jednají proti tomuto principu a stále se cítí nešťastní a v druhých vidí příčinu svého neštěstí.

Prosme Tvůrce, aby nám ukázal cestu jak se změnit, aby se mohl změnit svět okolo nás.

Nelze budovat štěstí na neštěstí druhého. Štěstí druhého je i moje štěstí.

Co brání mému štěstí?

Je to moje vnitřní zaujatost vůči světu, vůči druhým lidem. Ostatní lidé se nebudou nikdy chovat přesně podle mých představ, každý jsme jiný. Je třeba, abych zaujala jiný postoj já. Například si řeknu: „Asi se z toho Petra zblázním“. Změním Petra? Je to příliš vydané energie bez větších výsledků. Mohu si naopak říci: „Co je to ve mně z čeho mám pocit, že se zblázním?“ Budu-li se takovým nepříjemným situacím jen vyhýbat, nikdy tento postoj nevyřeším, nenaučím se druhé vnímat takové jací jsou. Pokud budu očekávat lásku od druhých a já sama ji nebudu schopna dávat, nikdy se jí nedočkám.

Nepříjemné situace ve vztazích s druhými lidmi k nám přicházejí proto, abychom se naučili přijímat svět takový, jaký je. Se zaujatostí vůči druhým se nikdy nenaučíme milovat nepodmíněnou láskou. Odstraněním těchto zaujatostí, vždyť všichni jsme nedokonalí, stoupne naše vědomí a my se můžeme naučit milovat všechny bez rozdílu.

Ve vnitřním klidu nám brání naše emoce. Co cítím? Co mne podráždí? Co mne potěší? Co mne zraní? Co mne rozčílí? Proč musím stále naplňovat svá přání? Potřebuji toto vše k životu, nebo mi stačí méně? Kdo to ve mně rozhoduje, je to mé skutečné já? Toto uvědomění můžeme převádět do našeho běžného života a časem zjistíme, že se naše postoje mění a my se stáváme vyrovnanějšími, více milujícími, více milovanými. Tím se budeme přibližovat ke svému skutečnému, dokonalému vnitřnímu já, které je uvnitř nás všech, které si zaslouží být milováno v nás i v ostatních bytostech.

Jaká je moje bojácnost?

Opět jsem uviděla místnost, kde moje postava ležela v posteli přikrytá peřinou. Měla zatažená okna a zavřené dveře. Dvě duchovní bytosti se snažily dostat dovnitř, klepaly na okno i dveře. Postava nereagovala, tak jim nezbývalo, než se protáhnout komínem a ušpinit se sazemi. Postavu vytáhly za ruce a nohy z postele a společně prolétly komínem ven. Všichni byly ušmudlaní od sazí a tak se na ně spustila sprcha deště a omyla je. Postava si protřela oči a uviděla Světlo. Obě duchovní bytosti ji objaly a sdělily jí, že ji mají rádi a jsou stále s ní. Potom ji vypustili do davu lidí.

Jaká je moje odvaha?

Postava se objevila mezi lidmi a měla na sobě jednoduchý dlouhý, bílý šat. Vztáhla ruce ke Světlu, náhle k němu vzlétla a Světlo ji pohltilo. Za chvíli se znovu objevila a procházela davem lidí. Podávala si s nimi ruce a objímala se s nimi. Se svým učitelem splynula v objetí v jeden světelný celek...

Myslím, že člověk může být skutečně nezištný, jen když je spojen se Světlem. Jinak bude jeho já vždy uplatňovat nějakým způsobem své nároky.

Jak se stát pozitivně myslící.

Tvoříme pozitivní myšlenky s nadšením, neboť myšlenky tvoří, vytváří obrazy o naší budoucnosti a ty se stávají skutečností. Myslíme-li negativně, tvoříme negativní. Například tvrzení: „Jsem k ničemu“ vstoupí do reality a nic se mi nedaří. Opačné tvrzení tvoří opačné: „Pevně věřím, že se stávám lepším a budu co nejlépe naplňovat to, co je mým úkolem“. Představujme si ve své mysli to, co chceme žít v reálném životě, mělo by to být co nejpravdivější a mělo by to být to, co skutečně potřebujeme, co je dobré pro nás i pro celek. Potom to bude fungovat samo, věrme vesmíru a vyšším bytostem. Bude se nám lépe dařit a budeme se lépe cítit. Pokud budou naše přání nad rámec našich potřeb, nebo nebudou ku prospěchu, nemusí se nám splnit a možná časem zjistíme, že to bylo pro nás lepší, neboť jsme v tu dobu špatně rozpoznali co je pro nás dobré a co ne. Naplnit se mohou i naše negativní myšlenky a přání. Ty však jdou proti vývoji a budeme je muset splatit. Můžeme takto na chvíli sklouznout a naplňovat v našem duálním světě myšlenky zla, ale to je jen dočasné. Vždy budeme vráceni osudovými událostmi na cestu dobra, neboť dobro je vývoj kupředu.

Stejně jako k sobě, můžeme přistupovat k druhých lidem. Tvrzení: „Nedělej to a to“, můžeme nahradit: „Bylo by dobré udělat to a to“.

Naučme se dávat i brát.

Dávejme opravdově a upřímně, bez pocitu, že něco ztrácíme. Naučme se i přijímat bez pocitu závazku k druhému.

Naučme se přemýšlet o tom, proč jsme nemocní.

Uvědomujme si své emoce, myšlenky a hodnoty, zda bychom neměli něco ZMĚNIT. Často je na vině nemoci stres nebo agresivita, které jsou důsledkem ŠPATNÝCH VZTAHŮ MEZI LIDMI. Sledujme své emoce.

Naučme se odpouštět a otevřme svá srdce pro odpuštění!

Změňme své myšlení plně strachu a obav z neúspěchu! Náš život bude radostnější.

Zbavme se pocitu, že nejsme milováni a milujme sami! Budou se dít zázraky.

Učme se vstupovat do Jednoty a z tohoto stavu myslet a tvořit.

Z vlastní zkušenosti bych chtěla říci, že pokud byla moje přání skutečně přesvědčivá, nebo jsem projevila vesmíru skutečnou víru, že se věci vyřeší, ale přesně jsem nevěděla jak, například se zaměstnáním, či finanční problémy s bytem, věci se k mému úžasu skutečně staly tak, jak jsem si přála. Již pevně věřím, že bude-li člověk usilovat o to být dobrý, bude o něho postaráno a může žít v klidu bez obav a strachu z budoucnosti v možnostech dané osudovosti.

Co způsobuje moje zlozvyky?

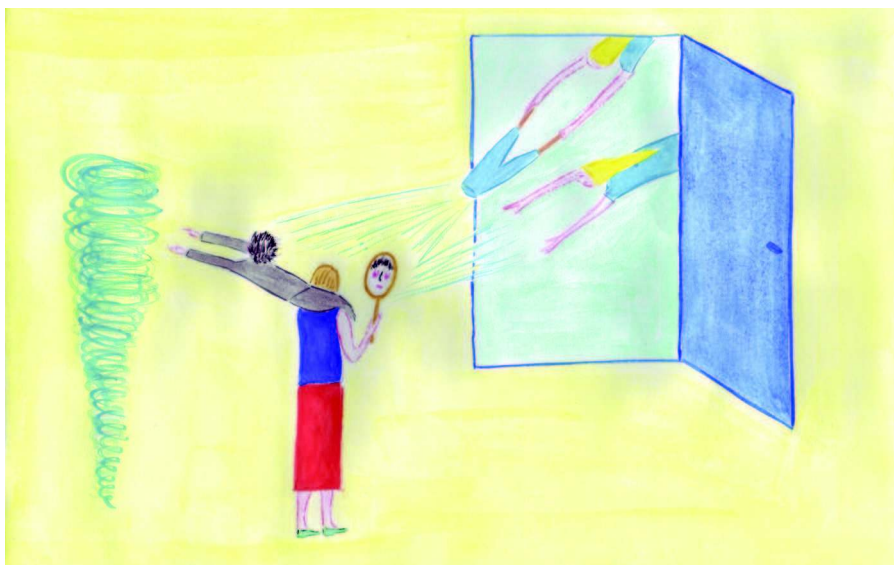
Opět jsem uviděla místnost a v ní mou známou postavu. Byla rozježená a trhala si vlasy. Uchopila zrcadlo, podívala se do něho a uviděla obraz, který jí nepatřil, byl to obraz „čarodějnice“. Na ramenech postavy seděla přivtělená bytost. Byla důvodem toho, proč se postava často chovala určitým způsobem a nechápala co ji nutí k určitým nežádoucím způsobům chování. Silný vzdušný proud náhle otevřel dveře do místnosti a objevily se dvě duchovní bytosti. Jedna foukala dovnitř vzduch vzdušným měchem, druhá ho usměřňovala rukama. Proud vzduchu smetl „čarodějnici“ sedící na ramenou a vtáhl ji do vzdušného víru ve kterém se „semlela“ a zmizela (obr. 203 Pohlcení vzdušným vírem). Postavu duchovní bytosti vytáhly za ruce ven ke Světlu. Postava oběma bytostem poděkovala a vrátila se zpět do místnosti.

Co způsobilo připojení této bytosti?

Bylo to moje sobectví. Sobectví tvoří ostatný plot mezi člověkem a druhými lidmi. Ten je od sebe odděluje. Je to opak soucitu, který lidi spojuje.

Zatoužila jsem po světle.

Moje postava se objevila na schodech vedoucích ke Světlu - slunečnímu kotouči. Postava stoupala pomalu, občas se ohlédla zpět. Po chvíli se připojily dvě duchovní bytosti, vzaly ji za ruce a pomáhaly jí stoupat. Všichni vzlétly a nakonec se ztratily

203. Pohlcení vzdušným vírem

ve zlatém kotouči. Postava se znovu objevila, letěla směrem ke mně a splýnula se mnou. Chvilku jsem prožívala ten stav spojení.

O dávných civilizacích.

Lidstvo ve svém vývoji pravděpodobně prošlo více civilizacemi, než soudí. Jsou známé zmínky o Atlantidě, civilizaci nacházející se v Atlantickém oceánu a o civilizaci Mu, nacházející se v Tichém oceánu. Tyto civilizace zanikly vlivem přírodních katastrof přibližně před 11 - 12 000 lety, zřejmě zemětřesením, které způsobilo jejich potopení do moře. Byly to vyspělé civilizace, ale odlišné ve způsobu myšlení od nás. Dnešní naše myšlení je více logické, používáme logické posloupnosti, Atlantané přemýšleli více v představách, vytvářeli obrazy ve svém vědomí. Důvodem zániku civilizací byla a bude stále se opakující nadřazenost lidí, kteří touží ovládnout přírodu a dění v ní, nežijí s přírodou, ani sami se sebou a s druhými lidmi v harmonii. Podobnou dobu zažíváme i nyní. Obyvatelé země Mu vykonávali oběti na zvířatech a lidech, aby se zalíbili Bohu. Bůh měl jistě na mysli jinou obět, obět Bohu v duchu každého z nás a tímto neporozuměním došlo k velké dishamonii ve společnosti. Lidé, kteří se zachránili na zbylých ostrovech země Mu byli masožravci, ze kterých se stali kanibalové a upadli ve svém vývoji do nejnižších pudů v boji o přežití. Není nemožné, že by se něco podobného mohlo odehrát v blízké budoucnosti s naší civilizací. Nevykováváme sice krvavé oběti, nebo jen výjimečně, ale to co se odehrává na jatkách je stejně temné, nehledě na to, že ani lidský život nemá v dnešní společnosti cenu jakou by zasloužil, neboť každý z nás je jedinečnou bytostí.

O světařílu Mu píše ve své knize James Churchward, který objevil tabulky se záznamy o této zemi v Indii a Barmě. Mayská kultura byla pravděpodobně vytvořena potomky této civilizace. Na tabulkách byly zobrazeny symboly, které se stále objevují ve všech civilizacích, myslím tím duchovní symboly. V každé civilizaci se vždy objeví duchovní bytost, která dává lidem poznání, ale lidé je svým nepochopením doposud pokaždé zkrslili, neřídili se duchovními zákony a svou nadutostí způsobily zánik toho co vybudovali, nakonec zničili sami sebe svým nerovnovážným myšlením a nerozumnými činy.

Stopy donesené moudrosti se dají nalézt všude a mne zaujal popis stvoření světa, podobně jako v Knize Genesis kde je popsáno stvoření v sedmi dnech, i v sedmi příkázáních země Mu se hovoří o stvoření světa v sedmi časových obdobích, která ale nezmiňují o jaký časový úsek se jedná, což může znamenat i miliony let tvoření.

Z knihy J. Churchwarda cituji takto:

První příkázání.

„Plyny, jež jsou beztvare a roztroušené v prostoru, necht se shluknou a vytvoří zemi“. Plyny se poté seskupily do tvaru kroužící hmoty.

Druhé příkázání.

„Necht plyny ztuhnou a vytvoří zemi“. Plyny ztuhly a kolem nich se vytvořily páry, z nichž měla vzniknout voda a ovzduší, tyto páry obklopovaly nový svět. Nadále vládla tma a ticho, neboť zatím nevznikly vody ani ovzduší.

Třetí příkázání.

„Necht se vnější plyny oddělí a vytvoří ovzduší a vody“. I oddělily se plyny a z jedné části vznikly vody, které se usadily na zemi a pokryly její tvář, takže nikde nečněl ani kousek pevné země. Z plynů, jež nevytvořily vody, vzniklo ovzduší a poté v ovzduší bylo obsaženo světlo.

I spojily se paprsky sluneční s paprsky světelnými v ovzduší a zrodily světlo. Poté bylo světlo na tváři země a v ovzduší bylo obsaženo teplo.

I spojily se paprsky sluneční s paprsky tepelnými a v ovzduší bylo obsaženo teplo.

I spojily se paprsky sluneční s paprsky tepelnými v ovzduší a daly mu život. Poté bylo teplo, aby zahřívalo tvář země.

Čtvrté příkázání.

„Plyny, jež jsou uvnitř země, necht pozvednou souš nad tvář vod“. Poté ohně podzemní zdvihly souš, na níž spočivaly vody, až se vynořila nad tváři vod, tak vznikla pevnina.

Páté příkázání.

„Necht vznikne život ve vodách“. I potkaly se paprsky sluneční s paprsky zemskými v bahně vod a tam z částic bahna vytvořily kosmická vejce (zárodky života). Z těchto kosmických vajec vznikl život, jak bylo příkázáno.

Šesté příkázání.

„Necht vznikne život na souši“. I spojily se paprsky sluneční s paprsky zemskými v prachu souše a vytvořily z něj kosmická vejce, z těchto kosmických vajec vznikl na zemi život, jak bylo příkázáno.

Sedmé přikázání.

A když bylo toto všechno učiněno, sedmá moudrost pravila: „Stvořme člověka podle obrazu svého a obdařme jej schopnostmi, aby vládl této zemi“ (moje poznámka ke slovu „vládl“... aby vládl moudře, ochraňoval zemi a všechno živé).

Tento text je pravděpodobně starší více jak 12 000 let. Doporučuji přečíst o vzniku vesmíru v knize Bytí Josefa Zezulky - Život vesmíru, Prvá bytost a další kapitoly, je to vysvětlení v pravdě současného věku.

Co je to nesoustředěnost?

Moje postava byla opět uvnitř místnosti a přebíhala od jedné věci k druhé. Chvilí hrála na piáno, chvíli rovnala věci a poklízela. Moje vědomí se k ní přiblížilo, podívala se na mne. „Buď klidný“, řeklo mé vědomí postavě, „miluji tě“. Vzala jsem postavu do náručí a přivinula ji k sobě.

Člověk vytváří sám sobě klam o světě tím, že se cítí oddělený od celku.

Takto to vyjádřil Albert Einstein:

„Člověk je součástí CELKU, který nazýváme vesmír, jeho časově i prostorově omezená součást. Zažívá sám sebe, své myšlenky a emoce jako něco, co je oddělené od všech ostatních - jakýsi optický klam vědomí. Tento klam vytváří cosi jako vězení, v němž jsme omezeni na své vlastní záliby a na náklonnost k několika málo lidem ve svém bezprostředním okolí. Naším cílem by mělo být osvobození se z tohoto vězení tím, že budeme rozšiřovat horizont svého soucitu tak dlouho, dokud neobsáhne všechny živé tvory a veškerou přírodu v celé její nádheře“.

Nyní je rok 2008. Koncem minulého roku jsem prodělala chřipku. Jakmile nastal nový rok, stalo se se mnou něco, co bych mohla popsat takto: „něco mne pustilo“. Jako bych byla dosud něčím stále svázána, jakoby na mé mysli stále seděl mrak, který mne náhle opustil a moje vědomí se stalo jasnější. Můj nepříjemný pocit mne vedl k tomu, abych stále pátrala po příčině a přitom jsem vlastně objevovala duchovní svět. Je to takový hřebík, který je zabodnutý do našeho těla, abychom hledali. Děkuji svým ochráncům za jejich pomoc.

O práci.

Jedna z lidských vlastností je pracovitost, ať se jedná o práci fyzickou, duševní, či duchovní. Je dobré, když nás práce baví, máme z jejích výsledků radost, máme radost z vlastní tvůrčí činnosti a to co vytvoříme slouží druhým a nepoškozuje je. Ne vše, co se vyrobí slouží k prospěchu člověka. Všichni jsme zde abychom pracovali. I naši duchovní rádci - andělé jsou stále připraveni nám pomáhat. Nebuďme líní a nebuďme ani workholiky. Obojí je extrém, který neslouží nám, ani druhým. Každý má jiné schopnosti a možnosti. Nemusíme si klást neúměrné cíle, nebo naopak chtít proplout životem bez většího úsilí. Dělejme jen to, co je možné, abychom na konci života věděli, že měl nějaký smysl pro nás i pro druhé.

O závislosti na druhých lidech.

Závislost na druhých lidech je z velké části dána minulými životy. Tyto vazby přetrvávají do chvíle, než se rozhodneme od nich odpoutat. Dále jsou to vazby tvořené v tomto životě a naše psychické sklony. Závislost nás zbavuje svobody vnější i vnitřní. Svoboda neznamená, že si můžeme dělat co chceme, ale skutečná svoboda pramení z poznání, že pochopíme kde je nás třeba, tam pracujeme, děláme to co nás baví a tímto naplňujeme sebe i tvůrčí plán. Vazby na druhé lidi nás často doslova svazují a nemůžeme se pohnout z místa. Je žádoucí vztahy vyrovnávat, naučit se odpouštět, chápat druhé, přijímat je takové jací jsou, avšak není třeba přetrvávat ve špatných vztazích jako trpitelé, to bychom poškozovali sami sebe. Svoboda také neznamená, že nevnímáme druhé a jejich potřeby. To by bylo oddělování se od druhých. Naopak skutečně svobodný člověk je vnímavější k druhým, ale není na nich závislý. Myšlení skutečně svobodného člověka probíhá nezávisle na druhých, na jejich myšlenkovém vlivu, člověk si utváří vlastní názor a usiluje o to, aby byl co nejpravdivější. Každý ať jedná podle svých schopností co nejlépe, nechťjme vše naráz, nepropadejme ani iluzi, že od dnešního dne jsme dokonalí a „osvícení“, je to dlouhotrvající proces, jsme chybní a chybami se učíme.

Podívala jsem se, co dělá moje duchovní postava:

Ona se na mne také podívala a vstoupily jsme do sebe. Moje vědomí se náhle rozšířilo. Myslím, že jsem již schopna přijmout se takovou jaká jsem a stávám se pomalu sama sebou. Poté se moje postava objevila kráčejíci po hřebtu vysokých, zasněžených hor. Měla na sobě černý plášť s kapucí. Zastavila se, odložila plášť a usedla na zem. Sníh okolo ní začal tát a vytvořil se zelený kruh, který se rozšiřoval. V trávě se objevila kvítka. Jeden malý kvítek barvy lila utrhla a přivoněla k němu, ucítila jeho vůni. Slunce svítilo a ona vztáhla ruce k jeho paprskům, které dopadaly na její dlaně. Pohlédla dolů a uviděla omrzlé lidi, jejich vlasy a vousy byly bílé od ledu, lidé se po čtyřech drápali ze všech sil holýma, omrzlýma rukama k vrcholu. Jeden z nich dostoupal k postavě, přisedl k ní a jeho postava začala tát. Z dále nás sledoval můj učitel. Vstala jsem a spolu se skupinkou lidí jsme za ním kráčeli a uviděli jsme jeskyni z níž zářilo světlo. Vstoupili jsme dovnitř a uprostřed ležela otevřená, zlatá kniha. Usedli jsme okolo ní v klidu a pokoře. Kniha a já jsme splynuly, stávala se mnou a mé vnímání se opět rozšiřovalo. Chvilku jsem spočinula v tomto vjemu, který je opakem dostředivého stažení.

Dostředivé stažení nazýváme depresí. Já je zcela upnuto na sebe sama, zaobírá se nadměrně samo sebou, svými problémy, jako by jeho vědomí bylo v jednom bodě, totéž je sobectví. Opakem je rozšiřování vědomí, odstředivé rozšíření ze svého vjemu já postupně na ostatní já.

Další vize vztahující se k mému učiteli:

Jdu po cestě směrem ke zlatému kotouči. Po cestě jede vůz s otevřenou střechou. Můj učitel zastaví, vystoupí ven a otevře dveře vozu, abych nastoupila. Nastupuji a jedeme spolu (obr. 204 Nastupte si!).

204. Nastupte si!

Mohu dělat zázraky, neboť si uvědomuji, že Tvůrce je mnou a já jsem jím.

K čemu slouží všechen můj strach a peskování od druhých lidí?

Abych si uvědomila, kdo vlastně jsem, přijala jsem sebe sama takovou jaká jsem, abych poznala, že On je zde a je mnou a já Jím a že všichni jsme jedno, i když se můžeme cítit odděleně. I druhé musíme přijmout takové jací jsou, ve všech je božská jiskra a takové jací jsou je milovat, i když se jim často musíme bránit. **Vzala jsem sebe sama, své já oděné do černého pláště smutku a objala ho. Svlékla mu jeho černý plášť a radostně jsme se na sebe podívali a spočinuli chvílku v tomto objetí.**

Cítím se vnitřně klidněji a mám z toho radost. Chtěla bych v tomto životě udělat co nejvíce změn na sobě, které budou možné, abych v příštím životě byla silná a selhávala co nejméně, abych nemusela trpět a způsobovat utrpení druhým. Vytvořím si nejvyšší ideu - putuji k Němu.

Ucítila jsem, že nejenom můj mozek, ale i moje vnitřní orgány jsou plné ohně. Oheň je dobrý pro nadšení jít do věcí, abychom nebyli flegmatici, přemíra ohně nás však spaluje, nejsme v rovnováze a naše vitalita není vyvážená. Někdy se cítím plná energie, jindy jsem unavená.

Uviděla jsem své vnitřní orgány v ohni a duchovní bytosti na ně kropily vodu. Oheň byl uhašen a z orgánů stékal černý popel smíšený s vodou. Moje postava natáhla ruce a ve svých sepnutých dlaních odevzdávala svůj nadměrný psychický oheň. Objevil se velký, kovově modrý anděl s velkými křídly, takového jsem uviděla poprvé. Cítila jsem, že je více mužská než ženská bytost (Poslouchala jsem v tu chvíli CD se zvuky vodnářského zvonu. Myslím, že to byl anděl toho zvonu). Sklonil se ke mně a odebral můj oheň (obr. 205 Kovově modrý anděl). Otočila jsem se a běžela pryč, duchovní bytosti mne ještě pokropily vodou ze svých konví. Náhle jsem si uvědomila, že jsem chtěla ještě odevzdat svou nadměrnou dostředivost. Opět se objevil velký, kovově modrý anděl. Vzal mne za obě mé roztažené ruce a začal celým mým tělem točit tak, až se roztočilo do žluté energetické koule,

205. Kovově modrý anděl

z níž vylétaly jiskry. Potom točení zastavil a postavil mne zpět na zem. Opět jsem se otočila a běžela radostně zpět. Duchovní bytosti mi na cestu foukly svými dlaněmi ještě trochu vzduchu. Moje postava byla radostná a tak mi skočila do náruče. Já ji k sobě přitiskla a pocítila jsem, že ji miluji.

Jak jsem na tom se stresem?

Postava pobíhající zmateně po pokoji nakonec usedla a "ztuhla". Dveře se náhle rozletěly prudkým větrem, který se vehnal do místnosti a postava se v něm „mlela“ a bránila se mu. Větrná smršť ustala, ve dveřích se objevily dvě duchovní bytosti a nahlížely dovnitř. Postava se schovala do postele a překryla si hlavu dekou. Bytosti k ní přistoupily a poštuchovaly ji, snažily se ji rozesmát. S úsměvem se na mně podívala a já cítila, jak do mne pomalu vstupuje, stává se mnou. Chvilku jsem ten pocit „vychutnávala“. Ten pocit nemohu zcela popsat, je to jako něco ve mně, je to mojí součástí a je to“ volnost“.

Lidé se převážně cítí oddělení nejen od druhého, ale také sami od sebe. To jim brání vnímat celistvě sebe i druhé, chápat je a brát je takové jací jsou. Na naší vývojové úrovni není možné být zcela vyrovnaný, můžeme se k tomu přibližovat. Důležité je si alespoň uvědomit, že to je možné, že na sobě můžeme pracovat, že se můžeme měnit.

Nerovnováha ve čtyřech základních prvcích, což je dostředivost, odstředivost, žár a chlad způsobuje naše obtíže a nemoci v psychické, fyzické a vitální složce nás samých. Všechny tyto tři složky jsou vzájemně propojeny. V případě nemoci je potřeba působit na všechny části, aby bylo dosaženo nápravy a tyto změny musí být hluboce prožity, aby se staly naší součástí, aby efekt nebyl jen dočasný. To znamená skutečně si uzdravení PRÁT a skutečně se ZMĚNIT v tom, co děláme špatně. Sebe sama neošídíme, stejně jako nemůžeme ošidit druhé, neboť oni jsou i naší součástí a to co vysíláme směrem k druhým se k nám ve stejné kvalitě vrací, ať se již jedná o cokoliv.

Pokud se chceme skutečně upřímně změnit, musíme nejprve zjistit, jací ve skutečnosti jsme. Můžeme o tom přemýšlet sami, můžeme o tom medítovat, nebo můžeme použít dostupných metod druhých lidí jako jsou horoskopy, jasnovidné diagnózy nebo různé druhy psychických terapií, které nemusíme přijmout zcela za pravdivé, ale mohou nám otevřít cestu k vlastnímu přemýšlení o nás, k vlastní sebeanalýze. Toto je předpoklad k „raketové změně“, která může nastat, pokud budeme mít zájem. Pocítíme, že je možné na každém kroku mít možnost setkávat se s podněty, které nám budou pomáhat, neboť cílem vývoje je změna a jestliže budeme kráčet dobře a projevíme svoje chtění, budou nám duchovní bytosti ze všech sil pomáhat. Jsou to právě oni, kteří cítí sounáležitost s námi, ale my si zatím většinou nejsme schopni toto spojení uvědomovat.

Zdál se mi sen vztahující se k přírodní katastrofě, která by se měla dotknout přímo mne, jak jsem již popsala dříve. Tentokrát se mi zdálo, že mi něco říká, že to bude v červnu, tak uvidíme zda ano a kterého roku.

Přijetím všech svých vlastností projevených a neprojevených, pozitivních i negativních spojujeme tyto vlastnosti z dvojného projevu do Jednoty. Jedině tak můžeme vytvořit střed, to znamená harmonii, přístup ke světu bez emocí a v lásce. Přijímat bez výhrad, vnímat věci takové jaké jsou a takové je milovat. Je to spojování dvou protikladných pólů do Jednoty. Vše má dvojí vyjádření. Například strach a agresivita jsou dva póly jedné kvality. Jsem-li agresivní, jsem plný strachu o své postavení. Jsem-li plný strachu, je ve mně i část toho druhého, agresivního, kterým jsem mohl být v nějakém ze svých minulých životů. Je třeba přijmout obojí. Uvědomit si co jsem nyní, zda vystrašený či agresivní a přijmout toho druhého jako sama sebe, jako svoji neprojevenou součást. Spojím-li tyto dva póly, umožním pravdivěji vnímat, bez emoce, neboť emoce se váží na naše Já a potom řešíme věci z pozice nadřazeného, nebo utlačeného, nepoznáváme skutečnou pravdu a zkreslujeme to co vnímáme. Spojování nám umožní přechod do pokory. Pokud je v nás stále pocit chtít být uznávaný, je to naše Já, které se takto stále projevuje. I když jsou již naše úmysly vědomě dobré, může v nás tato touha stále přetrvávat. Pokud k nám bude někdo přehnaně pozorný věřte, že i v něm je část krutosti. Vyrovnaný člověk nepáchá zlo, ale ani nevnučuje dobro, pokud je požádán o pomoc pomáhá podle svých možností. Dobro v sobě musí objevit každý sám.

Zeptala jsem se jak vypadá můj žaludek emocionálně a kde je příčina mých potíží. V poslední době mi bylo od žaludku špatně.

Uviděla jsem něco jako ohniště z něhož létaly jiskry, ale bylo ukryté v takové černé kobce. Uvědomila jsem si, že je to něco jako emocionální nálož obalená smutkem, kterou nevyjadřuji a která spaluje moje vnitřní orgány. Jsou to potlačené emoce. Potom jsem uviděla mnicha v hnědé kutně, který vztahuje ruce k nebesům.

Zaměřila jsem se na emoce v mém solárním plexu.

Uviděla jsem svou známou postavu schoulenou uprostřed pokoje. Náhle na ni začalo pršet. Byla celá promáčená. Vyšla před dům, usedla na lavičku, aby se osušila na slunci. Objevily se dvě duchovní bytosti, vzaly ji za ruce a vynesly do vzduchu. Jedna z bytostí něco dělala rukama v oblasti jejího žaludku, potom se v jejích rukách objevila jehla se zlatou šňůrkou a vytvořila na kůži v oblasti žaludku zlatou nití šev. Po tomto úkonu bytosti vynesly postavu ještě výše a vypustily ji do žlutého kotouče. Tam se opět trochu „pomlela“ a po chvíli se znovu objevila její radostná tvář a doletěla zpět na lavičku, kde usedla. Odhrnula si oděv na břicho a podívala se na místo kde se nachází žaludek, ale žádný šev tam již nebyl.

V oblasti hrudníku cítím něco jako těžký kámen. Co to představuje v mé psychice?

Moje postava se nacházela uprostřed místnosti. Oběma rukama rozevřela svůj oděv v na místě hrudníku uviděla otevřenou ránu po celém hrudníku, ale nekrvácela. Postava přistoupila před zrcadlo a uviděla v něm skutečně nepěkný obraz nějaké tmavé bytosti, která měla ústa jako opice s otevřenou tlamou. Do místnosti vletěl vzdušný vír a pohltil celou její postavu. Točil se okolo ní ve tvaru kornoutu a nahoře

z tohoto kornoutu vycházelo cosi jako černý dým. Objevily se dvě duchovní bytosti a řídily vír dvěma zlatými hůlkami, které držela každá z nich ve své ruce. Náhle stáhly těmito hůlkami vír od shora dolů a ten zmizel. Postava se objevila celá „zemdlená“. Bytosti ji chytily za nohy a překlopily hlavou dolů a ještě si s ní asi třikrát pohodily sem tam držice ji za nohy hlavou dolů. Potom ji jedna z bytostí vzala do náruče a položila na postel. Dotkla se jí hůlkou, postava ožila a na její tváři se vykouznil úsměv. Duchovní bytosti vyletěly z domu a ona jim zamávala na cestu stojíce na prahu ve dveřích domu. Potom vešla do místnosti, usedla a přemýšlela.

Co je příčinou tohoto stavu?

V mé mysli se objevila stará, ošklivá žena se šátkem na hlavě, vypadala jako čarodějnice. Měla dlouhé ruce a prsty a těmi hrabala pod sebe. Napadla mne její špatná vlastnost – sobecká chamtivost.

Moje postava se na mne podívala, vstoupily jsme do sebe a já vychutnala tu chvíli spojení.

Náhle jsem uviděla, že procházím takovým úzkým kanálem jehož tvar byl do „V“ a já šla jeho středem. Došla jsem na otevřenou krajinu a přede mnou stál velký strom. Měl silný kmen a velkou širokou zelenou korunu. Kmen nebyl vysoký, ale silný, měl drsnou kůru. Já jsem ten kmen objala a ucítila jak v něm proudí míza. Usedla jsem pod strom. Můj pohled se od postavy začal vzdalovat...

Stále mám pocit stažení okolo krku. Čím je to způsobeno?

Opět jsem uviděla postavu, která pobíhá po pokoji a snaží se strhnout ze svého krku imaginární obruč. Kde je příčina? Jsou to pocity viny. Postava vzala do rukou papír a tužku a začala psát své pocity viny na papír. Potom papír vhodila do ohně a ten shořel na popel.

Jak je na tom oblast mého krku po psychické stránce?

Krk mojí postavy hořel. Přilétly dvě duchovní bytosti a oheň uhasily vodou. V krku jsem měla černou, vyhořelou díru. Duchovní bytosti svými rukama zacelily černou díru a na krku se objevila normální kůže. Moje postava byla zemdlená, tak ji posadily a daly jí napít. Obě duchovní bytosti, jedna po druhé, poklepaly svou hůlkou na hlavu mé postavy a potom ji vynesly před dům, kde ji posadily na lavičku a dvěma zlatými šňůrami, které připojily na oblast krku ji spojily se žlutým kotoučem - Zdrojem jako na „kapačku“. Poděkovala jsem bytostem a vyjádřila lítost, že oni musí napravovat moje prohřešky a chyby. „Už více nehřeš a přemýšlej o tom co mluvíš, děláme to rády!“, cítila jsem jejich slova. Potom mi zamávaly a odletěly.

Mám pocit tlaku v oblasti močového měchýře.

Jsou to mé slzy a strachy. Objevila se malá černá kulatá postavička na nožkách, vypadala jako černý mráček. Byl do můj zhmotněný strach. Z oblasti mého hrudníku vyletěl žlutý paprsek světla a protal mráček. Potom se objevily ještě další paprsky,

až se mráček proměnil ve velké jako z paprsků světla vytvořené srdce. Uchopila jsem srdce do pravé ruky a vložila je do otevřeného batohu, který jsem nesla na svých zádech a moje postava se vesele rozeběhla do přírody s batohem a ukrytým srdcem v něm.

Jak je na tom moje emocionální centrum solární plexus po psychické stránce?

Moje postava se objevila s velkým kamenem, který vlekla na šňůře spojené se solárním plexem. Uvnitř byl kámen barevný, plný emocí, červený, žlutý a zelený. Z kamene začaly vystřelovat žluté jiskry. Duchovní bytosti se objevily se svými žlutými hůlkami a začaly si s kamenem pohazovat jako s míčem z hůlky na hůlku. Náhle se jiskřící kámen proměnil ve žluté srdce a duchovní bytost ho odrazila hůlkou a on se vletěl do rukou postavy. Srdce bylo tentokrát spojeno zlatou šňůrou se solárním plexem (obr. 206 Proměna kamene v srdce). Postava přivinula srdce ke svému tělu a srdce s ní splynulo. Co to bylo za emoci? V mé mysli se objevily situace, kdy jsem se hněvala. Byl to můj potlačený hněv.

Chtěla jsem procítit sounáležitost se vším, a tak jsem si vytvořila myšlenku „Jsem jím“. Objevila se mi zeď, za kterou nesmím. Zřejmě to byla ode mne příliš odvážná myšlenka. Vzpomněla jsem na slova T. Pfeiffera: „*Já jsem tím*“, ve chvíli, kdy působí. Tam smí jen vespělý jedinec s povolením.

Horně záleží na tom jak otázku položíme, protože tak je nám odpovězeno. To jsem pochopila, když jsem zkoušela odpovědi na ano a ne s kyvadlem a odpověď se mi nezdála správná. Potom jsem zjistila, že jsem otázku špatně položila a bylo mi odpovězeno tak, jak jsem se zeptala. I v běžném životě často špatně nebo nepřesně formulujeme své myšlenky a na to bychom měli dávat větší pozor, neboť nás potom mohou překvapit odpovědi druhých. Oni si mohou naši řeč ještě zkreslit svým způsobem myšlení a nedorozumění nebo hádka jsou na obzoru.

To co způsobuje naše chybné činy a naše utrpení je naše NEVĚDOMOST. „*Odpusťte jim, vždyť nevědí co činí*“, tato slova Ježíše vyjadřují soucit a pochopení k těm, kteří si ještě neuvědomují následky svých činů. S naším postupným uvědomováním si souvislostí v dějích okolo nás, v tom, jakou roli hrajeme v tomto činění a co můžeme očekávat jako následek svých činů, můžeme uvádět zákon karmy do klidu až do chvíle, kdy budeme z karmy vyvázáni. Ani potom nemusíme být zcela bez utrpení, ale náš pohled bude již jiný a trpět budeme proto, že budeme schopni se pro druhé obětovat, aby i oni pochopili a mohli se vyvázat z nevědomosti. Právě Ježíš a jemu podobní přicházejí na tento svět, aby lidem poskytli pomoc, i když vědí co je v životě čeká, jak krutě se k nim mohou lidé zachovat. Někteří lidé si neuvědomují tento jeho dar a to že jsou možností dávajícího také omezené, neboť je zde na zemi stejně jako my jen člověkem. Berou tyto vysoké hmotné duchovní jako samozřejmost že jsou zde, často se sobecky dožadují léčby, nebo jejich myšlenky nechápou, kritizují je, dokonce proti nim vystupují. Oni by se ale již nemuseli vtělovat, je to jejich dobrovolná mise zde na zemi. Právě skrze nevědomost, kterou Ježíš a poté

206. *Proměna kamene v srdce*

jeho praví následovníci opravují, nejsou často lidé schopni plně chápat jejich slova, vysvětlují si je po svém, svým úhlem pohledu a tvoří nové zlo, často myslíce, že tvoří dobro. Na druhou stranu jsou lidé, kteří se snaží jejich slovům naslouchat a měnit se, pomáhat jim v jejich těžkém úkolu, použít co nejvíce z jejich daru, neboť není v každém životě taková příležitost.

Lidé jsou zde na zemi kvůli službě jeden druhému. Toto není v současné době hlavní nosnou myšlenkou lidstva a tak svět vypadá tak jak vypadá. Ve své iluzi si mnoho lidí myslí, zvláště těch, kteří jsou bohatí a v řídicích postaveních, že druzí jsou zde kvůli nim, neboť oni jsou „chytřejší“ a tak si zaslouží, aby jim druzí sloužili a pracovali pro ně, aby se oni měli dobře. V podstatě by měl mít každý člověk na mysli, že je zde jen služebníkem pro druhé ať je v jakémkoli postavení, a že mu jde o dobro druhých. Není nutné jít do nějakých extrémů a za hranice svých sil, to by bylo sebezničující, jde o to mít dobro na mysli a udělat to, co je možné. Také je třeba myslet to opravdově a ne jen naplňovat hesla, která ihned někteří opět zneužijí

pro svůj prospěch, jak jsme to zažili za doby socialismu. K tomu opravdovému přístupu k životu je nutná PŘEMĚNA každého jedince, jinak se nebude prohlubovat opravdovost a pravdivost, ale opět nastoupí naše nafouklá já, která budou vyžadovat prospěch pro sebe, nebo své nejbližší okolí, bez ohledu na celek. Přejít od myšlení jedince k myšlení celku je možnost, která je lidem více či méně nabízena v jednotlivých dobách, a kterou mohl dosud uskutečnit jen určitý počet jedinců, jako celek lidstvo stále čeká na okamžik přeměny. Možná to lidé podvědomě cítí, nebo se jdou duše zrodit do současné doby s vědomím možnosti tohoto uskutečnění. Bude-li lidstvo schopno přejít do doby nového, uvědomělého myšlení a skutečného poznání pravdy je stále otázkou budoucnosti. Budme optimisté, věřme, naplníme každý jako jedinec tuto myšlenku přeměny, tím se podílíme na tvorbě nové budoucnosti, která tak jako tak musí přijít, otázkou je jen kdy to bude. Čas je v našich myslích, v celku neexistuje, takže času dost, záleží jen na nás jakou v tomto procesu chceme hrát roli.

Jsme bytosti, které vnímají děje v posloupnosti. Je to nám daný způsob myšlení. Vše ale existuje také v celku, vše je vytvořené. U některých lidí se mohou projevit chvílky tohoto vnímání v celku, například v meditaci, ve chvíli blízkosti smrti, nebo spontánně, když se zadíváme do krásné přírody a máme pocit, že s ní splýváme a jiné. Zážitky z blízkosti smrti urychlují vývoj člověka. Lidé si uvědomují jak důležité jsou vztahy k druhým lidem, jak důležitý je láskyplný přístup.

Z výpovědi člověka, který toto prožil ve změněném stavu vědomí - R. A. Monroe, cituji:

„Viděl jsem každou emoci, kterou jsem kdy prožil a mé oči mi ukázaly, jak tyto emoce ovlivnily můj život. Jak můj život ovlivnil život ostatních lidí, když jsem to srovnával s pocitem čisté lásky, která mne nyní obklopovala... Z hlediska čisté lásky jsem si uvědomil, jak hrozně jsem se choval... Hodnotit sám sebe z hlediska toho, kolik lásky jste vydali druhým, je zničující. Nikdy se s tím nevyrovnáte. Stalo se mi to před šesti lety a ještě jsem se s tím nevyrovnal“.

Děje vytváříme svými myšlenkami, jak myslíme, to přitahujeme. Všechno co chci se uskutečnit, když si to budu přát v dobrém a s láskou. Pokud se nestane to, co si přeji budu schopen pochopit, že je to správné.

Všechno se děje tak jak má, proto nemusíme usilovat o to měnit druhé, měňme sebe, druhým můžeme ukázat cestu jakou jdeme, aby se jim šlo lépe a aby byli, jak říká J. Zezulka KĻADNOU SLOŽKOU, což je důležité pro náš vývoj i pro vývoj celku.

Jaký postoj mohu zaujmout vůči druhým, abych se stával více láskyplným, než agresivním:

Jsem v teď.

Jsem opravdový.

Poslouchám pozorně.

Nehodnotím, nekritizuji, nepoučuji, nechci měnit druhé podle svých představ, nechci je ovládat.

Co cítím z řeči druhého, jak na mne řeč působí, co to pro mne znamená, dotýká se mne to, pobuřuje mne to? Potom nejsem napojen na Zdroj. Rozpouštím ten pocit, cítím že není pro mne dobrý.

Jsem k druhému otevřený.

Nelpím na výsledku.

Mluvím pravdu tak, jak ji cítím.

Vnímám to dobré z druhého.

Jsem-li napojen na Zdroj jsem vyrovnaný a klidný.

Dokud budu chtít ovládat druhé, nikdy nebudu schopen se odevzdat.

Vztahy by měly být první před materiálními věcmi.

S vědomím, že jsme součástí Tvůrce se budeme cítit bezpečněji, budeme více chápat a můžeme se dívat na druhé jako na božské bytosti. Vždyť všichni máme uvnitř sebe božskou jiskru, je jen otázkou času, kdy se tato jiskra projeví. Naše já hraje s námi i s druhými lidmi hru na iluze, ale i to je třeba, neboť to evokuje naše pocity, skrze něž nás vede ke změně v našem nitru a ke snaze o pochopení, proč se co děje.

Bludíme vděční za to, co dostáváme.

I to, co se nám jeví jako nepříjemné nám ukazuje cestu.

Vrátím se do svého dětství, ke svým rodičům. Jací byli a co jsem se skrze ně měla naučit?

Určitě byli starostiví, spolehliví, pracovití a zodpovědní. Matka, která byla švadlena dokázala šít šaty pro ženy podle jejich představ, precizně a vkusně. Stejně tak otec byl v práci precizní, důsledný, pečlivý, uváděl do provozu zařízení pro telefonní ústředny. V těchto vlastnostech si byli rodiče dost podobní. V psychických vlastnostech jako by byli opační, ale možná to byl jen opačný projev jedné vlastnosti, a to strachu či obav. Matku vidím jako člověka stále ukřivděného, až plačtivého, vyčítajícího, věděla vždy předem, jak vše špatně dopadne. Otec se naopak projevoval jako dominantní, kritický k druhým lidem, všechno věděl nejlépe. Nechtěla jsem se ztotožňovat s některými jejich vlastnostmi, byly mi nepříjemné, přesto jsem na tom možná byla do jisté doby hůře než oni. K čemu mne to dovedlo?

K poznání, že nemám ovládat, ani být ovládaná.

Nemám být kritická k druhým, spíše dávat podněty k promyšlení.

Je třeba být sebejistým a to mohu být pokud budu spojena s Tvůrcem a s pocitem, že jsem v bezpečí, není nic co by zničilo mou duši.

Mám se umět bránit, ale neútočit.

Mám hledět do budoucnosti, nezabývat se minulostí, pouze při analýze proč se co dělo a potom to opustit. Plané lkaní či lamentování nemá žádný význam, pouze ničíme sebe, nebo druhé.

Nebát se cílů a tvořit, i když jich nedosáhnu, nemám mít pocity viny, že se mi něco nepodařilo, když mám jistotu, že jsem pro věc udělala co jsem mohla.

Odpouštět druhým.

Být láskyplný.

Dnes již vím, že stejně jako já prožívali moji rodiče ve svém životě i nepříjemné pocity, překonávali těžké události, které je potkávaly, museli opouštět své iluze o světě, jaký si vytvořili ve své představě a rovněž cítím, že se nestali mudrými, protože byli příliš daleko od Tvůrce. Dnes již více chápu způsob jejich jednání a konání a upřímně jim přeji, aby došli ve svém příštím životě k duchovnímu poznání a mohli ho předávat svým dětem. Totéž přeji i sobě. Kdybych já sama v mládí nějaké děti měla, také bych to neuměla. Na druhou stranu se někdy mohou učit rodiče od svých dětí, pokud chtějí a mají děti, které jim to mohou dát. Moje rodiče byli spíše materiálního založení. Je možné, že kdyby byli věřící, stala bych se již v mládí věřícím? Nebo naopak materialistou? Nevím. Hlavně abych byla sama sebou.

Můžeme se pokusit již dnes analyzovat náš život vůči druhým v tom, jak jsme se k nim doposud chovali, co jsme od nich očekávali a zda naše postoje byly vůči nim láskyplné, či ovládací, nebo jsme se jimi naopak nechali ovládat a co nám to přineslo. Zkusme se podívat opravdu upřímně a můžeme to začít měnit. Jistě vše nepůjde napoprvé, ale jednoho dne můžeme zjistit, že to že se chceme chovat jinak se stalo naší přirozeností. Musí to být myšleno skutečně upřímně, aby se to nestalo jen naší hrou „na hodného“, to bychom neprospěli sobě ani druhým a oni by stejně časem poznali, že nejsme pravdiví.

Jak jsem na tom po psychické stránce v oblasti hrudníku – srdeční čakry?

Moje postava byla schoulená, chodila po pokoji. Pravou rukou si vytrhla z hrudníku černou kouli, po které zůstala otevřená, nekrvácející rána. Podívala se na kouli ve svých rukách, které měla zašpiněné od koule jako od sazí. Objevily se duchovní bytosti a uchopily postavu za ruce a vyletěly s ní ven, směrem ke světelnému kotouči. Jedna z bytostí vzala kouli do své ruky a hodila ji směrem do světelného zdroje, koule se proměnila v bílého ptáčka a letěla zpět směrem k mé postavě. Ta ho uchopila do dlaní a přiložila si ho k hrudníku, který předtím zacelila jedna z bytostí a rána zmizela. Postava jakoby splynula s ptáčkem a vše najednou zmizelo. Cítila jsem, že jsem v příjemném prostoru, uvolněná a lehká. Jakoby ze mne všechno spadlo a pouze jsem „byla“. Chvilku jsem v tomto stavu spočinula.

Je možné najít na naší planetě skutečně vyrovnaného člověka?

Jsmo bytostí ve vývoji a tak náš stupeň toto ještě běžně neumožňuje. Lidé stojí před možností vědomě k tomuto směřovat.

Často si vzpomenu na pana Josefa Zezulku a jeho klidný hlas, jako záznam z magnetofonového pásku. Jeho slova vždy přesně vyjadřují co je třeba říci o nic více či méně. Jaké jsem vyzorovala vlastnosti tohoto vzácného člověka:

Je klidný.

Je pravdivý, je napojen na Tvůrce.

Nekritizuje, chápe běh všech věcí, chápe způsob myšlení druhých. Nelichotí.

Jeho hlavním životním cílem je pomáhat druhým.

Svou pomoc nikomu nenutí, vysvětluje, používá logiku a argumenty.

Je skromný, nepotřebuje bohatství, pokud něco vlastní, využívá to ve prospěch druhých.

Vnímá druhého jako sám sebe.

Nechce ovládat druhé, ani necítí potřebu vděku, či potřebu zavazovat si druhé.

Je vždy ochotný pomáhat, ale zná hranice své sebezáchovy, nepoškozuje sám sebe.

Odmítá dělat věci, které mu škodí, i když se lidem často jeví jako příjemné, například jíst masitou stravu, pít alkohol, kouřit a další.

Je si vědom svého životního úkolu.

Neubližuje žádným živým tvorům, ani lidem, ani zvířatům, ani rostlinám, upozorňuje na drancování přírody pro sobecké využívání potřeb lidí, nadměrné získávání surovin bez ohledu na planetu jako celek.

Své názory nevnučuje, ale dokáže dovést člověka k vlastnímu myšlení, aby sám člověk pochopil, aby ho řešení napadala samotného a stával se tak sám tvůrcem svého života a aby v něm vzbudil nadšení pro dobro.

Když si nejsem jistá zda je nějaká věc správná nebo ne, řeknu si: „Co by asi udělal on, co by na to řekl?“

S kým a čím je možné být duchovně spojen?

S živou a neživou přírodou, s lidmi, s Tvůrcem, s duchovními bytostmi bez těla, se sebou samým.

Zeptala jsem se: „Jsem spojena se svým vnitřním dítětem?“

Objevila se postava, která se na mne podívala a usmívala se. Náhle se ke mně přiblížila, vstoupila do mne a já do ní. Jsme jedno.

Jak vypadá moje spojení s ostatními lidmi?

Uviděla jsem lidi, jak jsou se mnou spojeni žlutými energetickými šňůrami. Všichni jsme jedno.

Spojení s duchovním světem nižším, znamená spojení s bytostmi naší vývojové úrovně a nižší. Spojení s duchovním světem vyšším, může znamenat nejenom spojení s vysokými zástupci Světla, ale také spojení s temnými anděly, sloužícími zlu. My bychom měli usilovat o spojení se světem dobra, se světlými anděly, sloužícími vývoji, to znamená Tvůrci.

Moje postava šplhala vzhůru po paprsku, jako by to byl tón zvuku, až dosáhla zlatého světla a vstoupila do něho. Obklopil ji prostor, ona se paprsku pustila a plavala v něm. Objevily se dvě duchovní bytosti, které ji vzaly za ruce a vynesly ji ještě o trochu výš, dále již nemohla. Podívala se vzhůru a uviděla křídla andělů, kteří obklopovali jednoho velkého anděla. Uvědomila jsem si sochy v kostelech, které toto často vyjadřují a vzpomněla ty, kteří viděli totéž. Sochy většinou vyjadřují anděly s lidskými těly, andělé které jsem viděla já byli mnohem křehčí a éteričtější. Anděl hodil postavě šňůru růžových korálků. Cítila jsem, že jí sděluje, že má šňůru spojit. Postava šňůru zachytila rukou, spojila její konce a položila si ji na hlavu jako věnec (obr. 207 Růžová šňůra korálků). Potom zamířila zpět ke svému obydlí, ze kterého podniká duchovní cesty. Před domkem již stálo několik lidí, čekali na ní. Všichni vešli

207. Růžová šňůra korálků

do místnosti a usedli do kruhu. Postava položila doprostřed kruhu lidí kruh korálků , který dostala od andělů, všichni se vzali za ruce a cítili vzájemnou sounáležitost. Byli spojeni jako šňůra korálků.

Jak se stanu svobodným?

Svobodný je napojený na pravdu, má sebekázeň a je spojen s druhými lidmi. Je si vědom toho, co říká a co dělá. Abychom se stali svobodnými je nutné se zbavit strachu a napětí.

Jak je na tom po psychické stránce oblast mého čela, čelní čakra?

Moje postava byla opět schoulená v koutě, nechtěla nic vidět. Dívala jsem se na ní, ona zvedla hlavu a já uviděla na jejím čele ránu, ze které vytékala velká kapka krve. „To jsou rány, které ti způsobili druzí“, cítila jsem vysvětlení. Postava si přiložila ruce k ráně a náhle byly plné krve. Postava vyšla ven před dům a tam si ruce omyla ve vodě v kádi. Objevila se duchovní bytost a proudem zlatých paprsků,

které vycházely z její pravé ruky zacelila postavě otvor na čele. Postava cítila, že jí říká: „Všichni jste spojeni láskou. Nesmíš brát slova druhých tak vážně!“. Poté jsem uviděla, jak je postava spojena zlatými šňůrami s druhými lidmi. Přitáhla si rukama připojené osoby jako na laně k sobě, přivítali se a podali si ruce. Postava odepnula zlaté šňůry na jejichž koncích byly zlaté háky k vzájemnému zachycení a chuchvalec vytvořený z těchto šňůr vyhodila do vzduchu. Změnil se ve zlatou kouli velkou asi jako míč. Nejprve si s ní všichni společně pohazovali, až ji někdo z nich odrazil a ona vyletěla do vzduchu a zamířila do žlutého kotouče. Všichni ji sledovali držíce se za ruce v jedné řadě tak dlouho, až ve zlatém kotouči zmizela.

Jak vypadá oblast mého močového měchýře, druhá čakra, po psychické stránce?

Moje postava ležela na posteli, ale ve chvíli, kdy mne uviděla procítila a usmívala se na mne. Vstala z postele, vyhrnula si pyžamo a v oblasti pod pupkem spatřila na těle černý kotouč, takový škvarek o průměru asi 15 cm. Jen co ho začala prohlížet, již klepaly na okno dvě duchovní bytosti. Postava otevřela dveře a vyšla ven. Jedna z bytostí držela v ruce velký zlatý nůž a jím škvarek odřízla. Pozvedla svou ruku držíce v dlani zmačkaný černý škvarek, který náhle vzplál ohněm a zmizel. Druhá bytost pokropila zacelenou ránu na těle postavy vodou z konve. Duchovní bytosti se vznesly, zamávaly postavě a zmizely. Postava vešla zpět do místnosti. Za chvíli opět někdo klepal na okno. Tentokrát to byli lidé. Postava znovu vyšla ven, vzala se s lidmi za ruce, takže vytvořili dlouhý řetěz a společně vykročili směrem ke žlutému kotouči.

Ještě jsem postavu ve své mysli neopustila. Uviděla jsem, jak stoupá po příčkách žebříku vzhůru do nebe. Postava musela projít tmavými mraky a blesky. Když mraky spočinuly pod jejíma nohama, podívala se vzhůru a uviděla hlouček duchovních bytostí, jejich obrysy byly velmi jemné. Postava se počala po žebříku pomalu navracet zpět dolů. Když dosáhla opět země, pohlédla na malý zlatý kyblíček asi takový s jakým si hrají děti na pískovišti. Tento zlatý kyblíček byl naplněn tekutinou. Postava vstoupila do místnosti a postavila kyblíček na stůl. Věděla, že se z něho může kdykoliv napít a posílit se (obr. 208 Posilující kyblíček). Potom ke mně radostně vzhlédla a jakoby do mne“ naskočila“. Prožila jsem chvíli toto spojení.

Často jsem četla, že lidé praktikující meditaci se uchylují do samoty a tam „cosi“ prožívají. Dlouho jsem si pod tím neuměla nic představit. Dnes považuji meditaci za způsob učení, který potom můžeme uplatňovat ve svém životě, pro meditujícího je to pomoc pro jeho změnu, pro jeho nacházení pravdy, pro vytvoření co největší rovnováhy v něm, ale hlavně je to důležité pro pochopení SOUNÁLEŽITOSTI S DRUHÝMI. Pokud si meditující ještě neuvědomuje význam celku, může se uchýlit do ústranní, s lidmi nekomunikovat a tím podpořit svou oddělenost od druhých, jeho cesta tak není celistvá a to není žádoucí. BŮH JE VŠE CO JEST. My jsme jeho součástí a návrat k Bohu znamená obnovení této celistvosti, rozšiřování vjemu z já-jeden na já-vše. V absenci tohoto chápání sounáležitosti s druhými je možno vidět nerovnováhu v některých učeních meditačních technik, které meditujícího

208. Posilující kyblíček

od druhých vzdalují. Meditující by měl pochopit potřebu spojovat se s druhými a pracovat pro druhé v hmotném světě, protože v něm žije, jinak se prohloubí jeho dostředivost. Záleží zde rovněž na stupni vývoje meditujícího, vysocí mistři v Tibetu pracují skrytě pro lidstvo pouze v duchu a takto vyrovnávají nerovnováhu tvořenou lidmi.

Na co bychom se měli v meditaci ptát?

Především na to, co souvisí s naším vývojem a s vývojem druhých. Mysleme vždy v dobro a nezištně.

Skupinová práce má větší účinek než práce jedince. Ve skupině, kde začíná vědomé tvoření se dojde k lepším výsledkům. Je důležité odstranit agresivitu, nekonstruktivní kritiku upevňující naše velké já, pasivitu a trpělivost. Pokud si je skupina vědoma možnosti napojení se na vnitřní moudrost, dává jeden druhému podněty, jednotlivci lépe poznávají sami sebe, snadněji mohou pochopit jeden druhého, lépe vnímat co je spojuje a mohou nacházet ta nejlepší řešení pro své úkoly.

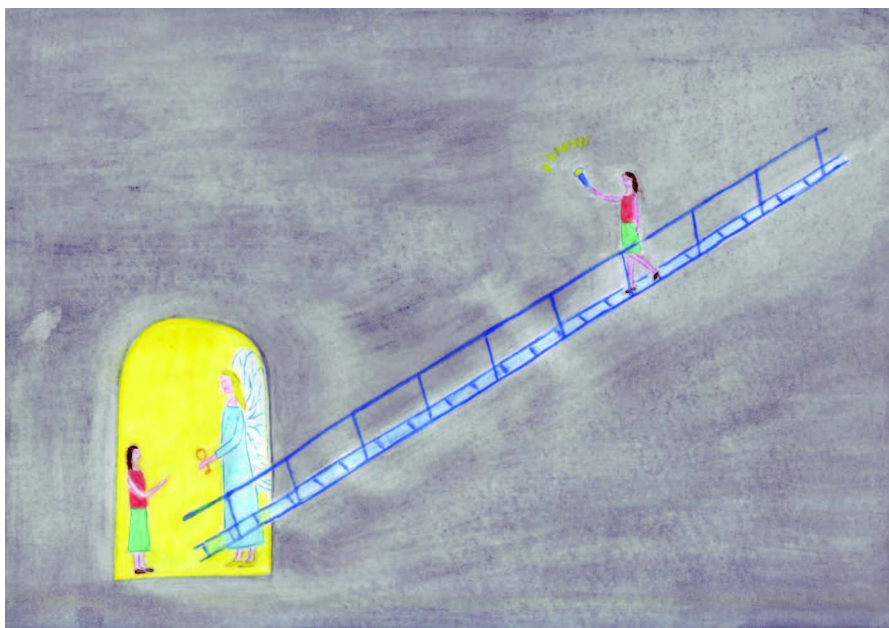
To co člověk během života nejvíce hledá je láska. Láska je hybná síla vesmíru. Můžeme si nalhávat, že lásku nepotřebujeme, nebo že si ji můžeme koupit, ale tato touha je ukryta uvnitř našich duší, které podvědomě cítí, že chceme zpět tam, odkud jsme přišli, zpět do Jednoty, do Celku. Síla lásky, která vše tvoří nás k tomuto vede. Můžeme na své cestě zabloudit, nechat se zlákat silami zla, které jsou stále připraveny projevít se, přesto nakonec stejně všichni musíme dojít k cíli, projít tou těžkou, často bouřlivou i krásnou cestou života zpět do Lásky, která nás stvořila, abychom se opět stali Ji.

Byla jsem čtrnáct dnů na dovolené na Mallorce a zkoumala jsem, jak na tom jsem po psychické stránce v jednotlivých oblastech těla. Myslela jsem si, že mám již hodně zpracováno. Co mně bylo ukázáno v pravdě popisují v následujících sedmi bodech:

1. Jak na tom jsem po psychické stránce?

Moje postava se objevila v temnotě, stoupala po schodech dolů, do nitra duše. Přidržovala se rukama zábradlí, po chvíli si rozsvítila baterku a prohlížela si okolí. Paprsky světla baterky dopadaly do tmy. Cesta se snižovala stále hlouběji. Na jejím konci uviděla světelný otvor a v něm obrysy bílé duchovní bytosti – anděla. Bílá bytost ji převedla otvorem do prostoru vyplněného zlatým světlem. Stáli spolu u vchodu a moje postava se podívala na anděla v myslí s otázkou: „Co mám dělat?“ „Jen spočívej!“, cítila jsem, že mi sděluje anděl. Postava vnímala, že se okolo ní pohybují zlaté bytosti. Anděl vložil postavě do rukou zlatý klíč. Postava si klíč přiložila k hrudníku. Potom ho pevně držela ve své ruce (obr. 209 Zlatý klíč). Anděl ji vzal za druhou ruku a vedl ji zpět po schodech nahoru. Vystoupali část schodiště, potom se postava pustila a stoupala sama. Nahoře se ještě otočila, stále viděla u vchodu již jen malou postavu anděla. Zamávala mu. Postava vstoupila do světla tohoto světa. UVědomila jsem si sama sebe.

Druhý den po tomto prožitku jsem se vydala na výlet do hor. Když jsme sjeli k moři a šli cestou ke krásné zátoce, museli jsme projít tunelem vyhloubeným ve skále podél břehu moře. Asi v polovině tunelu jsem uviděla jeho východ do kterého pronikalo světlo. Byl to podobný obraz jako ve včerejší meditaci, kdy moje postava stála u vchodu do Světla (foto 4). Zastavila jsem se na chvíli v mírném úžasu. UVědomila jsem si, jak se duchovní svět prolíná se světem hmotným. Čekalo mne ale ještě jedno překvapení. Dojeli jsme do hlavního města tohoto ostrova, do Palmy de Mallorca a navštívili největší chrám tohoto města. Při jeho prohlídce jsem se opět zastavila v úžasu po spatření obrazu anděla, který podává sv. Petrovi zlatý klíč (foto 5). Vždyť totéž se odehrálo v mé meditaci. Svět duchovní a hmotný se prolínají a obrazy z duchovního světa můžeme nacházet ve hmotném světě ve smyslu podobnosti těchto dvou světů. Dále o duchovním světě dostáváme zprávy prostřednictvím těch, kteří do duchovního světa vstupují. Tyto zprávy byly, jsou a budou podobné pro všechny, kteří je dostávali, dostávají a budou z nehmotného

209. Zlatý klíč

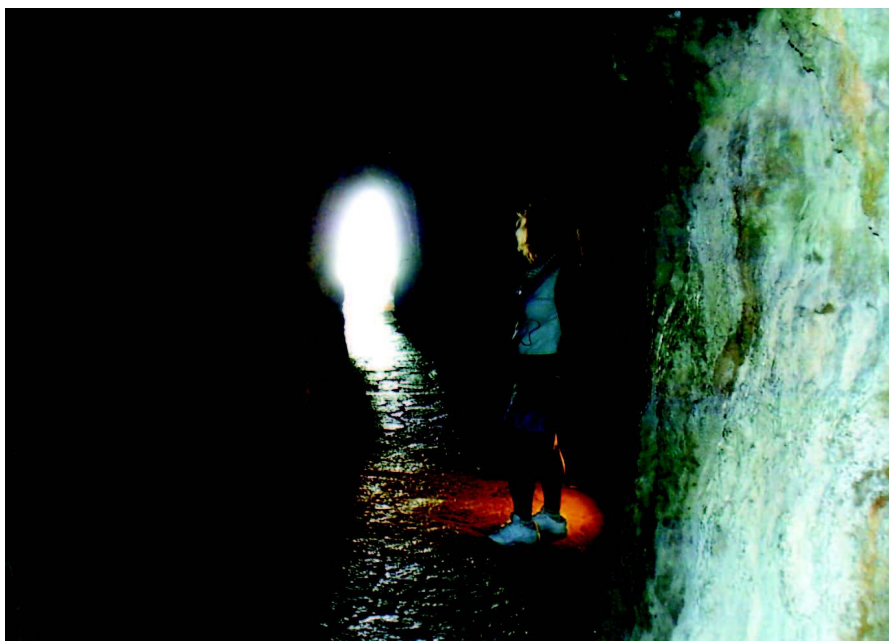

Foto 4

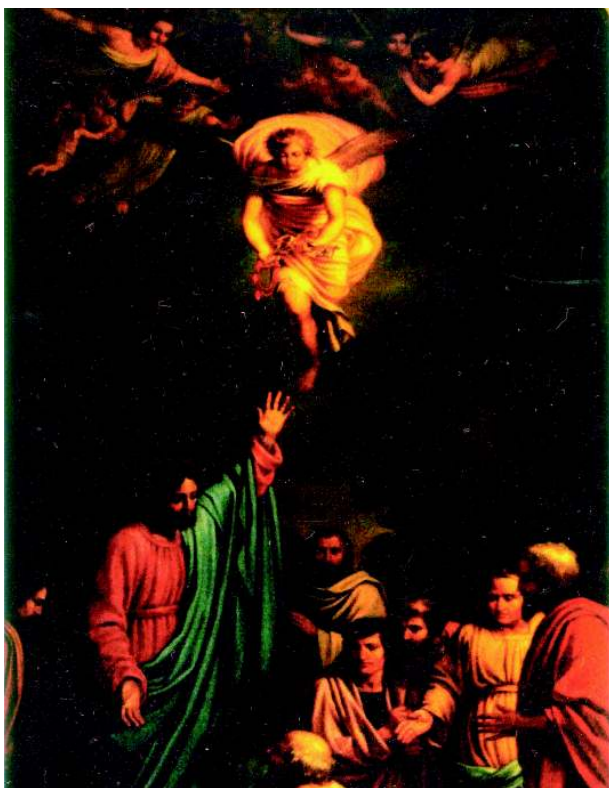

Foto 5

světa dostávat. Mám na mysli svět dobra a pravdy. Stejně je zřejmě možné získávat zprávy ze světa zla, temna a nevyvoje. Tím se však nechci zabývat, to není moje cesta.

2. Co tíží mou duši v oblasti hrudníku?

Uviděla jsem velkou černou kouli uvázanou na řetězu. Řetěz byl spojen s hrudníkem postavy v kápi mnicha, koule visela dolů a bimbala sem tam. Mnich byl shrbený a koule ho táhla k zemi. Koule se náhle přeměnila v těžký, černý kříž. Mnich šel velmi těžce, předkloněný hlavou k zemi. Již jsem se s tímto mnichem v meditace setkala. Zřejmě to byl mnich z nějaké méj předchozí inkarnace, která mne deformovala.

Moje duše ale touží po světle.

Šplhala jsem prostřednictvím svého duchovního těla po zlatém provazu vzhůru směrem ke Světlu do takové zlaté koule s kulatým otvorem zespodu. Došplhala jsem do vnitřního prostoru, pustila jsem se a plavala v něm. Cítila jsem, že tam jsou zlaté bytosti, ale neviděla jsem je. Můj duchovní průvodce mne vzal na okraj

tohoto prostoru a jako z balkónu jsme se dívali dolů na zemi. Uviděla jsem lidi, jak se spolu prali, jeden s druhým. Takové lidské hry. Potom jsem viděla některé z nich, jak se snažili přistavit si žebříky ke zlaté kouli a snažili se vyšplhat po nich nahoru. Žebříky jim však padaly zpět na zem. Marně s nimi zápasili (obr. 210 Žebříky).

3. Stále cítím tlak v oblasti krku.

Moje postava seděla uprostřed pokoje a její hlava byla zvířecí. Měla čumák a černé chlupy. Bylo to jako z pohádky Kráska a zvíře. To zvíře byla moje postava. Byla to zvířecí část mé duše. Postava držela svou hlavu v rukách, potom vstala, přistoupila k oknu a dívala se ven ke světelnému kotouči. Otevřela dveře a vyšla před dům. Sňala z hlavy zvířecí masku a vyhodila ji směrem ke zlatému kotouči. Hlava letěla do středu kotouče a postava vylétla za ní. Uviděla jsem duchovní bytost, která se dotkla zvířecí masky hůlkou a ta se roztržila jako prskavka (obr. 211 Zvířecí maska). Postava létala ve žlutém světle jako když plave, občas udělala kotoul, cítila se volně. Moje vnímání se přiblížilo k postavě, splynulo s ní, vnímala jsem tu volnost, ten prostor. Světlo se rozšířilo uvnitř mého těla a zaplnilo ho. Chvilku jsem tak spočinula.

4. Stále cítím tlak a stažení v oblasti žaludku.

Moje postava pobíhala po místnosti a vztekala se, dupala, potom skočila do postele a brečela. Dvě duchovní bytosti k ní přistoupili, jedna přešla přes její tělo zlatou hůlkou, druhá ji polila kbelíkem vody. Potom ji vytáhli za ruce ven, zmáčenou,

210. Žebříky

211. Zvířecí maska

odporující a vztekající se. Venku se postava náhle stala bílou, blikající, ohnivou koulí, která poskakovala dokola až vyhořela (obr. 212 Ohnivá koule). Jakmile koule zhasla, uviděla jsem úplně černou, ohořelou postavu. Duchovní bytosti na ni vylily druhý kbelík vody. Postava se prohlížela a sama se začala mýt vodou tekoucí z pumpy, ze které duchovní bytosti braly vodu. Bytosti vzaly postavu za ruce a nohy a pod proudem vody ji celou omyly. Nakonec ji vyhodily do žlutého kotouče, tam se prolétla a na jejím obličejí se objevila radost. Spojila jsem se s ní a prožila chvílku světla a volnosti.

5. Jak to vypadá s mojí hlavou po psychické stránce?

Moje postava pobíhala po pokoji a její hlava byla v plamenech. Podívala se do zrcadla a uviděla jak hlava hoří. Namočila hlavu do kbelíku s vodou a uhasila ji. Opět se podívala do zrcadla a její hlava byla celá černá, černé ohořeliny stékaly po jejím obličejí. Vyšla ven a šla se omýt k pumpě. Spustila vodu a sama si omývala

212. Ohnivá koule

hlavu. Duchovní bytosti byly při tom, ale když viděly, že postava pracuje sama, tak ji nechaly. Postava vyletěla ke světelnému kotouči, ještě se otočila a zamávala duchovním bytostem. Ty jí také zamávaly a radovaly se, že je již samostatná. Postava letěla do kotouče a její hlava byla čistá, kolem její hlavy zářil bílý kruh světla (obr. 213 Čistá hlava).

Uvědomila jsem si ty, na které dopadly žárové manýry mé hlavy a poprosila jsem je v duchu o odpuštění. Projev mého žáru byl ale celý můj současný život svázaný autoritami, které jsem poslouchala a tak mne spaloval zevnitř. Byly to pravděpodobně dva z mých minulých životů, které mne deformovaly a to život ve kterém jsem uctívala kult slunce a vyvolal ve mně převahu žáru a život mnicha, který svou žárovost vložil do fanatické pokory a sebetřýznění. V tomto životě mohu tyto dvě deformace poznat a vyrovnat je. Děkuji za to. Pro poznání těchto příčin je dobré minulé životy znát, pochopit souvislosti a to, co se v nás odehrává, je to poznání proč a jakým způsobem se chováme k druhým lidem.

213. Čistá hlava

6. Jak vypadá můj strach?

Objevila se postava a na jejím těle se držela velká černá, zeleno-modře problíkávající koule rozježeného strachu, která se svými čtyřma nohama připomínala pavouka. Držela se nalepená na zádech postavy a vypadala jako živá. Postava ji chtěla ze svého těla odtrhnout, ale nešlo to. Na chvíli se jí to podařilo, ale pavouk na ni opět naskočil a držel se jejího těla. Postava vyšla před dům. Objevily se dvě duchovní bytosti a stáhly pavouka z těla postavy, vzaly ho za nohy a letěly s ním do světla (obr. 214 Pavouk strachu). Pavouk se bránil, ale ony s ním za chvíli zmizely v dálce. Dotkly se pavouka dvěma žlutými hůlkami a on vzplál plamenem. Zbytky z něho, malé ohořelé kousky popela se po dotyku zlatých hůlek měnily na jiskry a rozptýlily se do Světla.

Kde se vzal můj strach?

Uviděla jsem nad sebou velkou postavu s rákoskou, která mi hrozila a já se jí bála.

214. Pavouk strachu

Vytvořila jsem svým myšlením naplněným strachem z dominantních lidí jakousi entitu chovající se jako živá bytost - pavouka strachu. Svými myšlenkami tvoříme svou realitu.

7. Jak vypadá nyní oblast mého močového měchýře?

Moje postava pobíhala po místnosti a držela se rukama v oblasti močového měchýře. Postava otočila ruce a podívala se na své dlaně, byly celé černé jako od sazí. Shrnula si kalhoty a z této oblasti se sypalo cosi co připomínalo černý popel. Postava vyšla ven a omyla se pod vodou tekoucí z pumpy. Smyla vše špinavé a vyletěla ke Světlu. Tam s radostí poletovala a skotačila. Přiblížila jsem se k postavě, vzala ji do náruče jako dítě a cítila jsem, že ji mám ráda. Splynuly jsme spolu.

Proč se máme měnit, zlepšovat a zdokonalovat?

Abychom si nedobrymi rozhodnutími nepřipravovali v budoucnosti utrpení,

abychom nepřipravovali utrpení druhým a abychom vytvořili podmínky pro vstup do našeho nitra a do Jednoty. Bez splnění určitých podmínek není možné vstoupit do duchovního světa a tuto možnost posoudí vyšší duchovní bytosti, zda nás dále pustí či ne. My lidé toto v převaze ještě nedokážeme dobře posoudit, ale můžeme o to usilovat, můžeme usilovat o to stávat se dobrými a pravdivými.

V duchu mohou pracovat i negativní jedinci, kteří svou kvalitou přitáhnou podobné nevtělené bytosti a ti mohou plnit i některá jejich přání, za vše ale musí takoví jedinci zaplatit a odčinit své skutky, neboť sáhli na to co jim nepřísluší. Vývoj si žádá dobro, takže jiné cesty kupředu není, než jít cestou dobra. Naše touha stávat se dobrými nám pomáhá v OTEVŘENÍ DVEŘÍ DO NITRA.

Jak bude jednat budoucí duchovní člověk?

Bude otevřený Jednotě. Jednotě se sebou, s druhými a jednotě s Bohem. Jeho jednání nebude vycházet z jeho emocí a chladných logických úvah, ale ze SJEDNOCENÍ se sebou, s ostatními lidmi a živými tvory, s přírodou, s vesmírem, SE VŠÍM co existuje. Jeho ego se již nebude cítit oddělené, nebude žít jen pro své osobní potřeby, ani nebude žít pro ego určité skupiny lidí. Bude žít v souladu s Tvůrcem, bude naplňovat jeho myšlenku dobra, bude usilovat nejen o naplnění svých potřeb, ale i POTŘEB DRUHÝCH LIDÍ, bude přesně VĚDĚT co má ČINIT, neboť bude VIDĚT PRAVDU nezkreslenou svým nafouklým já vytvářejícím iluzi, ale Pravdu takovou jaká je.

K takové přeměně lidstva je třeba učitelů aby pomohli těm, kteří si potřebu změny uvědomují a chtějí ji realizovat.

Jak se toto projeví ve společnosti?

Může být vytvořena nová etická a morální společnost, která usiluje o pravdu a světlo a opouští své animální návyky.

Toto světlo musí v sobě objevit každý sám a až svým vlastním poznáním je možné přenést tuto zkušenost do reality vnímaného vnějšího života.

To, že si vytvoříme představu o tom, že Světlo existuje ještě neznamená, že jsme ho již dosáhli. Je nutné v sobě vytvořit harmonii. Nadšení pro věc nám může pomoci, ale fanatismus, či nesnášlivá cnost není cestou k úspěchu. Ani přílišná vlažnost, nebo pocit jak jsme již dobří nám nepomůže. Vstupem do nitra se nám začnou otvírat nové možnosti a my uvidíme jak jsme ještě malí a jak málo známe.

Jak dosáhnout splynutí?

Uvědomit si své já a splývat se vším, stávat se vším, každé já cítit jako své já.

Naše vědomí se stáhne do soustředění a pozornosti a poté se rozptýlí.

Dokud nedosáhneme spojení z druhými a nebudeme je cítit jako svou součást, vždy bude naše jednání vedeno více či méně našimi osobními zájmy, i nesobeckost bude stále částečně sobeckostí, neboť běžně člověk touží alespoň po vděku, ocenění, pozornosti a tak podobně. Člověk ve světle již necítí potřebu

těchto projevů od druhých, neboť oni jsou jím a to co on dělá pro druhé jakoby dělal pro sebe.

Co mne ještě stále tíží?

Jsou to moje výkyvy nálad – nadšení a únava.

Objímala jsem své vnitřní dítě, které se usmívalo a rychle se se mnou spojilo, vstoupilo do mne a mnou prostoupilo světlo. Moje výkyvy nálad vycházejí z mého pocitu oddělení se od sebe sama, od svého vnitřního já. Zřejmě tato menší či větší disharmonie hraje roli u některých lehčích psychických poruch. Duše už může být připravena na toto spojení, ale nemůže ho ještě zcela realizovat. Neřízené střídání nadšení a klidu je třeba vyrovnat.

Stále cítím, že je mi těžko od žaludku. Čím to je?

Nemohu strávit to, že se druzí nechovají podle mých představ, že jsou nedokonalí stejně jako já.

Uviděla jsem řetěz lidí, který byl spojen za ruce a stáčel se do velkého šneku. Moje postava se chytla poslední stojící postavy v řadě a začala se postupně vsunovat dovnitř šneku. Šnek se točil pomalu jako vír a uprostřed jakoby mizel. Moje postava uchopila za ruku další postavu, ta další a další a všichni postupovaly do středu (obr. 215 Lidský vír). Moje vědomí vše pozorovalo a začalo se přibližovat k tomuto víru jako k jednotné hmotě. Vstupovalo do ní velmi pomalu a moc se mu nechtělo. Pomalu se vsunulo do tohoto prostoru, vír se uzavřel a ono do tohoto prostoru vplulo. Cítila jsem, že se pohybuji ve tmě. Něco mi říkalo,

215. Lidský vír

že mohou číst v duších lidí. Náhle jsem z tohoto prostoru vyletěla a moje postava vletěla do světelného kotouče. Tam se prolétla, snad aby nabrala sílu toto ustát.

Vzpomněla jsem na psychiatry, kteří se snaží pomáhat lidským duším, ale pokud nejsou spojeni se Světlem, jsou vystaveni vlivu těchto lidí a také se mohou stávat tak trochu blázny.

Lidská bytost je složena z hmoty, jemnohmotné energie, která vše oživuje a z ducha, který je nesmrtelný a vstupuje na počátku svého vývoje do primitivního těla, je oddělen od celku z něhož vyšel. Putováním v tělech nabývá zkušenosti, vyvíjí se, až jednou hmotné tělo opustí navždy a bude trvat jako nevtělený duch až do konečného spojení s Tím, ze kterého vyšel. To ale opět není konec všeho. Dojde k novému rozptylu do mnohosti a takto vše stále pulzuje. My si toto můžeme těžko představit. Je to jako koule bez rozměru ve které toto pulzuje - rozptyl - stažení - rozptyl - stažení. My nyní svým vědomím procházíme jeden cyklus mezi rozptylem a stažením. Jak si představuji tvoření vesmírů (obr. 216 Tvoření vesmírů).

Proč se tak děje?

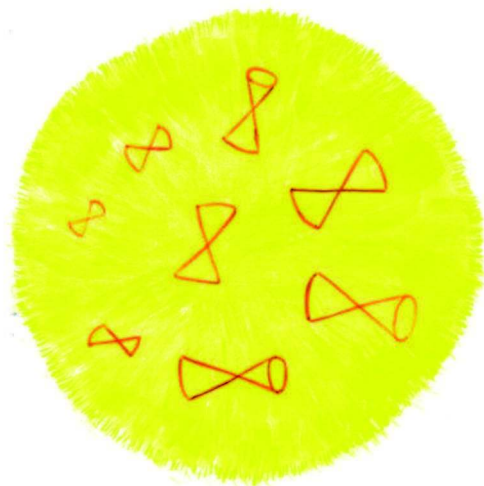
Bůh je Tvůrce a tak tvoří, realizuje se. My jsme jeho součástí a tak plujeme v tomto stvořeném s Ním. My jsme Jím a On je námi. Přelom v našem vědomí je uvědomění si této skutečnosti a uvědomění si jeho zákonů. Nemůžeme si představovat svobodu ducha tak, že si můžeme dělat co chceme. Svoboda ducha znamená pochopení božích zákonů a jejich naplňování, což nám přináší radost z toho podílet se na tvoření dobra a pochopení toho, co je zlé. Není to chápání dobra a zla podle představ našeho já, ale podle Pravdy. S Pravdou musíme být spojeni, abychom toto lépe rozeznávali.

Člověk budoucnosti bude spojený se Světlem, objeví své nové schopnosti a bude je přirozeně užívat pro své poznání a pro pomoc druhým, pro celek. Takové schopnosti dnešní lidé považují za nadpřirozené, nebo nevěří v jejich účinnost. V budoucnosti se budou stávat přirozenou schopností lidí. Je to například telepatie, levitace, cestování v čase, vnímání svých minulých životů a minulých životů druhých lidí, lepší rozpoznávání životních úkolů, duchovní léčení psychických poruch, hledání příčin fyzických nemocí a jejich léčení, používání psychické chirurgie, kterou ovládají filipínské léčitelé, léčení vitálními silami, harmonizace čtyř základních prvků ve všem obsažených a další.

Jaká je vyšší bytost člověka žijícího ve Světle?

Takový člověk je spojen se sebou, s druhými a se Světlem.

Člověk, který je spojen se Světlem již není tak ovlivněn svým odděleným já a ve společnosti ho již neovlivňuje pocit podřízenosti či nadřízenosti. Ať slouží či vládne, vykonává to pro druhé, pro blaho všeho a všech. I takový člověk potřebuje zajistit své základní potřeby a peníze v naší společnosti potřebuje, ale ty by neměly být jeho hlavním motivem. V budoucnosti peníze nebudou třeba. Pokud je člověk vědomý a peníze vlastní dobře ví, jak je použít a užívá je ve prospěch

216. Tvoření vesmírů

svůj i celku. Jde-li dílem Tvůrce dobře je předpoklad, že jeho potřeby budou zajištěny. V případě nepříznivých okolností takový člověk lépe chápe proč se co děje a dokáže najít nejlepší možné řešení a i když se situace zdá být špatná usiluje o to, aby došlo k co nejmenší újmě, či zlu. Dosáhnout co nejmenšího zla, které je v jakékoliv dané situaci možné by mělo být cílem nás všech při řešení čehokoliv.

Jak si představuje vyšší bytost člověk nevědomý?

Jako supermana, bojovníka, který ale ještě necítí sounáležitost s druhými. I když se takový hrdina může jevit jako altruista, i tak většinou sleduje osobní zájmy či zájmy určitého okruhu lidí, osobní prospěch či prospěch někoho blízkého či skupiny lidí. Většinou stále touží po moci, úspěchu, nebo uznání.

Člověk cítí utrpení právě z důvodu své nedokonalosti, z důvodu neschopnosti přijímat věci takové jaké jsou a z důvodu, že se buď cítí podřízený a nedovede říci ne když je to třeba, nebo naopak se cítí povýšený nad druhé a má strach, že ho druzí nebudou poslouchat, bojí se že ztratí vliv nad druhými. Zkrátka nedokáže být v harmonii se sebou ani s vnějším světem.

Jak se člověk vyvíjí, stává se citlivější, dokáže více soucítit s ostatními tvory, tím se také více odlišuje od zvířat, opouští své zvířecí návyky. Stává se ve svém vědomí silnější, lépe snáší utrpení své i druhých, která se ho i druhých lidí vlivem okolí dotýkají. Dále se člověk stává klidnějším, chápajícím, jeho vědomí se rozšiřuje, stává se pevným ve svých postojích, není již stromem, který se klátí ve větru jak vítr fouká. Dokáže zmírnit svou fyzickou bolest, či se mentálně odpoutat od útoků křivd a nepravd na něho směřujících od druhých lidí.

Tyto skutečnosti jsou dobře, i když v některých pasážích trochu složitě popsány, v knize od Šrí Aurobindo Budoucí vývoj člověka. Nevím zda zde není

trochu přeceněn slib blažených stavů, které člověk může údajně prožívat a zda je to žádoucí, ale klid, pravdivý rozhled a prožitek volnosti, ke kterému je možno dojít pevně věřím. Pocity blaženosti se často objevují v indických učeních. Tyto příjemné pocity vzniklé duchovní praxí bych přirovnala k libým pocitům, které je možné prožívat podobně pomocí nějaké drogy. K čemu je dobré usilovat o takové stavy? Nevytvářejí také závislost? Proto nevidím cíl meditace v prožívání blažených stavů, ale cíl meditace by měl sloužit k pravdivému chápání čehokoliv na co se ptáme a co zatím jen podvědomě tušíme, že bychom mohli žít. I to v nás může vyvolat stav úžasu a nadšení nad objevováním, jak svět vlastně funguje a můžeme zažít chvilku plného, vědomého klidu a uvolnění. To je moje současná zkušenost. Možná budu mít tu milost pochopit ještě více.

Rozšiřováním svého vědomí člověk odkrývá jemu doposud skryté souvislosti a není odkázán jen na to, co se naučil, přečetl, či doslechl od druhých lidí. Stává se vlastním objevovatelem věčného bytí. Konflikty, které vznikají v nás i okolo nás jsou výsledkem naší oddělenosti od nás samých, od druhých, od vesmíru. Sjednocování těchto tří oddělených složek bude náplní života budoucích lidí. Takový člověk bude vnímat řád vesmíru, bude žít v souladu s jeho naplňováním, bude se cítit svobodným tím, že naplňuje co je třeba a nebude mít pocit, že musí plnit to, co mu přikáže jiní, často ještě mnohem nevědomější. Taková bytost se nebude muset rozhodovat na základě pokusu a omylu, ale bude mít přístup ke skutečné Pravdě. Vždy si vzpomenu na učitele J. Zzulku, v jehož řeči a v jeho projevu je cítit vše o čem nyní píší. Pro mne je to skutečně vědomý učitel, jehož učení nevychází z nějakých cizích poznatků, ale skutečně z něho samého, je jednoduché a jasné, i když to jednoduché je pro nás vlastně složité, protože často myslíme komplikovaně, ale po krůčcích a s vnitřní touhou a snahou se nám to může více či méně postupně dařit. Pokud člověk netvoří v dobrém a tvoří zlo, pracuje proti své nejniternější přirozenosti, proti Tvůrci, nemůže pocítovat opravdovou volnost. Jeho svědomí se v něm jednoho dne probudí a on nakonec vždy ucítí vinu a utrpení, neboť nejednal v harmonii s Tvůrcem, se sebou samým, s druhými lidmi. Najednou vše pochopí a i on jako každý jiný bude stát před vývojovým přelomem ke skutečné lidské bytosti. Lidé, kteří v sobě vytvoří tuto touhu po lidskosti a budou usilovat o svou změnu, budou vytvářet skupiny, které se budou postupně rozrůstat a síla jejich společného uvědomění bude narůstat. Budou pomáhat druhým lidem se k nim připojovat a společně pak pracovat ve jménu Tvůrce. Takovým spojováním lidí se vliv znásobňuje. Jen tak může převážít vliv vědoucích nad nevědoucími a dojít k posunutí vývoje celé společnosti. Přát si vývoj svůj a vývoj druhých se stane samozřejmostí bez nějaké závnsti, že druhý je dále než já, vždyť je-li dále, může lépe sloužit všem ostatním. Všichni musíme projít stejným vývojem, ani není dobré zkoumat kdo je jak ve svém vývoji daleko, neboť to opět vede ke konfliktům a nezdravému soupeření. Budoucí člověk bude vnímat vše jako projev jednoty projevené do dvojnosti bytí, bude ukazovat na nepravdu a mluvit a jednat v pravdě, bude chápat projevy dvojnosti, to je dobra a zla jako projevy určitého vývojového stupně jednání lidstva mířícího od prvotního rozptylu do mnohosti až k opěvnému splynutí v Jednotě. Dosažení cíle, Jednoty

jednoho vývojového cyklu je z našeho pohledu nepředstavitelně dlouhá doba, ale z pohledu vysoké bytosti to může být jen chvilka. Pokud již člověk chápe, proč zlo existuje a co naplňuje neznámá to, že má zlo tolerovat a nechat ho působit, ale chápe, že nevědomý člověk více či méně zlo koná, neboť jeho já pravdu ještě překrývá a všichni musíme projít postupně stejným poznáním, stejným vývojem. Vědomý může zlo lépe popsat a ukázat na ně, podporovat síly, které omezují jeho projev, ve svém okolí ho netrpět, sám ho nevykonávat a pracovat pro dobro.

Jak může člověk dosáhnout sjednocení?

Pouhým pozorováním vnějšího světa toto není možné. Je to možné pozorováním vnitřního světa a objevením vnitřního, duchovního světa. Tento vjem sjednocení je poté možno přednést do sjednocování se světem vnějším, hmotným. Jednota je vše co je vytvořené, je to Tvůrce uvnitř i vně nás. Jednota je skládání z dvojného vnímání světa do celku, sjednocování oddělenosti od sebe, od druhých, od Tvůrce do Celku. Pro člověka našeho současného vývojového stupně však tento stav ještě nemůže být trvalý.

Platí plně zákony které tvoří člověk pro hmotu?

Člověk může vytvářet fyzikální a chemické zákony pro hmotu a hmotnou energii jejím pozorováním, ale tyto zákony jsou omezeny svou funkčností zde na zemi a platí pro určitý díl poznaného. V Jednotě tyto zákony neplatí a řídí se jinými zákony, zákony Tvůrce. Vše je myšlenka a myšlenka tvoří.

Co je to zasvěcení a jak probíhá?

Zasvěcení je obřad v němž adept skládá zkoušku své schopnosti komunikovat s vyššími bytostmi. Probíhá v uzavřeném kruhu zasvěcenců, kteří mu pomáhají toto realizovat.

Nyní použiji pasáž z knihy Waldemara Uxüliho „Zasvěcení“. Je to popis zasvěcení ve starém Egyptě, údajně vycházejícího z ezoterického studia Tovtovy knihy, což jsou obrazy na Tarotu. Vkládám to z důvodu vytvoření představy, jak takový obřad může probíhat. Podobně popisuje ve své knize Paul Branton vlastní zážitek po tom co strávil noc v egyptské pyramidě.

„Slunce se již sklonilo k západu a mladý kněz kráčel do hlavního chrámu. Najednou se ho zmocnila nálada, jakou dosud nepoznal. Byl proniknut láskou ke všemu tvorstvu. Byl to cit tak krásný a povznášející, že ho přímo nutil objímat všechno tvorstvo, celou přírodu. V hlavním chrámu ho velekněz dovedl do malé místnosti, v níž uprostřed stálo vyvýšené lože. Mladík se ulehl na lože, velekněz na něho natáhl ruce a zavelel: „Spi!“ V tom okamžiku ztratil vědomí. Za krátkou chvíli upadl do stavu, kdy nebděl, ani nespál. Zdálo se mu, že jeho tělo tuhne. Najednou pocítil, jak se jeho Já rozděluje. Jedna část zůstala na loži a druhá se začala vznášet nad tělem. Udiveně si prohlížel tělo, které zůstalo pod ním. Překvapilo ho, že je schopen vidět přes zdi do jiných místností, do zahrady. Zahlédl svého

ochranného ducha, který zářil tak, že by to tělesný zrak nesnesl. Ochranný duch ho uchopil, načež se vznesli ke stropu. Mladík se opět zmocnil údiv, protože prošli kamenným zdívkem jako pták vzduchem. Jeho průvodce k němu promluvil: „Tvé tělo bude bezpečně odpočívat na loži, dokud se nevrátíš. Velekněz udělal kolem tebe magický kruh, který tě chrání před jakoukoliv nízkou bytostí a před vším nečistým. Existuje mnoho duchů, jež putují sem a tam a hledají životaschopné tělo, které by si mohli přivlastnit. Prožívají velká trápení, protože dokud žili na zemi, podléhali různým neřestem. Často si osvojí i těla zvířat. Nejráději se však zmocní lidských těl, která jsou prázdná, těl oslabených nemocí, nebo těl, jejichž majitelé jsou duševně rozpolcení důsledkem nezřízeného života“.

Vznesli se do výšky. Mladík si vzpomněl na svůj tichý domeček v chrámové zahradě a chtěl jej spatřit. Jakmile na to pomyslel, silně to s ním cuklo směrem k zemi a už by se byl snesl dolů, ve směru své myšlenky. Jeho průvodce ho uchopil a zadržel. Řekl mu: „Zde v duchovní říši musíš své myšlenky a představivost ovládat silněji než ve hmotném světě. Představují hnací sílu, která nás vede tam, kam právě obracíme svou mysl. Najednou za sebou mladý kněz zpozoroval nesčíslné množství mlhavých útvarů, přičemž každý měl odlišnou podobu. Všechny tyto útvary se hnaly za nimi. Průvodce vysvětloval: „To jsou tvé myšlenky, které tě provázejí. I ve hmotném světě se kolem tebe stále pohybují a všude s tebou chodí, ovšem nemohl jsi je vidět, protože tělesný zrak nemá tuto schopnost. Tento proces probíhá u každého člověka. V závislosti na tom, jak myslí, je obklopen buď myšlenkami dobra, nebo zla. Dobré myšlenkové útvary přitahují síly dobra, zlé přitahují mocnosti zla, které pak ponoukají svého původce ke zlu, hříchu, neřestem, k neštěstí a po tělesné smrti jej dovedou do propasti tmy. Z toho důvodu vás kněží učili především ovládat své myšlení silou vůle“.

Mladík se zeptal: „Co jsou to za postavy, které kolem nás prolétávají a mizí v dálce?“ „To jsou duchové“, odpověděl průvodce. „Pokud chceš, můžeš navštívit své rodiče“. Mladík souhlasil a v tom okamžiku proletěl vzdálenost rychlostí blesku, pronikl kamenné zdívce domu a ocitl se v ložnici svých rodičů. Otec i matka spali a jejich těla vypadala prázdně. Průvodce ho poučil: „Oni zde nyní nejsou. Tady vidíš pouze jejich tělesné obaly, duše jsou pryč. Avšak pojď, my máme namířeno výše!“ Opět se vznesli jen díky své vůli a během pár okamžiků se před nimi měsíc změnil v obrovskou kouli. Spatřil jeho krátery, kopce.

Ochránce opět promluvil: „Znovu opakuji, že tvá vůle je hnací síla a je třeba ji cvičit. Duch, který neumí ovládat své tělo, propadne neblahým vlivům, bloudí bezcílně po zemi, protože nemá sílu povznést se do vyšších sfér“.

Letěli vysokou rychlostí a vzdalovali se od Země. Blížili se k nějaké hvězdě, která se svou barvou a leskem podobala smaragdu. Byla obalena průsvitným vzdušným obalem. Letěli tak blízko, že mladý kněz rozeznal na jejím povrchu kontinenty, moře a hory. „Jak je možné, že nevidím její obyvatelstvo?“ „I když jsi v duchovním stavu, nesmíš ještě vkročit do atmosféry jiné planety. Stále máš na svých duchovních očích jakýsi obvaz, který ti později opadne!“.

Pokračovali v letu. Mládenci se najednou zdálo, jako by mu něco spadlo z očí,

protože zničehonic uviděl podivně krásné opalizující světlo a spatřil kolem sebe nespočetná množství duchů, vznášejících se právě tak jako on. Všichni společně směřovali ke slunci, které se každým okamžikem zvěšovalo. Každý zářil ať už s menší, či větší intenzitou. Z některých vycházela sálavá záře, stejně jako z jeho průvodce. Celý jejich zástup vydával opalizující světlo. Mladý kněz byl uchvácen, neboť nic tak krásného dosud nepoznal. To, co prožíval on, prožívaly i všechny duše okolo. Celé shromáždění jávalo v nevýslovné radosti. „Co je to za zástup? Kam všichni jdou?“ tázal se mladík. „To jsou očištění a zralí duchové, kteří se shromáždili, aby se odevdali do služeb nejvyššího ducha, jenž řídí slunce, planety a také osudy jejich obyvatel“. „Není to tedy trůn Nejvyššího, jehož jméno nelze vyslovit?“ „Nikoliv. Od Jeho trůnu jsme velmi, velmi daleko“. Záře, která vycházela ze slunce byla však příliš silná a světlo příliš prudké. Mladík pozoroval nekonečný proud zářivých bytostí, které směřovaly ke zdroji tohoto nesnesitelného žáru. Najednou uslyšel zpěv, jehož nádhra neměla obdoby, přičemž upozoroval, že nevědomky začal zpívat stejně jasavě jako celý zástup. Všichni opěvovali Nejvyššího Boha Tvůrce. Vždyť ty, kteří mu slouží, prožívají nejvyšší blaho a rozkoš. Ochránce řekl: „Zde nikdo nikoho neuráží, neutlačuje, nepodceňuje. Zde panuje pouze láska, velebení Nejvyššího a jeho vysokých duchovních pomocníků“.

Mladý kněz se chtěl ještě více přiblížit ke zdroji tohoto sálavého žáru, ale jeho průvodce mu to nedovolil. „Prozatím bys toto světlo nesnesl!“

Najednou se mladý kněz šklubl a ocitl se ve svém těle na vyvýšeném loži v chrámové komůrce. Když si uvědomil co prožil, prostoupilo jej tak nevýslovné blaho, že žádná pozemská radost by mu nemohla přinést byť jen tisícinu tohoto pocitu. (konec zkrácené citace).

Dále se budu věnovat vegetariánství z pohledu vědecky podložených výzkumů významných přírodovědců. Co řekli o tom, co člověk vlastně je (převzato z webových stran Ochránců hospodářských zvířat):

JOHN RAY (1628–1704) otec anglické přírodovědy, díky němu byla založena „The Ray Society“.

„Člověk nebyl stvořen jako masožravec. Nemá žádné znaky ani tělesnou konstrukci, jež by umožňovala lov zvířat a jejich zabíjení. Nemá žádné špičáky ani drápy, jež by umožňovaly roztrhat kořist. Na druhé straně má však ruce, určené pro trhání ovoce a zeleniny, stejně jako odpovídající chrup k jejich zpracování. Vše, co potřebujeme k naší spokojenosti, k našemu růstu a k naší stravě je hojně obsaženo v přírodě. Stoly se zeleninou a ovocem lahodí oku, na rozdíl od kouřících a zapáchajících kusů zvířecích těl z jatek. Jednoduše řečeno: syrové ovoce a zelenina voní a probouzí v člověku přirozenou chuť. Surové maso a vnitřnosti zvířete zapáchají a v člověku neprobouzí nic jiného než odpor a dají se jíst pouze po uvaření.“

CARL VON LINNÉ (1707–1778) lékař švédského námořnictva, prezident přírodovědecké akademie a profesor botaniky na universitě Uppsala ve Stockholmu.

„Ovoce a zelenina tvoří vhodnou stravu pro člověka. Dle anatomie není člověk fyziologicky uzpůsoben k tomu, aby jedl maso. Rostlinná strava je odpovídající člověku, protože odpovídá struktuře zubů a zažívacího traktu, v porovnání s masožravými zvířaty.“

GEORGE LOUIS LEDERC, známý pod jménem COUNG BUFFON (1707–1788) člen akademie přírodních věd a správce „Garden of the King“, napsal spolu s dalšími autory „Natural History“, kterou tvoří 36 svazků.

„Člověk je uzpůsoben pro rostlinnou stravu. Jako obvykle však pro něj není přírodní strava dost a uspokojuje svoji chuť masem. Masa konzumuje tolik, co ani masožravá zvířata nekonzumují.“

DR. LOUS MARIA D' AUBENTON, známý jako DAUBENTON (1716–1799), profesor mineralogie v „Garden of the King“ a učitel přírodovědy.

„Musíme si uvědomit, že člověk je určený pro příjem rostlinné stravy. Není žádné masožravé zvíře. Ale chová se tak.“

GEORGE CUVIER (1769–1832), francouzský přírodovědec, anatom a geolog. Profesor na univerzitě a sekretář akademie přírodních věd. Vypracoval teorii o srovnávací anatomii a paleontologii. Ve své práci „Lekce ve srovnávací anatomii“ nám ukazuje, že se člověk jeví více jako plodožravé zvíře a nenachází žádné znaky, jež by svědčily pro jeho masožraveccké sklony. Požívání masa vysvětluje díky jeho kulinářským úpravám, které odstraní pach a zamaskují mrtvá těla zvířat. Říká:

„Dle stavby lidských orgánů je jasné, že jiná než rostlinná strava pro člověka není vhodnější. Přirozená strava člověka by se měla skládat pouze z ovoce, plodů, obilovin, luštěnin, zeleniny, ořechů a některých rostlin. Celé lidské tělo a to do nejmenšího detailu je určeno pro čistě rostlinnou stravu. Člověk je plně připraven přijímat rostlinnou stravu. Jeho krátká čelist střední síly, jeho stoličky a stavba zubů mu znemožňují konzumovat maso jinak než bez předchozí tepelné úpravy. Jeho žaludek je jednoduchý a zažívací trakt je uzpůsoben pro trávení rostlinné potravy.“

ALEXANDER VON HUMBOLDT (1769–1859), německý přírodovědec, badatel a geograf. Jeho nejvýznamnější dílo je třicetisvazková kniha „Cosmos and Trips to Equimotial Regions of the New World“.

„Jedení zvířat není vzdáleno kanibalismu. Stejná půda, na které lidé pěstují pár kusů dobytka může čistě rostlinně nasytit lidí desítky.“

RICHARD OWEN (1840–1892), anglický přírodovědec, studoval anatomii, srovnávací fyziologii a paleontologii. Napsal dílo „A Course in Compared Anatomy and Paleontology and Physiology in Vertabrae“.

„Lidoopi získávají svoji stravu z ovoce, obilí a dalších rostlinných substancí. Fyziologická a anatomická příbuznost lidoopů a člověka je natolik podobná, že jasně ukazují přirozené uzpůsobení pro příjem čistě rostlinné stravy.“

CHARLES DARWIN (1800–1822), nejvýznamnější přírodovědec.

„Pokud posoudíme fyziologii a anatomii člověka, můžeme konstatovat, že jeho nejpřirozenější a odpovídající stravou je strava rostlinná. Naše stoličky jsou slabší než u masožravých zvířat. Rozhodně se nemůžeme považovat za divoká masožravá zvířata.“

Ve své knize „The origin of Man“ píše: *„I když nemůžeme s jistotou říci, kdy a kde došlo ke ztrátě srsti u člověka, kterou nosil, můžeme s jistotou říci, že se toto muselo odehrát v kraji bohatém na teplo a slunce, stejně tak jako můžeme říci, že se musel živit ovocem.“*

TOMAS HENRY HUXLEY (1825–1895), anglický lékař a antropolog tuto Darwinovu teorii ještě podpořil následujícími závěry svých výzkumů:

„Bez objevu ohně by člověk nemohl být masožravcem. Délka lidských střev je 5 - 8 metrů a vzdálenost mezi ústy a apendixem 50 - 80 cm. Tato vzdálenost odpovídá faktoru 10 jako u ostatních plodožravých zvířat a ne faktoru 3 jako u masožravých či faktoru 20 u býložravých zvířat. Za všežravce lze označit například medvěda, který má stejný počet špičáků jako zubů plochých.“

Dále antropolog ALAN WALKER došel výzkumem fosilií zubů našich prapředků k závěru, že se neživili čistě ani masem, ani trávou či listy. Jejich strava byla tvořena z drtivé části ovocem.

I když většina lékařů dnes tvrdí, že člověk není vegetariánem, významní přírodovědci dokázali, že tomu tak není. Zdá se tedy, že většina civilizovaného světa se žíví špatně a je to vidět na zdravotním stavu lidské populace (konec citace).

Je-li člověk členem nějaké náboženské nebo duchovní společnosti a není ještě spojen se Světlem, přejímá ideje těchto společností, ale ty mohou být více či méně zkreslené. Takový člověk ještě plně nerozlišuje co je pravda a vykonává tak věci, které mohou být i nesmyslné, protože si to společenství, jehož je členem žádá. Člověk by měl vždy důkladně přemýšlet o tom, co je dobré v Pravdě, toužit po vysvětlení a věřit, že se mu ho dříve či později dostane ať již skrze ty, kteří již mohli Pravdu poznat, nebo skrze duchovní bytosti nežijící v tělech.

Ten, který je spojen se Světlem již lépe vnímá co činí a to nejen ve vztahu k ostatním živým tvorům, ale stejně tak ke hmotě a k energii, se kterými nakládá s větším rozumem a citem. Lépe rozhoduje o tom co je dobré z hmoty tvořit, aby to bylo v harmonii s přírodou, s vesmírem, s krásou. Vše je součástí Tvůrce. Vědomý člověk dělá vše bez sobectví a bez touhy ovládat. Otázkou dále je to, co vlastně hmota je, jak vypadá pronikneme-li do jejího nitra. Atomy a ostatní částice jsou drženy energetickými vazbami a tvoří takové „malé vesmíry“. Mohli bychom tudíž putovat do vesmírů nejen „nad námi“, ale i „pod námi“.

Růst vědomí lidí neprobíhá bezbolestně a to jak na mentální, tak na fyzické úrovni. Tělo i duše se ve vývojovém procesu musí přizpůsobit novým podmínkám

a toto nemusí probíhat zcela harmonicky. Takový stav se někdy nazývá „spirituální krizí“. Není divu, vždyť člověk musí změnit své postoje ve svém každodenním životě a toto nelze udělat naráz, ale postupně, postupně si osvojovat nové návyky. A to jsou první kroky v jeho duchovní práci.

Člověk, který již pracuje v duchu a vlastní nějaké síly, musí je používat jen pro **OBECNÉ DOBRO**, používá-li je pro sebe a svůj užitek, může se stát černým mágem a podlehne zlým bytostem, za což bude muset zaplatit. Člověk vlastní síly musí být odpovědný a pevný.

Podívejme se nyní na některé vlastnosti, které člověka po tělesné smrti drží v nízkých a temných oblastech:

Zneužívání tělesné sexuality. Sexuální vášeň bez citu vede k tělesnému i duševnímu ničení.

Hráčství. Hráčská vášeň mimo jiné vede ke sporům o výhru a zisk a tudíž k vzájemné nevraživosti.

Lhářství, podvodnictví a intrikářství. Je to vedení prázdných řečí a poškozování druhých lidí.

Pýcha a domýšlivost. Vede k posilování já, já jsem více než ostatní.

Lakomství a zlodějna. Život na úkor práce druhých lidí.

Žití bez víry. Takoví lidé nechtějí o Bohu ani slyšet, nezamýšlejí se nad smyslem života a nad tím proč se co děje, žijí v nevědomosti a nezáleží přitom na tom jakého stupně vzdělání dosáhli, zda základního, či vysokého.

Vrazi a sebevrazi. Po smrti se vrazi i oběti setkávají, mohou se stále nenávidět, ale nemohou si již ublížit. Sebevrazi ani pak nemohou zničit svoji duši, a tak mohou stále zkoušet zabít sami sebe, například chtít se oběsit, či zastřelit, ale v nevtěleném stavu to není možné a tak i tam trpí.

Proč lidé vraždí?

Například z nenávisti, zlosti, žárlivosti, pro peníze či majetky, nebo pro pochybné názory o cti.

Kdo nechce, tak neslyší.

Pozorujme běh myšlení druhých lidí a poznáme, že úhel pohledu každého jednoho z nás je jiný. Většinou ještě nejsme schopni vnímat věci v pravdě, pravdu vnímáme do té míry, jak nám dovoluje svědomí k nám promlouvat.

Stane se, že je lidem někdy zastřeno určité věci v pravdě vnímat, neboť mají prožít určitý osud, nebo jsou ochráněni, aby to co uslyší nezneužili, než dospějí k lepšímu rozlišování dobra a zla.

Co je cílem Tvůrce?

Dovést nás na duchovní cestu. Projde-li člověk nemocí a je-li léčen vitálními silami, je to pro něho možnost na duchovní cestu vstoupit. Je to jeho dotyk s Tvůrcem a to ho může v jeho vývoji posunout. To co čato vnímáme jako špatné,

například svou nemoc, může být pro nás s odstupem času velmi dobré pro naše pochopení a poznání.

Proč se cítíme nesvobodně?

Protože jsme závislí na mnoha věcech. Tato závislost v nás vzbuzuje strach, že něco ztratíme. Strach však nejsme my. Je to pouze naše reakce, která nás má ochraňovat. Přestoupíme-li nutnou hranici strachu, stává se naší brzdou.

Co všechno se odehrává ve snech.

Především jsou to zpracované zážitky z běžného dne, naše představy, sny a myšlenky. Náš duch se pohybuje mimo naše tělo a prožívá realitu tohoto nehmotného světa stejně jako v těle realitu světa hmotného. Ve snu prožíváme myšlenky nejen naše ale i cizí. Svět nehmotný je plný nehmotných bytostí vyšších, nižších i nám rovných. Ve snu se můžeme setkávat s našimi zemřelými příbuznými a kamarády, můžeme od nich dostávat zprávy, které nám třeba za života neřekli, nebo nám mohou něco objasnit. Také můžeme dostávat sdělení od vyšších bytostí, jejich myšlenky, například formou obrazů a symbolů. Zde bych chtěla vzpomenout svůj sen, který se mi zdál několik let po smrti mé matky. Stále jsem měla pocit, že jsem nedostala od matky tolik lásky, kolik jsem si přála. Než jsem se narodila, žila matka ve druhém manželství a myslím, že se s rozvodem toho prvního se do smrti zcela nevyrovnala. Zdál se mi tento sen: ***Já a matka jsme byly na střeše našeho rodinného domu a lezly jsme nahoru. Matka byla přede mnou, otočila se a řekla: „Vždyť víš jak to bylo“. Dodnes si tento sen pamatuji jako živý.***

Jak se můžeme stát skutečně sebejistými?

Je třeba se upevnit v Pravdě. Potom můžeme lépe čelit vlivům druhých lidí stojících v nepravdě. Mohou nás považovat za hlupáky, ale my již nebudeme podléhat jejich vlivu, nebudeme mít potřebu zalíbit se ostatním a nebudem chtít pokračovat ve stádním myšlení. Naše sebejistota získá pevné základy. Sebejistota v nepravdě tyto základy nemá a může se snadno zbořit.

Lidskou chybou je, že se lidé často snaží uznávat hodnoty, které vyznávají druzí bez rozmyslu. Lidé se chtějí druhým zavděčit a tím se ochuzují o vlastní objevování, které je úžasné a otvírá dveře ke skutečně novému pravdivému poznání, k možnosti vidět věci takové jaké skutečně jsou.

Také k práci na sobě nepotřebujeme ocenění od druhých, vždyť to děláme pro sebe a otvírá nám to dveře do nitra, tam kde je „království boží“.

Pozorujme, jak vlastně myslíme a jak můžeme způsob myšlení změnit. Jinak to bude naše falešné Já, které bude o nás a o světě tvořit falešnou iluzi. Je třeba poznávat jací ve skutečnosti jsme, přijmout to a dále se tak nechovat. To, že nejsme schopni si přiznat chybu a cítíme se neomylní nás velmi omezuje.

V čem nejvíce chybujeme?

Především v tom, že nevíme, kdo vlastně jsme. Jsme to jen my sami, kdo

nás omezuje a zkostnatělé zásady společnosti, která je nevytvořila na základě Pravdy. Nejsou to události, které nás ovlivňují v našem cítění, ale naše reakce na ně. Vidíme pouze vnější svět a neprožíváme svět vnitřní, ten svět, který nás vede k Pravdě.

Náš svět je založen na hodnocení úspěchu a prohry. Jakoby to bylo to jediné, co sledujeme ve svých životech. Stále vymýšlíme plány a trpíme obavami, aby vše bylo podle našich představ. Proč neplout v klidu v tom co existuje a v tom se pouze rozhodovat co nejpravdivěji. Nebudeme ani zklamání, ani omámení úspěchem, který je jen krátkodobý. To, že stále usilujeme o to něco prožívat nás odvádí od pochopení existence stálého bytí uvnitř nás, které nás může pravdivě vést. Nechci tím říci, že kdo neobjevil své vnitřní já nemá nikdy pravdu, to rozhodně ne, ale současný člověk se většinou řídí svými životními zkušenostmi, tím co odporoval ve vnějším světě, co rezonuje s jeho založením a dále tím jaké nabral zkušenosti v minulých životech a v životě současném a jak daleko došel na cestě vývoje. Nic z toho co nabyl jen svými zkušenostmi mu však nezajišťuje vidět svět skutečně pravdivě, jediné vlastní svědomí, které se občas přihlásí, nás dovede k dobrému rozhodnutí nebo činu. Jsme jednoduše více či méně nepravdiví a míru toho určuje vývojový stupeň každého z nás.

Proč podléháme tak snadno strachu a vzteku?

Protože ještě nejsme pevní ve svých kořenech a obáváme se přiznat druhým své selhání. Stále jsme závislí na vnějších okolnostech, na tom co se okolo nás odehrává, nejsme sami sebou. Nejsme upevněni v Pravdě. Chceme mít vše pod svou kontrolou, ale to nikdy není úplně v našich možnostech. Pouze tím vyčerpáme své síly, které bychom mohly použít pro konstruktivní účely tvoření. Uvědomím-li si, že jsem součástí celku a začnu skládat mnohost do Jednoty, přestávají na mne tak působit projevy dvojnosti jako velké zklamání nebo neúměrné nadšení, nenávisť či nekritické sympatie, necítím tolik prohru, ani vítězství a podobně.

Co nás dříve učili a co je nutné opustit.

Například to, že pokud budeme něco znamenat, budeme druhými oceňováni. Tento pocit nás dělá nesvobodnými. Zbavme se tohoto pocitu.

Například to, že budeme-li vládnou penězi, majetkem, vztahy a podobně budeme v bezpečí. V bezpečí můžeme být jen v Pravdě.

Například to, že naše minulost je pro nás důležitá. Důležitá je pro naše poznání. Potom je třeba ji opustit, žít v teď pro budoucnost. Minulost není to, co je námi. Jsou to jen naše příjemné, nebo nepříjemné pocity z minulých zážitků a to nejsme my. Kdo skutečně jsme? Když budeme tím, kým opravdu jsme, nebude nás minulost tížit. Pochopíme jaká jsou tajemství světa a jeho projevy.

Pokud nás bude něco, nebo někdo řídit, ať to budou naše pocity, nebo jiní lidé, budeme s tím spojeni. Pokud se osvobodíme a naše pouta se přetrhnou, budeme to

my kdo budeme řídit sami sebe. Musíme jen poznat kdo ve skutečnosti jsme, musíme mít odvalu podívat se na sebe jací opravdu jsme a potom se nám otevrou dveře k poznání o nás samých bez iluze. Možná to pro nás bude těžké a nepříjemné období, ale jen tak můžeme dojít k pravdivému poznání o sobě samém. Pokud se k tomuto opravdu upřímně rozhodneme, vyšší bytosti budou stát při nás a budou nám pomáhat. Jen tak se můžeme stát silnými, pokud odryjeme své slabosti. Proč to již lidé běžně nedělají? Protože jim jejich Já brání vidět Pravdu a vnímá ji jako nepřítel.

Utrpení nám způsobují naše pocity, například že něco neumíme řešit, že na to nestačíme, že to jde mimo nás, že nám to způsobují druzí lidé, příroda a tak podobně. Neutíkejme před tím, staňme se tím a pochopíme proč to zde je, co nám to říká. Žijme to co je třeba, ne to co si představujeme že máme žít, co nám nalhává naše velké Já a co nám říkají nevědomí lidé. Nic jiného nezbyvá, než spočinout v Pravdě, Pravdu hledat a Pravdu najít.

Moje nálady se střídají. Občas mám pocit nadšení, občas pocit tíhy na duši. Z čeho to pramení?

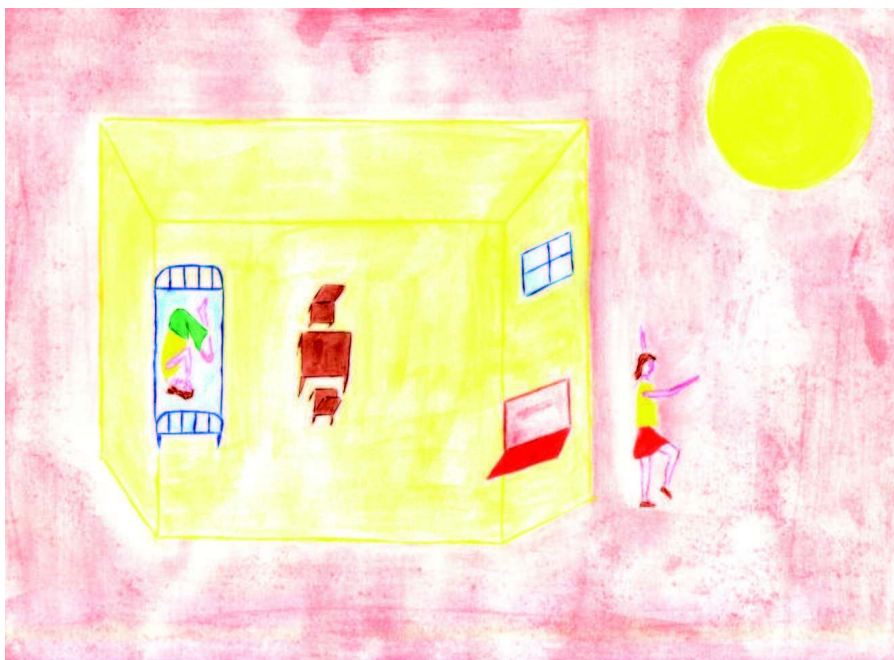
Uviděla jsem svoji postavu v pokoji, ve kterém ji většinou vidím. Byla schoulená do klubička, v křeči, nechtěla nic vidět, nechtěla komunikovat. Přitiskla jsem ji k sobě a ona se trochu probrala. Před domem tentokrát stála ještě jedna moje postava, která tam poskakovala a předváděla se (obr. 217 Pokoj mé duše). Její veselí nebylo přirozené. Chtěla ukázat, jak je dobrá. Vzala jsem ji za ruku a také ji k sobě přivinula. I ona toužila po tom, abych ji přijala takovou jaká je. Chvilku jsme spolu spočinuly. Potom se obě postavy objaly, ta schoulená i ta veselá a splynuly spolu v jedno tělo. Postava, která vznikla tímto spojením zvedla hlavu a její oči se na mne podívaly a splynuly jsme spolu. Potom jsem cítila, jak je moje srdce spojeno žlutou šňůrou s Tvůrcem. Moje postava vyletěla do žlutého kotouče a tam se trochu „pomlela“.

Stále cítím ve svém těle stažení - dostředivost.

Moje postava se točila dost rychle jako žlutá energetická koule. Vyletěla ven, dvě duchovní bytosti zde již byly a snažily se svými zlatými hůlkami tuto rotaci zastavit. Jakmile se jim to podařilo, upadlo tělo mé postavy na zem. Postava ležela na zádech, zcela vyčerpaná. Bytosti ji polily dvěma kyblíky vody a ona se celá zmáčená probrala. Potom duchovní bytosti svými dlaněmi působily na postavu odstředivou silou větru. Postava se osušila a duchovní bytosti ji vzaly za ruce a všichni tři vzlétly do žlutého kotouče. Tam se společně radovaly a já cítila slova: „ Život je krásná hra. Každý hraje svou roli. Mysli na to, co hraješ.“ Uvědomila jsem si, že jsem nehrála pokaždé dobře. „ To už je pryč... “ , cítila jsem odpověď. Moje postava vylétla z kotouče. Zamávala si s duchovními bytostmi na rozloučenou a „vlétla do mne“.

Co je pro mne důležité?

(obr. 218 Můj úkol)

217. Pokoj mé duše

Proč jsem zde?

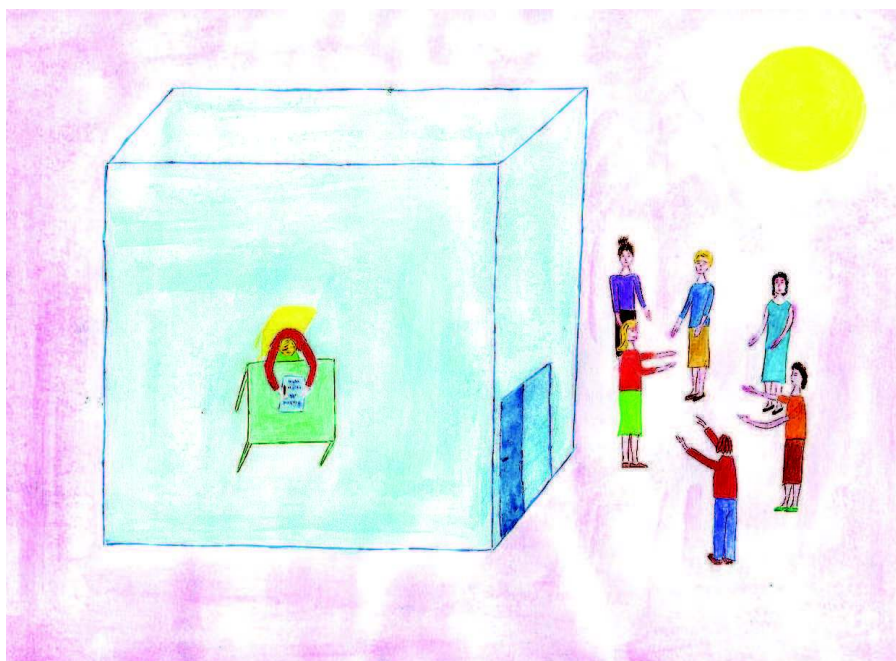
Mám se naučit sloužit druhým a naučit se jimi stávat.

Jak to bylo s Adamem a s Evou? (obr. 219 Adam a Eva - strom dobra a zla)
Pokus o výklad podle Bible, texty v závorce značí můj komentář:

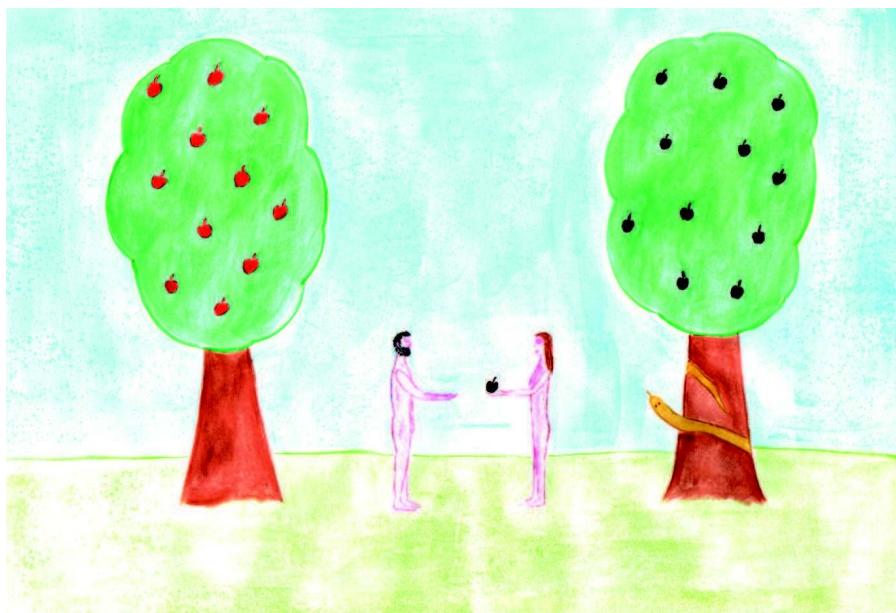
Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem. (Bůh stvořil člověka aby se projevil ve hmotě, Bůh je myšlenka, takže stále je i není.) Stvořil „tělo z mého těla.“ (Část Jeho se oddělila z Jednoty a vytvořila dvojnost, jsme duální bytosti.)

Bůh vysadil zahradu v Edenu, dal vyrůst stromu poznání dobrého a zlého. Postavil člověka do zahrady, aby ji obdělával a střežil. (Člověk má rozeznávat dobro a zlo a sloužit Bohu.) A Bůh přikázal: „Z každého stromu zahrady smíš jíst, ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti“ (Jedná se o dva stromy, strom dobra a strom zla. Utrhl-li člověk ze stromu zla, to znamená, že vykonal nějaký zlý čin, nebo naplnil myšlenku od temných bytostí, roztočil kolo činu a následku, to je karmy - „propadneš smrti“. Možná mohl sáhnout po jablku poznání ze své touhy vyrovnat se Bohu - „strom slibující vševědoucnost“ - a nebyl ještě dostatečně na toto připraven a na cestě dobra selhal. Strom je pro mne symbolem stavu duchovního poznání člověka. Symbolický strom může být uschlý, zelený, rozkvetlý, nebo dávat plody.)

218. Můj úkol

219. Adam a Eva – strom dobra a zla

Had (Had je symbolem zkoušek pevnosti člověka, jsou to nastražené pasti na něho zda podlehne či ne, had přichází se svody, využívá lidských slabostí a závislostí a stahuje je v jejich vývoji zpět.) Láká ženu: „Otevřou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré a zlé.“ (Had často používá ženu ke svému záměru, neboť ženy jsou více citlivé, intuitivní a více vnímají duchovní svět než muži, ženy jsou častěji věštkyně, jasnovidky, ale také mohou na druhou stranu podlehnout nástrahám zla, které se může vydávat za dobro. K cíli je však možné dojít jen cestou dobra.)

Muž a žena byli nazí. (Byli čistí svými myšlenkami a činy, ale utržením plodu ze stromu zla, nedodržením božích zákonů, vykonalí čin, který má svůj následek, dá se říci, že byl vytvořen hřích, který je posléze žádoucí odčinit.) „Bůh je přioděl, udělal Adamovi a Evě kožené suknice“. (Adam a Eva ztratili svou čistotu, jejich aury se zabarvily hnědou barvou, pomyslný šat, který opět odloží, až zatouží zbavit se svých špatných vlastností. Člověk musí odčinit své zlé činy a proto trpí do chvíle, než své dluhy splatí...)

„Dokud se nevrátíš do země, z níž jsi byl vzat“ (Od chvíle, kdy se člověk vědomě začne navracet domů, zpět ke svému Tvůrci, od té doby se jeho karma dává do klidu, pokud člověk kráčí v dobru. Tvůrce nedopustí, aby jedl ze stromu poznání dobra ten, který není připraven - očištěn a byl vyvázan z činů, které nejsou v duchu Tvůrce. Přístup do duchovního světa „andělů“ hlídají duchovní bytosti.) „Bůh usadil do zahrady v Edenu (Eden = duchovní svět) cherubíny s míhajícími se plamenným mečem, aby střežili cestu ke stromu života“.

Proč trpí ti, kteří pomáhají na duchovní cestě druhým?

Na tuto věc je třeba hledět z několika rovin. Ti, kteří přicházejí jako vyšší bytosti do nižších zrodů, jako Ježíš a další, musí brát takové tělo, které je v daném osudu nevhodnější pro jejich úkol. Taková bytost jde do těla nižšího a prožívá spolu s ním jeho osud. Jistě vnímá utrpení jinak než běžný člověk té doby, dalo by se říci, že je to pro něho o něco snazší, protože chápe děje, které probíhají, ale nezapomeňme, že cítí vše jako svoji součást. Ve své mysli je rovnovážný, jeho tělo je však stejné jako ostatních lidí a to trpí stejně. Pomáhá druhým, tím že léčí, převádí jejich bioenergetickou schránku do rovnováhy a dává jim filozofii. I on sám může čerpat z bioenergie, která jím prochází, ale člověk s vyšší kvalitou těchto sil, který by mohl léčit jeho se na planetě nenachází. Měli bychom vidět velkou pokoru v této jeho oběti. Utrpení mu způsobují lidé, kteří ho nechápou a většinou se snaží znemožnit jeho činnost. On lidem nepotvrzuje správnost jejich dosaženého poznání, ale přináší nové myšlenky a vysvětluje je. To lidé převážně nechťejí slyšet, potřebují delší čas k tomu aby pochopili a přijali jeho myšlenky.

Dále zde jsou žáci těchto vysokých mistrů, i oni mají dar léčby. Tito učitelé jsou o kus dál ve vývoji než běžní lidé té doby, ale jsou to také jen lidé se svými lidskými vlastnostmi. Měli by být morálně na vyšší úrovni a cítit potřebu pomáhat druhým. Tomu potom obětují svůj život. Pokud potřebují něco vyrovnat ve svých vlastnostech mohou k tomu použít nabytého poznání, pokud chtějí.

Trpí vlivem lidí, kteří je dobře nepochopí, závidí jim, chtějí jim uškodit. Jsou stále ve vlivu nemocných, které léčí, což se může odrazit na jejich zdraví. Při osobním léčení je nutné, aby se očisťovali plamenem ohně. Pro sebe mohou čerpat z průtoku sil, který jimi prochází. Přednostně myslí na druhé. I tito lidé jsou ve svých životech zkušeni ve své pevnosti a pokud je třeba i zde osud pracuje na nápravě toho, co ještě nemají zpracováno, i oni se současně učí. Nikdo jiný je nemůže léčit, než ten vyšší pokud se ve fyzických tělech sejdou ve stejnou dobu.

Dále jsou zde lidé běžných zrodů, kteří také pracují pro druhé a to buď ze svého vlastního založení, to znamená, že již v minulých životech takto pracovali a je to pro ně přirozené, nebo jsou to ti, kteří se setkají ve svém životě s nějakou filozofií, která je k práci pro druhé dovede, pochopí, že to je důležité a že to mají naplňovat. Tito se pak dělí na ty, kteří již jsou schopni na sobě vědomě pracovat a dobrovolně se měnit a tím ve vývoji rostou a na ty, kteří ještě neslyší na tuto možnost a pracují pro druhé protože je to naplňuje, nebo i z tohto důvodu, že se tímto cítí být výjimeční a lepší než druzí. I tento poslední pohled nakonec osud člověka dovede ke změně v přístupu k této věci, nebo v některém z příštích životů.

A jací jsou lidé, které pracovat pro druhé vůbec nenapadne?

Jsou to ti, jejichž ego je ještě příliš velké. Někteří z nich netvoří ani dobro ani zlo, dalo by se říci, že v tomto životě odpočívají. Jiní se dokonce domnívají, že druzí jsou zde proto, aby pro ně pracovali, neboť oni se cítí být „nad nimi“ a nějakým způsobem „výjimeční“. Tito lidé budou muset procházet v tomto nebo v příštích životech takovými osudovými událostmi, které tento jejich postoj napraví. Ti co druhým vysloveně škodí, ubližují jim nebo je týrají, musí pak na vlastní kůži projít podobnými životními bolestmi, jaké sami způsobili druhým. Každý postoj proti dobru má zpětnou vazbu a osudové děje nám to budou připomínat dokud to nepochopíme. Všichni procházíme stejným vývojem. Z toho není úniku.

Proč je dobré vnímání éry v dějinách světa v celistvosti?

Protože vnímání jen naší doby a našeho jednoho současného života dává zúžený pohled na život a jeho projevy. Člověk putuje ze života do života a je pro něho důležité jít do takového života, kde prožije zkušenost, kterou má prožít pro své pochopení, pro svůj další vývoj. Najednou se přede mnou objevily všechny ty éry - Egypt, středověk, novověk a začala jsem hlouběji chápat jejich význam i se zručností některých těchto dob. Jinak to nejde. Nezbyvá než přijmout s pokorou tuto obrovskou hru, kterou prochází naše vědomí i naše tělo.

Jen velká láska chápe i zlo, neboť rozumí tomu k čemu zlo slouží, jaký plní úkol.

Láska je to, co je v našich životech nejdůležitější. Láska je pravda. Lidé rádi pravdu ve své nevědomosti přetvářejí a tvoří takto nástroj k ovládnutí druhých. Takový nástroj slouží zlu a temným bytostem, které zde uplatňují svůj vliv a světlo se ztrácí v nedohlednu.

Co pro nás znamená autorita.

Od dětství jsme učeni, že ten kdo nás vede je autorita. Avšak ani ta největší autorita nemusí být spojena s Pravdou. Hledejme tu nejvyšší autoritu v sobě, ve svém nitru. Ta nás povede. Až si budeme jisti svým vnitřním vedením, může nám kdokoli říkat cokoli a my budeme vědět jaká ta věc opravdu je. To je skutečné osvobození. Vstoupit do svého nitra a myslet samostatně. Je třeba to světlo uvnitř sebe sledovat a udržovat ho. Potom můžeme lépe tvořit, současně se nechat utvářet k lepšímu a vnímat tu úžasnou hru života. Hra života probíhá v určitých cyklech, které se opakují, naučme se více vnímat tyto cykly, je to určitý rytmus, hudba vesmíru.

Lidé se převážně nechtějí měnit z vlasního chtění, protože jsou zatvrzelí a drží se starých vzorců „ takto jsem to vždy dělal, tak to dělají druzí“, to je to co je svazuje.

Cítím, že je mi těžko od žaludku a mám těžkou hlavu. Je to nějak spojeno?

V oblasti žaludku jsem uviděla něco jako časovanou bombu, v černém, kulatém obalu byla žhavá výbušnina. Můj mozek byl podobně žhavý a obalený tmavým obalem smutku. To co obě tyto části spojuje , to znamená sídlo emocí a sídlo myšlení je vztek. Objevil se mi podobně jako strach, jako taková střapatá kulatá postavička, ale její barva byla jiná. Strach byl spíše zelený, vztek byl červeno-žlutý. Nejprve jsem vysypala prostřednictvím duchovního těla obsah „časované bomby“ a vypláchla jsem si žaludek vodou, potom jsem do vody namočila hlavu, abych udusila oheň, kterým plála. Jakmile se objevila střapatá postavička vzteku, moje postava ji vzala do rukou a předala duchovním bytostem (obr. 220 Vztek). Ty ji odnesly do žlutého, světelného kotouče, kde zmizela.

Jestliže se člověk necítí dobře, je přístupnější k tomu - otevřít se.

Jak vypadá moje sexualita?

Moje postava se objevila schoulená v posteli, přikrytá četnou pokrývkou i přes hlavu.

Co to je? ***Je to strach odevzdat se, strach z lidí, kteří klepají na okno mého domku a já se před nimi ukrývám. Postava vykoukla z pod peřiny a pomalu vstala z postele.*** Jak vypadá ten strach? ***Postava se podívala do zrcadla a uviděla tam postavu připomínající „čarodějnici na koštěti“. Dveře v místnosti se pomalu otevíraly a počalo jimi pronikat světlo. Světlo se přiblížilo k postavě, chytilo ji za nohu a pomalu ji „vytáhlo“ ven před dům. V tom se objevily dvě duchovní bytosti a obě měly v ruce taková jemná velká „husí brka“. Polechtaly těmi „brky“ postavu pod nosem a ta se začala usmívat. Potom postavu postavily a začaly ji „ometat“ těmi peříčky od hlavy směrem dolů, zepředu i zezadu jejího těla a také trochu nad její hlavou. Potom ji odeslali směrem k jejím partnerovi, jehož postava se objevila opodál. Ti dva se objali a duchovní bytosti je oba v tom objetí omotaly celé zlatou šňůrou, jako když se utká vlákno na špulku (obr. 221 Zámotek lásky). Potom je omotané zlatým paprskem položily do postele a přikryly dekou. Deka se stala bílou. Moje postava***

220. Vztek

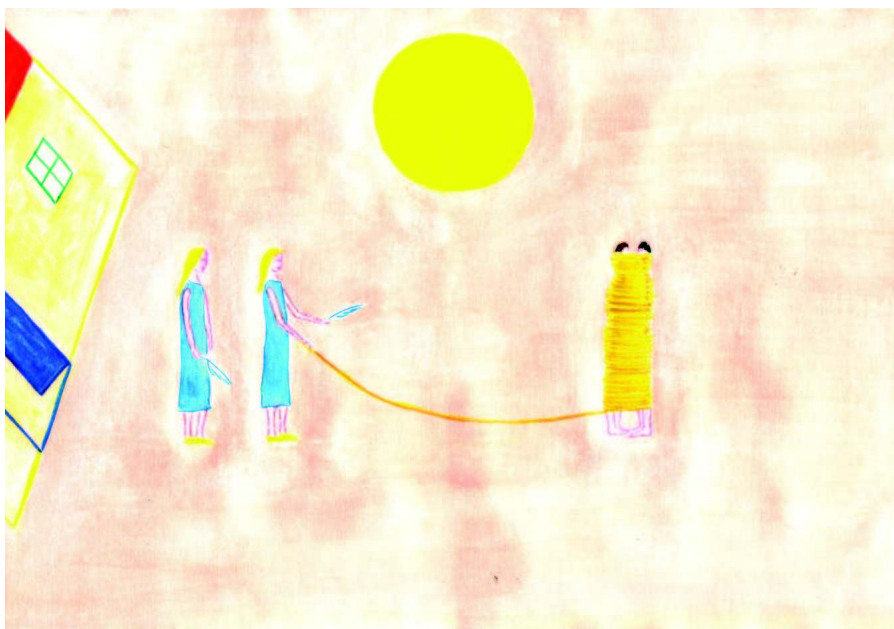
po chvíli vstala z postele, přistoupila k oknu a zamávala radostně duchovním bytostem.

Moje postava se ještě ocitla na schodech stoupajících ke zlatému kotouči. Ohlédla se za sebou a za ní kráčel její partner. Vzala ho za ruku, aby také stoupal s ní. Poté se oba vznesli a prolétli se spolu v záři žlutého kotouče, držíce se za ruce. Připojily se k nim obě duchovní bytosti, všichni se drželi za ruce a radovali se.

Jak je to s mými pocity viny?

Myslela jsem, že se moje pocity viny vztahují k minulosti, ale jsou ze současnosti, je to můj strach, že neudělám správně něco co mám udělat.

Moje postava se objevila ve svém pokoji a poletovala od jedné věci k druhé, vše upravovala, až nakonec ulehla vysílením na postel. Opět se zvedla a utíkala něco dělat, na co ještě zapoměla. Míchala nějaké jídlo na sporáku ve dvou hrncích

221. Zámotek lásky

naráz jednou vařečkou, takže přeskakovala z jednoho hrnce do druhého. Objevily se dvě duchovní bytosti sedící na židlích v pokoji. Chňaply postavu stojící u sporáku za zadní část kalhot a vtáhly ji k sobě. Posadily si ji k sobě na klín a pohoupaly ji v náručí jako miminko. Když usnula, vzaly ji za hlavu a nohy a roztočily ji jako „čamrdu“. To již byla postava postavena kolmo a duchovní bytosti popoháněly otáčení svými zlatými hůlkami. Točily ji tak dlouho, až se nad „točící čamrdou“ objevilo několik bílých mráček, které z ní vystoupily. Potom „čamrdu“ zastavily a postava ožila. Byla plná radosti a s oběma bytostmi se objala a oni s ní. Všichni tři se vzaly za ruce a takto na chvíli usedly na židle. Potom postava vyprovodila duchovní bytosti ze dveří, zamávala jim a já cítila, že jí říkájí: „Už se tím netrap!“

Zdál se mi tento sen: **Jela jsem s T. Pfeifferem nějakým dopravním prostředkem, tramvají či autobusem a on mi předal růžovou krabičku. V ní byl žlutý, ještě ne zcela rozvinutý květ růže z jemné textilní látky.**

Vývoj duše v těle probíhá od nejjednoduššího tvora po tvora složitějšího a složitějšího, můžeme porovnat například láčkovce a opici. Nyní jsme v těle člověka. Tento tvor ve vývoji nabírá každou životní zkušeností NOVÉ VLASTNOSTI. Získávané vlastnosti jsou DOBRÉ I ŠPATNÉ. Záleží na tom, co člověk pěstuje ve své mysli, co prohlubuje, k čemu se přiklání a jaký vliv přijímá z prostředí ve kterém žije. Dobré skutky činí jeho cestu snazší, špatné musí odčinit. Ve vývoji člověka

dochází ke chvíli kdy si uvědomí, že jeho špatné vlastnosti MU V JEHO VÝVOJI PŘEKÁŽÍ. Začne se jich zbavovat, svoji duši očistuje a vybrušuje jako diamant, aby se mohl opět vrátit domů, ke svému Tvůrci i s ostatními lidmi a stal se jedním Celkem, tuto touhu po návratu k němu si plně uvědomí.

Projev vlastností člověka souvisí s poměrem čtyř základních prvků, kterými jsou dostředivost, odstředivost, žár a chlad v jeho třech základních složkách, a to fyzické, psychické a vitální. Čím jsou více v nerovnováze, tím více je v nerovnováze tělesné i duševní zdraví člověka a jeho vitalita. Znamená to, že některé prvky převažují, druhých se nedostává. Cílem je rovnováha. Dnes je málokdo vyrovnaný, všichni jsme nějak nerovnovážní, nemocní. Dále záleží na tom do jakého myšlení či činění člověk svůj převažující prvek vloží. Zda do činu špatného, nebo dobrého. Vložím-li žár do činu špatného mohu se stát ničitelem všech okolo. Vložím-li příliš žáru do dobré věci, tak jí posloužím, ale nebudu-li znát míru budu usilovat o to, aby druzí pracovali podle mých představ a mým tempem. Vložím-li příliš klidu do špatné věci, dopadne to lépe než by mohlo žárovci, protože klidař se jen tak nerozpohybuje, možná bude o zlé věci jen přemýšlet. Vložím-li klid do dobré věci, nic nevykonám, možná o tom budu mluvit. Vložím-li příliš dostředivosti do špatné věci, budu mít na mysli jen svůj prospěch bez ohledu na druhé. Vložím-li příliš dostředivosti do dobré věci, možná se na ni dobře soustředím a vykonám ji, ale stále budu očekávat odměnu nebo ocenění. Vložím-li příliš odstředivosti do špatné věci, způsobím chaos a možná budu myslet že tvořím dobro, pokud dobře nepoznám pro co pracuji. Vložím-li příliš odstředivosti do dobré věci, budu druhým prospěšný, ale mohu ničit sebe sama, neboť nebudu znát míru, kdy je třeba se zklidnit a myslet i na sebe.

Cílem je rovnováha. Čím více se budeme přibližovat k rovnováze, tím méně chyb budeme dělat a budeme blíže pravdě, to znamená, že budeme lépe vědět co je pro nás i pro ostatní dobré.

Nerovnováha způsobuje nemoc myslí a ta tvoří násilí jednoho na druhém. Je třeba se podívat do vlastní duše, aby byla uzdravena, neboť duše po uzdravení touží. To co nás především blokuje je strach, hněv, pocity viny, neschopnost odpouštět a další. Svoji energii často plýtváme, dodáváme ji hněvu a strachu, přičemž bychom mohli tuto energii vložit do vlastní změny.

Krize kterými procházíme slouží k tomu, abychom se naučili vnímat sílu lásky. Krize mohou být osobní, nebo kolektivní. Kolektivní krizí rozumím nějakou událost, která napravuje myšlení a citění lidí ve větší skupině. Lidé jsou schopni se po takové události spojit a společně si pomáhat. Takové krize ve světě můžeme pozorovat, jsou to různé přírodní katastrofy, které jsou následkem našich špatných činů a mají naše myšlení ozdravit. Kolektivní otřes může přinést kolektivní uzdravení.

Také naše sexualita by měla být uzdravena. Měli bychom vyloučit násilný sex, sex za peníze, rituální sex, naučit milovat se s láskou a pokusit se opustit své vášně.

Jsou naši duchovní rádci nešťastní z toho jací jsme?

Toto je pouze lidský pohled. Oni jsou vším a dobře vědí, kdy nastane náš čas, kdy je komu třeba pomoci. Sám člověk musí v sobě vytvořit touhu po změně, potom mu

mohou pomoci. Jinak vyčkávají a dobře vědí proč se co děje a jakou cestou musí člověk projít.

Již v loňském roce o prázdninách a letos začátkem roku 2009 jsem měla dva sny, které se vztahují k osudu Duchovní univerzity bytí. Zaznamenávám je z důvodu budoucího pochopení události, která může či nemusí nastat. Uvidíme. Přeji si, aby nenastala.

První sen - *Dávala jsem se na rozjetý autobus. Vpředu, z mého pohledu o levé kolo byl opřený zády, schoulený T. Pfeiffer a rukama zapřený o zem se snažil autobus zbrzdít. Podařilo se mu to. Ukázal mi své ruce, jeho dlaně byly odřené do krve. Blesklo mi hlavou, jak mu mám ruce ošetřit. Měl od země prodřené kalhoty, jak do něho autobus tlačil. Okna autobusu měla tmavá skla a tak jsem neviděla kdo v něm jede.*

Druhý sen - *Vracela jsem se z nějakého výletu a vstoupila jsem do místnosti, z níž jsem cítila, že je to chrám. T. Pfeiffer a skupinka lidí šla za mnou. Uprostřed toho sálu stál velký, světelný „panák“, který měl roztažené ruce jako „panák do zelí“. Neměl žádný obličej. Okolo něho byli v kruhu lidé, kteří se k sobě nakláněli, napadlo mne, že se tak chovají katolíci. „Panák“ k nim promlouval, řekla jsem si: „Tohle nebudu poslouchat“ a opustila jsem místnost..*

222. Dva prchající před svým osudem

Ve svém životě v době, než jsem začala pátrat po jeho hlubším smyslu jsem hledala lásku, ale jak moje hledání vlastně vypadalo?

Běžela jsem před rozjetým vlakem, svým osudem, držíce v ruce srdce, které jsem byla neschopna dát ani přijmout od druhého. Nevěděla jsem, že musím nastoupit do toho vlaku a ztotožnit se se svým osudem, naučit se řídit ten vlak a namířit jeho cestu ke Světlu. Teprve potom budu schopna darovat své srdce a přijmout srdce druhého. Běžela jsem po růžové cestě své iluze (obr. 222 Dva prchající před svým osudem).

Již jsem poznala s čím nebo s kým je možné se duchovně spojit. Mohu se spojit se svým vnitřním já, s Tvůrcem a s lidmi. Cítím, že spojení s lidmi je pro mne nejtěžší. Stále jako bych měla mezi sebou a jimi uzavřené okno a to otvírala velmi opatrně. Budoucnost lidstva je v jeho spojování. Co je to ve mně, co mně způsobuje oddělení od lidí? Tentokrát jsem šla po stopě svého problému s regresní terapeutkou Mílou.

Začaly jsme v tomto životě a ihned mi naskočil problém s autoritami, se kterými se stále cítím v pozici oběti. Snažím se dělat věci dobře, ale stále na mne dopadají jejich výčitky a nepříjemné emoce, které prožívám a které mne doslova sráží k zemi. Cítím, že to není jen problém tohoto života, ale že jsem si tyto pocity donesla z minulých životů. Dnes již vím, že tyto pocity nechci prožívat, ale jako bych byla proti nim bezmocná. Potom co jsme prošly problémové úseky z tohoto mého života s mými nadřízenými a mou matkou, byla jsem terapeutkou vyzvána, abych se podívala do minulého života, který mne v tomto nejvíce ovlivnil. Uviděla jsem ženu, asi středních let, která měla spoutané ruce okovy a připoutané řetězem. Klečela na kolenou, její šaty byly špinavé a potrhané. Bylo to ve vězení, nad ní stál jakýsi „dráb“, který ji bil bičem. Také jsem zde viděla „úředníka“, byl do dobře oblečený šlechtic, měl na hlavě bílou paruku, bílé punčochy a krátké kalhoty pod kolena. Seděl za malým stolem a zapisoval cosi perem. Cítila jsem že po mne chce abych řekla, že to tak bylo. Byla jsem plná vzteku a strachu a snažila jsem se mu říci, že je to jinak. Muž mi vyhrožoval, potom ke mně přistoupil a zezadu mne pohlavně zneužil. Dále jsem už viděla jen své tělo, které leželo na zemi a z hlavy mi vytékala krev. To už jsem byla mimo své tělo, to zde leželo mrtvé. Nevěděla jsem to se děje, nic mne již nebolelo. Úředník a dráb sbalili své věci a úředník odcházel. Jako duch, který opustil tělo jsem kráčela za úředníkem a stále jsem se mu snažila vysvětlit, že je to vše jinak, ale nereagoval. Takto jsem za ním chodila ještě delší dobu. Viděla jsem ho jak leží v posteli s nebesy, moje ne fyzické tělo sedělo na jeho posteli a dívalo se na něho jak spí. Nakonec jsem to vzdala. Prostě jsem pochopila, že s tím nelze dělat. Seděla jsem odevzdaně „na bobku“ u jeho postele a po chvíli jsem vzhledla nahoru a uviděla tam Světlo. Vzlétla jsem k tomu Světlu a vtom se objevili moji příbuzní, vítali jsme se spolu, jejich tváře byli radostné a já sama jsem pocítila radost. Byla jsem vyzvána terapeutkou, abych se podívala co mne dovedlo k tomuto konci života. Uviděla jsem ženu, která byla bylinkářka, sbírala byliny a vařila lektvary v hrncích. Běhala bosa po trávě a měla ráda přírodu. Setkávala

se s druhými ženami, tančily společně okolo ohně a vyvolávaly přírodní živly. Poté pro ní přišli dva biřici a odvedli ji do vězení. Mým základním pocitem, se kterým jsem ukončila tento život byl pocit, že „s tím nemohu nic dělat“. Tento pocit u mne přetrvával do dalších životů a uplatňuje se i dnes. Na závěr jsem si plně uvědomila, že toto již není co, co chci žít, chtěla bych se stát svobodným člověkem. Odevzdala jsem s pokorou tuto prosbu Tvůrci.

V jakých rolích se nacházíme, pokud nejsme vyrovnaní.

Je to buď role agresora, nebo oběti. Než se staneme obětí jsme všichni agresoři. Potom musíme v řadě životů splácet své dluhy abychom pochopili, že není dobré být agresorem, ani obětí. Máme právo se bránit, ale ne útočit. Být v roli agresora či oběti nás tvoří nevyrovnanými, proto se nemůžeme cítit svobodní. Stáváme se krutými vládci, nebo bezmocné oběti těchto vládců. Lidé, kteří okolo nás tvoří způsobují děje, které často nemůžeme sami ovlivnit a jsou součástí širších dějů a historických příčin našich činů i činů druhých lidí. To co můžeme ovlivnit je náš vztah k druhým a smíření se s tím, že druzí se nemusí chovat podle našich představ. Můžeme ovlivnit svoje pocity, abychom tolik netrpěli, můžeme najít sílu své postoje změnit. Zlepšit svůj vztah k sobě i k druhým. Potom se i prožívané události mohou měnit k lepšímu, můžeme být více konstruktivní než destruktivní a to je dobré pro celek.

Individualismus, který je dnes v naší společnosti upřednostňován není konstruktivní budoucností. Je to oddělování jednoho od druhého, oddělování se od celku. V jednotě lidí je budoucnost. Budeme muset vykročit znovu a jiným způsobem, cestou skutečného spojování všeho a všech. Taková společná myšlenka může zahájit spojování skupin lidí v jejich tvoření, jejich vliv bude sílit, bude přitahovat další lidi a snáze se bude docházet k vytčenému cíli.

Všichni máme v sobě schopnost samoléčení, ale musíme k tomu faktu dojít, přijmout ho a uskutečňovat ho. Pokud nebudeme věřit v tuto možnost, poběží události samovolně. Možná se náš stavlepší sám, možná nám někdo pomůže, ale pokud budeme chtít trvalé změny, musíme sami něco změnit a věřit, že je to možné. Já sama v toto věřím a jsem pevně přesvědčena, že to tak funguje. Dodává mi to skutečnou sílu k překonávání mých potíží a problémů.

Budoucnost nám přinese schopnost telepatického spojení mezi lidmi i mezi duchovním světem. Přenos myšlenek nebo obrazů je možný, je jen třeba se s osobou s níž chci takto komunikovat sladit na podobnou frekvenci. Taková komunikace je potom jasnější, než komunikace hrubohmotná, kdy se dohadujeme o pojmech a nerozumíme si, neboť vzájemné úhly pohledu mohou být odlišné. Pokud chceme mít čistý příjem, musíme usilovat o vlastní čistotu. S telepatii mohou pracovat i ti, kteří jsou pro ni vyspělí, ale nemají čisté úmysly. Na to musíme dávat dobrý pozor, co je nám touto cestou sdělováno.

Léčení či neléčení nás samých závisí na našich vlastních omezeních. Jaká ta omezení jsou?

Jsou to naše představy o tom, že to není možné abychom se měnili a rostli a je to naše představa, že si to nezasloužíme.

Proč je někdy léčení bioenergií trvalé a jindy nefunguje?

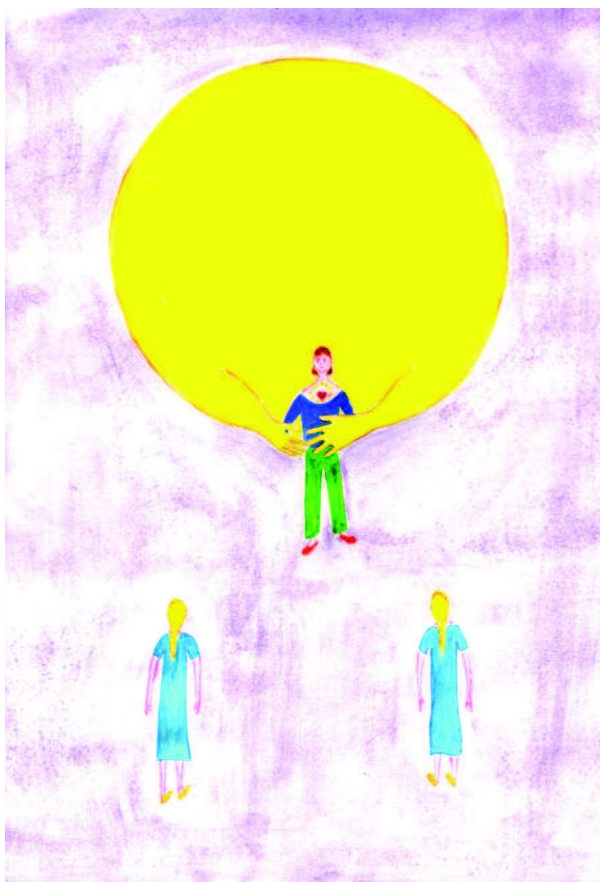
Jsou zde omezení naše a omezení karmická, která zatím toto nedovolují. Nic však není trvalé a milost je vždy možná. Spolu s léčením je žádoucí vlastní změna pacienta. Musí změnit postoj k věcem které mu škodí, například potrava, špatné vztahy, životní prostředí, a měl by změnit svůj postoj k druhým, světu prospívat a neškodit. Pokud je schopen na toto reagovat, výsledek může být trvalý.

V oblasti srdeční čakry cítím velkou tíhu. Čím to je?

Moje postava se objevila ve svém pokoji. Náhle si vytrhla srdce z hrudníku a držela ho v ruce. Pobíhala po pokoji, potom se zastavila před zrcadlem a uviděla na hrudníku otevřenou, hlubokou ránu po vytrženém srdci, rána však nekrvácela. Na okno již klepaly dvě duchovní bytosti, aby jim postava otevřela. Ta však skočila do postele a přikryla se celá až po hlavu peřinou. Duchovní bytosti rozbily okno a vletly do místnosti. Na jejich obličejích se objevily krvavé šrámy, neboť se pořezaly o ostré hroty rozbitého skla v okně. Přistoupily k posteli, odkryly deku a vytáhly postavu z postele ven. „Stvořitel tvé srdce očistí“, to jsem cítila, že sdělují. Bytosti vzaly postavu za ruce a vzletly společně směrem ke žlutému kotouči. Letěli o chvilku déle než jindy, až postavu uchopily žluté ruce Tvůrce a vložily srdce postavě zpět do hrudníku. Potom ruka Tvůrce pohybem ruky překryla srdeční oblast postavy a ta se rozzářila světlem (obr. 223 Čisté srdce). Postava objala obě duchovní bytosti, které tomu přihlížely a ty s postavou dolétly zpět do jejího pokoje. Ještě před vstupem do pokoje jedna z duchovních bytostí mávla rukou před rozbitým sklem a to se zacelilo. Postava již byla v pokoji, seděla za stolem a připravovala se vše zapsat. „Pracuj!“ cítila jsem opět co sdělují bytosti a ty poté odlétly.

Chceme-li lépe chápat sami sebe, musíme v sobě probudit touhu po poznání jací v pravdě jsme a být k sobě upřímní. Potom můžeme pomalu opouštět to, co je na nás negativního, to jsou naše myšlenky, zvyklosti, závislosti a další a z nich vyplývající nekonstruktivní nebo ničující činy. Můžeme tak postupně v sobě vytvářet harmonii, která bude náš život ulehčovat, budeme lépe řešit své úkoly, budeme se mít více rádi, budeme mít více rádi druhé a budeme pro ně prospěšnější. Budeme mít větší vztah ke vzájemné spolupráci a vzájemný prospěch pro všechny.

Základní pravdy jsou stále stejné. Vnitřní život každého jednoho z nás otevře dveře ke společnému kolektivnímu vědomí celého lidstva, ke skutečnému lidství a LIDSKÉ SOUNÁLEŽITOSTI. Vše je vývoj, záleží na každém jedinci, jak rychle či pomalu bude lidstvo jako celek schopno tento přerod uskutečnit. Všichni jsme součástí celku a stále se vzájemně ovlivňujeme.

223. *Čisté srdce*

Jak velký dopad má na nás vliv druhých lidí?

Tento vliv je silný, avšak ne podstatný. Nejdůležitější je naše vnitřní založení, uspořádání našich vlastností a nabyté zkušenosti. Osudové události potom prověří naši sílu či slabost v našich rozhodnutích a činech.

Svým sebezkoumáním můžeme objevit zdroj svých myšlenek a nejen postupně rušit nekonstruktivní myšlenky, ale můžeme začít vytvářet konstruktivní představy, které budeme moci lépe uskutečňovat, neboť síla myšlenky je velká. Je dobré vysílat jasné myšlenky, jakékoli pochybnosti nebo váhavost nevytvoří jasnou představu a takové představy se špatně naplňují. Musíme jasně vědět co chceme, to dodává naplňování představ síly. Vždy bychom si ale měli dobře promyslet, o co chceme žádat. Jsme tvorové ve vývoji a není zatím naší přirozeností zcela rozeznávat pravdu. To znamená, že se můžeme chybně domnívat, že žádáme něco

prospěšného, ale ve velké pravdě tomu tak nemusí být. Na toto je třeba být opatrný. Sebereflexí můžeme ovlivnit svůj osud tím, že dáme nepříjemné osudové události do klidu. Nejsou třeba, když sami vyvineme úmysl se měnit k lepšímu.

Již jsme se zde zabývali karmou, to je nedobrým činem a jeho následkem, který musíme splatit. Karma nemůže být brána jako nějaký bič, který nás trestá, ale způsob, jak máme chybné myšlení a činy napravit, abychom již nic špatného nečinili. Vše se stále mění, každým dnem prožíváme nové události, každý den nás může o kousek změnit. Půjdem-li vstříc této změně, vše půjde hladčeji a my sami budeme mít radost z toho jaké děláme pokroky a náš pohled na svět se stane optimističtější a plný naděje.

Ve chvíli umírání se prý člověku přehrává celý jeho život a znovu cítí, jak jeho jednání a činy vnímali ti, které jimi ovlivňoval. Můžeme si sami udělat takovou „rekonstrukci činů“ a vyhodnotit, jak jsme se v životě chovali, zvláště dobře to jde v pozdějším věku. Vše toto je dobré k tomu, abychom dosáhli pochopení HLUBŠÍHO LIDSTVÍ, skutečné lidské sounáležitosti, která nebude vycházet z iluzorních představ našeho velkého já, nebo naopak já potlačeného, nebo jinak deformovaného, ale skutečného lidského soucítění a vnímání pravdy, kterou chceme poznat. Pokud nám naše já bude bránit toto poznávat, budeme ve svém životě více či méně chybovat.

Nejen činy, které nejsou pěkné dopadají na druhé a posléze i na nás, ale i nepěkné myšlenky jsou jako jed, který otravuje naše tělo, až nakonec může způsobit nemoc. Jemnohmotné energie naší aury toto vyzařují. My sami ale můžeme vědomě pracovat na prosvětlení našeho energetického obalu. Čím bude jasnější, tím více bude ovlivňovat jiné obaly a změna všech bude rychlejší. Každý jsme tvůrcem svého vlastního osudu, všichni můžeme uzdravovat sami sebe. Záleží na tom, s jakým úmyslem budeme k vlastnímu léčení přistupovat, zda naše přání budou opravdová a budou v souladu s naším vnitřním přesvědčením.

Jaký je rozdíl mezi šamanem a biotronikem?

Šaman pracuje se svou vlastní vůlí, biotronik je pouze kanál, který tok energie usměřňuje, pracuje zde Tvůrce. Vůle šamana nemusí být zcela totožná s vůlí Tvůrce, záleží do jaké je to míry. Šaman zasahuje do pole Tvůrce a není vyvázán z následků, pokud zchýbí. V tom je nebezpečí pro šamana. Biotronik zase nesmí zneužít svých schopností ve špatném úmyslu.

Již jsem se zabývala tím, že každý člověk má jiný úhel pohledu ve svých názorech a jiný způsob myšlení. Zřejmě by se nenašli na naší vývojové úrovni dva zcela shodně myslící jedinci. Každý z nás prošel jinými zkušenostmi a to ovlivňuje jeho mysl a jeho názory. Někdo je k novým věcem více otevřený a schopný je přijímat a přemýšlet o nich, jiný ulpívá na svých starých, zaběhlých názorech, které kdysi přijal a není ochoten od nich ustoupit. Dalo by se říci, že takový člověk

má až jakýsi blok, který nemůže překročit. S tímto musíme počítat a naučit se brát ostatní lidi takové jaké jsou. Takoví vzpurní lidé samozřejmě mohou přinášet problémy, ať se jedná o partnera nebo partnerku, skupinu, nebo celé národy. Potom nezbyvá než hledat kompromis a vyčkat na dobu, kdy takový jedinec pochopí, nebo se poměry změní, nebo se změní poměr sil ve skupině, které změnu blokuje. Změnu není možné vést násilím. Pokud se jí takto dosáhne, výsledek je většinou dočasný, ale ne trvalý.

Více či méně jsou takové bloky v každém z nás. Něco nás prostě nenapadne, i kdyby jsme to slyšeli každý den. Jsme-li ale k věcem otevření a chceme slyšet, tak nakonec uslyšíme a budeme v úžasu, že nás to nenapadlo dříve a trvalo nám to tak dlouho. Přitom jde často o velmi jednoduché věci. Někdy se mi zdá až neuvěřitelné „když mi to najednou dojde“, že jsem to dříve nebyla schopna chápat.

Co je obecně naším úkolem zde na zemi?

Hlavním posláním člověka, který si říká rozumný je práce. Pracovat pro druhé je hlavní náplní člověka a pokud dojde k vlastnímu sebepoznání, tak může začít s prací na sobě, na sebou samým řízené změně, aby byl jeho vývoj snazší. Záleží na tom, jak kdo práci vnímá. Naše špatné vlastnosti nás často od práce odrazují a naše pohodlnost je silnější než naše vůle, nebo se naopak můžeme stát workholiky a utíkat nadměrnou pracovitostí sami před sebou. Pokud v sobě objevíme dar, že nás práce povznáší a vytváří v nás pocit sebeuspokojení, tak to již jedeme v tom správném vlaku.

Lidé jsou často nespokojení, protože uvnitř sebe cítí stálý nepokoj. Tento nepokoj nás žene k nemírnému uspokojování svých potřeb a může se to projevit v čemkoli k čemu inklinujeme, co jsme v minulosti rozvíjeli a co bylo pro nás „příjemné“. „Příjemné“ však ještě nemusí být pro nás prospěšné. Z tohoto vnitřního pocitu neklidu potom vznikají různé závislosti ať je to závislost na jídlo, pití, drogy, práci, sex, vztahy, sekty a jiné. Zkusme v sobě objevovat pocit vnitřního klidu a uvolnění a svůj vnitřní svět. Zde poté můžeme objevit světlo, které nás očistí. Nalezneme cestu ke svému uzdravení, ke své větší spokojenosti a k naší větší prospěšnosti. Chceme-li uzdravit celek, musíme uzdravit sami sebe. To je naše práce pro celek. Čím více lidí bude prozářeno tímto světlem, tím dříve bude prozářena a propojena celek v jednu harmonickou symfonii. Dokud budeme hrát každý samostatně, bude to jen shluk tónů, které nebudou znít moc příjemně. V tuto věc je třeba věřit a budou nám přicházet důkazy o tom, že je to možné naplňovat a že existuje skutečná a trvalá krása jako protipól pouze něčeho nablýskaného, co po nějakém čase ztratí svůj lesk. Nablýskané věci jsou jenom mámení, které nás zkouší, jak jsme ve svém postoji pevní.

Je dobré si představovat světlo, které námi prochází k naší očistě?

Je to jen jedna z variant, kterou je možné použít. Pro někoho ano, pro jiného ne.

Poprosila jsem o spojení srdce a hlavy. Proč mi to nejde?

Uviděla jsem svou postavu a ta měla v oblasti srdeční čakry do jednoho místa zabodnuté šípky, nevím přesný počet, mohlo jich být tak sedm. Postava si vytrhla šípky z hrudníku jeden po druhém pravou rukou a vhodila je do hořícího ohniště, kde shořely. Ucítila volnost. Usedla a přemýšlela. Objevily se dvě duchovní bytosti, každá ji uchopila za jednu ruku a roztočily její tělo tak, že se rychle točilo dokola okolo osy svých vlastních rukou. Když postava dopadla na zem, radostně se na ně podívala, s oběma bytostmi se objala a poděkovala jim. Potom duchovní bytosti vzlétly a ona cítila, že říkají: „Teď již musíš sama!“.

Co teď?

Moje postava se objevila pod schody vývoje a vystoupila na třetí schod. Moje vědomí se k ní přiblížilo a splynuly jsem spolu. V mé mysli se objevila řada lidí z University Bytí, mých příbuzných a lidí z práce. Všichni se stávaly mnou a já cítila, že jsme jedno. Vzali jsme se za ruce a vytvořili jsme velký kruh, spojení nás všech.

Jak mohu používat v praxi své dary?

„Je na tobě, jak dary použiješ. Je třeba se soustředit na to co je potřebné udělat. Mysli pozitivně a dělej to co je dobré. Vědomí usměrňuje tvá rozhodnutí. Klíč jsi dostala k vědění, kniha osudu ti pomůže vidět věci pravdivě“.

Jsem schopna skutečné lásky? Odevzdávám svou nelásku.

Moje postava se objevila ve svém pokoji, byla tam zavřená před světem. Zvenku ťukali na okno lidé, ona nereagovala, pobíhala po pokoji a stále něco rovnala. Po chvíli vyšla ven a před ní se objevila větší skupina lidí, stojící čelem k ní, dívali se na ní a usmívali se. Vpředu panáčkoval bílý pejsek a malé dítě k ní vztahovalo ruce. Postava vstoupila mezi skupinu a počala se s každým jedním z nich objímat. Všichni se vzali za ruce a vytvořili velký kruh. Vzájemně byli spojeni tenkými paprsky lásky, které vycházely z jejich srdečních čaker a spojovaly jednoho s druhým.

Mám nějakou připoutanost k člověku nebo věci?

Ilhned se mi vybavilo moje zaměstnání a vztah s mým šéfem. Viděla jsem jak jsme spolu připoutáni silnou zlatou šňůrou. Vzala jsem nůžky a požádala jsem zda mohu šňůru přestříhnout a přestříhla ji. Měla jsem ji obtočenou okolo pasu a uvázanou. Rozvázala jsem ji a vyhodila ten přestříhnutý kus oknem ven do světelného kotouče, který jsem tam uviděla.

Jaký jsem dostala úkol před svým vtělením?

Rychle jsem se objevila mezi duchovními bytostmi - anděly, tuším že byli tři. Cítila jsem, že mi sdělují: „Buď dobrý, pilný a odvážný člověk! Tvým úkolem je dojít cestou k Bohu“. „Podaří se mi to?“ zeptala jsem se v duchu“. „Utrpíš nějaké šrámy, ale ano“, cítila jsem jejich odpověď“ (obr. 224 Tři“ sudičky“).

224. Tři „sudičky“

Navštívila jsem Kounovské kamenné řady, nacházející se blízko obce Kounov na náhorní plošině v lese. Jsou to řady balvanů z křemenců, křemitých pískovců a slepenců.

K čemu sloužily tyto kamenné řady?

Kamenné řady sloužily k uctívání boha světla a dodávaly potřebnou energii k posilování energetického systému vědoucích.

Pokusila jsem se na chvilku soustředit na to, co se na tomto místě odehrávalo a viděla jsem toto: ***Muže oděného do bílého šatu bez rukávu stál mezi kamennými řadami se zapálenou pochodní. Druhý muž nabíral jeden z kamenů na koně a odjížděl pryč, měla jsem pocit že kámen veze tomu, kdo vládne.***

Později jsem se dočetla, že jakýsi brněnský senzibil zjistil, že pod kameny by se mělo nacházet velké množství asi dvoumetrových ohnišť, šachovnicově rozmístěných pod řadami. V ohništích zaznamenal reakci na kov, což by znamenalo přítomnost kovových předmětů.

Víra skutečně pomáhá člověku žít klidný, tvořivý a mnohem naplněnější život než tomu, kdo věří pouze ve své schopnosti a v materiální věci. Materialista nikdy nepozná klid v duši, neboť se stane otrokem naplňování svých potřeb a v jeho duši bude stále nespokojenost. Víra v to, že jsme milováni a jsme v rukou andělů, našich duchovních ochránců nám dá sílu překonávat lépe nepříjemnosti a dá nám větší radost ze života. Duchovní člověk si váží svého života, pečuje o své tělo, ale nelpí na něm. Ví, že smrt je jen opuštění tělesné schránky, která sloužila v hmotném světě k naplnění jeho další zkušenosti na cestě životy a k naplnění jeho životního úkolu.

Dosud jsem pátrala po temných stínech své duše a ty jsem se snažila opustit. Uskutečnění toho vykonali moji duchovní ochránci a z celého srdce jim děkuji za jejich pomoc. Nyní mne napadlo, že si mohu vkládat do své mysli představy nejen o tom jakých špatných vlastností se chci zbavovat, ale také o tom, jaké bych chtěla mít vlastnosti dobré, co by bylo dobré v tomto duchu rozvíjet a co vkládat do svých proseb (obr. 225 Odvaha a láska).

225. *Odvaha a láska*

Neutíkejme k cíli, ale prožijeme cestu. Prožijeme to poznání sebe sama, poznání jak tvoří Tvůrce a poznání jak tvoří lidé a budme připraveni jim pomáhat na jejich cestě. V každém jednom z minulých životů jsme mohli poznat jen něco. Naše vědomí se postupně rozšiřuje a v následujících životech budeme moci poznávat více a více, budeme se stávat postupně vším. Jsme však stále omezeni svým vývojovým stupněm, proto můžeme popojít o krok více či méně kupředu, každý má jinou možnost. Můžeme jít také cestou zpátky, i v tom je naše volba, i když si toho nemusíme být plně vědomi. Chtějme jít kupředu, cestou vývoje, cestou dobra a prožijeme tu cestu. Žijme tou cestou!

Byla jsem se podívat na pražském Vyšehradě, původním sídle Přemyslovců. Je zde kus země ohrazené kameny, je to místo původního sídla. Usedla jsem na okraji a zkusila se přiladit k tomuto místu, k tomu co se zde odehrálo. ***Uviděla jsem muže na koni, v ruce měl dlouhou tyč s praporkem. Praporek byl červený a na něm byl žlutý kalich. Zabodl praporek do země a já cítila že říká: "Tady to bude". Okolo stáli lidé prostě oblečení v hnědých, krátkých suknech přetažených přes hlavu otvorem a v pase přepásaných. Přihlíželi té události.***

Již jsem zmínila čtyři základní prvky tvoření podle J. Zzulky, kterými jsou odstředivost, dostředivost, žár a chlad. Cílem je naše rovnováha v těchto čtyřech prvcích v oblasti psychické, silové (energetické) a hmotné. Napadlo mne, že by se dal vytvořit seznam nemocí, hmotných projevů nerovnováhy, podle převahy prvku, který ji způsobil, například:

dostředivost: křeče, dušení, deprese

odstředivost: krvácení, malá srážlivost krve, potraty, nadměrný altruismus

žár: teplota, záněty, zvýšená funkce orgánu, nadměrný růst buněk, vysoký tlak, vznětlivost

chlad: snížená funkce orgánu, nízký tlak, netečnost a další.

Čtyři základní prvky je potřeba dát do harmonie osobnosti, jinak nám jejich nedostatek nebo na druhou stranu přemíra budou dělat problémy v již zmíněných třech částech naší bytosti a to fyzické, psychické a silové. Můžeme je vzít do vlastních opatří, abychom lépe řídili svůj vlastní vůz života, chovali se k prospěchu sobě i druhým. Tyto síly tvoří naše vlastnosti a jsou jako divoké koně, připravené je zkrotit, aby nám mohly sloužit (obr. 226 Zkrocené koně). Ukázněnost nám nestačí. Lidé, příslušníci náboženských společností, mohou převzít různé příkazy a zákazy, kterými je nutno se v té které společnosti řídit. Často ani neví, proč je nutné to či ono vykonávat, ale slepě věří tomu, co jim druzí předloží. Učme se vlastnímu myšlení a stálému vlastnímu přezkoumávání, zda to či ono je skutečně dobré či ne. Ukázněnost nevede k hlubší změně osobnosti a dříve nebo později se skryté vlastnosti projeví. Vnitřní změnu musíme citově prožít, teprve poté dojde ke skutečné změně.

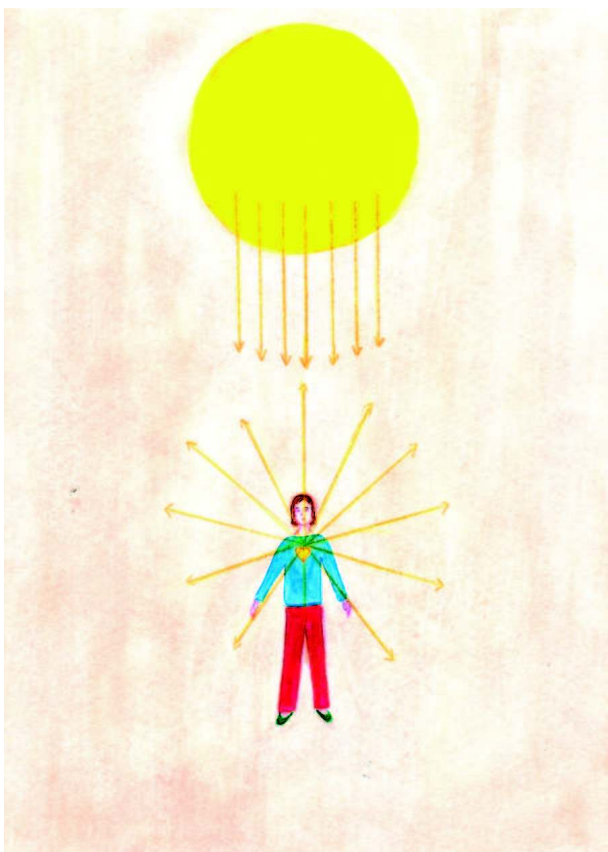
Je lidské mít pochopení pro slabosti druhých. Stejně jako jsme každý z nás ještě plný chyb a slabostí, tak jsou na tom i druzí. Pokud druhé nebudeme brát takové jací jsou, budeme se od nich oddělovat, a to není cílem Tvůrce. Cílem Tvůrce je

226. Zkrocené koně

sjednocení, postupný návrat k tomu odkud jsme vyšli. Stávejme se proto milosrdnými a jak se budeme měnit my, budou se měnit i ostatní, neboť síla vlivu má své účinky. Může se nám zprvu zdát, že se nic neděje, ale každá kapka slouží k tomu, aby kapek přibývalo a po čase z nich bylo jezero, moře a tak dále.

Jak se můžeme zlepšovat? Především si uvědomovat tuto chvíli. Jsem právě teď a přemýšlím, co bych mohl/la změnit, co je možné udělat lépe. Poslouchejme co říkáme o druhých, neboť tak mluvíme o sobě. Poslouchejme co nám říkají druzí o nás a co si z toho nechceme připustit. Uskutečňujme své sny a nemysleme na to, že si to nezasloužíme, nebo že to nedokážeme. Hledejme pravdu a přestaneme tak trpět, neboť se nás začne dotýkat Bůh. Pokud nejdeme cestou Tvůrce, ale cestou svého Já, jdeme proti svému vlastnímu srdci, proti své nejnítěrnější podstatě a tím ubližujeme sobě i druhým.

227. Realizovat Boha

Co je to láska? Láska je to, co zlepšuje svět, ne to co ho ničí. Chtít být lepší a zlepšovat svět, ne však násilím, ale pochopením, to je duchovní cesta.

V jedné z meditací, která je zde již popsána jsem poznala, že mám málo odstředivosti. Občas cítím tlak v srdeční čáře. Jsem vůbec schopna lásky?

Uvědomila jsem si světlo ve svém hrudníku, Boha v sobě. Spojím světlo vnitřního Boha s Bohem univerzálním, jsme Jedno (obr. 227 Realizovat Boha). (8. 6. 2009 Je to to co jsem kdysi četla – realizovat boha v sobě?)

To, co lidé často za lásku považují je řada různých pocitů a důvodů proč jsou k sobě poutáni, nebo poutáni k nějaké věci, nebo k nějaké činnosti. Dát skutečnou lásku lidem či tvoření něčeho, nebo službě druhým, znamená rozšířit se od sebe a odevzdat se tomu.

Každý člověk je ve své podstatě krásná a dokonalá bytost, neboť každý má v sobě božskou jiskru. Je jen třeba tuto jiskru probudit a rozšířit, abychom se stali

skutečně lidskými bytostmi. Prošli jsme již dlouhou vývojovou cestu. Byli jsme již rostlinami, zvířaty, teď jsme lidmi a míříme do vyšších druhů. Naše velká já zatím zakrývají naši pravou podstatu a tím si vytváříme vlastní iluzi o sobě, o druhých i o světě.

Cituji:

Pokud lidé vzešli ze zvířat, pak pravděpodobně skončí mezi Bohy. (Ken Wilber)

Již jsem hovořila o tom, že pro mne bylo důležité přijmout se taková jaká jsem, to znamená i se svými chybami a taková se mít ráda. Co je pro mne dále důležité? Být taková jaká jsem i před druhými lidmi. Neznamená to, že si druzí se mnou budou dělat co chtějí, ale být upřímný a otevřený. Jenom pokud budeme k sobě navzájem otevření, může mezi námi proudit láska. Všechny hry, které navzájem mezi sebou hráme nás pouze od sebe vzdalují. Obraz jaký jsem k této věci uviděla: **Moje postava se objevila v plamenech nadšení, kterým hořelo celé moje tělo. Náhle plamen zcela uhasl a moje postava byla v tu chvíli úplně nahá, a tak se alespoň zakryla rukama, neboť se před druhými styděla. Jednou je to přílišné nadšení a podruhé stud co mi brání projevovat se přirozeně.**

Být stále s Tvůrcem znamená být ve stálém klidu a bezpečí, i když okolo nás je vřava jakéhokoli druhu. Uvědomujeme si to, jsme tady a teď a jsme s Ním.

Jak převést duchovní principy do ekonomiky a politiky?

Pokud lidé pracují a budou pracovat na projektech, které nebudou sloužit lidem jako celku, jejich organizace, firmy a vlády dříve nebo později padnou a budou nahrazeny jinými s novými vizemi, které buď budou schopny naplňovat myšlenku dobra a bude se jim dařit, nebo opět sklouznou do sobeckých pohnutek a po čase padnou. Úspěch neznamená být bohatý a mocný, ale mít schopnost naplňovat myšlenky dobra vedoucí ke sjednocení lidí. Na druhou stranu není nic špatného na tom být bohatý, je ale důležité vědět, jak s bohatstvím nakládat.

Poslední týden jsem cítila velkou tíži ve své srdeční čakře, co to je?

Uviděla jsem velký, černý mrak svých emocí. Slabě tam svítil plamínek mého světla a nemohl vzplanout, neboť černý mrak mu bránil. Objevily se duchovní bytosti a mrak počaly likvidovat. Jedna z nich vymetala mrak koštětem, druhá ho rozfoukávala větrným měchem a po chvíli se objevil vír, který se točil jako kornout a odnášel to, co tam nemělo být, svou dostředivou silou vše „semlel“. Stejně tak asi působí na zemi tornáda.

Co se odehrává v mé hlavě, někdy se cítím zmatená.

Uviděla jsem svou postavu, která byla skrčená a vyděšená. Útočila na ní velká „příšera“ jako z pohádkového lesa, byla zelená a měla dlouhé pařáty, kterými se chtěla mojí postavy zmocnit. Byl to strach, který na mou postavu útočil. Objevily duchovní bytosti a začaly „příšeru“ hladit a poklepávat ji svými žlutými hůlkami. „Příšera“ se začala zmenšovat, až úplně zmizela (obr. 228 Odpoutání strachu). Potom se duchovní bytosti přiblížily k mé postavě a poklepaly ji svými hůlkami

228. Odpoutání strachu

na hlavu. Z hlavy vystoupil bílý obláček a duchovní bytosti si s ním začaly pohazovat z hůlky na hůlku. Obláček se změnil na barevný míč, do kterého jedna z bytostí uhodila hůlkou silněji a míč se rozletěl směrem ke žlutému kotouči a tam zmizel.

Teprve nyní jsem si uvědomila jakou jsem v sobě vytvořila útrpnou a šílenou kombinaci žárovce spoutaného strachem a najednou jsem skutečně pocítila, že jsem schopna tuto skutečnost o sobě přijmout. Děkuji bytostem, které mi pomáhají v mé transformaci. Mám schopnost popsat to co se ve mně odehrává a tím, že to prožívám, mohu to předat ostatním. Je to součást mého úkolu.

Modlitby fungují, pokud je přání v souladu s naším osudem, nebo s osudem druhých a pomáhá dobré věci.

To co vnímáme našimi smysly většinou považujeme za jedinou realitu projevu života. Stejně tak existuje mnoho jiných rovin, které bychom mohli vnímat a procházet jimi. Znamená to, že to co vnímáme našimi omezenými smysly je jen malá část skutečné reality, kterou budeme postupně jako lidstvo objevovat a nebude to nic nemožného, nebo neskutečného, jen o něco širší realita.

To, co nás omezuje a způsobuje nám utrpení je náš vlastní přístup ke světu okolo nás. Chceme měnit věci podle svých představ, neumíme je brát takové jaké jsou,

děláme si přílišné starosti, rozčilujeme se a chceme, aby se lidé chovali podle nás. My sami musíme ukázat druhým svým vlastním chováním jak chceme, aby se k nám lidé chovali. Jinak bude naše Já stále oddělené od všeho ostatního, závislé na druhých lidech, materiálních věcech, vztazích, z tohoto přístupu budeme stále zraňováni a budeme cítit utrpení. Toto vše zatemňuje naše vnitřní světlo a naši schopnost cítit se svobodní. Naše vlastní velké já nám zabraňuje osvobodit se a spojit své vnitřní světlo se světlem Tvůrce. Jsme jeho součástí a to je třeba si uvědomit. Naše já neprobuzené se identifikuje se vším okolo nás, hledá sounáležitost ve věcech, vztazích, chce být součástí rodin, společností, států, ale jeho pravá sounáležitost je s Tvůrcem.

To co nás může k Tvůrci dovést je začít si UVĚDOMOVAT SEBE SAMA. Kdo vlastně jsme?

Lidé, kteří jsou materialisté odděluje od Tvůrce samo přesvědčení, že Bůh neexistuje.

To co často odděluje věřící jednoho od sebe navzájem jsou spory o tom, kolik je vlastně Bohů a to, že každý miluje jiného Boha. Lidé mohou dojít ke spojení pochopením, že Bůh je vše, že každý z nás je jeho součástí a až si lidé uvědomí, že objevením vnitřního světla v nás můžeme procítnout spojení s Tvůrcem i se vším ostatním okolo nás, tím dojde ke změně v myšlení lidí, jejich přístupu k životu a konečně bude moci být na světě lépe.

I přes velký rozvoj vědy a techniky v čase, který žijeme, lidé skutečně duchovně příliš nepokročili, ale věřme, že taková doba přijde. Informace o duchovních věcech se dnes šíří rychleji a snad se lidé vydají tím správným směrem ve svém hledání a poznávání. Stále musíme mít na mysli, že žijeme ve světě dvojnosti a můžeme být zavedeni. Vše je třeba dobře promyšlet a procítovat.

Současní lidé jsou často vychováváni v představě, že musí o něco usilovat, něco znamenat a oni to naplňují necitlivým, nebo až krutým způsobem. Není v nich touha naplňovat své potřeby a potřeby druhých vždy jen cestou dobra.

Naše myšlení stále hodnotí co je dobré, co je špatné, kdo je dobrý, kdo je špatný. Je to vlastně naše já, které promítáme do druhých. Odpustíme-li druhým, neboť všichni máme v sobě nějaké temné stránky, uvolníme v sobě schopnost pro konstruktivnější jednání a myšlení a lépe budeme vědět co je dobré a nedobré dělat. Lépe uvidíme, jaké věci ve skutečnosti jsou, budeme se více přibližovat k pravdě po které často tak toužíme. Pro ni mnohokrát vyvoláváme spory, i když naše velké já, oslepené iluzí ji vidí jen ze svého zúženého pohledu a velké já druhého z jiného zúženého pohledu. To potom vede ke sporům, která nemají řešení.

Poprosím-li o pomoc uvnitř sebe, mohu dostat odpověď. Budu-li hledat pomoc u druhých lidí, pokud nebudou osvíceni a budou uvězněni ve svém myšlenkovém kruhu stejně jako já, musím vždy počítat s tím, že rada nemusí být pravdivá. Může mne však inspirovat podívání se na věc očima druhého. Je pravdivá nebo není? Hledejme odpověď uvnitř sebe.

Chceme-li být více soucitní a milující, musíme opustit svůj STRACH A SVÉ ODSUDKY.

Naše velké já si vytváří iluze o druhých lidech. Jak mají vypadat, jak se mají chovat, ale měli bychom si upřímně přiznat, zda i my tyto ideály naplňujeme. Chceme, aby se lidé chovali podle našich představ a to často považujeme za nutné k tomu cítit se šťastní. Takové myšlení nás udělá šťastným jen na krátkou chvíli. Nikdo nejsme dokonalí a pokud skutečně milujeme, tak milujeme druhého takový jaký je. Pokud nepřijmeme tento princip, budeme stále cítit hněv, zklamání, nespokojenost a další negativní emoce. Realizujeme se skrze sami sebe, ne skrze druhé, kteří mohou mít zavádějící myšlení stejně jako my.

Naše já velmi touží i po tom, abychom byli od druhých přijímáni. Chce cítit, že je od druhých oceňováno a respektováno. I od tohoto je nutné se odpoutat pokud vím, že konám dobré, potom již nepotřebuji být poháněn motorem ocenění za své konání. Samozřejmě pokud jsem nespravedlivě kritizován či manipulován, mohu se bránit úměrným způsobem. Upřímnou kritiku promýšlím, zda je pravdivá.

Naučme se nebýt zraňování slovy druhých. Pokud toto nebudeme cítit, nebudeme na oplátku útočit. Lidé zraňují svými slovy často z pohledu svého nevědomého já. Většinou to nebývá z toho, že jsou skutečně zlí, že by chtěli vědomě uškodit, ale i to se děje. Pokud budeme hrát hru oplácení, nikdy z takového kruhu nevystoupíme. Pokud bychom měli druhé zraňovat my, raději neříkejme nic. Vše se dá říci laskavým způsobem. Zkrátka bychom měli jednat s druhými tak, jak bychom si přáli, aby druzí jednali s námi.

O čem to mluvíme, kam máme dojít?

K čisté lásce, která je nepodmíněna tím, jak se k nám kdo chová, jaký svět je okolo nás a jaký svět procházíme svým vědomím. Je to o vývoji naší duše.

Plně jsem si uvědomila svou nerovnováhu a to, že jsem mohla svou žárovostí a svými emocemi druhé popálit. Požádala jsem v duchu všechny za odpuštění. ***V mé mysli se objevil obraz stromu poznání. Měl hnědý, dlouhý kmen, zelenou korunu a v koruně byly krásné červené plody velké jako jablka. Ke kmeni toho stromu byla přivázaná moje postava a nemohla se ani hnout. Objevily se duchovní bytosti, jedna z nich uchopila konec provazu do ruky a několikrát obletěla dokola strom, aby se provaz uvolnil. Postava se osvobodila, udělala pár kroků kupředu a ucítila sílu volnosti. V mé mysli se objevily schody a postava počala stoupat vzhůru směrem ke žlutému kotouči. Kotouč měl náhle velké, žluté ruce, které uchopily postavu a objaly ji. Chvilku takto spočinula. Chtěla vyjádřit svou lásku k Tvůrci a tak pravou rukou odebrala svůj malý plamínek z hrudníku a Tvůrci ho podávala. Ten jí ho svou velkou žlutou rukou vrátil zpět do oblasti hrudníku a pohybem ruky „máchnul“ přes plamen a ten se rozhořel o něco více. Potom postava sestoupila zpět po schodech dolů, kde již čekali lidé se kterými se vítala a podávala si s nimi ruce.***

Nezadala jsem si téma a co jsem uviděla.

Uviděla jsem svoji postavu a ta letěla přímo do Světelného kotouče. V kotouči se proměnila v bílou kouli, která se točila až se rozpustila do žlutého světla a splýnula

s ním. Chvilku v něm pobyla, potom se koule opět objevila a proměnila se opět v postavu. Ta letěla přímo ke mně do mého náručí a objaly jsme se. Cítila jsem jak se máme rády a splýnuly jsme spolu.

Co je vlastně transformace člověka o které se tak často v duchovních směrech mluví?

Je to změna člověka v jeho chápání světa a v přístupu ke světu. Člověk přestává být ničitelem a stává se vědomým, konstruktivním naplňovatelem díla Tvůrce. Je to přechod člověka z postoje „PŘIJÍMÁM OD DRUHÝCH“ na „DÁVÁM DRUHÝM“. Dávám bez sobeckého postoje, pomáhám ostatním v jejich přerodu, v jejich cestě zpět k Tvůrci. Bez této přeměny není možné nastartovat cestu zpět a lidé se budou rodit stále do takových osudů, ve kterých bude napravováno jejich chybné, sobecké myšlení a činění až do chvíle uvědomění si skutečnosti, kam vývoj a člověk v něm směřuje. Síla, která nás vtahuje k Tvůrci je velmi silná. Všichni máme v podvědomí tento boží plán. Je však zatím převážně překryt slupkou našeho Já, které vytváří iluzorní představy o světě a o nás samých. Poodhrnutím tohoto závoje můžeme zahlédnout svou skutečnou podstatu, své skutečné „božské já“, které nás dovede zpět k Tvůrci. Boží plán se naplní, část boha se „uskuteční a prohlédne“, aby se vše vrátilo zpět do božské Jednoty, do věčného trvání z uskutečňování ve hmotě, i když hmota je také iluze, neboť vše je energie hrubohmotná nebo jemnohmotná, záleží na tom kdo ji pozoruje a prožívá, na jakém stupni vývoje člověk - bytost stojí. Svou kvalitu tvoříme svým myšlením a činěním. My jsme tvořitelé sebe sama v tvůrčím plánu řízeným tvůrčími zákony. Plujeme životy a jako barevní ptáci měníme své energetické vyzářování podle toho čím procházíme, co prožíváme a jak reagujeme na situace a vztahy okolo nás. Je to úžasná hra, naprosto dokonalá. Vše je řízeno, ale současně nám to dává prostor pro vlastní vyjádření, pro vlastní svobodu rozhodování. Někdo má svobodu větší, jiný menší, záleží na tom, co máme v životě prožít, co odčinit, co se naučit, v čem se zlepšit. V některých životech uspějeme méně, v některých více. Čas nehraje roli, je pouze v našich myslích. Proto aby člověk tolik netrpěl, rodí se na zem učitelé či mistři, kteří se snaží ukazovat druhým cestu. Přesto je někdy velmi těžké, aby toto lidé vůbec byli schopni přijmout. Naše velké Já nám mnohdy nedovolí přijmout pravdu od druhého člověka, pokud jsme přesvědčeni, že pravdu máme my.

Kde je skutečná pravda? Hledejme ji každý sám v sobě, hledejme vlastní rovnováhu. Pokud budeme nerovnovážní, pravdu nikdy nenajdeme. Budou to jen střípky skutečné pravdy, od které se budeme vzdalovat tím víc, čím více nerovnováhy v nás bude a kterou budeme tvořit.

Jsem na dovolené na ostrově Rhodos. Přijíždím sem s touhou na sobě pracovat. V poslední době jsem cítila tíhu v oblasti srdeční čakry a cítila jsem se vyčerpaná. Odevzdávám se meditaci:

Ležím na písčité pláži a pozoruji své ležící tělo. Uvědomím si světlo ve své srdeční čakře a světlo prosvětluje každou část mého těla. Z mého hrudníku najednou

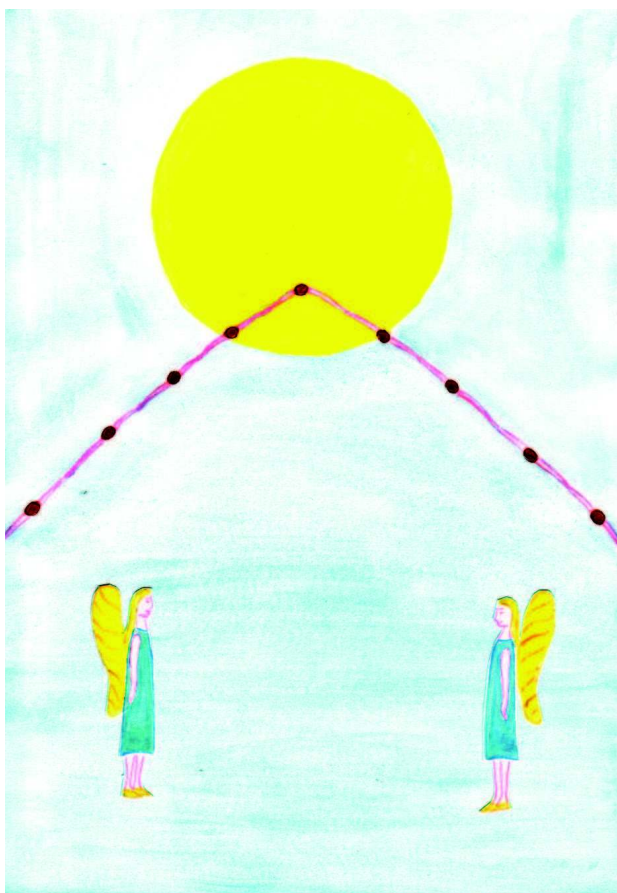
229. Přijetí mužské a ženské části

vystoupí malá ruka, držící hořící světlo, po chvíli se objeví druhá ruka a potom celé malé dítě. Přivinu dítě k sobě a obejmu ho. Je to velmi příjemný pocit. Hladím dítě po jeho tělíčku a vychutnávám si ten příjemný pocit. Poté vezmu skrze své duchovní tělo - dítě za ruku a jdeme vedle sebe. Dítě pomalu roste, až se z něho stane dospělá žena. Objmeme se a jdeme dál. Žena se po chvíli stane mužem a postavy se rozdvojí. Uchopím obě postavy ženu i muže za ruce, každou z jedné strany, kráčíme společně vstříc žlutému kotouči. Přijmu obě své poloviny, mužskou i ženskou a ony se mnou splynou (obr. 229 Přijetí mužské a ženské části). Vletím do slunečního kotouče a „prolétávám“ se na jeho okraji. Vidím duchovní bytosti, které spočívají zde v této sféře u vchodu do světa andělských duchovních bytostí. Duchovní bytosti ke mně vztahují ruce, chytají mou postavu a posílají si jí z jedné strany na druhou, pohrávají si s ní. Postava se vyhoupne na jednu stranu a posadí se vedle bytostí.

Drží se s nimi za ruce a všichni prožívají radostnou sounáležitost. Potom duchovní bytosti vytvoří kruh, drží se všichni za ruce a radují se. Postava bytostem poděkuje a cítí, že jí říkají, že jim způsobuje radost dělat ji šťastnou. Takto chvilku pobudou a poté dvě duchovní bytosti vezmou postavu za ruce a letí s ní zpět, ona „vletí“ opět do svého těla nacházejícího se na břehu moře. Jde se ponořit do moře a skotačí ve vodě stejně jako „plavala“ ve slunečním kotouči. Když vyjde z vody, namíří si to směrem k lidem, vezme se s nimi za ruce, udělají společný kruh a cítí radost, že se může podílet na tom, dělat je šťastnými.

Co způsobuje moje nejistota?

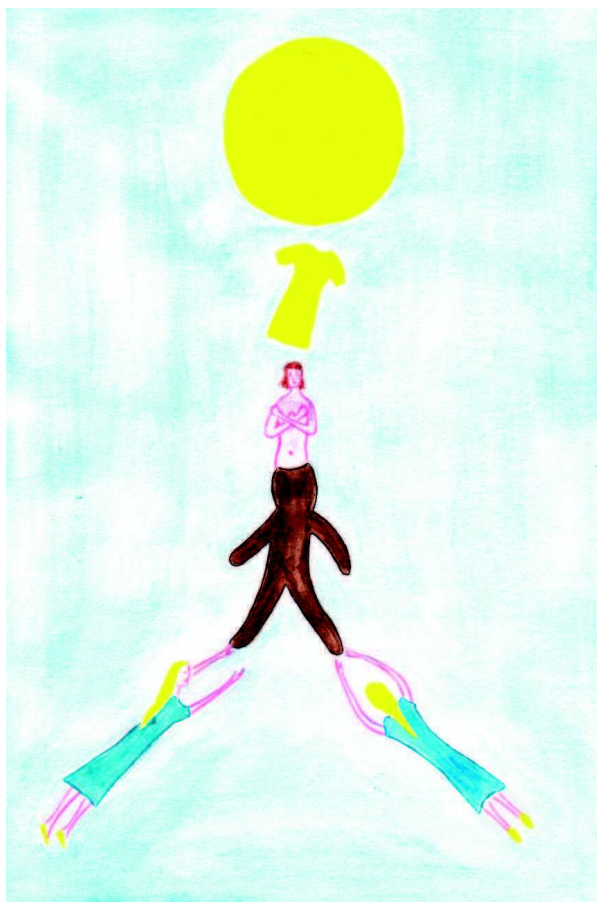
Moje postava se nachází opět ve svém pokoji a vlezl si pod postel. Nechce, aby ji někdo našel. Duchovní bytosti musí vynaložit námahu na to, aby ji vytáhly ven z pod postele. Postava se brání a říká, že to nezvládne. „Ale zvládneš!“, říkají bytosti

230. Společný let lidí

a vytáhnou ji ven. Tam ji prosvítí kotouč zlatého světla a postava pookřeje. Zjistí, že je to možné, pustí se duchovních bytostí a napadne ji, že může letět sama. Proletí se tam i zpět a chytí za ruce ostatní lidi, udělají dlouhý řetěz z její pravé i levé strany a letí jako ptáci vstříc žlutému kotouči (obr.230 Společný let lidí). Tam se proletí a opět se vrátí zpět. Utvoří kruh, který postava roztočí a odstředivě z lidí opadávají tmavé kousky jejich špatných vlastností a jiskry nadměrného žaru. Spočinou ještě chvílku společně v kruhu a potom odcházejí za svými povinnostmi. Jistota je nezlomná víra ve Stvořitele. Nejistota je jejím opakem. Dává-li člověk druhým najevo přílišnou sebejistotu pouze svým velkým já, není to jeho jistota skutečná.

Jsem stále na Rhodosu, kde se nachází řada památek z doby Johanitů, kteří zde pobývali, nyní se nacházím v paláci velmistřů. Co se zde v jejich době odehrávalo?

231. „Stažení z kůže“

Na nádvoří jsou seřazeni muži a v barvě jejich oděvů převládá červená. Objeví se nejvyšší mistr. Muži jsou přijímáni do řádu Johanitů. Přisahají na meč: „Za Boha a krále“.

Co znamená sevřenost celého mého těla, projevující se nejvíce v oblasti srdeční čakry?

Uviděla jsem postavu, která seděla na zemi na bobku a byla schoulená. Byla plná smutku a osamocení. Přilétly dvě duchovní bytosti, chytly postavu za ruce a snažily se ji vynést ke Světlu. Postava byla „oblečena“ celým svým tělem v obleku připomínajícím hnědou, volnou, zvířecí kůži. Z kůže cestou padaly hnědé, oválné kameny. Duchovní bytosti uchopily „kůži“ dole na chodidlech každá za jednu „nohavicí“ a stáhly ji z těla postavy, takže postava se pomalu odhalila od hlavy až k patě, až se z kůže vylouplo její sněhobílé, nahé tělo, které si rukama zakrývala a styděla se (obr. 231 „Stažení z kůže“). Duchovní bytosti se dotkly svými zlatými hůlkami hnědého šatu a ten vzplanul ohněm, vyletěly z něho zbytky černých sazí, které se dotykem hůlek duchovních bytostí rozplynuly. Potom vzaly duchovní bytosti postavu opět za ruce a vynesly ji do světelného kotouče. Tam ji oblékly do dlouhé, rovné košile utkané ze zlatých nitěk. „Je třeba pracovat pro Tvůrce o odevzdat poselství lásky, musíš si více věřit!“, to jsem cítila, že mi sdělují.

Stále ještě cítím sevření v oblasti hrudníku a krku. Co to je?

Uviděla jsem ošklivou, potrhanou, černou postavu vypadající jako čarodějnice, měla na krku uvázaný provaz na smyčku. „Co ode mne chceš?“, zeptala jsem se v duchu. „Chci ti škodit“, cítila jsem že odpovídá čarodějnice. „Já se tě nebojím!“, sdělila jsem jí v duchu. Moje postava stojící naproti čarodějnici se začala zvětšovat, růst do výšky (obr. 232 „Čarodějnice“). Čarodějnice se naopak začala zmenšovat, až se rozplynul poslední kousek z ní. „Mám již sebedůvěru!“, řekla si moje postava, opět se zmenšila do původní velikosti a vyletěla vstříc lidem, se kterými se objala a řekla jim: „Pojďte se mnou, již znám cestu!“. Lidé za ní vyšli a šli společně podél břehu k úzkému mostu přes řeku. Most byl hodně úzký a tak se tam všichni najednou nevešli, museli postupovat postupně za sebou. „Nebojte se, všichni přejdeme!“, mluvila k nim moje postava. Lidé vycházeli z mostu na druhý břeh řeky a již viděli světelný kotouč, vzali se za ruce a radovali se.

Při pobytu na Rhodosu jsem se vydala na cestu na vrch Tsambika, což znamená „ohnivá záře“, na jeho vrcholu se nachází kostelík, ten je pro místní obyvatele poutním místem. Váže se k němu pověst o muži, který žil v bezdětném manželství. Jednou uviděl v noci na hoře ohnivou záři a to se opakovalo ještě dvě následující noci. Vydal se proto na cestu na horu a našel zde ikonu Matky boží. Po svém návratu domů zjistil, že je jeho žena těhotná a tak dal postavit v blízkosti hory klášter. Ikona je zde uložena, pouze jedenkrát v roce je vystavená v kostelíku na hoře, kam přicházejí poutníci.

232. „Čarodějnice“

Já jsem si cestou k vrcholu hory vytvořila představu, že putuji s košem kamenů, takových oválných balvanů, které představují vlastnosti, kterých se chci zbavit. Byly to: nejistota, strach, zloba, nesoustředěnost, dostředivost, slabá vůle, netečnost, zastřená mysl, oddělenost od druhých, slabá víra, neschopnost přijímat změny, neschopnost přijímat vše s láskou. „Kameny“ představující vlastnosti jsem postupně odhazovala do moře a v mé myli se začaly objevovat obrazy. Například když jsem odhodila zlobu, objevil se obraz odhozeného kamene, který letěl do moře a z moře vystoupila velká, ošklivá tlapa, která po něm chmátla a sebrala ho. Při odhození dostředivosti jsem zahlédla plno malých příšerek, které v moři číhaly, až budou moci kámen chytit. Při odhození slabé vůle kámen skákal dost vysoko, netečnost však nikdo nechťel a spadl do moře. Slabá víra byl velký kámen a při odhození neschopnosti přijímat vše s láskou se kamení přímo sypalo (obr.233 Odhazování balvanů).

Co se stane, když přijmeme své stinné stránky, špatné vlastnosti?

Stane se to, že budeme moci přijímat sami sebe i druhé lidi takové, jací jsou. Velmi si oddychneme, když opustíme role, které hrajeme, abychom o sobě vůči světu vytvořili vlastní představu. Budeme mít rádi sebe se svými a druhé s jejich slabostmi.

Žijeme ve světě dvojnosti a stejně tak naše osobnost obsahuje oba póly možných vlastností, záleží na tom, co rozvíjíme.

Jsou to například:

požitkář - puritán

nadutý - slaboch

dříč - lenoch

větroplach - osamělý

všechno ví - stále se dotazuje

odborník - amatér

233. Odhazování balvanů

rebel - depresivní
bezcitný - přecitlivělý
přesvědčený o své pravdě - pochybovačný.

Nikdo není zcela vyhraněný v jedné vlastnosti. Jak s vlastnostmi lépe nakládat? Uvědomit si vlastnost, která ve mně převažuje a která mně, nebo druhým způsobuje problémy a přijmout ji jako skutečnost. Poté můžeme začít zkoušet chovat se v určitých situacích jinak. Přijmeme-li vlastnost, která se nám nelíbí, proběhne v nás časem změna až jednoho dne pocítíme, že se chováme přirozeně, opravdově a že je náš život radostnější. Budeme-li špatnou vlastnost pouze potlačovat, způsobíme napětí sami v sobě, nebo vybuchneme a budeme znovu druhým škodit.

Nyní uvedu tři otázky jednoho buddhistického kněze, které nám mohou pomoci v osobním růstu a které nám mohou lépe ozřejmit náš vztah k druhým, jsou to:

Co jsem od té osoby obdržel?

Co jsem jí dal?

Jaké problémy a těžkosti jsem jí způsobil?

Neřeší se zde problém toho, jaké těžkosti nám způsobili druzí, neboť to si většinou pamatujeme dobře.

(Některé myšlenky v těchto odstavcích jsou inspirovány knihou Dana Millmana 12 bran k osobnímu růstu.)

K čemu tyto tři otázky slouží? Toto uvědomění nás vede k odpuštění druhým. Neznamená to, že v budoucnosti budeme jenom odpouštět a nebudeme se bránit. To bychom poškozovali sami sebe.

Dále nás to vede k uvědomování si potřeby druhým pomáhat, pokud to není proti jejich vůli a ztotožňovat se se svým lepším já. Pomáhá nám to v tom, že se staneme užitečnými svými činy, že si začneme uvědomovat potřebu pomáhat těm, kteří pomoc potřebují. Jak si stojí naše váhy v poměru dávání a brání? Dokážeme si na toto pravdivě odpovědět?

Jedna z důležitých věcí pro člověka je přijetí jeho sexuality. Jen to může přispět k jeho rovnováze. Člověk by neměl být ani pruderní, ani nadměru požitkářský, ale jeho sexualita by měla jít přes jeho srdce, tam je teprve možné skutečné spojení s druhým pohlavím a přiblížení se Tvůrci. Pokud nemilujeme duši partnera a hledáme ve vztahu cokoli jiného, nikdy nedojdeme k pravému naplnění a stále budeme lásku hledat, nebo se cítit osamělí.

Láska je univerzální síla, která vše oživuje, vše tvoří, je to síla, která nás k sobě poutá a přitahuje nás k Tvůrci, přitahuje nás do středu bytí, přitahuje nás tam, odkud jsme vzešli.

Stále mějme na paměti, že žijeme ve světě dvojnosti, nikdo z nás není dokonalý a všichni procházíme stejným vývojem. I láska je dvojitá - sobecká a nesobeká. Nesobeká, ničím nepodmíněná láska miluje bez potřeby opětování. Máme-li podpořit někoho, kdo naši lásku potřebuje, udělejme to. Máme-li milovat druhé, musíme nejprve milovat sami sebe, přijmout se takoví, jací jsme. Přijmout své temné

stránky a pokusit se je dále nerozvíjet je pro člověka v této době skutečně velký úkol. Všichni ale můžeme tuto lekci zvládnout. Milovat sebe neznámá vytvářet nějaký pocit sebeobdivu, to by nám příliš nepomohlo. Láska k sobě samému nás má zbavit komplexů, má nám umožnit stát se přirozeným člověkem, který již nepotřebuje před druhými něco předstírat, má nás dovést do rovnováhy se sebou samým, se světem a k Tvůrci.

V naší společnosti se preferuje logické myšlení. Bez citu se však logické myšlení může stát poškozujícím pro nás i pro druhé. Mysleme citem a címe rozumem nebo mysele a mluvme srdcem. Můžeme zkoušet komunikovat s ROZVAHOU A PŘES SRDCE, tím se mohou lepší naše vztahy a svět okolo nás se může měnit.

Pokud chceme sloužit druhým je lepší, když to vychází z našeho srdce. Jestliže tomu tak není, i tak můžeme být prospěšní, ale nebudeme spokojeni sami se sebou a druzí to časem poznají, že náš úmysl není zcela čistý. Takže služba druhým může být sobecká nebo nesobeká. Budeme-li prospěšní pouze z povinnosti, z fanatické víry, z pocitu viny, nebo z očekávání nějaké odměny, či ocenění, nebude nám taková činnost přinášet trvalou radost. Stejně tak bychom měli dobře posoudit jaké jsou naše možnosti a schopnosti v naší činnosti. Ani služba druhým nesmí přejít do extrému sebepoškozování. Při službě druhým musíme počítat i s řadou překážek, které budeme muset překonávat a to nás bude posilovat.

Nabývání moudrosti neznámá, že budeme žít jako v bavlnce, naopak to znamená, že musíme převzít větší odpovědnost, ale budeme více vědět, více chápat, více rozumět, budeme lépe vědět co dělat, jak být užitečný, jak lépe pomáhat. Pomoc nikdy nebudeme nikomu nutit.

Proč mne bolí páteř?

Uviděla jsem postavu, to je sebe a postava nesla na svých zádech velkou kouli - zeměkouli. Šlo se jí těžce, byla shrbená, zakopávala, až nakonec upadla. "Nemůžeš nést neštěstí celé země na svých zádech!", cítila jsem toto sdělení. „Země bude očištěna a všechny bude postaráno“, pokračovalo sdělení. Objevily se dvě duchovní bytosti, sňaly postavě kouli ze zad a všichni vyletěly směrem ke slunečnímu kotouči, kde jsem uviděla „postavu“ Otce jako zlatou postavu jemnohmotných obrysů. Ten mou postavu pohladil po hlavě a ukázal jí, aby se podívala na zeměkouli, jak hoří plamenem. Potom ji odvelel zpět na zemi a zamával jí. Postava se objevila na cestě, šla směrem ke Světlu. K ní se připojovali další lidé, kteří stáli u cesty.

Poté jsem vzpomněla na manželovu maminku, které byl nedávno vyoperován zhoubný nádor tlustého střeva. Plánovali jsme s manželem, že bychom jí zajistili biotronické léčení u Tomáše Pfeiffera . Maminka se nakonec rozhodla pro léčení chemoterapií. Těžce jsem nesla toto její rozhodnutí, neboť již vím, že chemoterapie neléčí a zaplavuje organizmus toxickými látkami, které ničí nejen nádory, ale také zdravé buňky celého těla. Při myšlence na tuto věc jsem uviděla vysvětlení celé věci: ***Uviděla jsem dva pecny chleba. Jeden byl čerstvý, voňavý a křupavý, druhý byl starý a plesnivý.*** Maminka si vybrala ten starý a já musím přijmout její rozhodnutí, její

svobodnou vůli. Člověk se musí naučit dívat se i na to, že se lidé ničí, i když je jim ukazována snadnější cesta do chvíle, než oni sami budou chtít tou cestou jít. Jinak by jejich vůle byla naší vůlí a to by nebylo dobré. Cestu je možné ukázat, ale rozhodnutí je vlastní věcí každého člověka.

Stále cítím na hrudníku tíhu, jako bych tam měla těžkou kouli. V regresní terapii jsem uviděla toto:

Uviděla jsem mnicha, který měl na noze těžkou, černou, železnou kouli. Byl ve vězení, ležel na slámě. Podívala jsem se na jeho předchozí život. Uviděla jsem jak chodí uličkami v kostele, má hnědé, dlouhé roucho, je bosý a na vrcholu hlavy má holý kroužek bez vlasů. Je shrbený a stále něco poklízí, upravuje, zametá, přenáší velké knihy. Podívá se mi přímo do očí, má taková malá, pronikavá očka, je trochu potouchlý. Myslím, že chce ze svého činění získat určité výhody. Má svoji kamennou komůrku, kde se modlí opřený o modlitební stolec. Malým okénkem, které je vysoko u stropu k němu proniká světlo. Dívá se do toho okénka a touží po tom světle, po lásce. Slouží v kostele pro tu myšlenku. Jednoho dne vyjde před kostel, usedne na lavici a dívá se do slunce. Zastekne se mu po volnosti, po teplém slunečním svítu. Poté ho vidím opět v kostele. Spolu s ním je tam postava duchovního, který má na sobě dlouhý bílý šat pošíť zlatou výšivkou a na hlavě vysokou zlatou, kněžskou mitru. Ukazuje rukou směrem ke dveřím, mnicha vyhání z kostela se slovy: „Když se ti tady nelíbí, tak běž!“ (obr. 234 „Vyhnání z ráje“) ***Mnich si sbalí svůj ranec a odchází. Usedne na chvíli pod strom, potom se posadí ke studni, napije se vody a vydá se na svou pouť. Obchází stavení, aby vyžebal od lidí nějaké jídlo. Většinou ho vyženou, nebo mu hodí misku s kostmi jako psovi. Pláží se po zemi, je vysílený. Posunu se v čase a vidím ho ve vězení. Sedí na slámě a jí jídlo z misky. Má alespoň co do úst. Cítím, že něco ukradl a tak skončil ve vězení. Potom už vidím jen tmavou, dřevěnou rakev v níž leží jeho tělo. Rakev je vezena na dřevěném voze, jediný kdo jde za vozem je jeho duchovní tělo. Náhle se duše krácející za vozem otočí dozadu a vidí Světlo. Konečně je nesen do lásky.***

Jak tento život souvisí s mým současným životem? Moje duše také touží po světle, po té volnosti a svobodě. Stejně jako tento mnich stále něco uklízím a oprašuji, abych se zavděčila druhým, kterých se trochu bojím a čekám od nich lásku, kterou oni sami nejsou schopni dát tak jak si já představuji. Čekám od druhých i od sebe příliš. Musím sebe i druhé brát takové jací jsou. Všichni jsme ještě více či méně nerovnovážní, jsme teprve na počátku cesty k lidství. Musím odpustit sobě i druhým svou a jejich nedokonalost, chci-li pocítit lásku. Odpustit sobě, co jsem udělala špatného druhým a druhým to co oni udělali špatného mně. Je třeba pracovat pro Tvůrce, ale musíme se současně měnit my sami. Měli bychom současně umět poznat hranice své oběti, abychom si nevzali příliš těžké břemeno, které by nás zlomilo. Mít rád sám sebe není nic špatného, pokud to nepřechází do přílišného sebeobdivu a nadřazenosti nad druhými. Musíme se učit samostatně přemýšlet a neuvíznout v dogmatech a v sobě vytvořených systémech, díky nimž potom běháme jako myš v kole, které se točí stále dokola. Nemůžeme od sebe

234. Vyhnutí z ráje

chtít více než čeho jsme schopni na své vývojové úrovni, i když můžeme udělat v jednom životě velký skok.

Jak se můžeme vyléčit?

Druzí lidé, kteří o léčení něco vědí nám mohou hodně pomoci, ale hlavní síla sebeuzdravení je v nás samotných. Měli bychom převzít odpovědnost za své zdraví a chtít se vyléčit. Objevme svůj vlastní příběh, objevme jací ve skutečnosti jsme, objevme to, co chceme zlepšit, jak být lepší. Vyrovnajme se s minulostí, vytvořme si představu o budoucnosti a žijme v tomto okamžiku. Zkusme sami nacházet pravdu o tom kdo jsme, jací jsme, co je příčinou našich problémů. Toto platí pro nás i pro druhé, nechme druhým prostor pro jejich hledání. Budeme-li jim nevhodně udílet rady a naše domnělé pravdy, nepřijmou je vůbec, nebo jen z části. Navedení na vlastní úsilí podporuje rozvoj každého z nás. Modlitby za sebe i za druhé také pomáhají. Ti, za které se druzí modlí se lépe uzdravují.

235. Brýle mámení

Můžeme pomáhat, ale jen tam, kde o to druzí stojí. Chtít pomáhat znamená chtít milovat. Znamená to kráčet svou vlastní duchovní cestou, znamená to být odvážný. Nehledět na to, zda s tím okolí souhlasí nebo ne. Pomáhat duším, které mají zájem jít cestou světla.

Jak je to se světlem a tmou jsem uviděla v tomto obraze:

Moje postava se objevila na žebříku a stoupala vzhůru do zlaté, světelné „koule“. Za sebou v ruce táhla hnědý cár šatů, který odhodila a on padal dolů na zem do „koule“, v níž byla tma. Postava se podívala do tmavé koule a viděla jak tam lidé spolu bojují, sem tam probleskovaly červené jiskry vášní. Moje postava pohlédla vzhůru, ke zlatým bytostem do zlaté „koule“. Náhle se na jejích očích objevily velké brýle. „Odhod’ brýle mámení!“, cítila jsem, že mi sdělují bytosti (obr. 235 Brýle mámení). Postava poslechla odhodila je a dala se na cestu zpět. Vstoupila na zem a kráčela tmou. Její tělo osvětlovalo cestu. Došla až do Univerzity Bytí, kde čekal T. Pfeiffer. Vzal postavu za ruku a s ní dalších pár lidí. Udělali malý kruh. Ten se začal zvětšovat, až obejmul celou zeměkouli.

236. Úklid duše

Co ode mne žádá moje duše? Jaká je?

Spojit se s ní, napadlo mne. Uviděla jsem černou oponu a zprava ji odhrnula. Moje vědomí vstoupilo do mlhy. Byla jsem v ní a nic jsem neviděla. Po chvílce jsem uviděla světlý kotouč slunce a několik jeho paprsků dopadlo skrze mlhu. Moje vědomí se posunulo do větší hloubky a tma houstla. Zde nebylo vidět vůbec. Objevily se duchovní bytosti vyzbrojené úklidovým náčiním jako je koště, kbelík s vodou a kartáč. Nevím jistě, ale zdálo se mi, že jich je více než dvě, nebo se střídaly v úkonech. Daly se do pilné práce. Zametaly, kartáčovaly stěny, polévaly je vodou, rozfoukávaly rukama černou tmou. Nakonec nametly na hromadu černé „saze“ a jedna z duchovních bytostí je zapálila (obr. 236 Úklid duše). Do duše proniklo světlo a já ucítila velké uvolnění.

Ještě jednou o mém vztahu k druhým.

Prohlédla jsem si opět některé své etapy života a uvědomila jsem si svůj vztah k druhým lidem. Byl poznamenán strachem. V dětství jsem se bála agresivity druhých dětí a nechápala jsem proč se kluci spolu stále perou, honí holky

a holky jsou trochu podlé. Také jsem se bála přísnosti rodičů. Po prodělané nemoci ve třinácti letech jsem se zase bála lékařů a nemocnic, kteří by mne mohli zbavit svobody. Na střední škole jsem se bála toho, že něco neumím a dostanu špatnou známku. Později jsem se bála svých milenců, aby ode mne něco neočekávali, neboť jsem stále nevěděla co hledám, nenacházela jsem to a tak jsem se jen chtěla bavit, nebo mít klid. Poté jsem se bála svých nadřízených, abych splnila jejich očekávání a nevyvolávala v nich hněv. Život se strachem se jde těžce. Všechny tyto strachy jsem vzala do náruče a odevzdala je Tvůrci.

Toužím se spojit se svou duší.

Uviděla jsem dlouhý žlutý žebřík a na něm postavu, která sestupuje dolů. Bylo zde čisto, neboť duchovní bytosti v minulé meditaci dokonale „uklidily“. Zdálo se mi že je žebřík dlouhý, ale náhle se ukázal konec a postava sestoupila z poslední příčky. Schoulila se do klubíčka, byly v ní ještě zbytky bolesti. Měla na sobě hnědý plášť s kapucí. Zvedla hlavu sňala si z ní kapuci a já uviděla její obličej

237. Moje duše

a její velké, tmavé oči (obr. 237 Moje duše). Postava se počala ke mně přibližovat, až celá vstoupila do mého těla. Splynuly jsme spolu a já ucítla na svém hrudníku klid a uvolnění, chvilku jsem to vycítovala. „Nyní jsi spojená se sebou, s Tvůrcem, víš jací jsou druzí lidé, měj je ráda takové jací jsou!“, cítila jsem tyto myšlenky. Odevzdala jsem se Tvůrci a poprosila, aby mi toto spojení vydrželo. Ještě chvilí jsem vycítovala klid své duše. Delší dobu jsem cítila na svém hrudníku tíhu. Objevil se obraz závodního běžce, který doběhl do cíle. Jeden závod jsem doběhla. Cítila jsem štěstí. Co mne asi čeká dále? Uvidím.

Co nás blokuje v našem správném myšlení a pozitivním vnímání světa?

Jsou to vzpomínky a uložené prožitky z minulosti a touhy upřené do budoucnosti. Pokud upíráme pozornost do těchto směrů, nejsme v přítomnosti. Působí to v nás zmatek a nerovnováhu. Nejsme klidní a naše rozhodování není moudré. Bude-li upřena naše pozornost do přítomnosti budeme klidní a vyrovnaní, budeme správně vědět co máme dělat, jak se rozhodovat. Být v přítomnosti znamená být spojen se sebou, s Tvůrcem a s druhými. Je to cesta uvědomování si.

K čemu slouží práce na sobě.

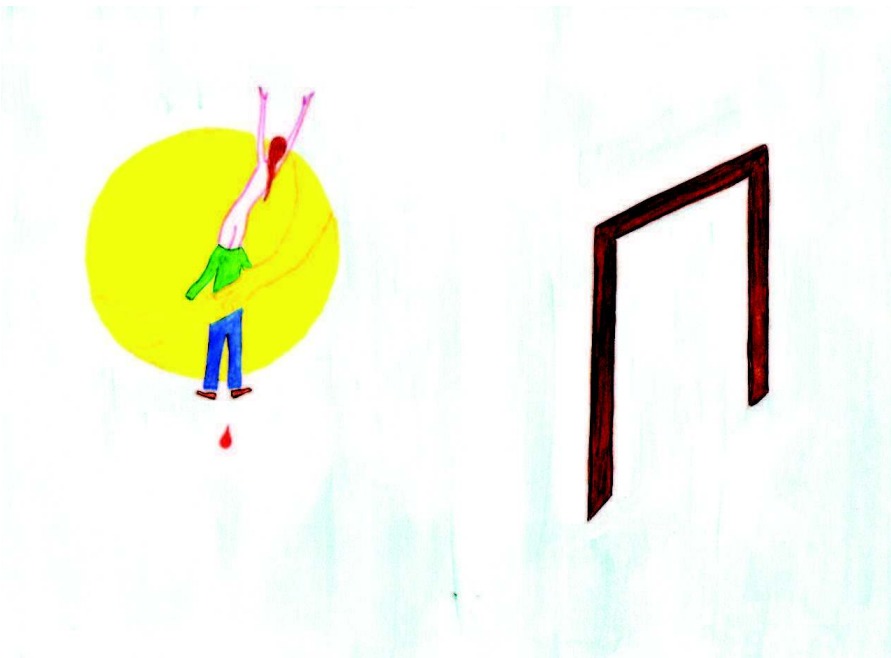
Tím, že objevíme temné stránky své duše umožníme světlu, aby sem proniklo. Naše duše nás volá, dává nám signály o tom, že se s ní můžeme spojit, být stále s ní. Být se svou duší znamená vědět co dělat, jak se rozhodovat, být klidní, cítit spojení s Bohem, cítit Jeho lásku, která nás podporuje. Nebudeme již druhé vidět jako nepřátele, ale jako bytosti jdoucí ve vývoji stejně jako my.

Jak probíhá vývoj?

Procházíme řadou životů od primitivního jedince až po vědomou lidskou bytost. Nyní jsme asi uprostřed vývoje, který bude nakonec dovršen splnutím se vším vjemem já jsem vše. Splnutím všeho s Tvůrcem se vše opět rozptýlí do mnohosti, ale to je daleká cesta. Vývoj od prvního lidského vtělení do současné doby, které je zpočátku velmi primitivní, se postupně zdokonaluje, člověk nabývá nové vlastnosti. Jednoho dne zjistí, že může děje ovlivňovat, že může rozhodovat, stává se agresorem, to ho okouzlí, poté však musí splatit karmické dluhy, které svým chováním způsobil, takže se stane naopak obětí. Jako oběť projde více či méně životů, aby tak jak je třeba odčinil a pochopil co je v pravdě dobré a co špatné dělat, až se naučí pracovat pro druhé, uvědomí si, že je součástí božího díla, že se všemi ostatními bytostmi tvoří jeden celek a je důležité jak se rozhoduje a co činí. Poznání mu dává možnost rozšiřovat své vědomí, vnímat věci v širším smyslu, tolik neškodit, více prospívat a prožívat vědomější život. Umožňuje mu to zmírnit své utrpení, které slouží jako nástroj naší změny a pomáhá nám lépe chápat proč se co děje.

Spojit se s Tvůrcem.

Moje postava procházela branou vstříc velkému, žlutému kotouči. Kotouč měl velké, žluté ruce, které postavu uchopily a zmáčkly ji. Z jejího těla padala kapka

238. Stisk Tvůrcem

červené krve. Tím, že ruce postavu stlačily, vyletělo vzhůru úzké, růžové tělo. Vypadalo to jakoby vyletělo jádro ořechu ze své slupky (obr. 238 Stisk Tvůrcem). Tělo vyletělo z mého zorného pole. Jen na chvíli. Poté se opět objevilo, letělo směrem ke mně. Tělo se trochu stydělo za svou nahotu, ale ihned do mne vletělo. Spojit se s Tvůrcem mohu přes svou vlastní, čistou duši, proto je tak důležité přijmout sama sebe, to nám ukazují všechny ikony.

Mého manžela již delší dobu bolela záda. Položila jsem na jeho záda ruku, zavřela oči a poprosila o pomoc. Uviděla jsem stejný obraz, jako když to byl problém můj.

Viděla jsem, že v místě bolesti hoří oheň. Objevily se dvě duchovní bytosti, oheň uhasily a foukly do vyhořelého ohniště trochu vzduchu.

Stále cítím své emoce jako zátěž.

Moje postava kráčela a na zádech nesla velkou nůši - symbol emocí. Došla na okraj svahu a těžká nůše ji strhla ze srázu a postava se skutálela dolů k vodě podobné jezeru. Nůše spadla postavě ze zad. Postava vstoupila do vody. V ní chvíli pobyla a poté vystoupila nahá z vody a zahalila se do bílé plachty. Usedla na břehu jezera a přemítala o dvou částech své duše - části rozumové a části citové. V jedné ruce postava držela mozek a ve druhé ruce srdce (obr. 239 Rozum a cit). Je třeba rozum a cit vyvážit a spojit.

239. Rozum a cit

Ráda bych spojila svoje srdce se svým myšlením - myslet citem a cítit rozumem.

Uviděla jsem postavu kráčeující cestou ke Světlu - zlatému kotouči. Její šaty byly světle modré, zakryla si ramena zeleným šátkem, její srdce hořelo a hlava vyzařovala světlo (obr. 240 Rozum a cit - naplnění).

Cítím tíhu na hrudníku, stále to nemohu to zvládnout, vnořím se myslí do té oblasti.

Vidím oheň a z něho stoupá černý dým.

Kde je příčina?

Ve zklamání. Napadlo mne. Opět jsem vzpomněla život mnicha, který byl vyhnán z kostela a jeho život skončil smrtí ve vězení. "Musíš obnovit důvěru v sebe a v Boha!", cítila jsem ta slova. Podívala jsem se na svůj současný život a tuto důvěru jsem postrádala. Najednou jsem jasně viděla důsledek tohoto postoje, který mi brání změnit své chování a opustit svou nedůvěru a strach. V mé myslí se objevilo mé vnitřní dítě. Leželo na zemi a hlavu mělo zakrytou rukama. Po chvíli se zvedlo a počalo se ke mně přibližovat. Vzala jsem dítě do náruče, přitiskla ho k sobě a řekla mu, že ho miluji. Dítě bylo trochu umazané jako od sazí a mělo v obličejí drobné šrámky. Zůstali jsme spolu v objetí a moje oblast hrudníku se s povzdechem uvolnila.

Ráda bych odevzdala svoji neschopnost přijímat věci takové, jaké jsou.

Objevila se moje postava, ležela v posteli, zakryla si hlavu peřinou a nechtěla nic vidět. Objevily se dvě duchovní bytosti, uchopily peřinu a snažily se jí z postavy

240. Rozum a cit – naplnění

stáhnout. Postava se chvíli o peřinu přetahovala, nechtěla z postele vstát. Duchovní bytosti jí řekly: „Podívej se ven, je tam Světlo!“. Postava ihned zareagovala a uviděla skrze okno žlutý kotouč vypadající jako slunce. Chytla se duchovních bytostí za ruce a společně vyletěly oknem ven, mířily přímo do žlutého, světelného kotouče. Postava se ohlédla a uviděla pod sebou velký dav lidí. Rukou jim pokynula sdělení: „Leťte se mnou!“. Dav se zvednul a letěl za postavou vstříc Světlu (obr. 241 Leťte se mnou!). Dav pomalu mizel z mého pohledu. Po chvílce se objevila moje postava, moje vnitřní dítě, usmívalo se a radostně vletělo do mého těla. Vycítila jsem, jak jsme se spojili. Dává mi vědomost o Světle.

Ráda bych v sobě měla více trpělivosti.

Objevila se moje postava, jak spočívá na zemi a drhne podlahu velkým kartáčem. „Bud' trpělivá, jsi nástroj boží!“ Už to vím! Uvědomila jsem si, že netrpělivost je nevíra. Jsem součástí Boha. Cítím to. Moje postava se objevila v náruči Otce, v náruči velké, žluté bytosti, která postavu objímala svými velkýma rukama a postava s ní splynula. Po chvílce se opět objevila, vletěla do mého těla a já jsem viděla, jak přicházím k druhým lidem a podávám si s nimi ruce. VŠICHNI JSME JEDNO – JÁ A MOJE VNITŘNÍ DÍTĚ, TVŮRCE A LIDÉ OKOLO MNE. Pokud se budu cítit oddělená, bude mi to přinášet utrpení. Otevřela jsem oči a uvědomila jsem si, jaká je to krása.

Dostaly se mi do rukou knihy Briana L. Weisse, který se zabývá duchovní psychoterapií. Jsou to knihy Jedna duše, mnoho těl a Mnoho životů, mnoho mistrů. Svě pacienty přivádí do minulých životů, nachází zde spojitosti s tím, co nás potkává v našich současných životech. Jeho pacienti se zbavují svých fobií a jejich život se zkvalitňuje. Poprvé jsem se zde dočetla o praxi s regresí do budoucnosti, do budoucího života. Myslela jsem si, že to není dobré dívat se do budoucnosti, ale po přečtení příběhů musím říci, že to v některých případech význam má. Jsou zde ukázány možnosti do jakého budoucího života můžeme vstoupit podle toho co činíme a jak se chováme k druhým v tomto životě. Vyplývá z toho fakt, že svým dnešním chováním si určujeme, jak budeme prožívat svoji budoucnost a tím, že odstoupíme od nedobrých vlastností, nemusíme prožívat v budoucnosti tolik utrpení a můžeme prožívat radostnější život.

Jaké vlastnosti nám přinášejí radostný život: spolupráce, soucit, odpovědnost, vlídnost, rovnováha mezi dáváním a přijímáním, poskytování služby druhým, štědrost, víra, důvěra, trpělivost a schopnost brát vše tak jak přichází.

241. Letě se mnou!

Jakých vlastností bychom se měli zbavovat: nenávisť, násilí, zloby, strachu, chtivosti, sobeckosti, falše a pýchy.

Kromě poznání z regresních i progresních zkušeností dostával Dr. Weiss přes jednu svou pacientku poselství od duchovních mistrů, což mu přineslo hluboké duchovní poznání. Toto je popsáno v jeho knize Poselství mistrů. Uvádím zde některé myšlenky z posvátných písem, které v knize Dr. Weiss cituje a které mne zaujaly:

Nezískávej peníze ostatních nečestným způsobem. Nesměšuj pravdu se lží, ani pravdu vědomě neskrývej.

Lidé poklesli až na samé dno. S výjimkou těch, co věří a vedou čestný život, podporují se navzájem při obhajování pravdy a nabádají se, aby vytrvali.

Jestli svou radost čerpáš z dobra, které vykonáváš, a jsi smutný ze zla, jež jsi spáchal, pak jsi skutečný věřící.

Kdo vystoupí na Hospodinovu horu? Ten, kdo má čisté ruce a srdce ryzí, ten kdo nezneužije mou duši, ten, kdo nepřísahá lstivě.

Ego bývá pánem našeho pravého Já. Necháme-li se jím ovládat, jen těžko nalezneme cestu sami k sobě.

Jen takové poznání skutečně prostřednictvím duše, při němž dojde mezi věci poznávanou a poznávajícím k prolnutí, nazývá se moudrostí.

Duše člověka není v podstatě ničím jiným než univerzální duší. Všichni lidé jsou si vzájemně hlavou, rukama, trupem a nohama.

Bohatství nespočívá v hojnosti světských statků, ale ve spokojené mysli. Cokoli dobrého učiníš pro své bližní, dozví se o tom tvá duše i Bůh, jenž vidí, co konáš.

Nyní zde uvedu jeden příklad ze zmíněné knihy z průběhu hluboké meditace vedené Dr. Weissem s hráčem golfu, který se znepokojoval svými dosahovanými výsledky. Opustil své ego a „splynul“ s golfovým hřištěm. Jak začal vnímat hru: *Celé hřiště najednou ožilo. „Co jste se dozvěděl?“, zeptal se Dr. Weiss. „Hřišti je úplně jedno, jak hraju a jaké mám výsledky. Přeje si pouze, abych se z něj radoval, vnímal jeho krásu a dary, které nabízí. Nejvíc ze všech touží po tom poskytnout mi radost a potěšení“, odpověděl muž.*

Co dodává Dr. Weiss: „Tento svět je ti dán coby divukrásná zahrada. Nebudeš-li však užívat jejího ovoce, její půvab povadne“.

Další jeho kniha má název „Jen láska je skutečná“. Pokud máme vedle sebe partnery se kterými jsme tvořili láskyplné vztahy v minulých životech a nejsou v nás vlastnosti jako nenávisť, zloba, hněv, strach, žárlivost a další nedobré vlastnosti, pak znovu vznikají krásné vztahy. Naopak se nemusíme rmoutit nad tím, že nějaký nepěkný vztah skončil. Ušli jsme s někým kus života a máme jít dále. Vztahy mohou po určité době přestat fungovat, již se nemáme od druhého co učit, nebo jsme naplnili karmu a musíme jít dál jinou cestou, s jinými vztahy, které nás budou dále učit. Měli bychom vytvářet vztahy láskyplné, založené na svobodné vůli.

Citovala bych ještě některé myšlenky z této knihy předané Dr. Weissovi od Mistrů:

„Všechno je láska... Všechno je láska. S láskou přichází porozumění. S porozuměním přichází trpělivost. A pak se čas zastaví. A všechno je teď“.

Dr. Weiss dále píše: *Realitou je přítomnost. Zabývání se minulostí nebo budoucností působí bolest a nemoci. Trpělivost může zastavit čas. Láska je definitivní odpověď. Láska není abstrakcí, nýbrž skutečnou energií nebo spektrem energií, které můžete „vytvořit“ a udržovat ve své bytosti. Buďte zkrátka milující. Začínáte se dotýkat boha uvnitř sebe. Cíťte se milujícími. Vyjádřete svou lásku. Láska rozpouští strach. Nemůžete se bát, když cítíte lásku. Protože všechno je energie a protože láska zahrnuje všechny energie, je všechno láska. Toto je silné vodičko k povaze Boha. Když jste milující a beze strachu, dokážete odpustit. Dokážete odpustit druhým a dokážete odpustit sobě. Začínáte vidět správným pohledem. Vina a hněv jsou odrazem téhož strachu. Vina je subtilní strach namířený dovnitř. Odpuštění vinu a hněv odstraňuje. Jsou to zbytečné, škodlivé emoce. Odpusťte, to je čin lásky. Pýcha může bránit odpuštění. Pýcha je jedním z projevů ega. Ego je pomíjivé, nepravé já. Vy nejste svoje tělo. Nejste svůj mozek. Nejste svoje ego. Jste větší než toto všechno dohromady. Potřebujete, aby vaše ego přežilo v trojrozměrném světě, ale potřebujete jen tu část ega, která zpracovává informace. Zbytek - pýcha, arogance, obrana, strach - je víc než zbytečný. Zbytek ega vás odděluje od moudrosti, radosti a boha. Musíte přesáhnout své ego a najít své pravé já. Pravé já je ta vaše stálá, nejhlubší část. Je moudrá, milující, bezpečná a radostná. Intelekt je v trojrozměrném světě důležitý, ale intuice je důležitější. Zaměnili jste realitu s iluzí. Realita je poznání vaší nesmrtelnosti, božskosti a bezčasovosti. Iluze je váš pomíjivý trojrozměrný svět. Tato záměna vám škodí. Prahnete po iluzi bezpečí místo po bezpečí moudrosti a lásky. Prahnete po tom být přijati, když ve skutečnosti nemůžete být odmítnuti. Ego vytváří iluzi a skrývá pravdu. Ego musí být odstraněno, aby bylo možno vidět pravdu. S láskou a porozuměním přichází vyhlídka na nekonečnou trpělivost. K čemu je vám spěch? Stejně neexistuje čas, to vám jen tak připadá. Když neprožíváte přítomnost, když jste pohroužení do minulosti nebo si děláte starosti s budoucností, působíte si velkou bolest a smutek. Čas je také iluze. Dokonce i v trojrozměrném světě je budoucnost jen souborem pravděpodobností. Tak proč si kvůli tomu děláte starosti? Vlastní já může podstoupit terapii. Terapií je porozumění. Láska je ta největší terapie. Terapeuti, učitelé a guru vám mohou také pomoci, ale jen na omezenou dobu. Cesta vede dovnitř a dříve nebo později po té vnitřní stezce musíte šlapat sami. I když ve skutečnosti nejste nikdy sami. Měřte čas, pokud musíte, podle toho, co jste se naučili, ne na minuty, hodiny nebo roky. Můžete se vyléčit během pěti minut, když dojdete k řádnému porozumění. Nebo za padesát let. Obojí je stejné. Minulost musí být připomenuta a potom zapomenuta. Nechte ji být. Platí to o traumatech z dětství a traumatech z minulých životů. Totéž ale platí pro postoje, špatné představy, systém víry, který do vás tluče, pro všechny staré myšlenky. Skutečně pro všechny myšlenky. Jak můžete vidět se všemi těmi myšlenkami čerstvě a jasně? Co když se potřebujete naučit něco nového? S čerstvým pohledem na věc? Myšlenky vytvářejí iluzi oddělenosti a rozdílu. Ego tuto iluzi zachovává a ta iluze vytváří strach, úzkost a obrovský smutek. Strach, úzkost a smutek zase vytvářejí strach a násilí. Jak může na světě existovat mír, když převládají tyto chaotické emoce? Jen to rozřešte. Vraťte se ke zdroji problému. Jste zpátky u myšlenek, starých myšlenek. Přestaňte na ně*

myslet. Místo toho využijte své intuitivní moudrosti k opětovnému prožitku lásky. Meditujte. Přesvědčte se, že všechno je propojeno a závislé na sobě navzájem. Vizte jednotu, ne rozdíly. Vizte své pravé já, vizte Boha. Meditace a zrakové představy vám pomůžou přestat tolik přemýšlet a pomůžou vám vykročit na cestu zpět. Nastane léčení. Začnete používat svou nevyužitou mysl. Prohlédnete. Pochopíte. A zmoudříte. Pak nastane mír. Máte vztah sami se sebou i s ostatními. A žili jste v mnoha tělech a v mnoha dobách. Tak se zeptejte svého současného já, proč se tak bojí. Proč se bojíte rozumně riskovat? Bojíte se o svou pověst, bojíte se toho, co si myslí ostatní? Tyto strachy mají kořeny v dětství nebo ještě předtím. Položte si tyto otázky: Co ztratím? Co nejhoršího se může stát? Stačí mi ke spokojenosti prožít zbytek života takhle? Přihlédnou-li ke smrti, je toto takový risk? Nebojte se při svém růstu vyvolávat u ostatních lidí hněv. Hněv je jen projevem jejich nejistoty. Když se budete toho hněvu bát, bude vás to brzdit. Hněv by byl jen hloupost, kdyby nevytvářel tolik smutku. Rozpusťte svůj vlastní hněv v lásce a odpuštění. Nedovoľte, aby vás deprese nebo úzkost brzdila v růstu. Deprese je ztráta perspektivy, zapomínání a považování věci za samozřejmé. Zostřete svůj pohled. Znovu si sestavte žebříček hodnot. Pamatujte si to, co by se nemělo pokládat za samozřejmé. Posuňte svůj pohled na věci a pamatujte si, co je důležité a co je méně důležité. Opusťte vyjetou kolej. Nezapomeňte doufat. Úzkost znamená být ztracen v egu. Je to ztráta vlastních hranic. Je tam matně připomenutá ztráta lásky, zraněná pýcha, ztráta trpělivosti a míru. Pamatujte si, že nejste nikdy sami. Nikdy neztrácejte odvahu riskovat. Jste nesmrtelní. Nikdy vám nikdo nemůže ublížit. Dr. Weiss píše, že vzkazy, které dostává přicházejí jako by psal diktát a pokračuje: Existuje mnoho typů karmy, dluhy musí být vyvážené. Individuální karma se týká vlastních závazků dané bytosti, těch závazků, které jsou pro ni jedinečné. Existuje však i skupinová karma, dluhy společné celé skupině, a těch skupin je mnoho: podle víry, rasy, národnosti a tak dále. Na širší úrovni existuje planetární karma, která včas ovlivní osud a výsledný závěr planety. Ve skupinové karmě se hromadí a zpracovávají nejen individuální dluhy, výsledný závěr je nakonec aplikován na skupinu, zemi nebo planetu. Aplikace takové skupinové karmy určuje budoucnost skupiny nebo země. Zároveň však působí na reinkarnaci jednotlivce, jak ve skupině, tak v zemi, nebo se současně kříží, ale ne uvnitř, nebo působí v pozdějším bodě v čase. Čin se stává správným činem, když se stane činem na Cestě, na Cestě k Bohu. Všechny další cesty jsou nakonec slepými uličkami nebo iluzemi a činy na těchto cestách, nejsou správnými činy. Správný čin pomáhá spiritualitě jednotlivce a jeho návratu. Čin, který podporuje spravedlnost a milosrdenství a lásku a moudrost a všechny vlastnosti, které nazýváme božskými nebo duchovními, je nevyhnutelně správný čin. Ovoce, které nese správný čin, je ten vytoužený cíl. Ovoce činů vykonaných na ostatních cestách je pomůjivé, iluzorní, falešné. Toto ovoce svádí a klame, ale není tím, po čem opravdu toužíme. Ovoce správných činů obsahuje všechny naše cíle a přání a všechno, co potřebujeme nebo po čem toužíme. Sláva je jedním z příkladů. Ten kdo hledá slávu jako konečný cíl sám o sobě, může slávy na chvíli dosáhnout. Jenže ta sláva bude dočasná a neuspokojí ho. Pokud ale sláva přijde k člověku sama od sebe, jako výsledek

správného činu, činu podle Cesty, přetrvá a bude ta pravá. Na tom však osobě na Cestě nebude záležet. To je rozdíl mezi slávou hledanou sobecky, jen pro určitého jedince, a slávou nehledanou a nevytouženou, průvodním produktem správného činu. Ta první je iluzí a nemá trvání. Druhá je skutečná a stálá, je věrna duši. Tou první narůstá karma a musí být vyvážena, tou druhou ne. Cílem není vyhrát, ale otevřít se. Dále Dr. Weiss píše: Bůh odpouští, ale vám také musí odpustit lidé... a vy musíte odpustit jim. Odpuštění je i vaše odpovědnost. Musíte odpustit a vám musí být odpuštěno. Psychoanalýza nenapraví škodu. Pořád musíte jít za pochopením a dělat ZMĚNY, zlepšovat svět, opravovat vztahy, odpouštět druhým a přijmout jejich odpuštění. Nade vše důležité je aktivně hledat ctnost. Nestačí o tom jen mluvit. Intelektuální pochopení bez odstranění poruchy nestačí. Musíte vyjádřit svou lásku. V další kapitole pokračuje: Důležité je rozdávat lásku a pomoc druhým, ne ty výsledky. Nabízejte lásku. To je vše, co je potřeba dělat. Milujte se navzájem. Výsledky toho, že rozdáváte lásku, nejsou výsledky, za kterými se pídíte. Výsledek pro fyzické tělo. Musíte léčit srdce lidí. Milujte se navzájem! Rozdávej lásku a soucítění a nezajímej se moc o to, co z toho bude. Nepokoušej se ukončit svůj život dřív, než přijde přirozený konec. Nějaká vyšší moudrost se zabývá výsledky a ví, kdy je pravý čas pro všechno kolem. Svobodná vůle a osud existují současně. Nepoměruj léčení fyzickými výsledky. Léčení se projevuje v mnoha rovinách, nejen na té fyzické, a skutečné vyléčení se musí projevit na úrovni srdce. Milujte se navzájem. Nadčasová je moudrost, snadno pochopitelná, ale uplatňovaná pouze hrstkou lidí. Na závěr ještě jeden vzkaz, který Dr. Weiss obdržel přes svou pacientku: Bůh je jeden. Všechno je jedna vibrace, jedna energie. Jediný rozdíl je rychlost té vibrace. Takže Bůh a lidé a skály jsou ve stejném vztahu jako pára, voda a led. Všechno, co existuje, je vytvořeno z jediného. LÁSKA láme přehradu a vytváří jednotu. To, co vytváří bariéry a ODLOUČENOST a rozdíly, je NEVĚDOMOST. Musíte se tyto věci naučit.

A ještě na závěr: Království boží je uvnitř vás! (konec citace z knihy)

Hledejme světlo a lásku uvnitř sebe, ve své duši. Kde duše sídlí? Cítím to světlo ve své srdeční čakře. Mojí touhou je, aby se moje světlo rozšiřovalo do všech stran, prosvítalo temné kouty mého těla a rozpínalo se dále. Prožívám ten pocit. Hledám ten stav lásky, toužím to cítit.

Stále cítím stažení v oblasti krku.

Postava pobíhající po pokoji se snažila strhnout pomyslní kruh ze svého krku. Cítila své utrpení, usedla za stůl, položila na něj svou hlavu a plakala. Schovala se a nechtěla nikoho vidět, chtěla mít svůj klid.

„Přijmi utrpení svoje i druhých!“, cítila jsem tato slova.

Postava přistoupila k oknu a dívala se ven do světelného kotouče. Objevila se dlouhá ruka, vycházející ze Světla a pohládila postavu po hlavě. Ruka uchopila postavu a vtáhla ji do světelného kotouče a jako malé dítě ji vzala do náruče a chovala ji. Postava se zvedla a objala Světlo oběma rukama za slabě se rýsující krk „velké žluté koule“. Světlo postavu poté postavilo na zem a ta běžela zpět ke svému příbytku. Tam již čekala skupina lidí. Postava jim ukázala paprsek

242. Paprsky světla

světla po kterém se může opět přiblížit k Tvůrci. Začala rozdávat každému z nich stejné paprsky (obr. 242 Paprsky světla). Lidé se náhle vznesli a letěli po paprsku ke Světlu. Postava se za nimi dívala. Uvědomila jsem si to Světlo a Lásku a chvílku ji procítovala. „Světlo je stále s tebou“, cítila jsem ta slova.

Měla jsem menší konflikt s jedním mužem, který mne trochu trápil, snažila jsem se udělat vše co jsem měla dobře, ale dostalo se mi pouze kritiky. Zavřela jsem oči a viděla jsem toto:

Oba jsme se nacházeli v uzavřené kleci. Otevřela jsem dveře své klece, vystoupila ven a zamířila k jeho kleci. Otevřela jsem dveře jeho klece, on vystoupil ven a objali jsme se.

Cítím se slabě, přála bych si mít více odvahy.

Moje postava byla opět ve svém pokoji, chodila po pokoji, chvíli něco psala, potom vyšla ven s odvahou a vyběhla směrem ke světelnému kotouči přeskakujícíce

překážky jako běžec běžící překážkový běh. Doběhla do cíle a spočinula před Světlem. Odevzdala mu mraky ze své duše a poté přijímala světlo do planoucí srdeční čakry. Potom se otočila čelem ke mně, postava se náhle zvětšila a přiblížila se ke mně. Veplula do mého těla a zaplnila celé moje tělo, obě těla splynula přesně ve stejném tvaru. Vycitovala jsem chvilku ten stav spojení v každém koutě svého těla a cítila jsem volnost.

Ráda bych odblokovala svoji hlavu, cítím se stále nesoustředěná, někdy musím mít vše rychle, jindy se cítím unavená.

Uviděla jsem postavu, měla zelený obličej, vykulené oči a rozježené vlasy. Uchopila svou hlavu do rukou a sňala z hlavy její obal jako masku a odhodila ji, objevil se její známý obličej. Vyšla ven a pociťovala svobodu a volnost. Nahlédla oknem do pokoje. Uvnitř již pracovaly duchovní bytosti, které sebraly odhozenou masku, vložily ji do pytle a ten zavázaly šňůrou. Vyletěly ven a hodily pytel do světelného kotouče, ten letěl směrem k němu, pomalu se vzdaloval z mého

243. Orlí let

244. Vodnářský zvon

pohledu, až úplně zmizel. Postava vyletěla za ním, chvílku ve světelném kotouči pobyla, potom se opět objevila a „vletěla“ do mne.

Meditovala jsem na lásku.

Moje postava se objevila na žebříku vedoucím do světelného kotouče, usedla a přemítala, kam se má vydat, zda směrem ke kotouči, či zpět k lidem. Chvilí přemítala, potom uchopila do ruky světelný paprsek z kotouče a vydala se směrem k lidem, kterým paprsek ukazovala.

Vypravila jsem se na výlet na horu Blaník. Nejprve na Malý Blaník, kde se nachází zřícenina kostela sv. Maří Magdaleny. Uprostřed zříceniny vyrostl velký strom, je přibližně 200 let starý. Usedla jsem ke stromu, zavřela oči a naladila se na to, co se zde odehrávalo v minulosti. **Uviděla jsem průvod lidí kráčející směrem k hoře včele s duchovním, odhadla bych že biskupem, měl vysokou biskupskou mitru a v ruce berlu. Průvod směřoval ke kostelu, kopec se mi zdál holý, ne jako**

v současnosti, kdy je zarostlý stromy. Položila jsem otázku, zda se tam také nacházím. Nevím jistě, zda jsem to byla já, ale můj pohled se zaostřil na dívku s dlouhými hnědými copy, v bílé blůzce s krátkými rukávy a nabírané sukni, která podávala biskupovi cosi na červeném polštářku, lemovaném zlatou šňůrou na cestě před kostelem.

Zklidnila jsem se k meditaci a nechala jsem přicházet to, co přijít má.

Moje postava byla velká jako skutečný člověk, měla tmavě vínové tričko s dlouhým rukávem a velká, hnědá křídla jako orel. Vznesa se do vzduchu, letěla a prožívala svoji svobodu. Po chvíli se podívala dolů a uviděla střechy domů. Usedla na jednu ze střech a podívala se na zelený trávník, kde byly dvě děti, chlapec a děvče, její mužská a ženská část. Letěla přímo k nim, vzala je do náruče a vylétla přímo ke Světlu, do světelného kotouče, kde pobyla (obr. 243 Orlí let).

Tomáš Pfeiffer hraje na vodnářský zvon (obr. 244 Vodnářský zvon), ke zvonu přicházejí lidé a chtějí se k němu přiblížit.

Spojit se s druhými lidmi.

V mé mysli se postupně objevovali lidé z mé blízkosti a vstupovali do mne, stávali se mojí součástí. Cítila jsem že jsou „ve mně“. Chvilku jsem vycítovala ten stav.

O meditaci.

V knize Ve světle meditace, kterou napsal Mike George je popsána v kapitole Cesta domů tato osobní zkušenost: „Byla to nejsilnější meditace, jakou jsem kdy poznal, a došlo k ní téměř bez jakékoliv snahy. Téměř okamžitě poté, co jsem se posadil, jsem pocítil naléhavé nutkání ponořit se do svého nitra. A pak jsem pocítil, a jinak to neumím popsat, jak mě cosi táhne dovnitř! Naprosto jsem ztratil vědomí všeho kolem sebe a ocitl jsem se v jiném světě. Mohl bych ho popsat jako světlo, měkké, teplé, nazlátlé světlo. Cítil jsem přítomnost další Bytosti. Hned jsem věděl, kdo to je. Poznal jsem ho okamžitě a právě tak jsem věděl, že on poznal mě. Cítil jsem jeho lásku. V jednom okamžiku to byl tak silný prožitek, že mě drtil. Nikdy předtím jsem nic takového nezažil. Jen jsem si pomyslel, že chci, aby se tento prožitek zeslabil, a jak mi tato myšlenka proběhla myslí On to okamžitě udělal. Hned jsem této myšlenky začal litovat a mohl bych přísahat, že se usmál - i když v mém prožitku samozřejmě nebyl žádný obličej. Pak mě náhle něco vtáhlo zpět do místnosti. Byl jsem naprosto šokován hloubkou tohoto prožitku - až do dnešního dne si ho stále jasně pamatuji. Trvalo mi celé věky, než jsem si zase začal uvědomovat fyzický svět. Neustále jsem toužil po tom, abych se tam mohl vrátit“.

Rozvinula jsem některé myšlenky z této knihy:

Lidé hledají jistoty, které vlastně neexistují, protože se vše stále mění a to nás učí přizpůsobovat se změnám.

Lidé se snaží soutěžit jeden s druhým, tato doba je k tomu nutí a považuje se to za pokrok. Jaký je to však pokrok, když se kvalita našich životů zhoršuje? Jsme tím

stresování a trpí naše mysl i tělo. Zabýváme se převážně hmotou a naše myšlení se vzdaluje Pravdě. Stáváme se hrubohmotnými, vše jakoby „těžké“, měli bychom usilovat o to být „lehčí“. Žijme láskou, ta vše léčí, pomáhá překonávat překážky a sblížíje! Usilujeme o udržení čistoty a klidu v naší myli! Nejsme tělem, za co se mylně považujeme, ale jsme nesmrtelné duše. Vnější svět ovlivňuje naše myšlení, naše názory, naše jednání a činy. Pravda je uvnitř nás. Všichni lidé jsou nesmrtelné duše stejně jako my a tak je zkusme takto vidět.

To, jak je zničen současný fyzický svět okolo nás je výsledkem činů nás všech a je to naše společná karma, kterou musíme všichni splatit. Nemusíme svět začít měnit násilím, bojem, či vnucovat druhým svá přesvědčení. Stačí, aby každý začal pracovat na své karmě, na svých špatných vlastnostech a přestal dělat to co škodí. Minulostí se zabývejme pro poučení, žijme přítomností a hledme do budoucnosti s nadějí! Tak můžeme nejlépe ovlivňovat svět okolo nás.

Vlastnosti, které nás brzdí ve vývoji jsou především nenasytnost, závislosti a strach. Ty jsou základem pro vznik dalších negativních vlastností, které stejně jednou musíme opustit. Nic nemůžeme obejít a všichni se vezeme na jedné lodi. Je dobré učit se přemýšlet o důsledcích svých činů, zda skutečně tvoříme dobro či zlo a zda to co je dobré skutečně vidíme pravdivě, nebo je to jen iluze našeho já. Pokud se naše já identifikuje pouze s naším tělem a nevnímáme, že jsme nesmrtelnou duší, která nemá co ztratit, je naše mysl plná strachu, utrpení a smutku. Také tím, že rozlišujeme jak kdo vypadá, jaké je národnosti, smýšlení, náboženství a tím, že stále posuzujeme co je horší a lepší a kritizujeme druhé, se od sebe oddělujeme. Vznikají pak boje a nenávisti jednoho k druhému, jedné skupiny k druhé, jednoho národa k druhému národu. Cílem je Mír, Láska a Pravda. Ani mír získaný bojem není úplné vítězství, neboť vyvolává další konflikty. Konflikty by měly být řešeny mírovou cestou, pochopením, tolerancí a odpouštěním.

V současnosti je módní honit se za informacemi a hodně toho vědět, i dyž pro naše budoucí životy není tak důležité kolik informací nashromáždíme v tomto životě, ale jak dalece se přiblížíme k Pravdě.

Jak si uchovat vnitřní klid?

Soustředěnou meditací, která se stane naší součástí.

Moje duše je jako starý, vyhořelý dům a já se snažím o jeho rekonstrukci, aby do něho mohlo proniknout světlo a toto světlo pocítili i ostatní, kteří můj dům navštíví a poté se i oni vypraví čistit své domy a stavět nový, lepší svět.

Prožít nekonečno.

Letěla jsem vesmírem a dotýkala se hvězd. Uviděla jsem žlutý, světelný kotouč. Jsou dva světy. Jeden hmotný a druhý nehmotný - duchovní. V obou žijí bytosti, v hmotném hmotné a v duchovním duchovní. Oba světy v sobě zahrnují konečno i nekonečno.

Je slunce tím světelným kotoučem?

Slunce patří do hmotného světa. I zde žijí bytosti, ale na jiné vibrační úrovni. Nekonečno je odstředivost. Ucítila jsem volnost odstředivosti. Odstředivost je hybnou silou současné doby. Uvolnit se z dostředivého hledání jistot v závislosti na věcech a lidech to je to, od čeho se máme odpoutat a zažít volnost. Uviděla jsem přírodní divadlo a v něm seděli lidé a dívali se do krajiny, co se odehrává na zemi, jak se země vzvedme a přetváří obraz pevnin a moří. Je to představení nové doby, kterého jsme diváci a doby, která nás čeká, doby odstředivosti. Starý svět se stává mrtvým.

Co stále tíží mou duši?

Uviděla jsem žlutý kotouč světla a žluté schody vedoucí k němu. Moje postava kráčela po schodech vzhůru a dotíraly na ní bytosti podobné tmavým ptákům a klovaly do ní. Postava držela v ruce oheň, světlo, které nepříjemným dotěračům ukázala, zvedla ruku, aby ho viděli a oni odstoupily. Postavě se kráčelo špatně, tíha duše ji tlačila k zemi. Světlo, které držela v ruce jí na cestě pomáhalo.

Jaká je moje duše?

Uviděla jsem na těle postavy v oblasti hrudníku velký, černý mrak smutku. Mrak náhle vzplanul a vystřelovaly z něho žluté jiskry, které se rozptýlily do prostoru. Poté byla moje duše osprchována vodou a oblak se stal bílým. Objevil se vítr a ten bílou duši profoukal tak, že vlála ve větru jako bílý povlak na peřinu. Přijala jsem svou duši a sdělila jí, že ji miluji. Poté mi přišla myšlenka, že jediné, co je skutečné je pomoc druhým.

Jak T. Pfeiffer působí (obr. 245 Působení).

Poprosila jsem, pokud je to v boží vůli, aby bytosti ke mně připoutané byly odvedeny do světla.

Uviděla jsem svou postavu, okolo ní auru a na auře seděli nevtělené bytosti vypadající jako motýli s velkými, hnědými, orlími křídly. V pozadí byl žlutý, světelný kotouč a jeden hnědý pták jak uviděl světlo, ihned se vznesl a zamířil k němu. Jiný se pevně držel mojí aury, nechtěl se odpoutat, bál se Světla. Velká ruka světelného kotouče uchopila jednoho z nich a přitáhla si ho k sobě sama (obr. 246 Uvolnění připoutaných duší).

Co mne stále ještě tíží?

Uviděla jsem svou postavu, která měla na krku provaz a na něm uvázaný velký kámen. Tento obraz jsem již v minulosti viděla. Nyní jsem vnímala, že to jsou moje pocity viny z toho, že nemohu všem vyhovět a v mé duši je velká bolest ze zranění, které mi způsobili druzí lidé. Odevzdala jsem ta zranění Tvůrci. Toto mne blokuje v otevření se druhým a ve schopnosti umět říkat ne a řídit svůj život svobodně. Z důvodu tohoto bloku mohu sama druhé lidi zraňovat. UVědomila jsem si světlo,

245. Působení

které je uvnitř mne a prosvítla jsem temné mraky své duše a své tmavé myšlenky, rodící se v mé hlavě.

Poté se moje postava objevila na schodech a stoupala vzhůru ke žlutému kotouči Světla, v ruce držela své světýlko. Těsně před Světlem se schoulila a zakryla si oči. Potom zvedla hlavu a „vplula“ do světla jakoby skočila do moře a plavala v Ném. Pod schody se objevil Tomáš Pfeiffer a ve chvíli, kdy uviděl mou postavu ve Světle, objevil se ihned vedle ní. Obě postavy se vzaly za ruce, společně plavaly světlem a pohupovaly se jako na vlnách moře, radovaly se.

Po chvílce vystoupily obě postavy z kotouče, sestupovali po schodech dolů k lidem a sdělovali jim poselství o Světle (obr. 247 Poselství o Světle).

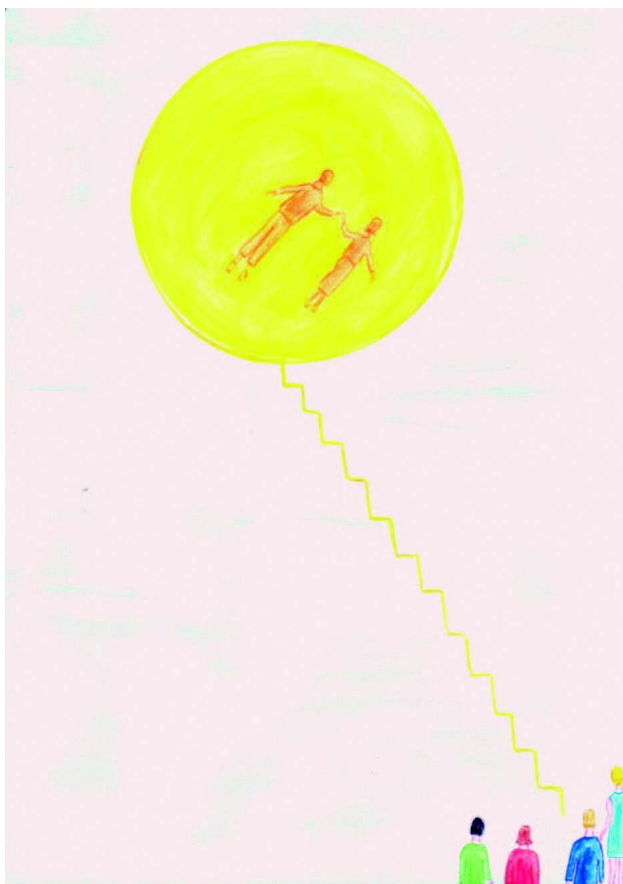
Prožít vnitřní klid a mír...

Moje postava ležela na písčném břehu sama. Zvedla se a vstoupila do moře. Plavala ke Světlu, žlutému kotouči a cíl se zdál být v nedohlednu. Plavala klidně,

246. Uvolnění připoutaných duší

pohrávala si s vlnami. Poté se ohlédla a uviděla, že za ní plavou další lidé. Společně i pohrávali ve vodě a radovali se. Vzali se za ruce a vytvořili kruh. Spolu s nimi zde plavali delfíni, proskakovali se mezi lidmi. Moje postava uchopila delfína donáručí a chvílku se spoluzmazlili. Po odloučení se postava ponořila do větší hloubky a na dně moře uviděla truhlu. Otevřela ji a uviděla v ní poklad. Vzala si šňůru perel a navlékla si ji na krk. Vyplavala na hladinu moře a vydala se s ostatními přímo ke světelnému kotouči. Náhle se část světla přiblížila, jako když z louže vody začne stékat její část. Tato část se s lidmi spojila, nasála je dovnitř a poté je vrhla do Světla. Moje postava stála v prostoru, nad níž byla vysoká, zlatá klenba a já cítila, že je plná zlatých bytostí. Nad tím vším bděla vysoká duchovní postava, vnímala jsem pouze její obrysy, připomínající pohádkového Dědu Mráze držícího v ruce berlu. Cítila jsem, že všechny bytosti tohoto světa jsou jeho součástí. „Co zde dělají tyto bytosti?“, zeptala jsem se v duchu. Cítila jsem odpověď: „Dohlížíjí na chod světa, tvoří myšlenkami“. Cítila jsem, že zde probíhá transport duší, které

247. Poselství o Světle

jsou vysílány do těl a z těl přicházejí zpět, jako na lanové dráze bez sedaček. Vysoká postava mi rázně ukázala cestu zpět a sdělila mi: „Ty zde ještě nemůžeš být, můžeš pouze nahlédnout, tvé místo je na zemi, musíš zpět k lidem!“ a vykázala mne ven. Moje postava byla „vyvržena“ zpět do moře a moře ji vyneslo na písčité břeh. Uvědomila jsem si své ležící tělo.

Jak probíhá vývoj a jak bytosti začínají tvořit?

Jsme bytosti ve vývoji. Vývoj probíhá od prvního spojení ducha a hmoty a naše duše se vyvíjí od tohoto počátku převážně v tělech, později bez těla, až dojdou do konečného, v poslední fázi již beztělného spojení se “ vším“. S postupem vývoje přes rostliny, živočichy až k současnému stavu našeho vývoje, který bude dále pokračovat, počíná bytost samostatně přemýšlet a na přechodu od zvířete ke člověku tvořit. Nejprve vymýšlí jednoduché nástroje, které se postupně stávají

složitějšími. Tvoří ve hmotě. Duchovní složka člověka ale ještě „spí“. Po určité době svého vývoje v lidských tělech začíná člověk uvažovat o své podstatě, o tom, kdo vlastně je a v jednom z jeho životů nastane „probuzení“. Uvědomí si, že je součástí Tvůrce a že nemusí být ve svém vývoji veden jen osudem, ale že se může sám stát spolutvůrcem vlastního osudu. Nemusí již být vláčen osudem, který je mu dán a který sám ve svém nevtěleném stavu přijal a mnohdy přijme i těžký osud, který se v průběhu života stává nástrojem jeho vývoje. Nyní ví, že si může svůj osud zlehčit. Najednou pochopí, že může tvořit vědomě. Začne vnímat tvůrčí zákony a začne chápat, že bude-li tvořit v souladu s Tvůrcem, může se vyhnout omylům a bolestem. Stane se nástrojem Tvůrce a současně ucítí obrovskou svobodu. Nebude to již jeho já, které mu vládlo a vytvářelo iluzi o jeho dokonalosti a strhávalo ho ve vývoji zpět. Je to skutečné uvědomění si své podstaty, že uvnitř mne je boží jiskra, ta je spojena s Tvůrcem a s ostatními bytostmi, které jsou i mojí součástí a že všichni jsme jedno. Všichni se postupně budeme stávat tvůrci a budeme tvořit a pomáhat druhým i sobě navzájem vrátit se zpět po prodělané cestě ve které se Tvůrce i duše realizují, aby dovršily fakt, že jsou jedno. Zpočátku se duše cítí oddělené od Tvůrce, ale ve skutečnosti jsou stále jeho součástí. Probuzení je uvědomění si této skutečnosti.

Přijímám svoji duši.

Uviděla jsem svou duši jako tmavý mrak, který mně stále tíží. Vzala jsem svou duši do náručí a přijala ji... miluji svou duši... mrak se rozplynul a já splýnula se svou duší...

Vnořím se do svého emocionálního centra, jaké je?

Uviděla jsem tmou a světlo baterky, které osvětlovalo tento prostor. Viděla jsem zde červenou barvu, ta byla v mírné převaze nad zelenou a bylo zde i trochu žluté. Světlo baterky procházelo postupně celý prostor a jako guma gumuje pokreslený list papíru, prosvětlovalo světlo baterky celý prostor a zůstala zde bílá mlha. Prohlížela jsem si tento prostor a uviděla jsem paprsek světla, který sem dopadl. Paprsek se rozšířil na ovál světla dopadající na zem. V něm se objevila moje postava, která se zvedla a nějak podivně se kroutila. Potom zvedla ruce směrem ke světelnému kotouči a po jeho paprsku vzlétla vzhůru. Trochu jsem zapochybovala o správnosti letět do Světla, ale rychle se objevily čtyři ruce mých duchovních průvodců, které mne tam vtáhly. Postava se posadila mezi ně, vzala ruku obou bytostí do svých rukou a přiložila si je na tvář. Z jejích očí počaly kapat slzy. „Musíš ovládnout své emoce, být pánem svých emocí!“, cítila jsem, že mi sdělují. „Podívej jak je zde krásně“, sdělovaly. Postava pohlédla vzhůru a uviděla velké, bílé bubliny, se kterými si duchovní bytosti začaly pohrávat jako s míčem. Postava se zapojila do hry a všechny ty se radovaly. Objevila se i velká, zlatá harfa, která jim ke hře hrála. Po ukončení hry postava skočila opět na paprsek a putovala po něm zpět na zem. Zamávala duchovním bytostem a ty jí sdělovaly: „Buď šťastná!“. Postava sklouzla po paprsku do mého těla.

248. Otevírání čakr

Co to jsou čakry?

Čakry jsou energetická centra, kterými proudí vitální energie. Tato centra jsou často zablokována naším špatným myšlením a špatnými činy. Energie poté nemůže volně proudit a nastává nemoc, neboť čakry jsou zdrojem energie pro naše orgány. Otevření čakr znamená spojení s božským zdrojem a nastolení správného energetického toku pro vstup do nové, osvícené doby lidských bytostí (obr. 248 Otevírání čakr).

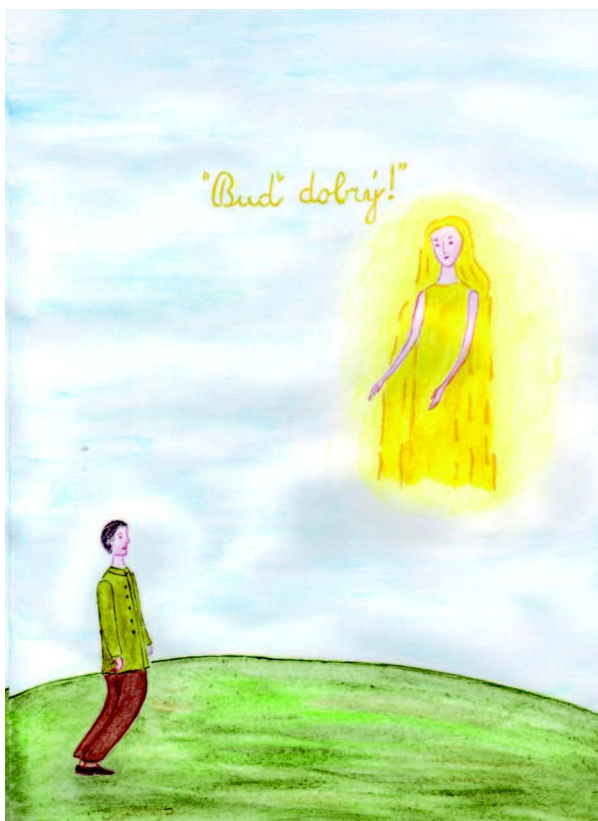
Vypravila jsem se na poutní místo Turzovka na Slovensku (4. 8. 2010), místo zjevení Panny Marie, popsané místním hajným Matúšem Lašútem. Tento rok jsem měla přání nabrat dobré vlastnosti, které bych chtěla, aby se staly mojí součástí. Byly to tyto: spolupráce, soucit, štedrost, trpělivost, schopnost přijímat vše tak jak přichází, rovnováha mezi přijímáním a dáváním, odvaha, víra, rovnováha, radost, osvobození se od hodnocení druhých, stát se sama sebou, dělat vše jak nejlépe dovedu, nezneužívat slovo - být pravdivá. Šla jsem cestou z vesnice Turzovka, kudy chodil pan Lašút. Kráčela jsem pomalu, okolo sebe jsem cítila velký klid a ticho. Měla jsem otevřené oči, ale přesto jsem vnímala co se odehrává na jiné úrovni vnímání. Totéž jsem vnímala loni při výstupu na horu Tsambika, kdy jsem pomyslně z koše vyhazovala vlastnosti, kterých jsem se chtěla zbavit. **Vnímala jsem svoji postavu s nůši, do které mi byly vkládány bílé koule velikosti fotbalového míče, ale byly lehké jako mýdlové bubliny a jejich povrch byl z jemného chmýří.**

Šlo se mi s nimi lehce. Cítila jsem, že stále ještě nesu v koši opaky dobrých vlastností, které zatěžují nůši a začala jsem je ze dna vyházovat. Poslední vlastnost, kterou jsem si nejvíce přála byla láska. Byla mi vložena do rukou koule o něco větší, která probleskávala barevnými světly jakými se leskne perleť, poté se změnila na zlatě se třpytící kouli. Držela jsem ji oběma rukama opřenu o hrudník a koule splynula s mým tělem (obr. 249 Nůše).

Dále jsem pokračovala v cestě. Na vrcholu kopce v místě zjevení, kde nyní stojí kříž s umučeným Ježíšem jsem se posadila, zavřela oči a zeptala se: „Co se zde odehrávalo?“. Vidím vrchol kopce, ale nejsou zde tak vysoké stromy jako dnes. Stojí zde muž a několik metrů od něho a kousek nad zemí vidím zářivé, oválné světlo. V něm cítím ženskou postavu, která k němu zespu natahuje ruce. Muž klesá na kolena a cítím co mu bytost sděluje: „Buď dobrý!“ (obr. 250 Buď dobrý!). V tu chvíli se z místní kapličky ozval hlas zahajující mši a můj obraz se rozplynul.

249. Nůše

250. *Bud' dobrý!*

Nejsem toto tělo, vše přijímám bezvýhradně - **není zde konflikt, není zde ani strach, ani hněv, to jsou projevy dvojnosti,... je zde pouhé bytí.**

Ležím a vnímám v oblasti hrudníku světélko svého rozsvíceného plamene a zatoužím, aby se světlo rozšířilo, plamen vzplane a moje duše hoří, plamen postupuje do oblasti krku. Cítím jak těžko proniká vzhůru. V mé duši spálil všechny mraky mého smutku, nyní spaluje moje pocity viny, které v sobě nosím za to, že jsem něco neudělala, nebo to udělala špatně. Oheň prorůstá i do nižších čakr, spaluje moje emoce a pocity, že sex je něco špatného. Dále postupuje oheň do oblasti mozku a spaluje moje špatné myšlenky. Plameny vyčerpají svou sílu a objeví se světlo. Moje světelné tělo se vznese asi metr nad moje tělo hmotné a prohlíží si ho. Plně si uvědomuji, že NEJSEM TO TĚLO, které zde leží. Začíná stárnout a můj nalíčený obličej mi připadá nepřirozený. Uvědomuji si své světlo a rozšiřuji tento vjem. Vracím se zpět do těla, vjem se rozšiřuje nejprve o malý kousek, potom o trochu větší a větší, zahrnuje blízké okolí a začíná se rozpínat. Zahrnuje celé město, republiku, zemi, vletí do vesmíru, prolétává se mezi planetami, náhle uvidí Světlo a vletí do něho. Cítím,

že jsem zde BEZVÝHRADNĚ PŘIJÍMÁNA a mohu sem kdykoliv vstoupit. Držím se u kraje Světla a cítím jak je moje tělo těžké, že sem nepatří, vracím se zpět. Stále vnímám uvnitř sebe světlo. Znovu si uvědomuji, že ve Světle není žádný konflikt, žádný strach, žádný hněv, žádný projev dvojného světa, je to čisté bytí...

Co způsobuje, že musím naplňovat představy svého já?

Uviděla jsem svoji postavu a ta pobíhala zmateně sem a tam. Její obličej byl plný vzteku, že druzí nenaplňují to, co ona očekává a to se střídalo s pocity strachu, že nenaplní to, co od ní očekávají druzí. Nakonec upadla na zem a cítila se nešťastná. Poprosila jsem o odevzdání této skutečnosti. Cítila jsem, že mou postavu někdo zvedl. Ta si začala snímat z hlavy něco jako gumovou čepici na plavání. Shrnula ji z hlavy a hodila do ohně, ve kterém čepice zmizela. Poté postava vyšla ven a rozhlédla se kolem. Šla nabrat vodu do džberu a pověšit prádlo. Klidně potom usedla na lavičku a podívala se na mne radostným pohledem. Přivínila jsem ji k sobě a jako malé dítě jsem ji držela v náručí. Tiskla jsem ji k sobě a skutečně cítila, že ji miluji. Splynuly jsme spolu a uvnitř mne se rozhostil klid. Prožila jsem to. Současně jsem cítila paprsek, který mne spojuje se Světlem a jak jsem na to pomyslela, hned jsem uviděla, jak moje postava sedí na okraji světelného kotouče a může s ním splývat a vynořovat se, moje vnitřní dítě i světlo jsme jedno. A co ostatní lidé? Pomyslela jsem si. Najednou jsem se uviděla před druhými lidmi a objímala se s nimi. V mé hlavě však již nebyly žárové vášně. Moje hlava byla čistá a jasná. Děkuji. Trvalo mi řadu let toto opravdově přijmout.

Po delší nemoci zemřela matka mého manžela, kterou jsem měla opravdu ráda. Četla jsem, že duše, které opustí tělo jsou účastni svého pohřbu a rádi by chtěli sdělit svým blízkým, že nejsou mrtví, ale příbuzní toto v převaze nevnímají.

Na pohřbu maminky jsem se na chvíli soustředila a svým vnitřním zrakem jsem skutečně zahlédla její obraz, jak sedí pod rakví před náhrobkem čelem k nám a šťastně se na nás směje. Měla na sobě světlé kalhoty pod kolena a tričko, které bylo stejné, jaké si oblékla, když jsme s ní byli s manželem na výletě a kopci Pravda a seděla tam na kmeni úplně stejným způsobem. Bylo to krásné rozloučení.

To, co nás odděluje od druhých jsou naše představy, projekce našeho já. Tyto představy tvoří úhel pohledu, kterým vidíme sebe a druhé. Druzí mají zase svůj úhel pohledu a tak si vzájemně vytváříme o sobě představy, které nemusí být pravdivé, nebo jen z části. Ani ty, které milujeme a kteří milují nás úplně nepoznáme a oni nepoznají nás, dokud se vzájemně nebudeme vnímat hlouběji, více se na sebe i na druhé nacíťovat. Tomu se musíme učit, namísto toho, abychom se příliš trápili tím, co si o nás jiní lidé myslí. Všichni jsme herci svých rolí a tvůrci představ o sobě i druhých.

Nyní popíši svou osobní zkušenost, nikoho kdo toto čte nechci ovlivňovat v jeho názoru, každý to může posuzovat a cítit jinak. V mém osobním životě a přístupu k Tomáši Pfeifferovi, kterého jsem měla po řadu let za svého hmotného

duchovního učitele nastala změna v pohledu na něho. Stále je pro mne člověk - médium, kterého určil Josef Zezulka k tomu, aby po své hmotné smrti skrze něho mohl k nám promlouvat a stále je pro mne biotronic určený k tomu, aby skrze něho Josef Zezulka léčil, je tím, který má předat jeho odkaz druhým, což znamená být velkým přínosem pro druhé. Nejsem citlivce na energie a tak nemohu posoudit současnou kvalitu v tomto přenosu. J. Zezulka je ten, kterého jsem vzala do svého srdce. T. Pfeiffer je ten, který jeho učení dále šíří, i když se mi v poslední době zdálo, že učení nepostupuje dále, jak tomu bylo na začátku, ale možná je to zamýšleno tak, aby bylo přijatelné pro nově přicházející. Některé osobní vlastnosti T. Pfeiffera, které jsem mohla poznat díky tomu být v jeho blízkosti se pro mne staly nepřijatelné a tak jsem se rozhodla jít dále Zezulkovou cestou, ale přestoupit do jiného vlaku. Do vlaku, který si budu řídit já sama. Nevím, do jaké míry mohou nezpracované osobní vlastnosti T. Pfeiffera, ovlivnit přenos mezi jím a J. Zezulkou, aby byl čistý ale vím, že vlastnosti toto ovlivňují a první věcí člověka na duchovní cestě by mělo být úsilí se těch špatných zbavovat. Nejdůležitější je, aby celá jemu předaná věc nezanikla a mohla být předávána dále, aby tento duchovní poklad mohl sloužit všem, kteří zatouží následovat ukázanou cestu. Pro moje osobní rozhodnutí to znamenalo ukončení práce v biotronicém centru a dnes ještě nevím zda dočasně nebo trvale, ale přestala jsem navštěvovat i přednášky. Pracovala jsem pro pacienty, uklízela jejich pokoje, aby se mohli léčit a to jsem se snažila podle svých sil a možností naplnit, s některými z vyléčených pacientů jsem se setkala osobně. Vůči pacientům a tomu, co donesl J. Zezulka mne mrzí, že jsem práci ukončila, ale cítila jsem, že vliv zde proudících emocí pro mne již není dobrý, nevnímám zde opravdovou sounáležitost, některé věci v souvislosti s jednáním T. Pfeiffera nejsou v souladu s mým citěním, chci se dále zlepšovat. Pokusím se naplnit svůj úkol a popsat svou duchovní cestu. Je to úkol, který vidím ve sděleních svých duchovních průvodců, ale necítím, že bych mohla být T. Pfeifferem podpořena v nějaké vlastní věci pro jeho skeptický pohled na ženy. Ale i on hovoří na přednáškách o tom, že musíme mít každý svůj rozum, své myšlení a podle toho konat každý sám za sebe. Mým duchovním učitelem, který zde již bohužel jako člověk není a ani jsem ho jako lidského učitele nepoznala je J. Zezulka, jeho cestou chci jít dále. Víím, že jsme jen lidé a máme své dobré a špatné vlastnosti, všichni chybujeme a učíme se. Myslela jsem, že duchovní učitel, vychovaný J. Zezulkou má již některé věci zpracované, ale asi jsem si trochu idealizovala realitu, T. Pfeiffer je také jen člověk, v poznání o kus dále než jsme my, přesto je možné, že úkol který na sebe vzal je pro něho příliš těžký. T. Pfeiffer není tím, kdo byl J. Zezulka, který k nám přišel z daleké budoucnosti a přijal zde na zemi tělo, které bylo pro jeho úkol ještě z možných to nejoptimálnější. Lidské vlastnosti, se kterými se zde potýkáme již nevladnil, cítil vše jako svoji součást. To je myslím důležité vnímat. Nebudoval ve svém životě hmotný chrám, ale chrám duchovní, chrám, který může každý vybudovat ve svém srdci. Stačilo to, že zde byl a to, co vyzářoval. Pro mne nyní nastalo probuzení, bylo mi dáno vidět pravdu. Dvojnost se projevuje všude. Nechci snižovat schopnosti T. Pfeiffera

a vím, že má za sebou velký kus práce v šíření Zezulkových myšlenek, pouze mám trochu obavy o budoucnost univerzity a léčení, ale to vše ukáže čas, zda to bude dobré či ne a mně rozhodně nepřísluší to soudit. Dále mne zklamala skutečnost, že T.Pfeiffer nevychovává žádného žáka vhodného pro léčení, a svůj „úřad“ hodlá předat až na smrtelné posteli. S T. Pfeifferem jsem nabyla osobní zkušenost a řídím se svým úsudkem a citem. I já jsem chybující a někdy příliš důvěřivá. Dnes se již snažím ze svých chyb učit. V jedné své meditaci jsem viděla svoji postavu jak kráčí po cestě a má v obličejí šrámy. Ani na duchovní cestě se tomuto nevyhneme, možná jsou zkoušky proto těžké, abychom poznali jak v nich obstojíme. Věřím, že zkušenost, kterou jsem prošla v duchovní univerzitě zmenší moje Já a převede mne do pochopení a pokory a děkuji za ní. I já mám stále nezpracované emoce. V meditaci se mi opět objevil strach, který jsem objala celým svým tělem a on se rozplynul. Mohu prostřednictvím svého duchovního těla vyletět ke Světlu a tam nabýt síly, mohu se ztotožnit se svým radostným, zářícím vnitřním dítětem, které miluji. Nemůžeme milovat druhé, dokud nebudeme milovat sebe. Trýznění sebe, či druhých k ničemu dobrému nevede. Toto je dobré stále si uvědomovat, neboť kráčíme po úzké lávce, ze které můžeme snadno sklouznout. Jsou zde stále přítomny síly temna, které čekají na naše selhání a radují se z toho. Měli bychom usilovat o svoji pevnost, ne vždy se to podaří. Představila jsem si T. Pfeiffera a poprosila o jeho zdraví a rovnovážné myšlení pro jeho těžký úkol, ne kvůli sobě, ale kvůli druhým, vnímám to jako velmi důležité pro budoucnost, ani nechci cítit vůči němu žádný negativní pocit. Své jednání a činy řídíme my sami. Chtěla bych ještě zmínit jeho dobrovolné pomocníky pracující pro provoz celé univerzity a lůžkového oddělení. Ti, se kterými jsem měla možnost se setkat byli převážně žároví ve svém myšlení a neúměrní v obdivu k němu. Možná od něho něco očekávají, nebo mají představu vyvolenosti, neboť stojí v blízkosti nové a krásné věci. Omlouvají jeho povýšenost a považují jeho manýry za zkoušky, které musí podstupovat, aby obstáli, protože přeci slouží boží věci. Slouží skutečně jenom té věci? Kde je míra všeho tohoto činění je otázka pro každého jednotlivce a jeho svědomí. Domnívám se, že pouhá služba druhým nestačí, pokud zde nebude chtění a schopnost udržovat vlastní rovnováhu. Jinak se idea spojení se v lávce může stát pouhým pojmem, který nebude možné naplnit a povede to u lidí zde sloužících ke zklamání. V zápalu své služby, domnívající se že jejím naplňováním došli k cíli, nestihnou objevit kým ve skutečnosti a v pravdě jsou. Přesto velmi oceňuji jejich obětavost, vždyť oproti řadě rádoby duchovních, kteří nic prospěšného nevykonávají, zde všichni pracují ve svém volném čase a bez nároku na odměnu. Nejvyšší pravda je Světlo. Dokud my lidé nesložíme dualitu do Jednoty, budeme více či méně chybující. Kéž by to bylo co nejméně!

Jaké emoce se nachází v duchovní univerzitě?

Viděla jsem červenou a zelenou barvu symbolizující hněv a strach, které stékají z chodby nemocnice po schodech dolů a průjezdem ven na ulici v Soukenické. Potom jsem uviděla sál J. Zezulky, ten zářil Světlem. Sál je zřejmě před těmito

emocemi ochráněn, aby mohl být naplněn úkol. Nejsem citlivec na energie, nemohu tyto věci soudit.

Odevzdávám všechny své negativní pocity z hloubky své duše, všechny své bolesti, aby mohly být nahrazeny láskou.

Moje postava vylila tyto pocity jako vodu z kbelíku, přistoupila ke studni a naplnila kbelík čistou vodou. Kbelík zdvihla nad hlavu a vodu na sebe vylila. Voda z ní stékala a vypadala jako zmoklá slepice. Takto mokrá usedla, ale netrvalo dlouho a objevily se dvě duchovní bytosti. „Pojď si s námi hrát!“, cítila jsem, že sdělují. Vytáhly postavu za ruce a společně letěly do světelného kotouče. Tam si s postavou pohrávaly jako s míčem, pohazovaly si s ní, točily se s ní a radovaly se. Postava se ke mně otočila čelem a já uviděla, že má na čele hvězdu. Bylo to jako z pohádky Princezna se zlatou hvězdou na čele. Postava měla bílou košili a letěla přímo ke mně. Objaly jsme se, cítila jsem tu lásku a splynuly jsme spolu.

Po chvíli jsem ještě uviděla bílou misku s čistou vodou, která mi byla předložena, abych se napila, abych přijala pravdu.

V souvislosti s mým současným stavem na duchovní cestě se mi zdály tyto sny:

Stála jsem na nasněženém kopci, vrchol byl nablízku, kopec byl mírný, pokrytý bílým sněhem. Nastoupila jsem na sedačkovou lanovku a moje sedadlo bylo trochu zdeformované. Sedla jsem si, připevnila ochrannou kovovou zábranu, abych nespadla. Rukama jsem držela tyč spojující mne s lanem a vyjela jsem vzhůru. Podobnou vizi s lanovkou jsem již měla v jedné své meditaci.

Druhý sen, následující den sděloval toto: V mém chodidle byl zakousnutý velký černý brouk, hlavou zasunutý pod kůži. Vytáhla jsem brouka ven a na chodidle jsem uviděla větší ránu, odklopila jsem kůži a uviděla v ráně tmavý písek. Ránu jsem se snažila očistit a přiklopit kůži, aby se rána zacelila.

Vypozorovala jsem, že se často u lidí, převážně u mužů a ve vedoucích pozicích projevuje jejich velké já, jsou povýšení a touží po moci. Takoví lidé vyžadují na druhých závislost, zaměňují pojmy a využívají zdánlivě kladných myšlenek ke svému prospěchu. Často bývají bezdůvodně podráždění, ke svým útokům používají drobnosti a co cítí druzí je nezajímá. Ovlivňují životy druhých, kteří jim věří a nevědomě s nimi souhlasí. Tito lidé mohou být i úspěšní v tom co tvoří, ale mezilidské vztahy se zhoršují.

Zeptám se: **„Je dobré takto naplňovat cíle?“**

Odpověď: **„Záleží na tom o jaký cíl se jedná. Míra prospěchu vůči druhým musí být větší.“**

Negativní vlastnosti jako jsou: hněv, strach, pýcha, lakota, patologická sexualita a další, které v sobě pěstujeme a neusilujeme o jejich transformaci do pozitivních vlastností jako je láska a soucítění vytvářejí v duchovním světě entity, které potom ovlivňují náš život a naše špatné vlastnosti podporují.

Zhmotňování je reálná věc i v materiálních světech a důkazem toho je, že někteří duchovní učitelé zhmotňují drobné předměty, proč by nebylo možné zhmotňování v duchovním světě na úrovni energií, vždyť vše řídí myšlenka. I lidé se budou moci v budoucnosti zhmotňovat podle vlastních rozhodnutí. Najednou vidím u některých lidí ve svém okolí vlastnosti, které jsem dříve neviděla, nebo je nechtěla vidět. Je to dost těžké vidět jasně všechny ty ctižádosti, touhy po moci a manipulaci druhých, přitom si udržet odvalu a sílu, přijmout vše jako realitu dvojnásobně, aby mne to nesrazilo zpět, neztratila jsem soucítění a myšlenku jednoty s druhými, abych se neoddělila a nezatrpkla, vždyť vše co se okolo nás odehrává je naše společné dílo.

V čem je můj problém ve vztahu k mužům?

Uviděla jsem svoji postavu a hlava jí hořela plamenem. První čakra byla chladná. Přiletěli duchovní ochránci, polili mou hlavu vodou a zapálili postavě v první čakře malý plamínek. Stejně velký malý plamínek nechali hořet v její hlavě. Vznikla rovnováha. Moje postava se na mne podívala a chtěla do mne hned vletět. „Musíš vzít do srdce svého partnera!“, cítila jsem to sdělení. Postava vzala za ruku postavu vedle ní stojící, která neměla konkrétní podobu, viděla jsem jen její obrysy a obě do mne vletěly společně. Prožila jsem tu chvíli.

Jak vypadá moje emocionální centrum v oblasti solárního plexu, třetí čakra? Ráda bych odevzdala své emoce, které mne ovlivňují a způsobují mi citovou bolest.

Uviděla jsem barevný, kruhový vír, kde převažovala zelená barva, ale probleskovala i červená a sem tam žlutá. Potom jsem uviděla svoji postavu, chvíli brečela, nebo byla vzteklá. Postava vzala kus látky ve tvaru čtverce a pomyslně z něho vytvořila uzlíček, byl pěkně kulatý, plný emocí. Uzlíček podala duchovním bytostem, které se zde objevily a jedna z nich se dotkla svou hůlkou ranečku a ten se rozprskl na jiskry, které se rozletěly do světelného kotouče. Hned poté vletěla rychle do kotouče postava a „rozpskla“ se tam jako světlice. Po chvíli jsem uviděla její hlavu, jak vykukuje ven ze světelného kotouče a natahuje ke mně ruce, abych se k ní přiblížila. Šla jsem pomalu, opatrně a nedůvěřivě. Byla jsem už na dotek světelné koule. Uchopila jsem postavu do náručí a přitiskla ji k sobě. Vstoupila jsem do světelné koule s postavou přitisknutou ve svém náručí, šla jsem shrbeně, dívala jsem se s neuvěřením okolo sebe, že jsem uvnitř. Moje vnitřní dítě mne vzalo s sebou do Světla. Kráčela jsem a stanula před Otcem. „Buď pokorný!“ cítila jsem co mi říká. Otec se dotkl zlatou hůlkou mého čela tak, až jsem zavrávala na stranu (obr. 251 Otec a já). V náručí jsem stále svírala své vnitřní dítě. „Můžeš zde chvíli pobýt, ale musíš se vrátit zpět k lidem! Dotkla jsem se ústy “ lemu jeho šatů“ a kráčela zpět. Vystoupila jsem ze světlené koule a letěla přímo k lidem. Vyprávěla jsem jim o Světle.

Večer před touto zkušeností jsem si vzala obraz J. Zezulky a vyprávěla jsem mu co mne tíží. Protože je T. Pfeiffer hmotným člověkem a všem na očích, ti kteří s ním

251. Otec a já

sympatizují se ladí k němu, jako by on byl tím zástupcem Boha. On je médium pro toto spojení a je to jeho úkol v tomto životě. Ten, kdo vše činí je J.Zezulka, to je nutné si uvědomit a k Němu se ladit. Kdokoliv jiný se bude k Němu ladit, přes jakoukoli jinou nauku, nebo sám od sebe a bude Jeho vnímat jako svého učitele, jako to bylo v době Ježíše, nebo Mojžíše, nebo předchozích dob, bude to stále ta jedna stejná bytost.

Kde stojí v tuto chvíli T.Pfeiffer na své cestě?

Uviděla jsem jeho postavu na cestě ke světelnému kotouči. Jeho levá noha sklouzávala z okraje cesty dolů, pravou měl pevně na cestě. Velmi rychle spěchal k cíli. Vzdaloval se mému pohledu a já se smutně dívala za ním. Cítila jsem, že utíká před těmi, kteří jdou za ním.

Jaké jsou ve mně ještě nedořešené emoce?

Moje postava se dívala do „studny“ a skočila do ní. Letěla skrze ní jako tunelem a dívala se okolo sebe, všude byla tma. Letěla hodně hluboko až uviděla barevný,

točící se kotouč uprostřed s dírkou. Kotoučem probleskovaly barvy jako v sídle mých emocí - třetí čákrě, převládala zelená, objevovala se červená a žlutá. Moje postava se začala protahovat skrze díрку kotouče celým svým tělem. Jak se protahovala, tak na výstupní straně rostla, zvětšovala se. Protáhla celé své tělo a když spatřila světlo na konci tunelu, vyletěla ven. Ucítila volnost a prolétávala se ve Světle. Vzhledla nahoru a ruce duchovních bytostí - andělů ji vytáhly na okraj světelné koule, tam ji posadily vedle sebe. Postava se podívala dolů a viděla, že k nim přilétají další postavy. Ty se chytaly za ruce sedících a i ony se zde usazovaly. Vzpomněla jsem na T. Pfeiffera a už jsem viděla, jak přilétá. Vzali jsme se za ruce a prolétli se Světlem. Duchovní bytosti z nás stáhly zašpiněné šaty, naše postavy se objaly a duchovní bytosti nás oblékly do bílých, dlouhých košilí. Potom jsme se spolu opět posadili na okraj světelného kotouče. Moje vědomí si řeklo, že je nechá trochu pobýt ve Světle a vzdálila jsem od nich pozornost. Náhle jsem však uviděla, jak do mne letí zpět tentokrát nejen moje postava, ale i ostatní, T. Pfeiffer, můj Jirka, můj otec, moji přátele a další... všichni jsou mojí součástí.

Vzít J. Zezulku do svého srdce.

„Už jsi to udělala, je to Láska, nemusíš to personifikovat!“, cítila jsem ta slova. Moje postava se objevila před Otcem a dotkla se lemu jeho “šatů”. „Ty a Já jsme Jedno“. Otec vzal mou postavu do náručí a choval ji jako malé dítě. Prstem postavu polechtal po nosíku a ta se začala radostně smát. Potom její tělo sklouzlo z Otcova klína dolů, zamávalo mu a běželo sdělit zprávu o Lásce lidem (obr. 252 S Láskou).

Odevzdávám své negativní myšlenky a pocity jako vztek, kritiku, vášeň. Jak vypadají?

Uviděla jsem svoji postavu a u jejích nohou se objevily dvě malé, černé chlupaté koule na nožičkách a vztahovaly své ručičky k postavě, jako malé děti ke své matce a chtěly, aby je postava přijala. Vášeň byla červená (obr. 253 Nízké entity). Postava vyletěla rychle od nich pryč, nasměrovala se do světelného kotouče a vyzvala je, aby letěly s ní. To se koulím vůbec nelíbilo. Objevily se duchovní bytosti se svými žlutými hůlkami a dotekem na ně se tyto rozletěly na jiskry, které se rozplynuly. Postava se ještě vrátila a sledovala ten děj, poté vyletěla do světelné koule a v ní se prolétávala. Několikrát se ve Světle protočila jakoby plavala ve vodě, potom si to namířila ke mně a vletěla do mne. Cítila jsem, že je mojí součástí a zároveň že ji držím v náručí. Velká žlutá světelná koule se ke mně přiblížila a svým okrajem, který se stal rukou, hladila moje vnitřní dítě, které jsem držela nahaté v náručí, po zádičkách a po zadečku. Potom ji prst „ruky“ polechtal na malých chodidlech a dítě se začalo smát. Světlo obklopilo moji postavu asi tak, jako kdyby se zabalila do velké, kulaté plochy těsta na pizzu (obr. 254 V objetí Světla). Chvilku jsem toto vycítovala. Potom postava vyskočila ze světla a s dítětem v náručí běžela vstříc lidem a vyprávěla jim o Světle. Lidé udělali okolo ní kruh a naslouchali. Světlo bylo stále spolu s postavou jako jemná, zlatá mlha.

Začínám lépe chápat klidnou řeč J. Zezulky, která mne tak přitahuje. Mluví ze svého srdce a je moudrý. Lásku musí každý hledat uvnitř sebe a z tohoto postoje jednat. Očekávat lásku od druhých nepovede k našemu plnému uspokojení. Postoj druhých k nám se může zlepšovat s naší vnitřní změnou, někdy to ale nepůjde vůbec, důležitější je náš vlastní postoj k druhým.

Učit se chápat a rozumět dějům okolo nás je jedna věc, druhá věc je citová transformace, která se uskutečňuje přes pocity bolesti, přes rány, které dostáváme do srdce, tehdy se v nás probouzí cit, pokud je naše srdce otevřené. Pouhé přijetí nějaké nauky bez hlubšího prožitku nestačí, je žádoucí vše procítit. Pokud bude naše srdce uzavřené, rány které obdržíme nás budou ještě více od druhých oddělovat.

Cítím se zablokovaná v oblasti žaludku, srdce a krku. Způsobuje-li moje nepříjemné pocity moje velké Já, přála bych si ho zkrotit a přejít do pokory.

252. S láskou

253. Nízké entity

Objevila se moje postava a její tělo bylo omotáno širokou černou obručí, takže se nemohla ani pohnout. Otevřely se dveře, objevily se dvě duchovní bytosti a pokynuly jí, aby vyšla ven. Tam postavu roztočily tak, že celá obruč pomalu stoupala vzhůru a postava z ní byla vyjmuta (obr. 255 Obruč). Obruč byla náhle lehká jako stuha a jedna z bytostí ji pomocí hůlky odhodila do světelného kotouče kde zmizela. Postava ležela na zemi, byla tím točením vyčerpaná. Duchovní bytosti ji posadily a jedna z nich prořala svou hůlkou jako mečem její krk, až špička hůlky vyjela skrze celý krk ven. Stejně tak duchovní bytost prořala oblast srdeční čakry, solar plexu a druhé čakry. Nakonec postavu poklepala hůlkou na hlavě a na první čakře. Postava se s duchovními bytostmi objala a vyjádřila jim svou vděčnost. Jedna duchovní bytost ji vzala do náruče a hodila do slunečního kotouče, tam se postava trochu „prolétla“, ale velmi rychle se postava objevila přede mnou a vletěla přímo do mne.

„Co je to pokora?“, zeptala jsem se. „Neničit hmotu, vztahy k druhým a neškodit sobě“, cítila jsem odpověď.

Vstoupila jsem do meditace.

Vzápětí se objevilo moje vnitřní dítě a letělo ke mně. Vzala jsem ho do náručí a pochovala ho. Dítě se postavilo, vzalo mou postavu za ruku a vedlo ji ven. Otevřely

254. V objetí Světla

se dveře a já vedena vnitřním dítětem jsme společně vešli do Světelného kotouče, kde jsme chvíli pobýli (obr. 256 Vnitřní dítě mne vede). Poté jsme se vrátili zpět. Tentokrát mne do Světla dovedlo moje vnitřní dítě. Jsem s ním spojená, jsem spojená s Tvůrcem.

Není mi dobře od žaludku.

Objevila se moje postava a zracela. Na dveře již ťukaly dvě duchovní bytosti. Jak je postava uviděla, objala se s nimi. Všichni tři vylétly vzhůru a držely se kruhu. Postava se držela oběma rukama a duchovní bytosti ji roztočily jako kdyby dělala veletoč na tyči. Poté jedna z bytostí otevřela pytel a do něho se začaly sypat černé „saze“, které padaly z postavy. Duchovní bytost pytel uzavřela a hodila ho do Světelného kotouče. Potom postava splýnula s jednou duchovní bytostí, po chvíli s druhou a potom jsem cítila, že všichni letí do mně. Vnímala jsem tu chvíli.

255. Obruč

Ráda bych se zbavila svých masochistických sklonů.

Objevila se moje postava a byla bítá jinou postavou. Objevily se duchovní bytosti, jedna z nich se dotkla svojí hůlkou mojí postavy, ta se zvětšila a napřáhla na zlou postavu hůl. Velká postava se hned zmenšila. „A co moje představy?“, zeptala jsem se v duchu. Duchovní bytost vztáhla ruku k čelu mojí postavy a vytáhla z něho kartu, jako z počítače a kartu, tento můj dosavadní program spálila plamenem ohně, ohořelý zbytek odhodila do Světelného kotouče. Moje postava se s duchovními bytostmi objala, vzaly se za ruce a vyletěly do Světla, tam se trochu „prolétly“. Moje postava se poté vrátila zpět a začala vše zapisovat. Duchovní bytosti mi ukazují světlo, já mám ukázat světlo lidem. Musím se již probudit.

Jak bude probíhat „očista země“?

Bude to po etapách. Část lidí bude převedena do nového věku, ostatní se budou rodit do minulosti. Zbytek nepřizpůsobivých lidí bude přemístěn na pro ně vhodná místa.

256. *Vnitřní dítě mne vede*

Je dobré mít duchovní schopnosti?

Záleží na tom, jaký má člověk úmysl. Chceme-li rozvíjet tyto schopnosti pouze proto, abychom se zviditelnili, abychom si dokázali, že jsme lepší než druzí, nebo z nějakých ziskných důvodů, raději tyto schopnosti nežádejme. Zavedou nás do ještě větší iluze. Pokud je v našem úmyslu služba druhým, služba, která nás navede na cestu k Bohu a do našeho vlastního nitra, potom se nacházíme v realitě a naše cesta se stává pravdivější. Hledejme pro sebe takového mistra, který nás může k Bohu dovést. Pozor však na náboženské fanatiky, kteří nejsou v realitě stejně jako zatvrzelí hmotari a mohou ty, kteří jsou podobného smýšlení přitahovat, ostatní spíše odradit. Schopnosti přicházejí spontánně ve chvíli, kdy jsme připraveni. Není třeba ukazovat zázraky, ale cestu.

Protože jsme duální bytosti můžeme vidět věci buď v pravdě, nebo v nepravdě. V nepravdě jsme zaváděni, v pravdě je naše cesta přímá. Proto je dobré usilovat o to vidět věci pravdivě. K tomu nám dopomáhá duchovní cesta.

Jak vypadá moje zablokovaná srdeční čakra, cítím, že se těžko nadechnu.

Moje postava se cítila nešťastně. Skočila do postele, zakryla se celá přikrývkou, nechtěla nikoho vidět a chtělo se jí plakat. Objevily se duchovní bytosti, poodhrnuly přikrývku a polechtaly postavu na noze. Ta se začala smát, vyskočila z postele a s velkou radostí se s oběma duchovními bytostmi objala. Ty ji uchopily za ruce a nohy a roztočily její tělo. Vypadalo to jako kdyby byla postava v síti, ale ta síť byla ze zlatých vláken podélně přiléhajících k jejímu tělu. Bytosti držely tyto svazky vláken pod jejíma nohama a nad hlavou. Potom postavu pustily, postavily ji na zem a ta se začala roztáčet a jezdit po podlaze jako čamrda. Ve chvíli, kdy se dotočila, jedna z bytostí „protala“ svou hůlkou její srdeční čakru a postupně všechny spodní čakry pod ní. Postava se zhroutila a upadla na zem. Bytosti ji uložily do postele, jedna z nich ji pohládila po hlavě a se slovy: „Do Světla poletíme příště“, chtěly bytosti postavu opustit. Ta však trochu ožila, uchopila duchovní bytost

257. Paprsky Světla – napojování

258. Kbelík sobectví

za ruku a vyslovila přání letět s nimi. Duchovní bytosti ji tedy vytáhly z postele, ale postava byla velmi ochablá. Všichni doletěly na okraj Světla, tam se posadily a postava se o duchovní bytosti opřela a chytila se za jejich ruce. Společně se dívaly „dolů“ na zemi, co se tam odehrává. Postava to chvíli pozorovala a poté ucítila touhu vrátit se zpět. Vyletěla vstříc lidem, kteří na ni čekali, začala se s nimi objímat stejně vroucně jako s duchovními bytostmi. Rychle pookřála, vzchopila se a radostně duchovním bytostem, které stále seděly „nahore“, zamávala. Po chvíli se sama rozletěla vstříc Světelnému kotouči, nabrala tam paprsek světla, letěla zpět k lidem a paprsek předala jednomu z lidí, opět vyletěla pro paprsek a předala ho druhému. Tak létala pro paprsky a předávala je lidem (obr. 257 Paprskysvětla – napojování). „Kde je T. Pfeiffer?“, napadlo mne. Jeho postava byla zastřena šedou mlhou. Vazba na něho již pro mne není důležitá. Vzpomněla jsem opět na slova J. Zezulky: „Je třeba ukazovat cestu“. Každý člověk může najít svůj paprsek Světla, když o to bude stát. Čím více lidí bude spojených se Světlem, tím bude na zemi lépe. Stále jsem vděčná T. Pfeifferovi, že mi bylo umožněno jeho prostřednictvím poznat učení J. Zezulky a děkuji duchovním bytostem, které mne na cestě vedou.

Jak vypadá moje sobeckost a ráda bych viděla svůj paprsek světla.

Moje postava stála na cestě a v ruce držela těžký kbelík, jako by byl plný ztuhlé, cementové malty. Ten kbelík stahoval postavu k zemi tak, že se nemohla ani pohnout. Již natahovala jednu ruku ke Světelnému kotouči, který ji přitahoval, ale „kbelík sobectví“ ji táhl k zemi (obr. 258 Kbelík sobectví). Postava sice ztěžka kbelík posunula o kousek vpřed, ale způsobilo jí to velkou námahu. Náhle ucítila, že se chce kbelíku pustit. Chvilku trvalo než se k tomu odhodlala, ale udělala to. V jejím obličejí byl vidět velký údiv nad tím, jak je to snadné. „Paprsek světla máš ve svém srdci“, cítila jsem ta slova „drž si ho!“. Uviděla jsem planoucí srdce v místě srdeční čakry postavy. Postava se radostí zatočila do kolečka. Potom vyběhla směrem ke Světelnému kotouči a já viděla, jak se připojují i jiné duše a letí společně. Po chvíli se postava objevila a letěla přímo do mé náruče. Cítila jsem jak ji miluji a ona se mnou splýnula.

Udělal jsem si meditaci na své vnitřní světlo.

Uviděla jsem světlo uvnitř své postavy a to hořelo plamenem. Toto světlo bylo stejné jako světlo Světelného kotouče. Uvnitř nás všech je Světlo, všichni jsme Jedno.

Jsme jako lidé schopni skutečné lásky?

Je to pouze poměrné, záleží na stupni vývoje každého jednoho člověka. V budoucnosti se to stane samozřejmostí.

Slouží afirmace jako „jsem zdravý“ a další ke skutečnému zlepšení našeho zdravotního stavu?

Positivní myšlení je dobré, pokud je založeno na zdravých základech. Pouhým opakováním pozitivních tvrzení nevyлéčíme kořen věci a ta se nám může časem vrátit nebo se projevit v jiné podobě.

Do jaké míry může léčitel zasahovat do osudu druhého člověka a to jak léčením nebo jiným ovlivňováním?

Léčení i ovlivnění musí být v řádu Tvůrce, jakékoliv vlastní ovlivňování je nežádoucí a ten, kdo tak činí, činí z vlastní vůle a je za takové činění odpovědný jen on sám.

Ve svých regresních zkušenostech jsem prošla lidskými životy jak agresora, tak oběti. Bytost takto prohlíží duální svět, učí se a vyvíjí se. Nakonec všechny svoje viny odčiní, dosáhne zharmonizování svých myšlenek a činů ve jménu dobra a naplní své srdce láskou. To je cesta všech duší procházejících vývojem v božím díle.

Na své cestě ke Světlu každá lidská bytost v jednu chvíli uskuteční spojení se svým vnitřním dítětem. Vnitřní dítě nás spojí s Tvůrcem a s vnitřními dětmi druhých lidí. Je to naše nejnaternější touha toto spojení uskutečnit i v hmotném světě.

259. Josef

Dosáhnout vyrovnání svých vlastností a být ve svém srdci znamená prožívat radostný život. Tvůrce nechce abychom se trápili a přinášeli zbytečné oběti za cenu bolesti a utrpení. Je to vždy lidská, nedospělá vůle, která utrpení činí, je to součást lidského vývoje, kdy má člověk možnost se projevit a skrze svůj projev nalézt pravdu a postupně se probudit z temné nevědomosti. Bytost poté opouští své já egocentrické a nevědomé a spojuje se se svým já vědomým, promlouvajícím k nám z hlubin našeho nitra.

Objevit své vnitřní Světlo a rozšiřovat ho. Na vysokou duchovní bytost jako je Ježíš - Josef může být navázáno jakékoliv množství lidí. Každý jsme součástí Jeho a v každém je část Jeho (obr. 259 Josef). Všichni jsme Jedno.

Být v Lásce.

Jsme-li v Lásce, naše emoce se rozplývají.

Nejsme-li v Lásce, naše emoce nad námi nabývají moci.

Jsem-li v Lásce, tato láska se dotýká i druhých, i oni v sobě mohou lépe probudit tento stav.

Jak mohu léčit druhé? Být v Lásce.

Jaké jsou důležité otázky pro duchovní práci, které si můžeme položit?

Co mne nejvíce zraňuje?

Jaké jsou moje temné stíny?

Jaký je můj úkol?

Co mi brání žít v pocitu dostatku?

Co mne nejvíce zraňuje?

„Je to rozdílnost druhých lidí. Ukaž jim své planoucí srdce pro Boha a Lásku!”

Uviděla jsem svou postavu, stála za mřížemi. Otevřela mříž a šla vstříc lidem, v rukách držela své planoucí srdce a ukazovala je druhým. Vzpomněla jsem na muže jehož způsob chování mne bolí a se svým planoucím srdcem jsem požádala o to poznat co cítí. Objevila se jeho postava. Byl nešťastný nad svým mužstvím, byl velmi skleslý, úkol který měl byl nad jeho síly. Vyzvala jsem ho, abychom se podívali do jeho „koše“ na špatné vlastnosti. Objevil se stejný koš jaký jsem nesla na svých zádech na Turzovce. Na dně byly černé kousky vypadající jako uhlí, stejně jaké jsem měla v koši já. Jeho postava strčila rukou do koše, ten se převrhl a vysypaly se z něho černé uhlíky, které pokrývaly dno, duchovní bytosti poté odnesly „uhlí“ do Světla. Vzala jsem jeho postavu do náruče, ale nebyl šťastný ani radostný, vztáhl k mojí postavě ruce, ale díval se do země, nechtěl moji postavu vidět, bránil se... Duchovní bytosti nás počaly omotávat zlatou nití něžné Lásky. Můj pohled se od těch dvou postav vzdaloval. Nechávám to doznít...

Jaké jsou moje stíny?

Stále ještě nedokážu přijmout druhé takové, jací jsou.

Objevil se pokoj a v něm moje postava. Před domem stáli lidé. Postava se před nimi ukryla pod postel, nechtěla vidět, že jsou jiní než ona. Objevily se duchovní bytosti, vzaly postavu za ruce a snažily se vytáhnout ji z pod postele. Postava se bránila, když ji bytosti vytáhly, vřeštěla jako malé dítě. Bytosti ji propleskly přes obličej, aby se vzpamatovala a naplácaly jí na zadek. Potom na ni vylily kbelík vody, aby se zklidnila.

Představila jsem si lidi ze svého blízkého okolí. Předstoupili přede mne. Skutečně mi skoro na každém něco vadí. Přistoupila jsem ke každému jednomu z nich zvlášť a objala se s ním. Potom jsme se vzali za ruce a vytvořili velký kruh. Energie mezi námi začala proudit. Můj pohled se začal od skupiny vzdalovat. Uvědomila jsem si Světlo v srdci svého hmotného těla a Světlo, které proniklo ze “shora” mojí hlavou, krkem, až se v srdci spojilo s „mým“ Světlem, v oblasti srdce postupovalo dále do solárního plexu, kde se zastavilo. Objevila se zde zeď mých emocí. Vlivem šířícího se Světla zeď náhle ustoupila a Světlo prošlo dále, prostoupilo celé moje tělo...

Požádala jsem o to, aby se mi podařilo naplnit můj úkol, rozpustit své stíny a udržet svoje Světlo.

Moje postava seděla ve svém pokoji u stolu a držela své vlastní světlo v rukách. Měla spojené dlaně a světlo svítilo malým plamínkem. Postava vyšla ven ze dveří a uviděla skupinku lidí. Ukazovala jim své Světlo v dlaních. Lidé zneklidněli a začali si prohlížet svá těla, také začali hledat svoje světlo. Postava jim pokynula, aby se posadili, zklidnili a zaměřili se do svého nitra. Potom se všichni vzali za ruce a společně vyletěli ke Světelnému kotouči, drželi se za ruce a radovali se. Po chvíli se vrátili zpět, postava jim zamávala a vstoupila do svého domu, kde usedla za stůl a vše zapsala.

Cítila jsem slova: „Stíny již nemáš, ale ještě to doznívá, buď trpělivý, všechno bude dobré“.

Poté jsem se se svým vědomím objevila v temné chodbě. Běžela jsem a hledala dveře. Jedny jsem otevřela a uviděla v místnosti vysokou silnou postavu muže, měl oholenou hlavu a oranžové tričko. Stál naproti oknu, ke mně zády, díval se z okna. Vyšla jsem k němu, otočil se, objali jsme se, stal se mnou. Byla to moje mužská část...

Jaké jsou moje závislosti?

Je to hrabivost. Postava, nacházející se ve svém pokoji do něho nosila věci, skládala je na hromadu, poté na ně usedla a seděla na nich. Hledala radost a jistotu, ale ve skutečnosti cítila osamocení a smutek. Na okno již klepali lidé, aby vyšla ven. Postava vyšla ven, všichni se vzali za ruce, stáli v kruhu a radovali se. Náhle vyletěli směrem ke Světelnému kotouči a radovali se v něm. „Kde jsou ti lidé?“, zeptala jsem se. „Přijdou“, cítila jsem odpověď. Moje postava vzala do rukou ceduli s nápisem ZÁVISLOSTI a hodila je do Světelného kotouče. Ponořila jsem se dovnitř svého těla a prožívala Světlo. Ještě jsou ve mně bolesti, moje stará zranění, které mi způsobili lidé. Postava vzala tu hromadu „špinavého prádla“ a vhodila je do Světla. Potom se moje vnitřní dítě obrátilo a vyletělo ke mně, bylo velmi radostné, skočilo přímo do mne.

Poprosila jsem o to být radostným, silným, odvážným a soucitným člověkem.

Naše myšlenky tvoří naši realitu.

Pokud bychom si mysleli, že to co se děje okolo nás je pouhá náhoda a vše se děje bez projevu naší vůle, tak bychom se velmi mýlili. Všechny naše myšlenky, vše co prožíváme, jak mluvíme, jak jednáme, vše se odráží v naší realitě. Naše představy, sny, žádosti a touhy přechází z myšlenkového proudu do energetického a později do hmotného vyjádření. My jsme ti, kteří si vytvářejí svou realitu. Je to samozřejmě ohraničeno naší osudovostí a možnostmi, v jakých se naše hmotná schránka v tomto vtělení nachází. Uvažme, že ne všechny naše představy jsou pro nás i pro ostatní dobré, ale i tyto se plní. Měli bychom toto brát v úvahu a začít rozlišovat, jaké myšlenky necháme skrze sebe proudit, jaké myšlenky přijímáme a jak tímto způsobem ovlivňujeme své okolí i své osudové události.

Jsmo celého toho procesu spolutvůrci. Naučme se proto vytvářet eticky a mravně ty nejlepší představy a takové myšlenky přijímejme za své. Tak můžeme změnit realitu světa ve kterém žijeme. Vše co považujeme za negativní ve světě odráží i naše vnitřní stíny, ale nemusíme s těmito věcmi bojovat. Stačí je přijmout jako skutečnost a odevzdat Tvůrci, pokud nechceme aby zůstaly naší součástí. Žijeme ve světě dvojnosti a toto je projev duality světa. My skládáme dualitu do celku. Celek je Světlo, Tvůrce, Bůh. Pracujeme pro Tvůrce, Tvůrce je Láska, tvoříme láskyplné myšlenky a takový svět se k nám bude vracet. Nadchází doba nového, láskyplného myšlení, jenom my lidé, můžeme toto naplnit, stát se spolutvůrci nové doby. Je to naše vůle, která bude chtít takový svět. Pokud nebude vyjádřena dostatečným množstvím lidí, nebude možné uskutečnit změnu směru vývoje. Přesto je vývoj neúprosný. Síla duší toužících po návratu zpět rychle poroste. Ti, kteří nebudou mít tuto vůli, budou prožívat osudy pro ně vhodné v minulosti. Jiná cesta nevede.

Láska.

Moje postava se objevila ve své místnosti. V ruce držela plamínek světla a prohlížela si ho.

Prožít lásku.

Oheň se rozhořel mohutným plamenem a celá postava hořela jako pochodeň. Hořící postava vyletěla ven, letěla nad hlavami lidí čekajícími venku a letěla přímo do Světelného kotouče. Tam uviděla světelné duchovní bytosti (obr. 260 Žít Láskou). Chvilku se s nimi radovala, potom vyletěla ven ze žlutého světla a namířila si to zpět do svého pokoje, ulehla do postele a odpočívala.

Prožijme lásku uvnitř své duše, uvnitř svého těla! Láska prosvítí všechny naše temné kouty. Rozšiřujme tu lásku. Milujme sebe, abychom mohli milovat druhé.

Žijeme v duálním světě dobra a zla. Nejsme ještě zdaleka v Jednotě a to je potřeba mít stále na mysli. Skrze nás, lidské bytosti se projevuje dvojnost. Je v nás jak dobro tak zlo, poměr u každého jedince je jiný. Chvilí hrajeme roli agresora, chvíli oběti. Postupně toto skládáme do Jednoty. Jednota je Láska. K lásce je možné dojít jen cestou dobra. To znamená opustit své špatné vlastnosti. Buďme tolerantní k druhým. Všichni musí projít stejnou cestu. I ten, který se dnes snaží napravit své činy a již nekonat zlo, takto v minulosti činil. Naše duše prochází oběma těmito zkušenostmi, aby se nakonec mohla vrátit zpět tam, odkud přišla. Cílem je dobro a láska, tam se naše duše cítí jako doma. Odskok do zla je pouhou zkušeností, naplněním dvojného světa. Každá duše jednou pochopí, že cesta zla nikam nevede a ani se konáním zlých činů necítí dobře, nemůže jí to přinášet radost a uspokojení, neboť ubližuje-li druhému, ubližuje sobě. Všichni jsme z jednoho těsta. To co duše prožívá na své dlouhé cestě jsou zkušenosti, kterými se učí, prohlíží své možnosti, volí si cesty, prožívá svou existenci, své bytí.

260. Žít láskou

Nyní bych ráda popsala svoji zkušenost s fillipínským léčitelem Linem. Doslechla jsem se, že Lino be Guisada navštěvuje naši zemi asi tak dvakrát do roka. Prošla jsem jeho léčením a byla to pro mne skutečně velká zkušenost. Věděla jsem o tomto způsobu léčení, ale vůbec mne nenapadlo, že bych se ho mohla někdy účastnit. Léčení trvá přibližně čtvrt hodiny a skládá se z operace, kdy je vyřazeno v podobě tkání z těla to co do něho nepatří, dále Lino provádí harmonizaci energetických center a poté pronáší za pacienta modlitbu za uzdravení. Po skončení léčby jsem měla povznášející pocit a jasnou hlavu. Před léčením jsem byla trochu nervózní přesto, že jsem se těšila. Tento pocit opadl ve chvíli, kdy jsem ulehla na lehátko a Lino začal pracovat. Pracoval nejprve na mém levém rameni, které mne bolelo, dále na břicho a skutečně jsem viděla, že tekla krev. Jinak jsem pouze cítila jakoby mne něco lechtalo na břicho. Nakonec dává Lino doporučení ohledně jídla a pití a každému sdělí zda je vhodné další léčení. Mluví o omezení tuků ve stravě a doporučuje pít čaj z citrónové trávy na odkyselení

261. *Paprsky lásky*

organizmu. Lino říká, že je pouhým nástrojem Ducha svatého, který mu sdělil, že má schopnost léčit. Léčí již 30 let a v posledních létech navštěvuje Evropu. Říká, že může léčit všechno, záleží pouze na pacientovi, jak je k léčbě otevřený, jaká je jeho víra. U nevěřících prosí v modlitbě o to, aby uvěřili. Na Filipínách se takto léčí běžně. Bylo to pro mne skutečně nové poznání a děkuji za ně.

Odevzdávám svůj nejhlubší smutek.

Objevila se postava a držela v ruce mrak smutku. Vyšla ven ze svého pokoje a vhodila smutek do Světelného kotouče. Přiletěli duchovní bytosti a mrak se „rozprskl“ na světelné jiskry. Potom se duchovní bytosti začali s postavou radovat.

Chtěla bych nabýt schopnost moci přijímat vše takové jako to je.

„Musíš vyslat paprsky lásky ze svého srdce“, cítila jsem ta slova. Uviděla jsem tenké světelné paprsky, které vedly z mého srdce k lidem (obr. 261 *Paprsky*

lásky). ***Nebyly to již ty silné karmické šňůry, kterými jsou lidé spojeni na základě vzájemných nedořešených vztahů, ale tenká vlákna Světla. Prožila jsem světlo uvnitř sebe.***

Ve spánku se mi objevil obraz stavu, kdy se od Celku, oddělí Tvůrcem vytvořené dílo, náš vnímatelný svět. Je to jako malá loužička, která se oddělí od „velké louže“, ne však zcela, je s ní stále na dotek spojena, takže světlo stále proudí mezi „velkou“ a „malou louží“. Člověk je také oddělen od „velké“ a „malé louže“, prochází „malou“ louží a prohlíží ji, prohlíží si vytvořené dílo Tvůrcem, jde, rozhoduje se a činí, prožívá, prostě existuje. Uvnitř každého člověka je však boží jiskra Stvořitele a ta mu dá v určitou chvíli impuls k sebeuvědomění kým vlastně je, impuls k tomu spojit se s malou louží a nakonec se vlít do velké, do Jednoty, do Celku.

Všechno stvořené je dokonalé, není třeba nic měnit, pouze sebe sama.

Odevzdávám svoji nesoustředěnost a negativní myšlenky.

V rukou postavy se objevila černá koule. Postava ji vhodila do světelného kotouče. Potom jsem viděla postavu sedící na židli a stahující si z hlavy něco, co vypadalo jako maska, která byla natažena přes celou hlavu. Sňala tuto masku, zmačkala ji a vhodila do ohně. Poté vyšla ven a cítila svobodu své hlavy. Uchopila za obě ruce dva lidi stojící vedle ní, ti uchopili další a další a celý „řetěz“ vyletěl jako tažní ptáci ke Světelnému kotouči. Chvilku tam pobýli a opět jsem uviděla postavu letící směrem ke mně i s celým řetězem. Všichni lidé v čele s mojí postavou vletěli do mého srdce.

Je to již více než půl roku, co jsem opustila Duchovní univerzitu bytí, vedenou T. Pfeifferem. Nyní se na to mohu podívat trochu s odstupem času. Na počátku mého rozhodnutí odejít a dát se vlastní cestou to bylo pro mne dost těžké. Vložila jsem do této věci velkou naději a velké nadšení. Skutečně jsem zde našla pramen poznání, který nám přinesl J. Zezulka a T. Pfeiffer byl určen jako jeho nástupce a pokračovatel. Jak jsem již zmínila T. Pfeiffer je člověk jako jsme my, i když o něco dále v poznání, má však také své chyby a myslím, že i on by měl usilovat o to se měnit. T. Pfeiffer je médium a skrze něho mluví J. Zezulka. Na počátku jsem hltala každou přednášku, na každé jsem se dozvídala něco nového, co mne zajímalo a v jiných pramenech jsem odpovědi nenalezla. Postupně se přijaté věci pro mne stávaly samozřejmostí. Po několika letech ubývala potřeba mít tolik otázek a zdálo se, že moje potřeby jsou naplněny. Současně jsem na sobě pracovala a svůj duchovní růst jsem sledovala skrze práci svých duchovních ochránců. Nyní již na sobě mohu pracovat sama. Teď najednou vidím, že můj pramen poznání zprostředkovávaný mi díky T. Pfeifferovi zamrzl. Vidím zamrzlou hladinu vody. Cítila jsem zklamání a bolest ve své duši a tato bolest dovolila mým hluboko uloženým bolestem z minulosti, aby se probudily a umožnily mi obestřít je svou vlastní láskou, kterou jsem v sobě probudila. V mém životě se začaly objevovat nové události, jsou to skutečně každodenní zázraky. Na moje webové stránky se ozvali manželé, které zajímají stejné věci jako mne

a začali jsme si dopisovat a sdělovat si své pohledy na duchovní věci. I když se vyjadřujeme každý trochu jinak, to co nás spojuje je vědomí, že je to vše o jednom a o tom jít cestou Lásky. Publikují pod jménem Jiří Marcela. Podpořili mne v tom jít duchovní cestou samostatně a za to jim patří můj dík. Dále mne navedli na úžasné webové stránky www.jeshua.cz, které vznikly díky Denise Vaňkové, která se stará o překlady všech sdělení z anglické verze www.jeshua.net. Když jsem začala tyto stránky číst, vyvolaly ve mně podobné nadšení jako první přednášky T. Pfeiffera a skutečně jsem musela některé pasáže rozdýchávat. V tomto případě to jsou manželé z Nizozemí, Pamela je médium a Gerrit je regresní terapeut, kteří zprostředkovávají spojení s duchovní bytostí Jeshuem. Pamela říká, že je prostředníkem přenosu kristovské energie, někdy přenáší mužskou, jindy ženskou energii Marie. Opět cítím, že to je právě teď to, co mám číst a co mne obohacuje v mé další cestě. Prameny poznání se mohou objevit u kohokoliv, kdo bude mít zájem a bude v jeho osudu možnost a schopnost pramen přijímat. Stále záleží jen na nás, z jakého stromu budeme trhat ovoce, zda ze stromu dobra, nebo zla a co v nás převáží, nic není daného definitivně. Je to úžasná hra našeho ducha.

Ještě o filipínském léčiteli Linovi. Vše o této věci je možné se dozvědět na www.kesvetlu.org. Prošla jsem ještě druhým léčením. Jak taková operace vypadá? Opět jsem ulehla jsem na lehátko a Lino počal vstupovat svými rukama do mého těla. Při první operaci to byla moje ramena, poté přešel na břicho a pracoval v oblasti vaječníků. Na jednom z nich jsem měla před léty diagnostikovanou cystu. Při druhé operaci se zaměřil na můj krk, cítila jsem jeho prsty v krku, potom pracoval v oblasti žaludku, blíže slinivce. Krev, která při operaci teče, zachycuje jeho žena do misky, asistuje mu při operaci. Poté mi opět Lino zharmonizoval energetická centra způsobem, který připomíná masáž a nakonec pronesl modlitbu. Před první operací jsem cítila trému, nevím zda to bylo z důvodu že podstupuji něco nového, nebo z důvodu doteku přítomné energie nebo z obavy, že se to dotkne nějaké mé temné stránky. Lino takto pracuje na Filipínách ve svém léčebném centru, v posledních letech jezdí do Evropy, říká že je pouhým nástrojem a při operaci je v transu. Vždy žádá léčeného, aby mu sdělil co ho trápí, jaký jeho orgán je nemocný. Je to proto, aby věděl kam se má v těle zaměřit a proto, aby pacient vyslovil svá očekávání. Na pacientovi velmi záleží jak se k léčení otevře, jak je schopen věřit, říká Lino. Aby se stav pacienta udržel, je nutné, aby se změnil, pokud má být výsledek trvalý. Má-li pacient problémy s otevřením se a vírou, modlí se za něho, aby tuto schopnost nabyt. Svou vlastní energii dobíjí modlitbami, které provádí ráno a večer. Cítím, že mi Lino odblokoval srdeční čakru a uvolnil se můj solární plexus. Za několik dní po tomto uvědomění, kdy jsem ucítila tu volnost jsem otevřela na webových stránkách Jeshua povídání o břichu. Přiladila jsem se k psanému textu, prožila okamžik ke kterému mne text vyzval, zavřela oči a když jsem si měla vybavit zvíře, které v té oblasti symbolicky přebývá, objevil se lev, který mne svými velkými tlapami objal okolo krku a jazykem olizoval mou tvář. Myslím, že jsem to své emocionální centrum zkrotila. Mám z toho velkou radost. Ještě jsem ten den dostala před probuzením

telepaticky obrázek červeného srdce. Každý den se děje nějaký zázrak, každý den dostávám nějakou informaci, je to skutečně neuvěřitelné. Člověk dostává vše co potřebuje podle toho jak myslí a ještě více.

Jen tak být.

Objevila se moje postava v náručí s dítětem. Dítě bylo radostné, smálo se a oba dva se vřele objímali. Okolo celého těla dítěte jsem viděla zlaté světlo. Ti dva se vzali za ruce a společně skočili do Světelného kotouče.

Zdál se mi sen o Duchovní univerzitě bytí. V tu chvíli jsem měla pocit, že tam mám ještě něco dělat, že mi uniká zdroj mého poznání. Po probuzení jsem při myšlence na to vnímala tato slova: „**Vždyť máš svoje vlastní světlo!**“.

Udělala jsem s regresní terapeutkou Mílou Lukášovou průběh svého současného života se zaměřením na jeho smysl a budoucnost.

Hned na počátku jsem se uvolnila a cítila volnost v oblasti hrudníku. Prošla jsem celý život od početí do současnosti a bylo to jako bych sledovala film. Žádné emoce se ve mně neodehrávaly, některé části mého života jsme v minulých regresích již prošli. Na konci jsem si uvědomila, že můj život byl samý "kotrmelec", ale nakonec mne všechny tyto prožitky dovedly do mého nitra, k mému vlastnímu světlu. Opět se mi objevil obraz cesty na konci s velkým žlutým kotoučem, Světlem. Stojím na cestě a těsně u cesty je skupina lidí. Mým úkolem je ukázat lidem světlo, jít s nimi ke Světlu. Poté terapeutka požádala pro nás o pozhnání. Pomyslným otevřeným kornoutem vycházejícím z mé hlavy proudilo do mne bílé světlo, vycházelo shora z jednoho bodu a rozšiřovalo se. Vzpomněla jsem na obrázky, které jsem viděla v lese na Turzovce připíchnuté na stromech s obrazem Ježíše, z jehož ruky proudí světlo. Po ukončení jsem měla sdělit svůj prožitek. To ve mne vyvolalo silnou citovou reakci z pocitu krásy a štěstí z přijatého světla, z toho, že jsem přes ty všechny „kotrmelece“ v tomto životě nakonec své světlo našla. Nemohla jsem zastavit slzy a celé moje tělo se chvílku chvělo.

Děkuji Míle i všem bytostem, které nám pomáhají.

Jak definovat ego neboli já?

Já je to co jsme, věčné bytí, které se cítí buď spojené s Tvůrcem, nebo od něho oddělené. Oddělené já vytváří iluzi, že my jsme tím, kdo tvoří. Já, které je spojené s Tvůrcem, tvoří v jeho jménu. Cílem vývoje je spojení odděleného já s Celkem, poté co duše prohlédne dualitu a zatouží se vrátit zpět k Tvůrci. Oddělené já přináší nám i druhým bytostem bolest, utrpení, ale i stavy euforie a vášně. Skládáním do duality se tyto emocionální stavy zklidňují, vnímání je reálnější, pravdivější, láskyplnější a přináší více klidu, pochopení, radosti a smysluplnosti života, mizí následky činů, které já vytvořilo z iluze a nepochopení.

Jaký je život s velkým já?

Takový život je plný omylů a iluzí. Naše oddělené já nás stále nutí vykonávat něco pro jeho uspokojení. Vlastní uspokojen není cílem duše, která touží

po návratu domů. Je to přechodná fáze ve vývoji, kdy duše prohlíží jednu část duality, prožívá sebe sama v oddělení a oddělené já je uspokojováno skrze chvilkové prožitky uvědomování si moci, vlastnění čehokoliv a uspokojování živočišných potřeb. Ve chvíli uvědomění si této vyčerpávající honby za iluzemi, přechází duše do části prožívání druhého pólu duality, což je spojování s ostatními a tvoření ve jménu Tvůrce, neboť on zná Pravdu, on je Pravdou, je to postupné opouštění našich představ a iluzí vytvořených odděleným Já. Já není něco špatného, nebo něco co je třeba úplně zrušit, ale je to jiný druh vnímání, vnímání: JÁ JSEM CELEK.

Co znamená opuštění velkého já ?

Je to opuštění iluzí, které nás svazují. Abychom byli skutečně tvořiví a přítom nevytvářeli zlo, je žádoucí opustit potřebu uspokojování svého vlastního já a odevzdat se činům ve prospěch celku. To nám bude přinášet radost a náš život bude smysluplný, půjde lehce a bez pocitů ohrožení či strachu. Vše může proudit svým tempem a v čase, který je pro jakoukoli konkrétní věc ten nejlepší. Neznamená to, že se člověk zbaví ve svém životě veškerých překážek, ale může je zvládat lehčeji a nebude vytvářet takové následky nerozvážných činů do kterých jej žene jeho oddělené já.

Přijímám vše s láskou, vše se děje podle řádu a pro dobro moje i ostatních. I zdánlivý chaos je součástí řádu, chaos, tvořený lidmi a jejich myšlenkami, které ještě nejsou v jednotě s Tvůrcem.

Ve fázi opuštění svého nafouklého já začíná člověk vnímat, že je součástí velkého soukolí, které běží svým tempem a vše má nějaký účel pro naše poznávání. Nic se neděje náhodně a veškeré dění okolo nás nám naznačuje, abychom toto začali citlivěji vnímat a rozehraje se před námi úžasná hra, která je vlastně již vytvořená a my v ní naši myslí proudíme podle schopnosti našeho vlastního vnímání, prohlížíme vše vytvořené a konzumujeme svoje vlastní produkty myšlení a činů, které vytváříme. Je to jako bychom pluli ve velkém oceánu, prohlíželi život v něm a každým okamžikem se rozhodovali kudy poplaveme, zda na hladině, nebo v hloubce, zda čistými vodami, nebo si to zamíříme do bahna. V bahně ale dlouho nevydržíme a nakonec stejně zamíříme do čistých vod, kde se spojíme s ostatními bytostmi, neboť osamocený život v bahně nás časem přestane naplňovat, i když nám může poskytovat obživu a dostatek vjemů pro uspokojování některých našich smyslů. Vyplaveme k hladině, kde je světlo a pocítíme volnost. Už se nebudeme chtít vrátit zpět do tmavých hlubin, kde vládne boj o přežití mezi dravými tvory a kousat se jako dravé ryby do svého vlastního ocasu. Boj pro nás skončil, chceme prohlížet jinou realitu, chceme se vrátit zpět domů a s pocitem sounáležitosti s druhými pocítíme potřebu pomáhat i jim v návratu. Naše pomoc již nebude vedena násilným já, které bojuje za svou pravdu, bude to pomoc trpělivá a láskyplná pro duše, které dozrávají k probuzení se ze spánku svého nevědomí a dobrovolně se rozhodnout zkrátit si svou cestu a zmírnit své utrpení. Všichni procházíme stejnou cestou, mějme to stále na paměti.

V tomto čase lidé objevují některé léčitelské praktiky, které jim fungují například jako kvantové unášení, jsou tyto metody bezpečné?

Je to první okouzlení, že něco funguje, je to vedeno myšlenkou a není to hmotné. Záleží na tom, kdo to vykonává a jaký je jeho osobní záměr a opravdovost.

Týden jsem pobyla v Jeseníkách na dovolené. Mimo jiné jsem navštívila Petrovy kameny. Přiladila jsem se k tomu místu, co se zde odehrávalo?

Vidím ženy, které jsou sem přiváděny, jsou špinavé, rozčuchané a v řetězech. Mají na sobě roztrhané šaty z hrubé látky. Na dřevěné plošině jsou taženy kůly, které několik lidí staví na ploše kamenů, hranice hoří vysokým plamenem. Přihlízející skupinka lidí stojí na trávě pod kameny a sleduje to divadlo. Oheň dohoří, jsou vidět ohořelá, černá a pokleslá těla dověčených nešťastnic. Průvod diváků se otáčí a odchází. Duše zemřelých žen opustily těla a kráčí na konci průvodu, všichni odcházejí společně.

Meditace v solné jeskyni. Prostředí bylo příjemné, hned jak jsem ulehla na lehátko, probíhala meditace.

Duchovní bytosti vyzvaly postavu na společný let. Všichni tři vyletěly vzhůru, postava se držela duchovních bytostí za ruce a letěli vzhůru podél vysoké skály. Postava se proměnila ve velkého orla se širokými křídly, drápy a žlutým zobákem. Bytosti se náhle odpoutaly a orel letěl sám. Usedl na okraj skály a kráčel dále po cestičce ke vchodu do jeskyně ve skále. Skálu jsem vnímala jako živou bytost a cítila jsem, že mi sděluje: „Buď silný a odvážný!“ Uprostřed jeskyně tryskal gejzír světla, orel se přeměnil zpět na postavu, která se sklonila před světlem. Potom vstoupila do toho gejzíru a zatočila se v něm. Z gejzíru opět vyletěl orel, vzlétl do výšky a k němu se přidali další orlí a všichni letěli společně vzhůru. Dívala jsem se za nimi, ale moje postava se náhle objevila letíc mi vstříc a splynula se mnou.

Ráda bych odevzdala svoje emoce, které se ve mne probudily v důsledku posledního prožitého zklamání.

Moje postava ležela na posteli a na ní ležel velký, černý pták s velkým žlutým, zahnutým zobákem a žlutými drápy, který ji zahaloval svými křídly a dusil ji. Postava se zvedla a najednou vyrostla, stala se větší. Černý pták se zmenšil a světelný paprsek lásky, který vyletěl ze srdeční čakry postavy protal černého ptáka tak, že zůstal ležet mrtvý. Postava uchopila mrtvolu za nohy a vytáhla ho před Světelný kotouč a vhodila ho do Světla, kde zmizel. Osvobozená postava rozšířila své světlo po celém těle a pomalu kráčela vstříc Velkému světlu. Po chvíli vyletěla z kotouče a vletěla do mne. Já a postava jsme byly jedno. Procítila jsem to vnitřní naplnění v celém těle.

Co k tomu dodat. Pokud chce člověk probudit a rozšířit své světlo, nezbyvá než se zbavit svých emocí, které jsou projevem jeho neprobuzeného já. Chce-li změnit svůj postoj a čerpat z vyššího já, projevovat svou lásku a harmonii, musí své emoční stavy opustit a začít si zvykat na vnímání nového stavu. Je to něco jako

znovuzrození. Neznamená to však, že je vyvázán z karmy a musí stále dávat pozor na své činy, udržovat svůj stav ve vyšší vibrační úrovni.

Vidím, že lidé okolo mne se zabývají prací s energiemi, učí se reiki nebo shambalu, nebo jiné směry. Je dobré toto rozvíjet?

Všichni jsme na vývojové cestě. Práce s energiemi by se měla stát přirozenou součástí duchovní cesty. Je důležité nejprve cestu poznat, chtít po ní jít a potom přijde vnímání těchto sil. Praktiky přijaté od jiných lidí mohou předběhnout vývojový stupeň a člověk může s těmito věcmi nakládat nerozumně, ne podle tvůrčího řádu, i když se může zdát, že tím prospívá. Proto je důležitější ukazovat cestu, aby každý člověk došel k poznání přirozenou cestou, aby byl na práci s energiemi připraven.

Sex a duchovní cesta.

Sexuální citění by se mělo na duchovní cestě zlepšovat a současně by se člověk měl umět lépe ovládat. Jak to často chodí u duchovních vůdců popisuje Geoff

262. Plamen pro Tvůrce

Boltwood ve své knize Posel - cesta duchovního učitele: *Mnoho léčitelů, ale platí to též pro duchovní a tvůrčí osobnosti, má silnou sexuální potenci. Je součástí jejich energie jako celku - jako jeden z aspektů pozitivní, tvůrčí síly. Společnost však má obvykle zvláštní představu, že duchovní lidé musí být „čistí“, bez sexuálního života. Výsledek této represe pak může vést k obecně škodlivému chování. Je známo, že dochází k sexuálnímu vykořisťování těch, kteří jsou psychicky či emocionálně ovládnáni svými duchovními vůdci. Tehdy se jedná o totální zneužití jak sexu, tak i osobní moci. Sexuální energie je duševní energií jako každá jiná. Ve své podstatě je čistá, neposkvrněná, záleží však na tom, k čemu je využita. Sexuální aktivita nemusí vždy znamenat romantiku či lásku, může též představovat pouhou zábavu. Nesmí jí však být zneužito na úkor druhého, k ponižení nebo manipulaci. Domnívám se, že pocit viny a hříchu, spojený se sexem po staletí, hluboce poznamenal lidský postoj k tomuto problému. Na druhé straně bych však nechtěl propagovat názor, že oproštění od viny a hříchu má vést k neodpovědnému promiskuitnímu chování. Mám však za to, že je třeba rozlišovat mezi odpovědností a proviněním.*

Jak je to se sexualitou u člověka, který již pracuje a vyzařuje energie pro větší množství lidí jako Ježíš a jeho následovníci?

Tito lidé by měli být v sexuální abstinenci a používat tuto energii k prospěchu celku. Mohou žít se ženou, ale v celibátu.

Na druhou stranu ti, kteří se rozhodnout držet celibát a ještě neumí se silami pracovat, mohou přivodit sobě i druhým svým nepřírozeným chováním, které jejich stupni nepřináleží, utrpení.

Cítím v sobě nepříjemnou energii, své nezpracované emoce a tyto pocity mne omezují, cítím se nepříjemně.

„Jsou to nevyplakané slzy“, vnímám odpověď. Opět jsem uviděla ten velký šedý, ležící balvan na zemi. „Co s tím?“, zeptala jsem se. „Přeměň ho za nadšení pro Tvůrce, vždyť to umíš!“, dostalo se mi odpovědi. Moje postava podpálila tu temnou hroudu a objevil se plamen, který postava vzala do svého náručí a postoupila po zlatých schodech směřujících vstříc Světelnému kotouči. Pokynula lidem, stojícím na úpatí schodů, aby šli s ní. Ukázala jim ten velký plamen, který se rozhořel z malého plamínku, který předtím nesla ve své dlani a nyní ho měla plnou náruč. Postava vstoupila do Světelného kotouče, tam se spojila v kruhu s dalšími světelnými bytostmi, spočívali zde a zvyšovali úroveň světla na zemi (obr. 262 Plamen pro Tvůrce). Kéž na zemi zvítězí Lásko! Miluji-li Tvůrce, miluji všechno stvořené. Nezpracované lidské temné stránky vnímám jako dětské nemoci.

Mojí chybou v mém postoji k druhým lidem bylo to, že jsem toužila po jejich lásce a tak jsem se co nejvíce snažila, abych se jim zavděčila, abych vše splnila podle jejich přání, ale moje očekávání bylo marné, neboť ani já, ani druzí lidé jsme ještě nebyli schopni toto naplnit. Stejně tak jsem očekávala lásku od svých sexuálních partnerů.

263. Dva v plameni Lásky

Moje postava vzala své bývalé sexuální partnery do náruče a hodila tu hromadu do Světelného kotouče. Potom se objevila opět na zlatých schodech, stoupala výš a její tělo hořelo plamenem. Pod schody stáli lidé a někteří již drželi své světlo v dani. Na schodech se objevila vedle mojí postavy postava druhá, mužská, jejíž tělo také hořelo plamenem. Obě postavy se objaly a hořely jedním velkým plamenem (obr. 263 Dva v plameni lásky).

Všechno je a pouze se to proměňuje. Vše je v neustálé změně. My tou změnou procházíme ve spojení se svými osudovými událostmi a svým vlastním chtěním. Můžeme měnit věci ve fyzické podobě, měnit své vlastní energie a můžeme měnit své myšlenky. Vlastní změna probíhající v souladu s dobrem přispívá ke změně probíhajících dějů okolo nás a k posunu o krůček kupředu pro ty, kteří se nacházejí v naší blízkosti.

264. Žena a kněz

V současné době se již mnoho lidí začíná zajímat o duchovní věci, lidé začínají vnímat, že materiální smýšlení jim nepřináší trvalé uspokojení a fanatické náboženské přesvědčení také není to pravé co hledají. Přibývá těch, kterým je dáno navázat spojení s duchovními bytostmi a podle své kvality potom předávat jejich poselství. K čemu to slouží? Použiji citát z knihy Posel, od Geoffa Boltwooda:

Přenášení poselství se stává důležitým prostředkem k dosažení vyššího vědomí a stanovení dalšího směru vývoje. Můj „hlas“ jej definuje jako: ...metodu komunikace, která umožňuje osobě, provádějící přenos - v závislosti na jejích schopnostech - přístup k informacím, jež jsou obsaženy v rámci širší inteligence. Je spojením, které je v současné době nejnadhěji přijatelné většinu počtu lidí a bude muset být zprostředkováno přes média tak dlouho, dokud lidé sami nebudou mít schopnost s touto inteligencí komunikovat.

Odevzdávám svou přecitlivělost.

Objevila se moje postava a prožívala různé emoce - obavy co si pomyslí druzí, předvádění se a lítost, jak se k ní druzí chovají. Otevřely se dveře a do místnosti se vkutálela velká, černá koule, sahala postavě přibližně do výšky hrudníku. Postava vstoupila do „koule“ a počala ji „rozpouštět“ svým světlem, které vycházelo z jejího hrudníku. Koule jakoby „tála“ a zmenšovala se. Postava stále ještě nemohla vykročit, koule ji držela na jednom místě jako přilepenou k zemi. Když se rozpustil poslední kousek černého mraku, postava vyběhla radostně ze dveří, vzala okolo stojící za ruce a všichni vyletěli vstříc Světelnému kotouči. Postava do žlutého kotouče radostně skočila a dělala ve volném prostoru kotrmelce, jakoby plavala ve vodě. Náhle se postava podívala směrem ke mně a chtěla, abych šla za ní. Moje vědomí šlo pomalu, s trochou obav. Vstoupila jsem do prostoru, který jsem vnímala také jako „kouli“, ve které je klid a mír. Cítila jsem se jako v beztížném stavu, v naprosté čistotě, kde nejsou žádné negativní myšlenky. Vnímala jsem nad sebou vysoké duchovní bytosti. Držela jsem se svého vnitřního dítěte. Z prostoru nade mnou vylétly dva paprsky. Jeden zasáhl hlavu postavy a druhý srdce. Moje postava upadla. Vnímala jsem slova: „Probud se! Vstaň! A řekni všem o paprsku!“ (3. 6. 2011). Potom jsem viděla svoji scházející postavu zezadu, jak kráčela dolů po zlatých schodech, usedla ve svém pokoji za stůl a psala...

Odevzdávám emocionální závislost.

Moje postava se objevila s batohem na zádech. Batoch sundala a hodila ho ze skály do propasti, kde po něm „chňaply“ takové tmavé příšerky. Postava se

265. Probuzení čakr

podívala nahoru, stála před vrcholem skály. Stačí pár kroků a může dosáhnout vrcholu, porostlého zelenou trávou. Na skále před vrcholem uviděla velký zelený strom s červenými plody, který vyrůstal ze skály.

Zaměřila jsem se do svého nitra a rozšířila své světlo. Bylo to stejné jako ve zlaté kouli - klid a mír.

Poprvé jsem zkusila zda se mohu sama naladit na minulý život bez pomoci terapeutky, na minulý život, který souvisí s mým současným.

Vidím ženu, vstupuje do domu s kamenným vchodem. Z místnosti uvnitř slyší dětský pláč. Její muž bije její děti. Muž má na sobě krátké nabírané kalhoty, od pasu visí takové krátké, podlouhlé a blýskavé plíšky. Cítím, že to je voják. Zemřel a je nesen na nosítkách, na ramenách čtyř mužů. Pohřební průvod kráčí směrem k bílé kapličce, žena jde se svými dětmi. Muže ukládá do hrobu kněz v bílém rouchu, je mladý, hezký, má tmavé vlasy a oči. Žena a kněz se na sebe dívají. Schází se. Žena

266. Myšlenky jako černé saze

267. Červené srdce

hledá útěchu (obr. 264 Žena a kněz). ***Je v tom vášeň a jeho velký, růžový úd. Žena je těhotná. Kněz má výčitky a vztek, že selhal. Žena má krásné dítě, cítím, že je to chlapec, má ho ráda, sedí na louce, dítě má v náručí, zdvihá ho do výšky, raduje se s ním, dítě zajímají luční květy. Potom vidím muže na koni hnědákovi, má oči kněze, odjíždí, žena se za ním dívá...***

Odevzdávám svoji neschopnost brát věci takové, jaké jsou.

Moje postava leží v posteli zakrytá peřinou, nechce nic vidět. Na okno klepou lidé, tak vychází ven, zdraví se s nimi, udělají kruh, ona jim vypráví o Světle, lidé si sami vyletí do Světelného kotouče, ona se za nimi dívá...

Odevzdávám svůj oheň, svoji vášeň Tvůrci.

Postava nese v rukou svůj oheň a složí ho k nohám vysoké duchovní postavy,

zástupci Tvůrce. Náhle postava vzplane od pasu nahoru ohněm jako zapálená sirka. Běží po zlatých schodech dolů k lidem, aby poznali, že i oni mají v sobě paprsek světla, který je spojí s Tvůrcem.

Zaměřuji se do nitra na své Světlo.

Moje postava schází ze schodů dolů, do nitra mé duše. Schody nejsou zlaté, ale tmavé. Je zde mlha, rozplývá se. Vidím oheň, poté světlo, rozšiřuje se do všech koutů mého těla. Vidím srdeční čakru, rozevře se jako "květ", připomíná mi tvarem velký květ pampelišky, ale je bílý. Následuje otevření spodních čaker od pupku dolů, poté krční, čelní a čakry na vrcholu hlavy (obr. 265 Probuzení čaker). Moje světlo se rozšiřuje. Podávám si ruce s dalšími lidmi, kterým také září čakry. Kruh lidí se rozšiřuje, až obejmě celou zeměkouli. Okolo zeměkoule se objevují další a další kruhy - vidím kouli - zeměkouli vyznaující Světlo.

Dnes jsem před probuzením zaznamenala sdělení: **„Probud' se do třetí dimenze!“** Dále mne napadlo“ volnost - rovnost - bratrství“. Kdo jsem? Jsem světelná bytost!

Cítím se unavená, bolí mne páteř a klouby.

„Neboj se, to přejde!“, cítila jsem ta slova. Objevila se postava, podívala se mi do očí a hned „skočila“ do mého náručí. S láskou jsem ji k sobě přivinula. Objevil se sluneční kotouč a „vtáhl“ mne k sobě. Usedla jsem na okraj kotouče s dítětem v náručí a velké žluté ruce „kotouče“ se mne začaly dotýkat. Pravá ruka „pohládila“ moje čakry odspodu nahoru.

268. Červená srdce

Řekla jsem: „Chtěla bych se zbavit všech nedobrych myšlenek!“ V tu chvíli „vystříknul“ z mé hlavy gejzír černých sazí, které se přeměnily ve zlaté třípytky a zmizely ve Světle (obr. 266 Myšlenky jako černé saze). Vše je možné přeměnit, napadlo mne. Uchopila jsem velkou žlutou ruku a přiložila si ji na tvář, potom na srdeční čakru a solární plexus. „Všude kolem tebe je Láska“, vnímala jsem ta slova a procítovala tu chvíli. Poté mne žluté ruce uchopily a hodily dolů, do mého příbytku, kde jsem vše zapisovala s vědomím o Světle. Viděla jsem, jak světlo proudí ode mne ke Světlu a od Světla ke mně. Takto může proudit mezi všemi lidmi a Světlem - Zdrojem, ale lidé musí v sobě tu Lásku objevit a skrze její vyjádření se k Tvůrci mohou napojit, napojit se na Zdroj, Láska mezi nimi a Zdrojem může proudit...

Odevzdávám znovu svoji hrabivost a předvádění se.

Objevila se postava a nosila do svého pokoje oblečení. Skládala ho na hromadu a usedla na ní. Z té hromady vždy něco vytáhla, oblékla si to a šla se „předvádět“. Líbila se jí pozornost druhých upínající se k její osobě. Když se „předvedla“, vrátila se zpět do svého pokoje, ulehla do postele, přikryla se přikrývkou a nechtěla nikoho vidět. Toto se ještě jednou opakovalo. Postavě ležící v posteli zaklepala na rameno duchovní bytost a pokynula jí, aby vzala tu hromadu věcí a vynesla ji ven. Postava nabrala věci do náruče, vyšla ven a v tu chvíli vzlétla s plnou náručí směrem ke Světelnému kotouči. Zde již čekaly duchovní bytosti, převzaly tu hromadu věcí a vhodily ji do Světla, kde se vše rozplynulo ve zlatý prach. Namísto toho vložily duchovní bytosti postavě do rukou velké, červené srdce. „Ukazuj druhým své srdce!“

269. Všichni jdeme za Láskou

cítila jsem ta slova (obr. 267 Červené srdce). ***Postava vletěla zpět do svého pokoje. Potom vyšla ven a zde již čekali lidé. Postava jim ukazovala to velké, červené srdce, předané jí duchovními bytostmi a přiložila si ho na hrudník. Ona a lidé se vzali za ruce, udělali kruh a v kruhu se k sobě přiblížili až byli těsně vedle sebe. Z jejich těl vznikl takový „úl“, z něhož vytryskl do výšky zlatý, světelný gejzír.***

Odevzdávám všechny své neurotické projevy.

Objevila se postava a sepisovala na papír vše, čeho se chce zbavit. Vzala popsaný list papíru a vhodila ho do ohně planoucího v krbu. List se opět přeměnil ve velké červené srdce, tentokrát hořelo plamenem. Postava uchopila hořící srdce do rukou a vylétěla ke Světelnému kotouči, odevzdat srdce Tvůrci. Duchovní bytosti ji však vrátily zpět se slovy: „To je Tvoje srdce, ukazuj ho druhým!“ Postava se otočila a vrátila zpět k lidem, ukazovala jim své hořící srdce. Srdce druhých lidí se také začaly zapalovat a všichni společně vylétěli směrem ke Světelnému kotouči. Usedli na jeho okraj a vzájemně si prohlíželi svá zapálená srdce (obr. 268 Červená srdce). ***Ve zlaté kopuli nad sebou viděli zlaté duchovní bytosti, které je vyzvali k letu zpět k lidem. Lidé s hořícími srdci přibývalo, létali tam a zpět od zlatého kotouče k lidem a obráceně a bylo jich více a více...***

To co může vše měnit je Láska. Je to hybná síla, je to vše co je. (obr. 269 Všichni jdeme za Láskou)

Na závěr bych chtěla vyjádřit svou víru ve vyšší duchovní vedení, v naplnění se důvěrou a láskou, v upevnění vlastní jistoty. Je důležité mít sílu vše ustát v pravdě, jak nejvíce je možné. Vždy je třeba mít na mysli, že poslední rozhodnutí je jen naše vlastní, ať se nás snaží ovlivnit kdokoli i s tím nejlepším úmyslem. Jen my sami odpovídáme za svá rozhodnutí a činy.

BUĎME SAMI SEBOU

PROSÍM O KOPÍROVÁNÍ A MNOŽENÍ TEXTU POUZE PRO OSOBNÍ POTŘEBY, NE K OBCHONÍM ÚČELŮM, CO JE DÁVÁNO DAREM SE NEPRODÁVÁ.

**www.duchovni-cesta.cz
olga@duchovni-cesta.cz**

Seznam obrázků:

1. Vše je podáváno na dlani
2. Pasáček ovcí
3. Před starou zdí
4. Představa
5. Pro E. Tomáše
6. Hora nevědomosti
7. Nepravá cesta
8. Ze tmy ke světlu
9. Maják na obzoru
10. Nahlédnutí za oponu
11. Biotronik
12. Se svým učitelem
13. Posel boží
14. Duchovní archa
15. Vnitřní dítě se uzdravuje
16. Madona – přijetí vnitřního dítěte
17. Odevzdání vnitřního dítěte
18. Dítě se vrací do lůna Tvůrce
19. Spoutaný pták vzlétá
20. Levitace – svlékání
21. Levitace do světla lásky
22. Odevzdávání negativit
23. Já jsem Ty a Ty jsi Já
24. Emoce
25. Strach
26. Představa strachu
27. Transformace strachu
28. Partneři a já
29. Vypouštění ptáčků – uzdravování
30. Na polámaném žebříku
31. Slepice v kruhu
32. Čistý pramen poznání
33. Z hory vytéká pramen poznání
34. Divadlo života
35. Knihovna minulých životů
36. Vstup do malých bot
37. Pod horou
38. Společně na cestě
39. Setkání s Tvůrcem
40. Duše zemřelého
41. Žár
42. S ohněm na cestě
43. Pavouk – spoutanost
44. Síť – odhození spoutanosti
45. Staňme se stromem!
46. Vlak vyjíždí z tunelu
47. Rodina vychází z tunelu
48. Zlatá lokomotiva už jede
49. Zlatá lokomotiva nás veze
50. Nástrahy na cestě
51. Říp
52. Umění
53. Následuj mne!
54. Všichni jdeme za Světlem
55. Pod stromem poznání
56. Přijímání
57. Lidé okolo stromu poznání
58. Lidé okolo paprsku světla
59. Modré planoucí srdce
60. Anděl přináší světlo
61. Odevzdání kamene andělovi
62. Anděl uzdravuji
63. Brána vítězství – očistění
64. S anděly
65. Anděl nás nadnáší svou láskou
66. Jdi za svým srdcem!
67. Anděl váží skutky
68. Duše na rozcestí
69. Cesta k Jednotě
70. Let mezi planetami
71. Žebřík do nebe
72. Bílý a černý anděl
73. Lidé ve skalách
74. Autičko na cestě
75. Zahradka s výhonkem
76. Navazování spojení
77. Přijímání světla
78. Spojení
79. Vodnář
80. Přeplavání řeky
81. Malý ptáček čte z knihy poznání
82. Někdy ryba projde světlem a hovoří o něm
83. Malý ptáček zpívá o velkém srdci
84. Na prameni energie
85. Motýl vylétá z kukly
86. Barevný motýl
87. Stromy a já
88. Mnoho ví a nechodí
89. Dítě už chodí
90. Ve zralém poli
91. Setkání s duchovním průvodcem
92. Ježíš
93. Lidé na planetě zemi
94. Strom s padajícím listím
95. Na lanovce
96. Zastavení se na cestě
97. Duchovní spojení s druhými
98. Přijetí společné cesty k Tvůrci
99. Přijetí sama sebe
100. Duše a duchovní rádce – motýl
101. Pojďme všichni ke stromu poznání!
102. Osvícení
103. Odvedení do Světa
104. Vnitřní dítě se osvobozuje
105. Cesta očistění pomocí andělů
106. Návrat do Světa
107. Zapálení srdce plamenem lásky
108. Odevzdání srdce Tvůrci
109. Duše letí do „nebe“
110. Dva jako jeden celek
111. Vstup do Jednoty
112. Číňan
113. Žárová panenka
114. Vtělení
115. Přijímání energií
116. Temné síly nehmotného světa
117. Odpoutání přivtělené duše
118. Duše letí ke Světlu
119. Stupínky k Tvůrci
120. Předávání světla
121. Společné spojení
122. Na vrcholu hory poznání
123. Vodní meloun
124. Na vlnách klidu
125. Vajíčko
126. Přijetí dospělého Já
127. Klec
128. V lůně Tvůrce
129. Let vzhůru
130. Spojení tří
131. Nechme je žít!
132. Odevzdání emocí
133. Pod proudem lásky
134. Prostředník
135. Pokušení
136. Plodnost ve zralém poli

Seznam obrázků:

137. Vodnář přináší světlo Rybám
138. Lyžaři
139. Démoni poražení světlem
140. Zlatá kniha poznání
141. Společná touha
142. My a andělé
143. Zvířata a my
144. V objetí
145. Zloba
146. Odpoutání se od zloby
147. Anděl podává své srdce
148. Hledač světla
149. Klíč k moudrosti
150. Plačtivá cibulka
151. Bezpodmínečná láska
152. Slza
153. Radost
154. Odevzdání deprese
155. Vložení duchovního srdce
156. Žárovost na zemi
157. Duchovní podzemí
158. Zatemněné srdce
159. Bílá květina
160. Vůz karmických vin
161. Květy
162. Temný pan strach
163. Objetí ve Světle
164. Emoční mrak
165. Emoční osvobození
166. Cesta vzhůru
167. Brána
168. Neklidné tvoření
169. Kdo jsem?
170. Zákaz vstupu temným
171. Napojení na zdroj
172. Madona pod rozkvetlým stromem
173. Scelování nervů
174. Nechám se vést
175. Čtyři prvky
176. Lette s námi!
177. Paprsky lásky
178. V kleci
179. Ochlazení mozku
180. Srdce ve Světle
181. Madona ve Světle
182. Ledviny - vztahy
183. Spojení v soucítění
184. Nejistota
185. Vlastní omezení
186. Sfinga 21. století
187. Rozsvícení světla
188. Bílá košile
189. Černá kápě strachu
190. Kuře
191. Čtyři jezdcí apokalypsy
192. Obláčky poznání
193. Schrána úzkosti
194. Pojďte ke Světlu!
195. Světelná pračka duší
196. Jednota
197. Trnitá cesta
198. Po paprsku Bytí
199. Přivtělená bytost
200. Velká voda Světla
201. Stát se tím druhým
202. Splynutí se Světlem
203. Pohlcení vzdušným vírem
204. Nastupte si!
205. Kovově modrý anděl
206. Proměna kamene v srdce
207. Růžová šňůra korálků
208. Posilující kyblíček
209. Zlatý klíč
210. Žebříky
211. Zvířecí maska
212. Ohnivá koule
213. Čistá hlava
214. Pavouk strachu
215. Lidský vír
216. Tvoření vesmíru
217. Pokoj mé duše
218. Můj úkol
219. Adam a Eva – strom dobra a zla
220. Vztek
221. Zámotek lásky
222. Dva prchající před svým osudem
223. Čisté srdce
224. Tři „sudičky“
225. Odvaha a láska
226. Zkrocené koně
227. Realizovat Boha
228. Odpoutání strachu
229. Přijetí mužské a ženské části
230. Společný let lidí
231. „Stažení z kůže“
232. „Carodějnice“
233. Odhazování balvanů
234. Vyhánění z ráje
235. Brýle mámení
236. Úklid duše
237. Moje duše
238. Stisk Tvůrcem
239. Rozum a cit
240. Rozum a cit – naplnění
241. Lette se mnou!
242. Paprsky světla
243. Orlí let
244. Vodnářský zvon
245. Působení
246. Uvolnění připoutaných duší
247. Poselství o Světle
248. Otevírání čaker
249. Nůše
250. Buď dobrý!
251. Otec a já
252. S láskou
253. Nízké entity
254. V objetí Světla
255. Obruč
256. Vnitřní dítě mne vede
257. Paprsky Světla – napojování
258. Kbelík sobectví
259. Josef
260. Žít láskou
261. Paprsky lásky
262. Plamen pro Tvůrce
263. Dva v plameni Lásky
264. Žena a kněz
265. Probuzení čaker
266. Myšlenky jako černé saze
267. Červené srdce
268. Červená srdce
269. Všichni jdeme za Láskou